

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JODI THOMAS

Aska Komsu

Sisters Planet

Azka Komşu

*Bazen güneşin bir dünyada doğarken,
başka bir dünyada battığı, aklına bile gelmedi.*

Harmony, Teksas, hayallerin doğduğu bir yerdi. Kasaba sakinleri, beklenmedik sonlarla ve başlangıçlarla karşılaştıkça, hem kendileriyle yüzleşmiş hem de hayatlarında asıl önemli olanın ne olduğunu hımmışlardı...

Tinch Turner, eşini kaybettiğinde yaşamaktan vazgeçmişti. Günlerini, barlarda kavgalara karışarak, belki biri onu döverek öldürür de, bu anlamsız hayattan kurtulur diye geçiriyordu. Karıştığı kavgalardan biri, onu hastanenin acil servis bölümüne götürdüğünde, kasabaya gelen yeni doktorla tanıştı.

Yıllar sonra ilk kez içinde bir şeyler hissetmişti ama asi ve aksi doktor Addison Spencer, hayatında hiçbir erkeği istemeyecek kadar katıydı. Addison, geride bıraktığı sorunlardan kaçmak için Harmony'ye dört aylığına gelmişti. Ve çok geçmeden de kasabadan ayrılp eski hayatına geri dönecekti.

Tüm bunlar yaşandığı sırada, Reagan Truman, amcasının yasını tutarken acısını hafifletmek için Harmony'de kurmuş oldukları işleri devralmaya karar vermişti ve Wright Cenaze Evi'nde, 45 yıl sonra ilk kez gelen bir bebek, hayatın her şeye rağmen devam ettiğini herkese göstermişti...

 [instagram.com/yakamozkitap](https://www.instagram.com/yakamozkitap)

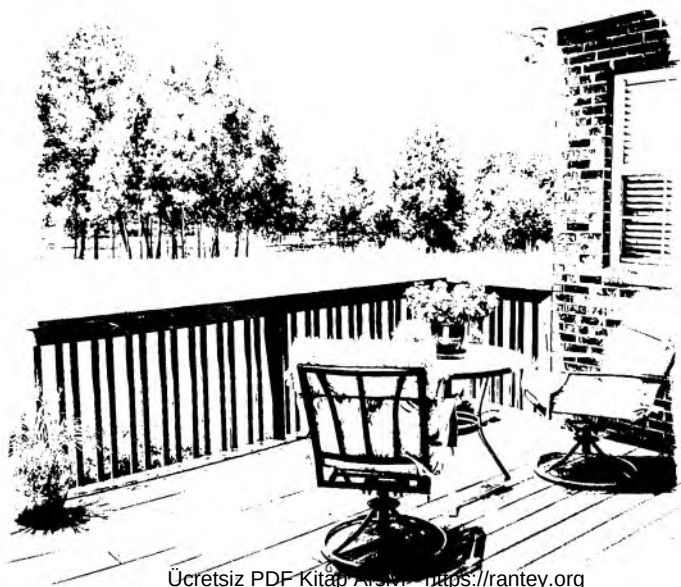
 www.facebook.com/yakamozkitap

 www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

JODI THOMAS

Aska Komşu

Sonsuz Kitap: 158
1. Baskı: Mayıs 2016
ISBN: 978-605-384-946-9
Yayıncı Sertifika No: 16238

Azka Komsu

Yazar: Jodi Thomas
Çeviri: Tayfun Törüner
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Editör: Begüm Öztürk
İç ve Kapak Tasarım: Sevil Şener

BASKI

Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/G Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 sonsuzmatbaa@gmail.com Sertifika No: 28487

YAKAMOZ KİTAP © 2016, Jodi Thomas

Orijinal Adı: Just Down the Road

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

BÖLÜM 1

CUMARTESİ GECESİ

EYLÜL 2011

HARMONY İLÇE HASTANESİ

Dr. Addison Spencer, Harmony'nin tek hastanesinin acil servis kapılarının arasında durmuş, bir sonraki sorun dalgasının fırtına gibi girişe çarpmasını bekliyordu. Beyaz giysi içindeki uzun, ince bedeninin duman rengi camdaki yansıması insandan çok hayaletmiş hissi veriyordu. Bir an için Addison, güneşte kalmış eski bir fotoğraf gibi silinip yok olacağından korktu. Açık sarı saçlı bir çocukken babası ona “gün ışığım” derdi. Şimdi pek az gün ışığı kalmış gibiydi. İşi de olmasa, hayatta tutunacak hiçbir dayanağı kalmayacaktı.

Cumartesi geceleri, her zaman acil servis için kapalı gişe demekti. Uluyan rüzgâr, camın ardında değişimi fısıldıyordu. Addison sabahın dördünden beri ayaktaydı. İlk sancıdan doğuma kadar çılglık atmayı bir an kesmemiş gencecik anneye ikiz doğum yaptırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama Addison'ın vardiyası bu gece barlar kapanmadan bitmeyecekti. Buffalo Bar dışında, park yerinde bir kavga patlamadıysa o zaman belki, sadece belki, ikiye doğru yatağında olabilirdi.

Kasabanın on mil dışında kiraladığı küçük yerin sessizliğini düşündü. Onlarca yıllık elden düşme mobilyalarla döşenmiş, dört odalı eski bir ev. Özel bir şey değil. Harika bir şey değil. Sadece etrafını tamamen çeviren bir verandası vardı. Hangi yöne bakarsa baksın, tek gördüğü huzurdu. Tek komşusunun arazisi güney sınırındaydı. Doğuda mısır tarlaları, kuzeyde ve batıda ise sürülmemiş, kayalık topraklar vardı. Gözlerini kapadı, şimdiden orada olabilmeyi diledi.

“Dr. Spencer?” Hemşire Georgia Veasey'in sesi ardında yakulandı.

“Evet?” Addison, hissettiği yorgunluğu belli etmemeye çalışarak döndü. Tıp okulundaki hocalarından biri hepsinin kafalarına vurarak öğretmişti: Bir profesyonel, yere düşüp artık hiçbir şey veremeyecek hâle gelene kadar elinden gelenin en iyisini yapmak zorundadır. Tıpta kariyer yapmanın, hastane duvarları dışında bir yaşama pek az yer bıraktığını sıklıkla tekrarlardı ve bu Addison için mükemmeldi. Kötü bir evlilik, dış dünya hakkında bilmek istediği her şeyi ona öğretmişti.

“Harley bardan aradı.” Georgia gecenin içinde kavgayı görebilecekmiş gibi yaklaştı. “Bir kamyonet dolusu kanlar içinde, sövüp sayan çam yarması geliyormuş.”

Bir yıl önce hemşirenin neden söz ettiğini anlamazdı. Çam yarmalarının petrol kuyularında çalışan işçiler olduğunu öğrenmişti. “Kimle dövüşmüşler?” Addison gerçek bir ilgi duymadan sormuştu bunu. Sarhoşlar, bu soruya çoğu zaman kendileri bile yanıt veremezlerdi.

“Görünüşe göre bir tek adam ama arayan, Tinch Turner olduğunu söyledi. Duyduğum kadarıyla beşe karşı bir olmadan asla kavgaya girmemiş.”

Addison anladı. “Altı oda hazırlat.” Herhâlde çam yarmalarına dikiş atacak, onlara tek başına kafa tutan çılgını da büyük olasılıkla ameliyat edecekti. “Gidip ellerimi yıkayacağım. Sen ne yapacağını biliyorsun.”

Başhemşire başını salladı. Ekibi işe koşacaktı. Sarhoş hastalar, sokak kavgacılarından bebeklere dönüşürken kanlar temizlenecek, iğneler yapılacaktı. Hemşireler ve yardımcıları dikiş atarken, erkek bedeni içindeki oğlan çocuklarını rahatlatıp, sakinleştirecek, gelip onları almaları için birilerine telefon edeceklerdi.

Addison, Georgia’yı en ciddi yaralıyı birinci odaya göndereceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Kendisi de bir kez daha, elinden gelenin en iyisini yapmak için orada bekliyor olacaktı.

İçeri girmeden önce sert, sade bir kahve almak için durakladı. Kahveden nefret ederdi ama son zamanlarda onunla yaşıyor gibiydi. Ayakta geçen yirminci saate girerken onu uyanık tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Olasılık hesabına göre birkaç dakikaya kadar ameliyathaneye girip, iş çıkışı evine, ailesine gitmiş olması gereken bir serserinin hayatını kurtarmaya çabalayacaktı.

Bazı doktorlar acil servise bayılır, kariyerleri boyunca mesleklerini acilde sürdürürlerdi ama Addison sadece doktor olmak istediğini biliyordu. Babası onu daha çok para, daha çok şöhret anlamında daha parlak bir kariyere yönlendirmek için yıllar harcamıştı ama Addison ne kadar denerse denesin, onun beklentilerini karşılamayı başaramamıştı. Eğer ona, sadece doktorluk yapmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

istediğini söylese babası hayal kırıklığını haykırarak dile getirirdi. Ama Harmony'de geçen son birkaç ay ona kariyerini yeniden sevdirmiş, *kendi* istediğinin ne olduğunu yeniden düşünmesini sağlamıştı.

Babasıyla arasında patlak veren ve buraya gelmesine neden olan son sorun, eve dönüş zamanı geldiğinde belki ortadan kalkmış olur ve sonunda ona planlarından söz edebilirdi. Eğer şanslıysa, babasının onun için çizdiği kariyer artık bir seçenek olmaktan çıkardı.

BÖLÜM 2

Tinch Turner kamyonetinde oturup, bütün petrol işçilerinin toparlandıktan sonra Acil Servis'e girmelerini bekledi. Birkaç çürük göz, birkaç dikiş dışında hiç birinin tedavi için yatmasını gerektirecek kadar ağır yaralanmadığını deneyimleriyle biliyordu. Tinch'in, kavgayı olabildiğince çabuk bitirmesi gerekiyordu ve bazen belanın dikkatini çekmenin en kolay yolu, iki gözünün arasına yumruğu geçirmektir.

Gelecek hafta çocuklara birer içki ısmarlar ve Harmony'de yaşıyorlarsa edepli davranmak zorunda olduklarını açıklardı. Howard Smithers'in onlara petrol alanı süprüntüleri demeye başlamaması gerekirdi, ama çam yarmalarının her biri Howard'ın karısıyla oynaşmıştı. Kadın eskiden bir meyhane güzeliydi ve içkiyi fazla kaçırınca evli olduğunu kolayca unutabiliyordu. Tinch, onu daha önce de flört ederken görmüştü ve Howard'ı kiskandırmak mı, yoksa ölümüne sebep olmak mı istediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Gözlerini kapatan Tinch, bu olayın dışında kalmalıydım, diye düşündü. Barda bulunan başkaları da Howard'a yardım etmek için kavgaya karışabilirdi. Ama Tinch, yaşamının ya da ölmenin

farkı kalmadığı anda tedbiri camdan fırlatıp atmıştı. Birkaç darbe almak her nasılsa hâlâ hissedebildiğini hatırlatıyordu ona. Hissettiği sadece acı bile olsa.

Yeniden hissetmek istediğinden değil. Ölmek ve mezarlıkta karısının yanına uzanırmak istiyordu. Ancak kendini öldürmek elinden gelmiyordu. Canını sıkın, ondan sadece bir soluk uzakta olmaktı. Tek gereken soluk almamaktı, o zaman Lori Anne'yle yeniden beraber olurdu. Ama Tanrı onlara kötü bir oyun oynamıştı. Lori Anne'i narin, kırılgan yaratırken, onu boğa gibi güçlü yapmıştı. Karısı otuzuncu doğum gününü görememişti ama o kötü şansıyla herhâlde yüz yaşını devirirdi. Belki içkiye ve dövüğe devam ederse, bir gece şansı tutar ve birisi sefaletine son verirdi. Alnından damlayan kan yeterince rahatsız edince kamyonetinden inip Acil Servis'in kapısına yöneldi. Acı pek umurunda değildi ama her şeye kan bulaştırmaktan nefret ediyordu. Bir doktor bulup kesige dikiş attıracak, sonra da çiftliğine dönecek, anılar tamamen silinip sonunda uykuya yenik düşene kadar içecekti.

Kanlar arasından Hemşire Veasey'i gördü. Ona kaşlarını çatıyordu. Kahretsin, diye düşündü, her zaman ona kaşlarını çatarak bakardı. "İyi akşamlar Georgia," dedi. Üçüncü sınıfta yanına oturduğu ilk gün de yüzünde aynı bakış vardı. Yirmi yıldan fazla olmuştu.

"Kapa çeneni Tinch, seninle konuşmak bile istemiyorum." Gömleğinden yakalayıp onu ilk küçük muayene odasına doğru çekti. "Bir daha kavgaya bulaşıp buraya gelersen, seni kendim döverim dememiş miydin? Yemin ederim, bu kasabada senin gibi iki tane olsa, hastaneye bir kanat daha inşa etmek gerekirdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beyninde çifteler atan bir yaban atı boyutundaki baş ağrısına rağmen Tinch gülümsedi. Beni geçen defa tehdit ettin Georgia ve bunun korkusu beni haftalarca beladan uzak tuttu, yemin ederim.”

Kadın koluna bir tokat attı. Tinch tam bunun hemşirelere uygun bir davranış olmadığını söyleyecekti ki, onu daha fazla kızdırmadan önce, kaçmak için önünü görebilecek hâle gelmeyi beklemenin daha akılcı olacağını düşündü. Okula o ve iki kız kardeşiyle birlikte gitmişti. Üçü de dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye kararlı, iyi kızlardı. En azından Harmony’yi geliştirmeye kararlı. Maryland okulda öğretmendi, Virginia bir rahiple evlenmişti ve Georgia hemşire olmuştu. Hepsi de misyonu olan kadınlardı. Tinch’in hayatı boyunca kaçındığı tipler.

“Masanın üstüne otur ve sessiz ol,” dedi Georgia ve çenesini geriye iterek, alnının yarısına kadar uzanan kesiğin durumuna baktı. “O kadar da kötü görünmüyor. Birazcık beynin kalsaydı çoktan akıp giderdi. Doktoru göndereceğim.”

“Ağrı kesici vermeyecek misin?” Kadın, hayır anlamında başını salladı. “Soluğundan anlaşıldığı kadarıyla zaten yeterince almışsın.” Ona bir havlu attı. “Hiçbir yere kan bulaştırmamaya dikkat et.”

Tinch sıırıttı. “Sağ ol tatlım.”

“Bana *tatlım* numarası yapmaya cüret etme Tinch Turner. Tek kişilik, yürüyen bir yıkım makinesisin. Burada kal. Kendine değer veren insanlarla ilgilenmem gerekiyor. Onun için davranışlarına dikkat et.”

Onu daha fazla kızdırmadan gitmişti. Tinch omuz silkti.

Tinch, şişede kalan viskiyi yanında getirmiş olmayı dileyerek muayene masasına uzandı. Kapı açılınca dönüp bakmadı bile.

Hayatında herhangi birine ya da bir şeye önem vermenin ötesine geçmişti.

“Bay Turner, ben Dr. Spencer,” dedi bir kadın sesi masaya yaklaşıırken.

Tinch tek gözünü açtı ama kanlardan pek bir şey göremedi.

“Kımıldamadan yatın da, şu kesiğe bir göz atayım.”

Kadın sıcak bir havluyla kanları silip temizlerken hiç kımıldamadı. “Ölümçül olma şansı var mı?” diye mırıldandı.

Mesleki ses yanıt verdi, “Korkarım yok. Herhangi bir şeye alerjik misiniz?”

Gözlerini kapattı. “Çalışmak. Kadınlar. Hastaneler.” Bir iğnenin koluna girdiğini hissetti. “Sessizlik. Yılanlar. Ve çarşambalar. Çarşambalardan nefret ederim. Ve çocuklar. Hep ortalıkta koşuşturan, dükkânlarda çığlıklar atan küçük, garip yaratıklar.” Alerjik olduğu daha başka şeyler bulmaya çalıştı, ama sözleri ağzından çıkarmakta zorlanır gibiydi.

Bir an doktorun hâlâ orada olduğunu fark etti. Eskiden Lori Anne’in yaptığı gibi, alnındaki saçları geriye ittiğini hissetti. Lori Anne’in ona gülümsediğini görür gibiydi. Güzel, mavi gözlerini daha iyi görmek istediğini söylüyordu. Ona olan aşkını gözle-rinden okuyabildiğini iddia ederdi ve bunu yapabileceğinden hiç kuşku duymamıştı.

Lori Anne’in yüzü solarak kayboldu ve Tinch karanlığa yuvarlandı.

BÖLÜM 3

Reagan Truman, amcasının üçüncü kattaki odasının penceresinden, aşağıdaki Acil Servis'e sürekli giriş çıkışları izliyordu. Tüm dünyası bir hastane odası olmuştu ve sendeleyeni, tökezleyen sarhoşların görüntüsü bile, bu gece ilgi çekici geliyordu. Bir parçası dışarıda, Noah McAllen'la buluşmuş olmayı diliyordu. Bir yol kenarında park eder, konuşur, öpüşüp koklaşırlardı. Ama bu gece, o buraya aitti.

Amcasının yatağına bir göz attı. Oda ötüp duran, zamanı belirleyen makinelerle doluydu ama dinlenen yaşlı adam için zaman hiç ilerlemeden durmuş gibiydi. Bir yandan ötekine sallanan paslı bir sarkaç gibi yaşamla ölüm arasında gidip geliyordu.

Reagan ölümün geldiğini görebilse, Jeremiah Truman'ı almasını engellemek için enerjisinin her zerresiyle savaşırdı. Harmony'de beş yıl yaşadından sonra Reagan, geniş bir arkadaş çevresine sahip olduğunu hissediyordu. Ama bir kaçak olarak ilk geldiğinde, sığınacak, ait olacak bir yer bulma umudu pek azken Jeremiah onu içeri almış, aileden biri olarak kabul etmişti.

Reagan bir defasında ona tek yaptığına dilekleri tersine çevirmek olduğunu nasıl anlattığını hatırladı. Bir şeyi umut etmekten

bile korkuyordu. Kötü şeylerin olmamasını dilemek daha doğru gelmişti. Şimdi, yirmi bir yaşında, bir dünya şey diliyordu ama listenin başında onu hiç terk etmemesi vardı.

“Reagan?” Brandon Big Biggs başını kapıdan içeri uzattı. “Hâlâ uyanık mısın?”

Pencereden çekilip amcasının yatağını çevreleyen süt beyazı yumuşak ışık çemberine adım attı. “Buradayım, Big.” Yaz boyunca bir ara ona inşaatçı arkadaşlarının kullandığı isimle seslenmeye başlamıştı. Bunun soyadının kısaltılmışı mı, yoksa bir lakap ya da bir sıfat veya tarif mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu*. Ancak ikisi de uyuyordu ve isim kesinlikle ona yakışıyordu. Brandon Biggs, tanıyan herkes için sadece Big’di.

“Akşam hiçbir şey yedin mi?” Koca gövdesini kapının aralığından sığdırmaya çalıştı. Sanki daha fazla açarsa alarmları çaldırmaktan korkuyordu. Harmony Lisesi’ne uyum sağlamaya uğraştığı ilk günlerde onu itip kakan, kaslı haydut gitmiş, yerini dağ gibi bir arkadaşına bırakmıştı.

“Bugün hemşirenin verdiği bir donat dışında herhangi bir şey yediğimi sanmıyorum,” diye yanıtladı ve ellerindeki paketlere bakınca, bunu zaten tahmin ettiğini anladı.

İki metrelik boyu, yaklaşık yüz otuz beş kiloluk ağırlığıyla hiçbir yere kayarak girmesi mümkün değildi, ama iş çizmeleriyle elinden geldiğince parmak uçları üzerinde kıza yaklaştı. Paketleri, çiçekler ve kartları koymak için tasarlanmış geniş pencere içi çıkıntısına bıraktı. Sonra tek söz etmeden kızı belinden tutup kaldırdı ve çıkıntıya oturttu.

* “Big”, İngilizcede “büyük, koca, kocaman” anlamına gelen bir kelimedir. Onu tanıyanlar, bu yüzden ona. “Brandon ‘koca’ Biggs” demektedir.

Birlikte olsalar, bu koca adamla bu ufak tefek kız çok garip bir çift oluşturlardı. Erkek, inşaatlarda ustabaşıydı ve kız, amcasının küçük elma bahçesi ve işletmesini yönetiyor, bir yandan da internet üzerinden üniversite eğitimini tamamlamaya çalışıyordu. Ama bir şekilde arkadaşlıklarını yürütmeyi başarmışlardı. Belki çocukken ikisi de itilip kakılmalarına rağmen birbirlerine güvendikleri için. Kız ondaki iyiliği görmüştü, o da kızdaki gücü. Reagan bağdaş kurdu ve çizburgerini ona uzattığında gülümsedi. “Bunları Buffalo Bar’dan almışsın. Ya akşam yemeği yemiş olsam ne yapacaktın?”

“İkisini de ben yedim. Ve elbette Buffalo’dan aldım. Bu saate kadar açık olan ve yemeğe değer hamburger yapan bir tek orası var ama tam siparişimi verdikten sonra çıkan kavgaya inanamazsın.”

Reagan yiyeceğinin kâğıdını açarken sordu: “Sen de karıştın mı?” Big sırf kastı. Kavgada biri ona kazara çarparsa bile yaralanabilirdi.

Big hayır, diye başını salladı. “Sadece Beau ve Border’ı kolla- mak için oradaydım. Bu gece çalışıyorlardı. *American Idol*’daki o şarkıcılar kadar iyi değillerse ne olayım!” İlk ısırıkta hamburgerin dörtte birini yedikten sonra ekledi, “Aslında kavgaya karışmak içimden geçmedi değil ama bunu yaparsam canıma okuyacağını biliyordum, onun için orkestra kafesinin önüne geçip, Border’ın çalmaya devam etmesini sağladım. Kavgadan fırlayan biri, uçarak öyle bir hızla zincirlere çarptı ki yolda ön camda ezilen böcekleri anımsattı bana. Müzik yapmaya çalışan çocukları korkuttuğu için birkaç tane yapıştırmayı düşündüm ama yeniden kavganın içine fırlatmakla yetindim.”

Onun iki katından daha iri olsa da, Reagan bir bakıma kendini onun annesi gibi hissediyordu. Hayatını kızın ölçülerine göre yaşar gibiydi. Reagan onun küçük kardeşi Border'ı gözetip korumasıyla, gönüllü itfaiyeciyken bile her hafta sonu büyükannesini ziyaret etmesiyle gurur duyuyordu.

Koca adam pencerenin pervazına dayanarak kavganın ayrıntılarını anlattı. Kız pencerenin önündeki sette otururken göz göze konuşup yediler. Ayrıntılarıyla ilgilenerek, amcasının durumunu sordu. Kız koca adamla konuşmayı seviyordu. Noah McAllen'la konuşmak kadar güzel değildi ama yakındı.

Sonunda Big atılacakları poşetlerden birine doldurdu ve "Gitmek zorundayım Reagan," dedi. "Bar kapandıktan sonra uğrayıp çocukların ekipmanlarını alacağıma söz verdim. Nasıl becerdiler bilmiyorum ama bu gece ikisinin de randevusu var. Kıkırdayan iki kız, program bitince onları kamyon durağı büfesine, kahvaltıya götürmek istediler."

"Kızlar bara girebildilerse, daha büyük kadınlar olmalılar." Reagan güldü, tanıdığı kadarıyla Beau Yates on sekiz ya da on dokuzdan fazla olamazdı ve Border Bigs belki bir yaş daha büyüktü. Şerif bir defasında ona, Buffalo'da çalmalarına ancak kafeste kalıp, bardan uzak durmaları şartıyla izin verdiğini söylemişti. "Beau Yates benimle ya da yaşına yakın herhangi bir kızla konuşurken kekeliyor. İki bar bebeği, herhâlde onu ölesiye korkutacaktır."

Big omuz silkti. "Bilmiyorum, yaşça büyük kadınlar o ikisine bir şeyler öğretebilir. Beau'nun tek düşündüğü gitar çalmak ve Border, ben bağırmaya başlamadan duşa girmeye yanaşmıyor. İki çirkin yavrusu olan bir ana tavuktan başka bir şey değilim. Beau Yates hiç eve gitmiyor ve çoğu zaman onca saçın arasından önünü

görebildiğinden emin olamıyorum. Ona yedirdiğim bütün o yemeklerle ailesinin bana çocuk nafakası bağlaması gerekirdi.”

“Onun çevrede olmasından hoşlanıyorsun. “Reagan sözünü kesip araya girdi. Border üzerinde çok iyi etkisi var.”

“Evet ama pekâlâ bizimle birlikte oturabilirdi. Babası, tek oğlunun orkestrada çalmasından nefret ediyor ve hayatını cehenneme çeviriyor. Beau her zaman, hiç kimsenin bir vaiz kadar insanın hayatını cehenneme çeviremeyeceğini söyler. Beau’ya göre benimle yaşamak Border’a daha kolay geliyormuş.”

Reagan Big’in pürüzlü yanağına dokundu. “Sen iyi bir ağabeysin, Brandon Biggs.”

Big gülümsedi. “Olsam iyi olur. Benden başka kimsesi yok. Zaman zaman kavga ederiz ama şimdi sahip olduğumuz şeyin, her an uyuşturucuların etkisinde uçan annemiz ve bize ortalıktan kaybolmamızı söyleyen bir sevgilisiyle yaşamaktan çok daha iyi olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Koca Biggs onu pencerenin kenarından indirdi.

Kapıdan çıktılar ve Reagan onu asansöre kadar geçirdi. “Bana akşam yemeği getirdiğin için sağ ol. Jeremiah amcaıy beş dakikadan fazla yalnız bırakmaktan nefret ediyorum.”

Genç adam ona sarılmak ister gibiydi ama kız kollarını göğsünde kavuşturunca nedenini anlamış göründü. “Yarın uğrarım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Ararım. Sağ ol.”

O asansöre binince kız el salladı ve arkasını dönüp koridorda amcasının odasına doğru uzaklaştı. Gölgeler içindeki odaya girince Reagan, bilgisayarının başına geçerek elektronik postasını kontrol etti.

Noah'dan hiçbir şey yoktu. O gece Kansas'da büyük para için bir rodeoya katılacaktı. Kazanmış olsa telefon eder ya da mail atardı. Noah McAllen de babası gibi profesyonel olmuştu. Bütün kasaba onunla gurur duyuyordu. Harmony'de herkes sonuna kadar gitmesini istiyordu. Reagan dışında herkes. Onun istediği sadece eve tek parça dönmesiydi. Kendini bir aşk üçgeninde gibi hissediyordu. O Noah'yı seviyordu, Noah da rodeoyu.

Dizüstü bilgisayarını kapadı, bir battaniye aldı, uzanıp onu üstüne çekti. Makinelerin fısıltısı ve dışarıda uluyan rüzgârın pencerede çıkardığı sesler arasında uyuyakaldı.

BÖLÜM 4

KAMYON DURAĞI BÜFESİ

Beau Yates, gece yarısından sonra bir kamyon durağında, sutyen giymemiş bir kadınla oturduğuna inanamıyordu. En iyi arkadaşı Border'a sırtıttı. Beau, Border Biggs'in zihnini okumakta hiçbir güçlük çekmiyordu.

Buffalo Bar ve Restoran'da çaldıkları onca aydır kimse onları bir yerlere götürmeye kalkışmamıştı. Şimdi, ne kadar muhteşem çaldığını, şarkılarını ne kadar sevdiklerini bıkip usanmadan tekrarlayan, müzik grubu takipçisi iki kızın yanında oturuyordu. Border'ın kızı bir yandan ona dokunup dururken, bir yandan da kaçıp gitmesinden korkarmışçasına sımsıkı koluna yapışıyordu. Ona doğru her eğildiğinde koca göğsü koluna sürtünüyor ve Border, karnı okşanan yavru köpek gibi görünüyordu.

Beau'nun kızı, makyajına bir kat boya daha eklemekle daha ilgiliydi sanki. Hiç ara vermeden konuşuyordu ama Beau onun iyi duyduğundan emin değildi. Ayrıca sürekli hıçkırıyordu. Her hıçkırıkta kızların ikisi de kahkahayı basıyordu. Bir düzine tek-

rardan sonra Beau bundaki espriyi anlamakta zorlanmaya başlamıştı ve gülünsemeyi bile başaramıyordu.

Kadınlar muhtemelen onlardan dört beş yaş daha büyüktü, bar ışıkları altındaki kadar güzel değillerdi ve grup kahvaltıya gitmek ister mi diye sordukları zamandan biraz daha sarhoştular. Ama ne olursa olsun, durum o kadar da kötü değildi.

Bu bir buluşmaydı. Hayır, daha da iyiydi, hesabı kızlar ödüyordu. Beau ve Border'ın okul ve provalar arasında buluşmalara ayıracak ne zamanları, ne de paraları vardı. Sadece bu konuda saatlerce nefes tüketiyorlardı.

“Çocuklar, nasıl bir araya gelip grubu kurdunuz?” diye sordu, adı fantezi bir şekere benzeyen kız.

Border omuz silkti. “Bailee'den buraya taşındığımda benimle konuşan tek kişiydi.” Ağabeyim inşaat işinde çalışıyor. Birkaç yıl önce gelip onunla birlikte yaşamamı önerdi. Düşünmek için yaklaşık bir saniye harcadım ve hemen eşyayı topladım.”

“O-ona çalmayı ben öğrettim.” Border bütün hikâyesini anlatmadan önce Beau atılıp söze girdi. Kızlar pek ayrıntılardan, hatta uzun cümlelerden hoşlanacak tiplere benzemiyorlardı.

Border'ın yanında oturan onun koluna sürtünmeye devam ederek, “Gitar çalışına bayılıyorum,” dedi. “Sadece ellerinde mi dövme var, yoksa her tarafında mı?”

İki kız da kıkırdadılar.

Border oyuncak bir bebek gibi başını salladı. Kızların onunla konuşmasına alışkın değildi. Ağabeyi Brandon “Koca” Biggs'in daha genç bir modeliydi. Ama Border on altısında kafasını kazıtmış, hobi olarak bir sürü dövme yaptırmış ve on sekizinde göstermeye başlamıştı.

“Grubunuzun adı ne demiştin?” diye sordu onun kızı iki kırık kırık arasında.

“Or-Ortaklar,” diye yanıtları Beau, kekeleyişini bastırmaya çalışarak. Tek çocuk olarak, kızlarla konuşmayı becerememesinden hep anne babasını sorumlu tutmuştu. Eğer bir kız kardeşi olsa belki ona böylesine ürkütücü gelmezlerdi. Babası kadınların şeytanlığı üzerine ona haftalık vaazlar vermeseydi ya da tanıdığı çoğu ergen gibi on beşinde kızlarla çıkacak zamanı olsaydı belki en azından onlarla konuşmayı becerebilirdi.

“Bence ikinizin ortak olması çok şirin,” dedi Border’ın kızı. Sonra beyni tutukluk yapmış gibi peş peşe durmaksızın tekrarlamaya başladı, “Ortaklar, Ortaklar.”

Beau’nun üst sınıfından olan garson kız, masaya dört tane özel gece yarısı sonrası kahvaltısı bıraktı ve Beau’ya kaşlarını çatı. Öyle ya da böyle Willow Renalls’ın onun hakkında düşündüklerine önem verdiği için sinirlenerek yiyecek tabağına daldı.

Kızlar yiyeceklerden çimlenirken kamyon durağı büfesinde alkol servisi olmamasından yakındılar. Border’ınki, kahvaltıyla birlikte gelen çeşni sepetiyle büyülenmiş gibiydi. Ekmeğine tereyağı ve bal sürdü, sosisine şekerli sos döktü, yumurtalarının üzerine bol ketçap ve acı sos koydu, gözlemesinin her tarafını reçele bula-
dı ve bir yandan da ara vermeksizin kahvaltıyı ne kadar sevdiğini tekrarlayıp durdu.

Beau çeşni sepetini ondan uzağa çekerken, laf kalabalığına da son verdi. “B-Biz, ayda bir kez Clin-Clinton’da çalışıyoruz ve N-Noel’e kadar birkaç gece üst üste Amarillo’da çalışmayı plan-
planlıyoruz.”

Kızlar kıkırdadı. Beau, ya konuşmada fazla derinlere indiğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ya da onlardan ne kadar korktuğunu anladıklarını tahmin etti. Onun yanındaki, gözlemesinin üstüne çepeçevre gülümseyen yüzler çizmeye koyuldu. Border'ın yanındaki de eliyle pat pat kafasına vuruyordu. Elleri öylesine vıcık vıcıktı ki her iki üç vuruşta bir saçlarına yapışıp kalıyordu.

Border, yerken onu öteye itmeyi denedi. Yiyecekler masaya geldiğinden beri koluna çarpıp duran göğsü artık ilgisini çekmiyordu ya da Border sonunda yüzüne bakmış ve gördüğü şeyden hoşlanmamıştı. Bir genç kızın yaşamının baharında pek güzel görünen tombul, yuvarlak bir yüzü vardı. Ama anlaşılan onun baharı çok kısa sürmüştü. Gözlerini çevreleyen siyah halkalar ve kan kırmızı dudak boyasının da yararı olmamıştı.

Beau bedava kahvaltısını yedi ve söyleyecek sığ bir şeyler bulmaya çabaladı.

Önce kızlar buldu. İkiisi birlikte, tuvalete gitmeleri gerektiğine karar verdiler. Beau'nun kızı bölmeden çıkarken tökezledi ve garson kız dâhil herkesin dikkatini çekti. Sonra yanından geçtiği herkese, tuvaletin nerede olduğunu sordu. O sırada arkadaşı da "Çabuk" diye söyleniyordu.

Onların gidişinden sonra Beau en iyi arkadaşına baktı... Tek arkadaşına. "Buradan kaçıp gitmek ister misin?"

"Evet, hem de nasıl." Border çırpılmış yumurtasının yarısını ağzına tıktı. "Bu ikisiyle şansımız tutsa bile, sabah kaşıntılarla uyanacağımız hissine kapılıyorum."

Beau güldü. "Dışarı çık, ağabeyini cebinden ara ve gelip bizi almasını söyle. Kasaba iki mil uzakta." Beau karanlıkta yürüme fikrinden hoşlanmamıştı ama yine de burada kalmaktan daha iyi görünüyordu. "Sakın içeri dönme. Onlara midenin bulandığını

söylerim. Ağabeyinin gelmiş olacağını tahmin ettiğim zaman da, gidip sana bakacağını söylerim.”

“Ya sana inanmazlarsa? Ya da, daha kötüsü, nasıl olduğumu görmek isterlerse? Ağabeyimin gelmesi biraz sürer.”

“O zaman kaçırız.” Beau sırtıtmaya çalıştı. “Ve ağabeyinin onlar bizi yakalamadan yetişmesi için dua ederiz. Ortadan kaybolmamızdan mutlu olmayacakları hissine kapılıyorum.”

Border ön kapıdan çıkıp kaybolunca Beau cüzdanının arka bölümünde sakladığı onluğu çıkarıp tabağının altına koydu. Kadınlar çıkmadan önce muhtemelen hesabı ödeyeceklerdi ama bahşiş bırakacaklarından kuşkuluydu ve bu pisliliği Willow’un temizlemesi gerekeceği fikrinden hoşlanmıyordu.

On dakika sonra Beau dışarı çıktı. Border ağabeyinin kamyonetine binmişti bile ama Beau karanlıkta durup pencereden içeri bir göz attı. İki kız birbirlerine çırpılmış yumurta atarak hâlâ kıkırdıyorlardı. “Bunu bir daha asla yapmayacağım,” diye yemin etti kendi kendine.

Bu gece doğru yaptığı tek şey, bahşiş bırakmak olmuştu. Geri kalan her şeyi, geliş yolunda arabadaki öpücüğü bile unutabilmeyi diliyordu.

BÖLÜM 5

HARMONY İLÇE HASTANESİ

Tinch Turner yavaşça uyandı. Hâlâ muayene masasının üzerinde yatıyordu ama biri düşebileceğinden korkmuş gibi, yanlardaki parmaklıkları kaldırmıştı. Ayrıca ışıkları da azaltıp, üzerine beyaz bir battaniye örtmüşlerdi. Baygın yatar-ken Georgia'nın onunla yakından ilgilenmiş olmasına şaşmazdı. Onun bu tür bir sinsiliği vardı. Yufka yürekli kadınlara kızgın kalmak zordu.

Doğrulup otururken başına dokundu ve saç çizgisinin hemen dibinde uzayıp giden dikişleri hissetti. Sızılarının çoğu alevlenmiş gibiydi. O kadar çok kavgaya karışmıştı ki her yeni yara, eskileri tetikliyor, hepsi birden acımaya başlıyordu.

Beyazlı doktor içeri girerken sordu, “Daha iyi misiniz?” Kan, muhtemelen onun kanı laboratuvar gömleğini lekelemişti.

Gözüne dolan kanlar olmayınca, onu açık seçik görebiliyordu. Uzun boyluydu, bir kadın için fazla uzun. Elmacık kemikleri belirgin, saçları açık renkti. “İyiyim. Beni diktiğiniz için teşekkürler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doktor.” Kolalı ceketi ve güzel cildiyle kolayca bir melek yerine geçebileceğine karar verdi.

“Sorun değil. Gitmekte özgürsünüz. Hemşire Veasey’in söylediklerine göre, sanırım kayıtlarda giderlerin işleneceği bir kartınız var.”

Tinch, komik olmaya çalışıp çalışmadığını bilemediğinden onu dikkatle inceledi. O tip birine benzemiyordu. Tepeden tırnağa profesyonel ve saygın. Zorunlu olmadıkça onunla konuşmaya bile yanaşmayacak bir kadın.

Her harekette vücudunun sızladığını hissederek yavaşça ayağa kalktı. Sonunda yüz yüze geldiklerinde, kendini açık gri gözlerle bakarken buldu. “Ben...”

Oda çevresinde dönmeye başladı ve Tinch öne doğru eğildi.

Doktor onu yakalayıp gerisin geriye masanın üstüne itti. “Bence araba kullanmasanız daha iyi olur Bay Turner. Hemşireye söylerim, gelip sizi alması için kimi isterseniz arar. Ya da bu gecelik sizi hastanede tutabilirim. Doğum bölümünde birkaç boş odamız var.”

Georgia odaya girdi ve onun uzanıp yatmasına yardımcı oldu. Tinch gözlerini yumdu ve dünyanın durmasını diledi. Sakin bir sesle “Teşekkürler Doktor,” demeyi başardı, “ama geceyi geçirmeye niyetim yok. Burada değil.”

“Kimi aramamı istersin Tinch?” Georgia’nın sesi endişeliydi.

“Hiç kimseyi. Bir dakikaya kadar toparlanırım. Kendim sürebilirim. Bana bir dakika izin ver, sonra buradan çekip gideceğim.”

“Hiç sanmıyorum. Dr. Spencer seni birinin götürmesi gerektiğini söylüyorsa, emirleri yerine getirilmeden gitmene izin veremeyiz.” Georgia’nın, gerekirse dövüşmekten çekinmeyeceğini ortaya koyan genel bir tutumu vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tinch başarabilse, bir kahkaha atacaktı. İki kadın onu durduramazdı. O zamana kadar yapmak istediği herhangi bir şeye hiç kimse engel olamamıştı. “Eve gitmeliyim.” Önce mantık yolunu denemeye karar verdi. Çok kötü. Kanıyla birlikte o da akıp gitmiş olmalıydı.

Georgia hafifçe kolunu okşadı, ama sözleri doktor içindi. Kasabanın çıkışında, Timber Line Yolu üzerindeki o yeri siz kiraladınız, değil mi Doktor?”

Doktorun başını sallayarak onaylamasını bekledi, sonra ekledi, “Tinch o yöndeki diğer tek evde oturuyor.”

Doktor yorum yapmayınca Georgia planını açıkladı. “Onu siz bırakabilirsiniz. Zaten yolunuzun üzerinde.”

Tinch tek gözünü araladı, doktorun itiraz edercesine başını salladığını gördü.

“Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum,” dedi kadın.

Georgia güldü. “O kendinden başka kimse için tehlikeli değildir. Onun arabasında gitmektense, kendi kullandığınız arabada yanınıza almanız daha güvenli.”

“Kimsenin bırakmasına ihtiyacım yok,” dedi Tinch. Düşüp bayılmadan ayağa kalkıp kamyonetine kadar gitmeyi başarıp başaramayacağını düşünüyordu. Orada daha önce de uyumuştı, yine uyuyabilirdi. “Doktorla güvende olacağımdan emin değilim.”

“Saçmalama Tinch,” Gloria dinleyecek havada değildi. “Geceyi burada bir odada geçirmeyeceksen, biri seni eve bırakmalı.”

Dr. Spencer başıboş bir köpeği kalabalık bir otoyola çıkarması istenmiş gibi görünüyordu. “Pekâlâ,” dedi kaşlarını çatarak. “Sen onu dışarı çıkartabilirsen, arabamı kaldırıma yavaştıırım. Haklısın. Tek başına yolda tehlike oluştururdu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Daha tartışmak için ağzını açmadan kadın gitmişti. O da Georgia'ya döndü. "Ne yardım istiyorum ne de buna ihtiyacım var. İyiyim ben."

Georgia köşede duran tekerlekli koltuğu çekti ve oturmasına yardımcı oldu. "Yolda bayılıp bir hendeğe yuvarlanmanın sorumluluğunu üstlenmeyeceğim. Çok geç olmadan birinin sana yardım etmesine izin ver Tinch."

Tinch mide bulantısına karşı savaştı. "Şu senin Dr. Spencer iyilik meleşini oynamaya pek gönüllü değil gibiydi, Georgia."

"Doktor, erkekleri sevmez. Gördüğüm kadarıyla hiçbir erkeği. Yani ona karşı terbiyeli davranırsan iyi edersin. Onunla flört etmeye gelen zenginleri bile küçümseyip burun kıvrıyorsa, senin gibi fiçinin dibine vuranlar için ne düşüneceğini tahmin edersin."

"İltifatın için teşekkürler." Kaşlarını çatı. Hiçbir fiçinin içinde olduğunu kabul etmemişti. Hele dibinde hiç. Lori Anne'e daha ortaokulda âşık olmuştu ve ondan sonra hiçbir kızın, onun hakkında ne düşündüğünü umursamamıştı.

"Viski gibi kokuyorsun ve bir kedinin içeri sürükleyeceği bir şeye benzemiyorsun." Georgia hızını alamamıştı, "Bahse girerim kasabaya inmeden yıkanıp temizlenmedin bile. Tırnaklarının altı pislik dolu ve çizmelerine at boku bulaşmış." Onu kapılara doğru itti. "Yemin ediyorum Tinch, mikroplar bile senin üstünde yaşamak istemez."

"Bitirdin mi?" diye sordu. Herhâlde kadının söylediği her şeyi hak etmişti. Yıkanıp temizlenmediğini doğru tahmin etmişti. Karanlık basıncaya kadar atlarla çalışmış, sonra kamyonetine atlayıp birkaç kadeh yuvarlamak için kasabaya inmişti.

“Hayır, bitirmedim,” diye yanıtladı kadın onu dışarı çıkarırken. “Lori Anne üç yıl önce öldü ve artık hiçbir şey onu geri getiremez. Hayatına devam etmenin zamanı geldi.”

Tinch, Georgia’dan nefret etmedi. Tüm dünyadan nefret etti. Kimse anlamıyor gibiydi. Lori Anne olmadan devam edecek bir hayatı kalmamıştı. Okula başladıklarında en iyi arkadaşıydı. İkisi de on altısına bastıklarında sevgilisi ve liseden mezun oldukları yılın kışında da karısı olmuştu. Ebeveynlerinin ölümüyle Lori Anne onun arkadaşı, sevgilisi, karısı, ailesi, dünyası olmuştu. Kanserden ölünce de onu, ardında bomboş ve yapayalnız bırakmıştı. İçinde ve dışında hiçbir şey olmadan.

Minik bir BMW kaldırıma yanaşırken Tinch ayağa kalktı. “Bu şeyin içine nasıl sığmam bekleniyor? Panayırdaki çarpışan arabalardan birini alıp gelmiş gibi.” Direksiyonda oturmuş ona bakan doktoru görmek için öne eğildi. “Çocuk menüleriyle birlikte verilen bundan büyük oyuncaklar gördüm.”

Georgia kapıyı açıp, binmesine yardım etti. “Gidiyorsun. Doğum koğuşunda uyumak istemiyorsan yakınmayı kes.”

“Hayır, sağ ol.” Georgia’nın uzattığı örtüye sarınırken usulca küfür etti.

Koltuğunda arkaya yaslanırken, hemşire yeniden kolunu okşadı. “Üzgünüm Tinch ama birinin sana bir şeyler söylemesinin zamanı gelmişti. Bütün dostların senin için endişeleniyor.”

Hemşire onun, “Bütün dostlarıma söyle, cehenneme gitsinler,” dediğini duymadan önce kapıyı kapattı.

Hastaneden uzaklaşırken Tanrıya şükür doktor tek laf etmedi. Azalan ışıktaki Tinch onun bir bakışını yakaladı. Buzdan bir heykel, diye karar verdi. Böylesine soğuk bir kadının doktorluk gibi

bir meslek seçmesi garipti. Ya da belki sadece ona karşı bu kadar soğuktu.

Kadın hangisinin onun evi olduğunu sormadı. Sadece Tinch arkasına yaslanmış, herkesin ve her şeyin yok olmasını dilerken, karanlıkta arabayı sürmeye devam etti.

Evinin önüne gelince, motoru durdurup sordu, “İçeri girmek için yardıma ihtiyacınız var mı?”

Beceriksizce kapıya doğru ilerlerken, “Hayır,” diye terslendi.

Arabadan indikten sonra, merdivenleri çıkmak için dikkatinin her zerresini toplaması gerekti. Kapıyı açıp, içeri girerken kadının uzaklaştığını duydu.

Tinch dizlerinin üstüne çökmeden iki adım daha atabildi. Ne ağladı ne haykırdı ne de lanet okudu. Sadece ileri doğru uzandı, başını ellerinin arasına aldı ve binlerce kez yaptığı gibi soluk almaya son verebilmeyi diledi.

Bir mil ötede Addison BMW’sini yıkıntı hâlindeki garaja çekti ve karanlık bahçeden, kiraladığı eve doğru ilerlemeye başladı. Her zamanki gibi, verandanın ışığını açık bırakmayı unutmuştu. Tek mazereti şehirden başka hiçbir yerde yaşamamış olmasıydı. Mehtapsız gecelerde böyle mutlak bir karanlığı hiç görmemişti.

Bedeni uyuşmuş gibiydi, son derece yorgundu. Verandaya çıkınca dönüp güneye, Tinch Turner’ın evine doğru baktı. Karanlıkta evin dış hatlarını zar zor seçebiliyordu. O da ışık yakmamıştı. Belki Addison gibi Tinch de zaman zaman gölgelerden hoşlanıyordu. İçeri girince salonu geçip, yatak odasına doğru ilerledi. Attığı her adımda üstündekileri çıkarıp atıyordu. Yatağa çarptığında üzerinde sadece bir tişörtle iç çamaşırı kalmıştı. Neredeyse yirmi dört saat önce çıktığı, yapılmamış yatağa devrilip kaldı.

En sonunda bu gece nihayet uyuyabileceğini bilerek, “Uyu,” diye fısıldadı.

Saatler sonra, kapının vurulmasıyla uyandı. Bir dakika boyunca Addison nerede olduğunu bilincine varamadı, sonra kendine, güvende olduğunu söyledi. Hayatının kontrolü kendi elindeydi. Kimse onu itip dürtmüyordu. Nerede yaşadığından ailesinin haberi bile yoktu.

Kapı tekrar vurulunca omuzlarına bir battaniye sarıp, sesin kaynağını aramaya gitti.

Bir kovboy gömleği, uzun süre giyilmiş ve vücuduna kusursuz oturan bir kot ve kovboy şapkası giymiş uzun boylu bir adam verandasında duruyordu. Kan ve kir olmadan onu neredeyse tanıyamayacaktı. Dün gece tedavi ettiği, can sıkıcı komşusu Tinch Turner. Bir an cevap vermemeyi düşündü. Ama dün gece tel kapının mandalını bile takmamıştı ve tahta kapı arkasına kadar açıktı. Yani evde yokmuş gibi davranmak zor olacaktı. Tek yapacağı, arkasına bakmaktı. Telin öbür yanında durduğunu kolayca görecekti.

Addison ne yapabileceğini düşünürken Tinch ağırlığını diğer ayağına verdi. Onun ne kadar dengeli bir erkek olduğuna dikkat etmemek elinden gelmedi. Uzun boyluydu ama sırk gibi değil, ince ama sıska değildi, çalışmakla güçlenmiş görünen omuzlara sahipti, yapay kas şişiricilerle yapılmış omuzlara değil. Gecelerini içki içip kavgalara karışarak harcayabilirdi ama gündüzleri açık havada geçiriyordu.

Kadın daha kımıldayamadan Tinch döndü ve onunla yüz yüze geldi.

Addison ne yapması gerektiğinden emin olamadan dondu kaldı.

Erkeğin delici mavi gözleri yavaş bir hareketle onu ayak parmaklarından saçlarına kadar âdeta içti.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Addison, sanki ona bir koruma sağlıyormuş gibi, battaniyeye iyice sarındı.

“Dün gece beni eve getirmenize teşekkür etmediğim için özür dilemeye geldim.” Düzgün, beyaz dişlerini göstererek gülümsemesi kadını şaşırttı. Gerçekten hemşire Veasley’in anlattığı kadar çok kavgaya karışmış olsa, şimdiye kadar dişsiz kalması gerekirdi.

“Aldırmayın.” Onun arkasını dönüp gitmesini bekledi. Ama adam kımıldamadı. Belki bir tek komşu bile fazla, diye düşündü Addison.

Tinch sonunda kımıldadı. “Kasabaya inerken sizinle gelebilir miyim diye soracaktım. Kamyonetimi geri almalıyım. Yürümek için on mil biraz fazla uzak.”

“Neden birini aramıyorsunuz?” Tinch Turner’ı tanımaya niyetli değildi. Ortak hiçbir yanları, konuşacak bir şeyleri yoktu. Yoğun çalışma programında arkadaş edinecek zaman bulamıyordu. Ve istediği son şey, hayatında bir erkeğin bulunmasıydı. Hâlâ yaşamını yönetmeye çalışan, dediğim dedik bir baba ile yirmisine gelmeden evlendiği ve onu kum torbası gibi kullanan bir kocanın anısı fazlasıyla yeterli olmuştu.

“Telefonum yok,” dedi Tinch. “Bugüne kadar hiç ihtiyacım olmadı.” Bir insanın telefonu, cep telefonu bile olmaması onun mantığına tamamen aykırıydı. İlk telefonunu ortaokuldayken almıştı ve liseden beri de cep telefonu taşıyordu. “Verandama kadar nasıl geldiniz?”

“Yürüdüm. Benim evimle sizinki arasında bir mil olduğunu sanmam. Yolu kullanmak yerine tarladan geçerseniz o kadar bile

değildir. Rogers ailesi burada yaşarken bana ihtiyaçları olduğunda şu çanı çalarlardı, ben de koşarak gelirdim.” Belki dikkatini çekmemiştir diye, verandanın köşesinde duran, parmaklığa monte edilmiş muazzam çanı gösterdi. “Elbette ikisi de duvar gibi sağırdı. Ben de onlara ihtiyacım olursa çana bir kurşun yollayacağımı söyledim.”

Addison kapıyı çarpmayı düşündü. Hoş beşle geçirecek zamanı yoktu. “Bakın.” Açık konuşmaya karar verdi. “Beni uyardınız. Yirmi dört saatlik nöbeti tamamladım ve öğleden önce beklenmiyorum.” Nerede bıraktığını hatırlamaya çalışarak saatini arandı. “Sahi, saat kaç?”

“Öğle vakti,” dedi Tinch. “Uyanmış olacağınızı düşünmüştüm.”

“Yo, hayır!” Onun arkasından bulutlu havaya baktı. Tahmin etmesi gerekse, şafağın yakın olduğunu söylerdi.

Yatak odasına doğru koşarken, omzunun üzerinden seslendi. “On dakika içinde hazır olacağım. Benimle gelebilirsiniz ama hızla hastaneye ulaşmalıyım. Nöbetim şimdiden başladı bile.”

Addison duş aldı, temiz kıyafetler giydi ve hâlâ ıslak saçlarıyla yatak odasından çıktı.

Üstünde düşünse, Tinch Turner’ı verandada onu beklerken bulacağını tahmin ederdi. Bütün panjurlar açık olmasına rağmen ne veranda da ne de dışarıda ondan bir iz görebildi. Omuz silke-rek, kendi sorunu olmadığını düşündü.

Bir adım daha attı ve durdu. Kovboy onun mutfağında duruyordu. Bir çay peçetesini önlük gibi korunun beline sıkıştırmıştı ve şapkası geriye itilmişti.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” Öfke ve panik sanki içinde savaşa tutuşmuşlardı. Adam onun evindeydi! Vahşi biri olduğu-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nu biliyordu, büyük olasılıkla şiddet yanlısıydı ve muhtemelen deliydi.

“Doktor, gerçek yemek denecek bir şeyler bulamadım ama size yumurtalı bir sandviç yaptım.”

“Yemek mi yapıyorsunuz?” Onu öldürmeden önce oyalanmak için acayip bir yoldu. Ama Addison girdiği psikoloji derslerinin çoğunda uyumuştı.

“Gitmeden önce bir şeyler yemek istersiniz diye düşündüm.” Bir kaşını kaldırdı. “Yola ıslak kafayla mı çıkmayı planlıyorsunuz?”

“Bakın, Bay Turner, ben sizin probleminiz değilim ve gidiyorum.” Addison çantasına doğru atıldı. “Kasabaya inmek istiyorsanız, ben garajdan çıktığım anda arabada olsanız iyi edersiniz.”

Muhtemelen aşırı tepki verdiğinin farkındaydı ama ondan ve kontrol meraklısı bütün erkeklerden kendini koruyabilirdi. Adam deli bile olsa çantasında biber gazı spreyi vardı.

“Kimsenin saçıyla ya da yemek yiyip yemediğimle ilgilenmesine ihtiyacım yok,” dedi ona bakmaya ve sesinin fazla paniğe kapılmış çıkmamasına çalışarak. “Sizin probleminiz değilim, kendime bakabilirim ve buraya, en yakın komşudan bir mil öteye belli bir nedenle taşındım.”

Adam ona bağırırsa ya da fırlayıp gitse şaşırmazdı ve umurunda da olmazdı. Evine girdiği anda çizgiyi aşmıştı.

Spreyi öldürücü bir hırsla yakalayıp, kapıya doğru atıldı.

Adam elinde yumurtalı sandviçle onu orada karşıladı.

Addison biber spreyini kaldırdı, bedenini gerdi ve başını kaldırıp gülen gözlere baktı.

“Özür dilerim Doktor.” Kapıyı onun geçmesi için tutarken, bir yandan da yumurtalı sandviçi kâğıt bir peçeteye sarıyordu. Kadının saldırıya hazırlandığının farkında bile değildi.

Kadın öfkeyle soluyarak onun yanından fırlayıp çıktı.

“Sanırım sabahları keyifli uyanan biri değilsiniz,” dedi Tinch, adımlarını onun garaja doğru ilerleyen uzun adımlarına uydurarak.

Kadın ateş püsküren gözlerini ona dikip, ağzını açınca, ekledi, “Biliyorum, beni hiç ilgilendirmez.”

Addison arabayı çalıştırıp kasabaya doğru yola koyulurken ona bakmadı bile. Tinch sağduyulu davranarak tek kelime etmedi. Küçük arabada omzu neredeyse onunkine değerek oturdu ve yumurtalı sandviçini yedi.

Addison park yerine çekince arabadan indi, “Yolculuk için teşekkürler!” diye bağırdı ve hızla uzaklaştı.

Bir saat sonra Georgia Veasey’e adamın nasıl içeri, mutfağına girip, kendi eviymiş gibi davrandığını anlattığında Georgia güldü.

“Tinch o arazide büyüdü. Sanırım hayatı boyunca Rogersların evine girip çıktı.”

“Artık orası benim evim,” dedi Addison. “Ve bundan böyle kapıları kilitli tutacağım. Tinch Turner’ı bir daha hiç görmeyeceğim.”

Georgia omuz silkti. “Dikişlerini aldirmek için geldiği zaman onunla ben ilgilenirim. Kötü zamanlar geçiren iyi bir adam. Onu tanımak isteyebilirsiniz.”

“Sağ ol ama ben bir erkek aramıyorum, nokta.” Addison, Harmony’de hiç kimseye yirmisinden önce evlenmiş olduğundan ve babasının onun yaşamını yönetmekteki kararlılığından söz

etmemişti. Ama hemşire Veasey onun içinde kırılmış bir şeyler olduğunu sezmiş olmalıydı ve hemen yanaşıp onarmaya kalkışmayacak kadar da nazik davranmıştı.

Georgia, hiçbir bağlantıyı şart koşmadan ona dostluğunu sunmuştu. Addison'ın hastanede yaşadığı, mobilyalarıyla birlikte kiraladığı bir evde oturduğu muhtemelen dikkatini çekmişti. Arada bir işten sonra Georgia ve kocasıyla yemeğe çıkmak dışında sosyal bir hayatı yoktu.

Addison o akşam eve dönünce, verandasında bir somun ekmekle bir düzine yumurta buldu. Not yoktu. Kimden geldiğini anlayacağını biliyordu. Bir barış nerisi değildi bu. Sadece aldıklarının geri veriyordu.

Güneye doğru baktı ve evin yanındaki ahırda tek bir ışığın yandığını gördü. Bir şekilde bu ışık, kendini olduğundan daha bile yalnız hissetmesine neden oldu. Ama evliliği ve babasına yakın yaşamanın cehennemiyile kıyaslandığında, yalnızlık çok daha iyiydi.

BÖLÜM 6

PAZARTESİ

12 EYLÜL

TURNER ÇİFTLİĞİ

Tinch, Mathesonların atıyla, karanlığın basmasından çok sonrasına kadar çalıştı. Bütün gün kendini berbat hissetmişti. Sadece baş ağrısı ve akşamdan kalmalık bir yana, dün tam bir budala gibi davranmıştı. Yabancı bir kadının evine dalıp da kahvaltı pişiremeyeceğini her ahmak bilirdi. Ne tahmin etmişti ki? Kadının, ona yumurta pişirmesinden mutlu olacağını mı? Bunu bir barış önerisi gibi algılayacağını ve ona artık yüzünü bir *Aranıyor* posterinde görmüş gibi davranmayacağını mı sanmıştı?

Ne gezer.

Hanımefendinin her yanında resmen büyük şehirli biri olduğu yazıyordu. Ve kaba saba bir köylüyle komşu evlerde yaşadığını ona kanıtlamıştı. Kasabanın yarı yolunda onu arabadan indirip, üzerinden geçmeyi düşünmüş olsa şaşmazdı. Herhâlde bunu yap-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mamasının tek nedeni, görevde oluşu ve yarasını beresini yine kendisinin tedavi etmek zorunda kalacağıydı.

“İşin çılgınca yanı,” dedi ata, “davranış tarzıma bakılırsa, yollar-daki hız tümseklerinin beyin hücreleriyle benimkiler eşdeğerde.”

Hayvan kotunun cebindeki markayı kemirmeye çalıştı. Tinch atın bile onunla görölmek istemediğine karar verdi

Erkeklerden nefret eden kadınlar olduğunu duymuştu ama onlardan birine bu kadar yaklaştığını hiç hatırlamıyordu. Kazara ona dokunan ilk erkeğe acıdı. Herhâlde adamın parmaklarını neşterle doğramıştır. Sade, şatafatsız hâliyle güzel sayılırdı. Tabii solmuş, saçları yapılmamış, makyajsız kadınları beğeniyorsanız. Ve her an diken üstündeydi, ilk kez şimşek, fırtına gören yeni doğmuş bir tay gibi.

Fırçayı fiçinin içine atan Tinch, atı birinci bölmeye götürdü. Birkaç gün sonra hayvan, yeterince sakinleşmiş olacak, küçük kızlarının binmesi için Mathesonların yerine geri götürülecekti. Üç aydır beyaz yele ile çalışıyordu ve kısarak artık aileye katılmaya hazırды. Eski sahibinin hayvanı hırpalamasından kalan yaralar iyileşmişti. Ama izleri hâlâ tüylerinin altında duruyordu.

Küçük Saralynn Matheson'ın, ata sadece sevgi ve şefkat göstereceğinden, Hank amcasının da onlarla yakından ilgileneceğinden emindi.

Tinch, diğer atları gözden geçirdi. Her biri veterinerin yardımcı olamayacağı şekilde zarar görmüştü. Bir de zor bir doğum bekleyenler ve yakınlarında yardıma hazır birine ihtiyaç duyanlar vardı. Ahırın kapısından çıkınca Rogersların yerinde ışık yandığını gördü. Öfkeli doktor evdeydi. Oraya ev diyebilirse tabii. Ortalağa saçılmış birkaç giysi dışında aynen Rogers'ların öldüğü geceki

gibi görünüyordu. Geçen kış kötü bir araba kazası geçirmişlerdi. Bildiği kadarıyla kızları cenazeden sonra evden birkaç fotoğraf dışında hiçbir şey almamıştı. Evi olduğu gibi satmak istemişti. Bu bir sonuç vermeyince bir kiralama şirketiyle anlaşmıştı. Doktor taşınuncaya kadar, hiç kimse sırf görmek için bile olsa önünden geçmemişti.

Tinch hep mülkü bir çiftçinin satın alacağını düşünmüştü. Parayı denkleştirmeyi başarabilse, o da almak isterdi. Arazi iyiydi ve yıl boyunca suyu kesilmiyordu. Hatta akıntı yönünde birkaç derin balık alanı vardı. Çocukken oraya gitmeye bayılırdı. Ev küçüktü ama iyi bir başlangıç noktası olurdu.

Eğer Addison Spencer'ın bütün istediği varlıklar arasında yığılıp kalacağı bir yerse neden kasabada bir daire kiralamamıştı? Neden bunca uzağa yerleşmişti?

Sorusunu kendisi yanıtladı. "O, yalnız kalmak isteyen biri."

Ona karşı duyduğu bütün öfke, farkına vardığı bir şeyle soluk verir gibi kayboldu gitti. Belki sarışın bayanın beyaz yele ile ortak bir yanı vardı. Onun yara izleri de görünmüyordu ama orada olduklarına bahse girebilirdi. Ona hırpalanmış, kötü davranılmış bir hayvanı hatırlatıyordu. Buraya çalışmak için gelmemişti. Harmony'ye gizlenmek için gelmişti. Posta kamyonunun neden onun yol kenarındaki kutusu önünde hiç durmadığını açıklardı bu. Eğer kadın gizleniyorsa, kasabada bir posta kutusu kiralamış olmalıydı, böylece kimse onu rahatsız etmeyecekti. Kapısına diki-lince o kadar öfkelenmesinin nedeni de bu olmalıydı.

Üç gündür onu görmemişti ama hep aklındaydı. Dikişlerini aldırma gittiğinde onunla Georgia ilgilendi ve doktor hakkında tek kelime etmedi.

Tinch birkaç gün sonra malzeme almak için kasabaya indi ve kendini hastanenin park alanında buldu.

Aslında onunla bir kadın olarak ilgilenmiyordu. Ne de bir doktor olarak.

Öyleyse neden oraya park etmiş, insanların yağmurda gelip gidişini izliyordu? Dikkatini çekse, doktor onu taciz ettiğini düşünecekti. Oysa hiç ilgisi yoktu. İlle de bir neden bulması gerekse, Tinch acı çekmiş olduğuna inandığını ileri sürerdi. Hatırlayabildiği kadar eskiden beri bir hayvanın korktuğu ya da acı çektiğini görmeye dayanamamıştı. Kanseri onu parça parça alıp götürürken Lori Anne'i izlemek belki de bu yüzden o kadar zor olmuştu. Ölümünden önceki son birkaç yıl o ne yaparsa yapsın, doktorlar ne yaparsa yapsın, sürekli acılar içindeydi.

Kamyonerinden indi ve hastaneye doğru yürüdü.

Birisi, babasının eski bir dostunun yine kalp krizi geçirdiğini söylemişti. Hazır oradayken Tinch en azından uğrayıp saygılarını sunabilirdi.

On beş dakika sonra, kestirmeden acilin bekleme salonuna çıkıp oradan dışarı yöneldi. Hastanelerde hava ile ilgili bir sorun olduğuna karar vermek üzereydi, çünkü derin nefes alamıyor gibiydi. Düşünceler içinde kaybolmuş, kapıya varmak üzereydi ki Dr. Addison Spencer yoluna çıktı.

Tinch kenara çekildi. "Özür dilerim," dedi ve yürümeye devam edecekti ki Addison karşısında durdu ve çenesini hafifçe kaldırdı.

"Tinch, değil mi?" dedi. sanki onu zar zor tanımış gibi.

Adam gülümsedi. "Evet, en yakın komşunuz."

"Başınız nasıl?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İyileşiyor.” Ne düşündüğünü tahmin etti. “Kendim için gelmedim. Sadece bir dostu, Jeremiah Truman’ı görmek için uğradım.” Onun belki de inanmayacağından çekinerek, ayrıntı vermeyi uygun buldu. “Durumu pek iyi değil. Korkarım kalan zamanını takvime göre değil, saatlere göre hesaplıyor.”

“Teşhisiniz doğru olabilir.” Biraz gevşedi. “Günde birkaç defa gidip durumuna bakıyorum. Anlaşılan kasabanın yarısı da öyle.”

Georgia Veasey gelip Addison’ın yanında durdu. Tinch, iki kadının da yağmurluk giymiş olduklarını fark etti.

“Nasıl gidiyor Tinch?” Georgia, sanki birkaç gün önce, kav-gaya devam ederse onu öldürmekle tehdit eden kendisi değilmiş gibi, tatlı bir sesle sormuştu.

Tinch hikâyesini tekrar anlattı ve ekledi, “Ben de çıkıyordum.”

Georgia için sınırlar, ülkeler arasındaydı; insanlar değil. “Bu berbat yağmurlu gecede nereye gidiyorsun?”

Tinch onun konuşmalarına alışkındı, hiç alınmadı. “Yiyecek bir şeyler alıp, eve gitmeyi düşündüm. Endişelendiğin o ise, içki içmeyi planlamıyorum.”

Georgia sırtıttı. Sonunda hoşuna giden bir yanıt almıştı. “Neden Doktor ve benimle gelmiyorsun? Buffalo’da Greg’imle buluşacağız. Terbiyeli davranacağına söz verersen, kızarmış tavuk kanadı için bize katılabilirsin.”

Tinch bir bahane düşünmeye çalışarak dışarıda onları izledi ama Georgia yalanı hemen yakalardı.

İki kadını, doktorun arabasına kadar geçirdi. “İçeri gelip bir paket ısmarlayabilirim Georgia ama kalabileceğimi sanmıyorum. Siparişimi beklerken Greg’e bir merhaba derim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Georgia hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Addison tersine rahatlamıştı.

Buffalo Bar ve Restoran'ın çamurlu park yerine önce o ulaştı ve ötekileri bekledi. Doktorun kuru bir park yeri bulma şansı pek yoktu, küçük arabasıyla çamur dolu deliklerden birine saplanıp kalabilirdi. Sonunda sokağa park etti ve yürüyerek girişin çevresinden dolaştı. İki kadın da içeri girinceye kadar sıırılsıklam olmuşlardı.

Tinch kapıyı tuttu, sonra onların peşinden içeri girdi, üçüncü kuşaktan bir kuzeniyle laflamak için bir dakika durdu, sonra gidip Greg ve Georgia'nın masasını buldu. Tek boş sandalye Dr. Spencer'in yanındakiydi. O otururken, kadın birkaç santim öteye kaydı.

Greg ve Georgia, sohbeti sadece ikisinin yürüttüğünü fark etmiyor gibilerdi. Garson kız birayı masaya bırakınca, Greg herkes için sipariş vermiş olduğunu söyledi. Her gece menüde tek bir çeşit olduğuna göre herkesin ne istediğini tahmin etmek zor değildi.

Tinch, Greg'in onun için paket servis sipariş etmediği hissine kapılıyordu. Omuz silkti. Aslında o kadar da önemli değildi. Yalnız yaşamak, eve gitmek için asla aceleye gerek olmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca Greg ve Georgia'nın sohbeti yürütmek için fazla bir katkıya gerek duymayacakları biliniyordu.

O ve Georgia'nın kocası, yaklaşık on iki yıl öncesinde lisedeyken iyi arkadaşlardı ama Greg, Teksas Üniversitesi'ne gitmiş, Tinch çiftçilik yapmak ve evlenmek için kasabada kalmıştı. Greg geri gelip öğretmenliğe başladığında sevgilisiyle çıkmaya başlamıştı ve Tinch'in hasta bir karısı vardı, yani arkadaşlık için

pek az zaman kalıyordu. Sonra Lori Anne'in ölümünden birkaç ay önce Greg ve Georgia evlenmişlerdi. Tinch düğünlerine bile katılamamıştı. Yıllar içinde, pek ender karşılaşmalarda birkaç kez görüşmüşler, onda da eski lise günlerinden söz etmişlerdi. İyi zamanlardı, diye düşündü Tinch, en azından anılarda iyi zamanlar.

Toparlanarak, çevresine dikkat etmediğini fark etti. Bu önemli olduğundan değil. Herhâlde kasabadaki herkes onun iyi bir gününde havadan sudan konuşmayı beceremediğini biliyordu. Üstelik bu iyi bir yıl bile değildi.

Greg ve Georgia hemen döneceklerini söyleyerek dansa kalktılar.

Beş dakika sonra Tinch doktora bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Yanında oturup onu görmezden gelemezdi. "Dans eder misiniz Doktor?"

Konuşmayı başlatmak zorunda kalmadığı için rahatlayarak, derin bir soluk aldı. "Hayır, bu tür danstan hiç anlamam. Lise-deyken, bir yaz annem kulüpte beni dans derslerine yazdırmıştı. Üçüncü dersin sonunda öğretmen beni tenise yönlendirdi."

Tinch, onu piste davet etmek zorunda kalmadığı için memnun olarak içkisinden büyük bir yudum aldı. "Tenis oynar mısınız?"

"Hayır, o konuda da hiç başarılı değildim."

Ona bakmazsa kadının bu kadar tedirgin görünmeyeceğini umarak gözlerini kendi içkisine dikti.

"Siz dans eder misiniz?" diye sordu kadın onu şaşırtarak.

"Eskiden dans etmeye bayılırdım. Oldukça da başarılıydım." Övündüğünü düşünmesin diye daha ötesini anlatmadı. Herhâlde yıllar önce burada, Buffalo'da bir yarışma kazandığını öğrense etkilenmezdi.

“Neden bıraktınız?” diye sordu bir süre sonra.

Yanıt verdiğinde kadın yüzüne bakmadığı için memnundu. “Partnerim öldü.” Başka bir şey söylemedi. Kederinin bir zerresini bile hiçbir zaman kimseye yansıtmak istememişti.

“Ah!” dedi kadın sadece.

Çiftlerin pistte dönmesini izlediler. Kalabalığın bastırması için henüz çok erkendi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama aklına konuşacak bir konu gelmiyordu. Söylediği şey muhtemelen moralini bozmuştu. Onunkini bozduğu kesindi.

Onuncu kez barın arkasına doğru bir göz attı ve kanatlarının pişmiş olmasını diledi. Tek isrediği bir an önce yiyip eve gitmekti. Herhâlde doktor da aynı şeyi istiyordu.

“Bakın Doktor Spencer, size herhangi bir sorun yaratmak istemiyorum ve kahvaltı pişirmek için insanların evine izinsiz dalan bir tür soyguncu değilim. Yalnız yaşıyorum ve böyle olmasından hoşlanıyorum. Sanırım siz de öylesiniz. Onun için neden birbirimizin yoluna çıkmamaya dikkat etmiyoruz? Bu akşamki ayarlarla ma ile hiçbir ilgim yok.”

“Biliyorum.” Kadın sonunda onun yüzüne baktı. “Georgia buraya geldiğimden beri biriyle aramı yapmaya çalışıyor. Sanırım sadece karşıma çıkarmak için el atabileceği sıradaki adamdınız. Hayatımda yeni bir erkek istemediğime, bir erkeğe ihtiyacım olmadığını inanmak nedense ona zor geliyor.”

Tinch gülümsemeyi denedi. Ama bunu gerçeğe benzetemeyecek kadar uzun süredir yapmıyordu. “Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Karımın ölümünün bir yıl sonrasına kadar beni rahat bıraktı. Ama o zamandan beri ondan veba gibi kaçıyorum. İlk kez bugün gardım düşüken yakaladı beni.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şanslısınız. Ben üç kez sahte buluşmalara sürüklendim. Daima bir yemek. Her defasında bekâr bir erkek ortaya çıkıyor. Yemeklere evet demem için beni kandırmasının tek şartı, kimseyle aramı yapmaya kalkışmayacağına yemin etmesiydi.”

Tinch doktorun durumuna neredeyse üzüldü. “Bu sahte bir buluşma değilmiş gibi yapsak, ne dersiniz? Yani beni nezaketle reddetme borcunuz yok ve ben de kendi yemeğinizin parasını ödemenize izin vereceğim. Zaten benim ligimde değilsiniz.”

Bir an için onun alındığını düşündü. Hemen atıldı. “Güzel, akıllı kadınlar benimle karşılaşmamak için yolun karşısına geçerler, Doktor.”

Kadın bir an gülümsedi, sonra başını çevirip yine dans edenleri izlemeye başladı. “Bana doktor demeyi bırakın. Adım Addison.”

“Hiç Addy diye kısalttığınız olur mu?”

“Hayır. Tinch neyin kısaltılmışı?”

“Hiçbir şeyin.”

“Çirkin bir adam değilsiniz Tinch. Kadınların sizden kaçınmak için yolun karşı tarafına geçeceklerinden kuşkuluyum.

“Siz geçerdiniz Addison,” —adını kullanmayı denedi—
“fırsatını bulsaydınız.”

“Muhtemelen,” diye kabul etti kadın ve ikisi de güldüler.

Greg ve Georgia’nın dönüşü ve yiyeceklerin servisi, konuşmalarına noktayı koydu. Tinch aylardır biri yumruğu patlatmadan en uzun konuşmasını yaptığını tahmin etti.

Yemeğini yerken, Greg’in ders verdiği çocuklarla ilgili hikâyelerini dinledi. Birkaç çift daha masaları birleştirerek onlara katıldılar. Tinch kalkıp gitmeyi düşündü ama doktor kalkmadık-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

a beklemeye karar verdi. Kadının gitmek için sabırsızlandığını tahmin ediyordu, onun için ortadan kaybolan ilk kişi olmamaya karar verdi.

Yemekten sonra o ve Addison dışında herkes yeniden dansa kalktı.

“Denemek ister miydiniz?” diye kibarca sordu.

“Yanıt hâlâ hayır,” dedi kadın.

Tinch ayağı kalktı. “Öyleyse iyi geceler dileyeceğim. Benim için gitme zamanı—”

“Tinch,” on adım öteden bir kadın çığlığı bastı. “Eğer bu Tinch Turner değilse ne olayım!”

Tinch homurdanmasını bastırmaya uğraşarak Addison’la göz göze geldi. Buffalo’ya son geldiğinde kavganın çıkmasına neden olan Smithers’in karısı Donna Lee tüm yelkenlerini açmış, üzerine doğru geliyordu. Takmış takıştırmış, parfümler sürünmüş Donna Lee tam bir doğal felâketti. Kasırgalar, ateş karıncaları gibi, ardında yok edici bir iz bırakıyordu.

“Bu gece benden kaçamayacaksın Tinch. Bana bir dans borusun ve sakın yapamazmışsın gibi davranma. Buradaki her genç kızın kalbini dansınla nasıl daha hızlı arptırdığın zamanları hatırlıyorum.” Kadın tehlikeli olabilecek kadar sarhoştu. Tinch duvar, o da boya rulosuymuş gibi sürtünmeye başladı.

“Üzgünüm Donna Lee,” Tinch ellerini kaldırdı. “Yapamam...”

“Hayır yanıtını kabul etmiyorum. Bu gece benimle dans etmek zorundasın. Howard yarım saat daha gelmeyecek. Bir kenarda oturup onun yolunu gözlememi bekleyemezsin. Hele salonda senin gibi bir aslan parçası varken.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tinch başını salladı, küfür etmemek için kendini zorlayarak, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

Addison ayağa kalkıp onun yanında durdu. “Özür dilerim,” dedi kendisinden bir baş kısa olan sarhoş kadına. “Tinch az önce bana bu dansı öğreteceğine söz verdi. Ve bunu şimdi yapmazsam, korkarım bir daha asla cesaret edemem.”

Tinch soluklandı. “Belki başka zaman Donna Lee.” Çıkmaz ayın son çarşambası, diye düşündü. “Doktor haklı. Belki onu bir daha öğrenmek için buraya getiremem.”

Tinch, Addison’ı dans pistine doğru izlerken Donna Lee hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedi Tinch işitme mesafesini aştıklarında. “Bunu yapmak zorunda değildiniz ama çok makbule geçti.”

Addison onun yüzüne baktı. “Geçen hafta acil bölümümü dolduran kavgayı o kadının başlattığını anlamam birkaç saniye sürdü.” Güldü. “Öylesine kapana kısılmış bir hâliniz vardı ki, bir şey yapmam gerekti.”

Tinch hafifçe eğildi. “Size bir dans dersi borçluyum.” Kadın birbirine sarılmış çiftlere bir göz attı. “Bunu bana yapışmadan yapmanız mümkün mü?” Sanki ona kendisi hakkında bir sır vermiş gibi erkek bir kaşını kaldırdı. “Elbette Doktor. Ellerimi şuraya koymama ne dersiniz?” Yavaşça belinden tuttu. “Ve daha fazla yaklaşmayacağıma söz veriyorum.”

Kadın pek rahat görünmüyordu ama kabul anlamında başını salladı.

Aşağı, ayakkabılarına baktı, “Çorabınız var mı?”

“Evet.”

“Öyleyse o garip ayakkabıları atın ayağınızdan. Lastik ayakkabılarla dans eden kimseyi tanımıyorum.”

Kadın ayakkabılarını çıkartıp pistin kenarına doğru itti. “Ya siz bana dans öğretirken biri onları çalarsa?”

Erkek güldü. “Asla o kadar şanslı olamazsınız Doktor.”

Eliyle onu ahşap dans pistinin açık bir yerine doğru yönlendirdi. Tinch, atları çalıştırırken kullandığı aynı alçak sesle ona nasıl hareket edeceğini, ne zaman adım atacağını, ne zaman kayacağını söylüyordu. İki, üç şarkı sonra kadın müzikle daha rahat hareket etmeye başlamış, sürekli ayaklarına bakmayı da bırakmıştı. “Daha önce dans etmişsiniz. Belki country müzikle değil ama dans etmişsiniz.”

Kadın cevap vermedi. Tamamen bir hata yapmadan onu izleme çabasına yoğunlaşmıştı.

“Ellerinizi omzuma koyup dinlendirin,” dedi Tinch. “Ve rahatlayın güzel bayan. Bunda acı verecek hiçbir şey olmayacak. Sadece müzikle birlikte hareket edin.” Neredeyse kendi boyunda bir kadınla dans ettiğini hiç hatırlamıyordu ama ince bedeninin onunla birlikte müziğe kapılmış, rüzgârda salınırcasına kolaylıkla hareket ettiğini fark etti.

Kadın omuzlarına dokundu ama tamamen gevşemedi. Tinch, hareketlerini daha kolay izlemesi için ona sarılıp, iyice yakınına çekmek istedi ama bunu yaptığı anda vahşi bir kısırak gibi fırlayıp kaçacağı hissine kapıldı.

Dördüncü dans hızlıydı ve diğer bütün çiftler hızlı bir tempoyla pistte tur atmaya koyuldular.

“Bunu denemek ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır.” Ellerini onun omuzlarından çekti, Tinch de kadının belini serbest bıraktı. “Gerçekten gitmem gerekiyor. Rica etsem...”

Arkadaşlarından onun adına özür dilemesini rica edecekken Tinch sözünü kesti. “Ben de gidiyorum. Sizinle dans etmek güvenliydi ama Donna Lee beni yakalarsa, sonunda Howard’la dövüşmek zorunda kalabilirim ve bunu yapmak istemiyorum.” Yere eğilip onun ayakkabılarını aldı.

“Dans için teşekkürler Addison. Yanılıyor olabilirim ama ikimizin de korktuğu kadar acı verici olduğunu sanmıyorum.”

Kadın başını salladı. “O kadar kötü değildi.”

Masaya uğradılar, paltolarını aldılar ve Georgia’ya el sallayarak dışarı çıktılar.

“Gülümse,” diye fısıldadı, “O zaman bizi buluşturmakla başarılı bir iş yaptığını düşünür.”

“İyi fikir. Belki artık denemekten vazgeçer ve nihayet benden umudu keser.”

Tinch kolunu omuzlarına doladı ve ekledi, “İyi bir komploya bayılırım. Sonunda ne yaptığını anladığında, bizi ayırmak için elinden geleni ardına koymayacak ve biz de, bizi bir araya getirdiği için ona kızmayacağız.” Addison’ın sertleştiğini hissetti ama kapıdan çıkıncaya kadar geri çekilmedi, sonra hızla dönerek yüz yüze geldi.

“Bana dokunmayın,” dedi. “Açıkça belirtmiş olduğumu sanıyorum. Kullanılmaktan hoşlanan bir kadın değilim.”

Tinch bir an onu inceledi. Sesi öfkeliydi, zorlayıcıydı.

“Anlaşıldı hanımefendi.” Ateş bastığını hissetti. “Arabanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz?”

Jodi Thomas

“Hayır,” diye yanıtladı ve kapüşonunu başına çekip, barın merdivenlerinden aşağı fırladı.

Tinch onun yağmurda koşmasını izledi. Üç yıldan uzun zamandır ilk kez bir kadınla dans etmişti ve bu ona düşündüğü kadar büyük bir acı vermemişti. Onu kollarında tutmaktan zevk almamıştı ve bir şekilde bu, Addison’la dans etmeyi kolaylaştırmıştı. Bütün zaman boyunca genelde bir atla çalışırken oluşan garip bir tatmin hissetmişti. Bir iyilik yaptığı duygusuna kapıldı.

BÖLÜM 7

CUMARTESİ

17 EYLÜL

HARMONY İLÇE HASTANESİ

Gecenin derinliğinde Reagan Truman, amcasının hastane odasında ona yatak görevi yapan koltukta döndü. Uykuyla endişe arasında gidip geliyordu. Doktor Spencer tam gün batımından önce gelmiş, sanki hâlâ birinin sesini duyabilirmiş gibi Jeremiah ile konuşmuş ama başını hafifçe Reagan'a sallamıştı. Amcası artık hiç tepki vermiyordu.

Mantığı, Reagan'a sonun yakın olduğunu söylüyordu. Kimse sonsuza dek yaşayamazdı ama yeniden yalnız kalmayı kaldırabileceğinden emin değildi. Koltuğunda huzursuzca kımıldanırken Jeremiah amcasının fısıltısını duydu, "Güneş doğmak üzere kızım. Doğudaki koltuklara geçelim, yoksa kaçıracağız."

Reagan, amcasının yanına yaklaştı ama görünüşü günlerdir olduğu gibiydi. Soluğu öyle hafifti ki hâlâ orada olduğundan emin olamıyordu. Amcasının elini tuttu. "Şu anda güneşin doğmasını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve evde olmamızı dilerdim.” Güneşin doğuşuna ve batışına bayı-
lırdı. Reagan, çoğu geceler günbatımını onunla birlikte izlerdi.
Hava soğuk ve fırtınalı olduğunda bile.

Bir süre onu süzdü. Elma ağaçlarına nasıl bakması gerektiğini
yüzlerce kez anlatışını anımsadı. Bir şeyi beceremediğinde, çözü-
münü bulup halletmesini söylerdi. Daha önce kimse ona vakit
ayırmamışken, nasıl dürüst bir hayat yaşayacağını öğretmişti. Ne-
redeyse başlangıçtan beri, ölümü sonrasında neler yapması gerek-
tiğini anlatmıştı.

Yeniden battaniyesine sarınıp arkasına yaslandı. Hayalî yeğе-
ninin düzgün çalışmayan bir araca binmesini istemediği için zi-
yaretçilerin kamyonetlerini nasıl onardığını hatırlayarak gülüm-
sedi. Birinin yapılacak bir işi olduğunu ama adam tutacak para
bulamadığını duysa, eski kamyonuna atlayıp tıngır mıngır gittiği
günler bile çok olmuştu. Dönüşünde ne yaptığını ona hiç anlat-
mamıştı. Onun tarzı değildi bu.

Tam yeniden uykuya dalacakken amcasının fısıldadığını duy-
du, “Güneş doğuyor, bunu kaçırmak istemiyorum.”

Reagan bir gözünü açtı ve saate odaklandı. İki on beş. Güneş
daha saatlerce doğmazdı.

Bazen güneşin bir dünyada doğarken, başka bir dünyada bat-
tığı aklına bile gelmedi.

BÖLÜM 8

T Tyler Wright'ın ailesi, dört nesildir cenaze işindeydi ve insanlara büyük değer vermesine karşın pek ender ağlamıştı. Yaşamı boyunca ölüm, onun için sadece hayatın son adımı olmuştu. İnsanın bir sonraki hayatına önde yürüyerek geçmesi ya da son bir soluk almak için savaşıması fark etmiyordu. Sonuç aynıydı.

Gecenin bir yarısı hastaneye çağrılınca Tyler kalktı ve gidip Jeremiah Truman'ı almak için dikkatle giyindi. Adamdan hoşlandığını söyleyemezdi. Hayatı boyunca onu tanımış olmasına karşın, pek bir yakınlığı olmamıştı. Truman arkadaş arayan bir adam değildi. Ne şehir toplantılarına giderdi, ne kiliseye, ne de sosyal faaliyetlere katılırdı. Basit bir hayatı olmasından hoşlanıyordu.

Şimdi hastanenin arka kapısında, Jeremiah Truman'ın cesedini yerleştirdiği cenaze evi arabasında otururken birkaç dakika göz yaşlarının akmasına izin verdi. Jeremiah'ı zor zamanlar geçiren ailelere saz sepetler içinde elma dağıtırken yakalayışını anımsamadan edemedi. Tyler yirmili yaşlarının başlarındaydı. Arabasını yolun kenarına park etmiş, Jeremiah'ın dolu kamyonunun arkasına atlamış ve yaşlı adama tek laf etmeden teslimatı bitirmesine

yardım etmişti. Kamyon boşalınca Jeremiah onu arabasına geri götürmüştü. Tyler yeniden yardım etmeyi önermiş, yaşlı adam da basit bir şekilde, tekrar yardıma ihtiyacı olursa uğrayıp korna çalacağını söylemişti.

Tyler'ın bir gece saat on civarında korna sesi duyması için on yıl geçmesi gerekti. Dışarı baktı ve yaşlı adamın elma sepetleriyle dolu kamyonunu gördü. Tyler, kamyonun kasasına tırmandı ve elmaları dağıtmaya başladılar. İhtiyarın hangi evlere gidilmesi gerektiğini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir zaman da sormadı. Dokuz yıl boyunca, karşılıklı bir düzineden fazla laf etmeden elmaları dağıttılar. Yaşlı adam seksenine yakın olmalıydı. 2006'da korna çalmadı ve Tyler bir pazar sabahı, bazı kapıların önüne bırakılmış elmaları görünce, onun işini kızın, Reagan'ın devralmış olduğunu anladı.

"Son bir kez meyve bahçeni dolaşmaya ne dersin?" diye sordu arkada yatan cesede. Jeremiah'ın bundan hoşlanacağını düşündü. "Ve endişelenme, bu hizmet için fazladan ödeme istemeyeceğim."

Lone Osk Yolu'nda, Jeremiah ile sağ olduğu zamandan çok daha uzun konuştu. "Şimdi Reagan için hiç endişelenme, onunla ilgileneceğiz. O iyi bir kız. Senden pek çok şey almış."

Sohbet, Jeremiah, Truman yaşarken onunla yapmış olduğu birkaç konuşmadan pek de farklı değildi. Konuşmanın çoğunu hâlâ Tyler yapıyordu. "Mezarın başında basit bir duadan başka bir şey istemediğini bana söylemiştin, biliyorum. Bugün neredeyse gün doğmak üzere olduğu için, töreni yarın ya da yağmurun durumuna göre öbür gün yapmayı düşünüyorum. Tek akrabam olduğuna göre Reagan için de uygunsa elbette. Mezar başı duasının bile doğru yapılması için zamana gerek vardır."

Yaşlı adam Truman, aile mezarlığındaki son yeri dolduracaktı. “Mezarlıkta güzel bir yerin var. Tam tepenin üstünde.”

Truman’ın gün doğumundaki törenine kaç kişinin katılacağını tahmin edemiyordu. Ama o ve ekibi, günü gerekli hazırlıkları yaparak ve yağmur yağmamasını umarak geçireceklerdi.

Aracı, meyve bahçesinin kenarına çekti. Gece karanlığında ağaçlar, Truman’ın arazisine yayılmış siyah gölgeler olarak görünüyordu. Bir el feneri ışığının, ağaçlar arasında hareket ederek parladığını görür gibi oldu. Reagan’ın da amcasına son bir kez yakın olabilmek için elma ağaçları arasında dolaşıp dolaşmadığını merak etti.

“Şehre dönsek iyi olacak,” dedi kendi kendine. “Yakında hava aydınlanacak ve insanlar yollara dökülecek.”

Eski kent meydanını dolanarak yavaşça kasabaya doğru sürdü. Truman’ı pek ender görmüş olsa da, Tyler garip bir şekilde yaşlı adamı özleyecekti.

Bir saat sonra, Jeremiah ile işi bitince, Tyler cenaze evinin ana kapısından girip Truman’ın evrakını masasının üstüne koydu. Ofis ve mutfak hâlâ sessizdi. Kahve kokusunun onu karşılaması için bile henüz çok erkendi.

Paltosunu çıkardı ve ofisindeki kancaya astıktan sonra, yavaşça merdivenlerden özel dairesine çıktı. Büyükannesinin, büyükbabasının ve kendi anne babasının yaşamış oldukları odalardan geçerken gülümsedi. Tyler hayaletlere inanmazdı ama insanların, sevdikleri yerlerde kendilerinden küçük bir parça bıraktıklarını hissediyordu ve evi her zaman huzur doluydu. Ve şimdi, müstakbel eşi Kate ordudaki görevinden neredeyse emekli olmak üzereyken onun yanına taşınmıştı. Tyler artık evinin gerçekten aşkla

dolu olduğuna inanıyordu. Kate dairesini kapatmış, bütün eşyalarını buraya taşımıştı. Tek yapması gereken bir ay sürecek son bir göreve gitmekti. Sonra Harmony Teksas'ın en yeni üyesi olacaktı.

İkisi de holü pek çok kez kat etmelerine rağmen, Kate evleninceye kadar konuk odasına yerleşmekte ısrar etmişti. Kırk yaşlarında bir binbaşı olan Kate, saygı uyandıran ve Tyler'ın düşüncesine göre çok da sevilen bir insandı. Sadece adamları değil, kasabada tanıştığı herkes onu kolları açık karşılamış, Harmony'i sevgiyle kabul etmişlerdi.

Tyler onun açık yatak odası kapısının pervazına hafifçe vurdu, "Seni uyandırdığım için üzgünüm tatlım," diye fısıldadı, "ama içeri gelebilir miyim?"

Kate uykulu, evet benzeri küçük bir ses çıkardı.

Tyler onun yatağına yaklaşırken boyun bağını ve ayakkabılarını çıkardı. Sadece birkaç dakikası vardı ama geceyi onunla, onun kolları arasında bitirmek istemişti. Yorganı kaldırdı ve Kate dönüp ona sokulurken, sıcaklığını severek onun yanına kaydı.

Başının tepesine bir öpücük kondururken fısıldadı, "Burada olmana bayılıyorum, sevgili Kate."

Onu buluncaya kadar tüm yetişkinlik çağını yalnız geçirmişti. Cenaze evinin üstündeki özel dairesine, kâhya dışında hiçbir kadının ayak basmamıştı.

Tyler, yeni kâhyası Autumn Smith'i düşünerek gülümsedi. Onu mezarlıkta uyurken bulmuştu. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve hamileydi. Ona mutfağın yanındaki odaları, aşçı ve kâhya olarak bir de iş teklif edince kadın önce kuşkuya kapılmıştı. Şimdi ailenin bir parçasıydı ve çalışanlar onun yemekleriyle şışmanlıyordu.

Birkaç hafta sonra bebeği doğacaktı ve herkes, bodrumda çalışan yaşlı Calvin bile son derece heyecanlıydı. Kate her şeyi organize etmişti ve zamanı gelince hazır olmak için tatbikatlar bile yapmışlardı. Hiçbir arabanın yakıtı yarım depodan az olmayacaktı. Valiz hazır durumda, mutfak kapısının önündeydi. Calvin bir zil bile takmıştı. Mutfaktan basıldığı anda evin tüm özel alanlarında çalmaya başlıyordu.

Tyler'ın kırk beş yıl önceki doğumundan beri Wright Cenaze Evi'nde ilk kez bir bebek olacaktı. "Hayat devam ediyor," diye fısıldadı, yanağını Kate'in başına dayadı ve uykuya daldı.

BÖLÜM 9

BUFFALO BAR VE RESTORAN

Beau Yates, son şarkıları da tamamladıktan sonra gitarını yerine bıraktı ve Border Biggs'e, kendini iyi hissetmediğini söyledi.

Border onun eve gitmesi gerektiğini onayladı. "Malzemeleri yükleyip eve götürmek için ağabeyimi çağırırım. Ronny bu gece bize yeni birkaç tatlı denetmeyi planlıyor. Eğer hayatta kalırsak bir gün bir sevgilisi için de pişirebileceğini söyledi."

Ronny Logan'ın görüntüsü zihninde canlanırken Beau başını salladı. Biggs kardeşlerin dubleksinin diğer yanında oturan Ronny'nin biriyle randevulaşıp çıkacak kadar cesur davranacağı, hiç olası gelmiyordu.

"Ronny, 'asla evlenmeyecekler' sınırını çoktan geçti," dedi Beau. "Bazı kadınlar fırsat penceresini kaçırır ve korkarım komşunuz da onlardan biri. Kaç yaşında, yirmi yedi ya da yirmi sekiz mi?" Postanede çalışan hoş bir hanımdı ama 'hiç kimseyle çıkmamış' görüntüsü üstüne yapışıp kalmıştı. Beau ondan hoş-

lanırdı, çünkü geç saatlere kadar prova yaptıkları zamanlarda bile asla yakınmazdı. Bazen de fazla yemeklerini onlara getirirdi. Biggs kardeşlerin yanındaki evde yaşadığı ilk birkaç ay pişirdiği hiçbir şey, yenecek gibi değildi ama giderek düzeliyordu. Şimdi, onun yaptığı bir şeyi yediğinde, yediklerini midesinde tutma şansı vardı.

“Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum.” Border gitarlarını kutularına yerleştirdi. “Belki biz Biggs kardeşlerin onun için çok genç olduğumuzu fark edince pes etti ve yemek pişirmeye başladı.”

Beau kapıya doğru yürüdü. “Tam bir değişim olmuş.” Güldü. “Ama siz ikinizin bir kadını nasıl o şekilde yönlendirebileceğinizi anlıyorum.” Border yalnızca küçük çocukları değil, onu iyi tanımayan herkesi korkutuyordu. Dövmeleri olmadığı hâlde ağabeyi de en az onun kadar tehditkâr görünüyordu. Big, bir odada sadece gırtlığını temizlese bile, herkesin kapıdan dışarı kaçmaya başlayacağı türde bir adamdı.

Beau arkadaşına gülümsedi. “Yarın öğleden önce gelirim, o zaman yeni bir şarkı çalışabiliriz.”

“Kulağa iyi geliyor. Prova yapmalıyız. Bu gece bazı sarhoşların gerçekten dinlediği hissine kapıldım.”

Beau dışarı çıkıp eski arabasına doğru koşarken başıyla onayladı. Hafta boyunca yapmak istediği şeyi düşünüyordu. Uyuyabilmek için son bir yere daha uğraması gerekiyordu.

Border, hiçbir şeyden kuşkulananmamıştı. Bildiği kadarıyla Beau sadece babasıyla üvey annesinin evine gidiyordu.

Beau genelde Biggslerin dubleksindeki kanepede uyurken, Cumartesi geceleri geç saatte sıklıkla aile evine dönerdi. Eski odasına süzülüp, öğleye kadar uyuyabilirdi. Sonra giderken temiz

giysilerini alabilirdi. Ailesi kiliseden dönmeden evden ayrıldığı sürece, babasıyla yüzleşmesi gerekmezdi.

Beau çamaşırlarını yıkadığı, buzdolabında sürüyle yiyecek bıraktığı için annesine her zaman bir teşekkür notu yazar, odasına bırakırdı. Kadın ona karşı hep nazikti ama sevecen değildi. Yaşamında bir gölge gibiydi. Kocasının güçlü kişiliği altında tamamen küçülmüş bir gölge. Beau'nun hayatı boyunca anne dediği tek kadındı ama bu rolü hiç bir zaman üstlenmemişti.

Beau, bunu sorun etmeyi ya da kadını değiştirmeyi hiç düşünmemişti. Evinde işler bu şekilde yürüyordu, hep öyle olmuştu, muhtemelen her zaman da öyle olacaktı. Babası, vazında kadınlara sessiz olmayı öğütlediğinde, annesi bu dersi eve taşımıştı.

Sadece bu gece eve gitmeden önce Beau'nun yapması gereken bir şey vardı. Arabayı kamyon durağı büfesine çekti, bir hafta önce Border ve kızlarla birlikte oturdukları bölmeye yerleşti. Kamyon durağı, yollarda trafiğin daha az olduğu gece geç saatlerde sürmekten hoşlanan birkaç kamyoncu dışında boştu. Birkaç bölme ötede bir adam, bir yandan yerken, bir yandan da alçak sesle cep telefonunda konuşuyordu. Bir diğeri okuduğu kovboy romanına öyle dalmıştı ki, Beau yanından geçerken kafasını kaldırıp bakmamıştı bile.

Beau'nun fazla beklemesi gerekmedi. Oturduktan beş dakika sonra bir bardak, masanın üstünde ona doğru kaydı.

"Arkadaşların bu gece teşrif edecekler mi?" diye sordu Willow.

Beau başını kaldırıp baktı. "Ha-hayır. On-onlar arkadaşım değildi. Hem bu se-seni hiç mi hiç ilgililendirmez."

Kız omuz silkti ve onu şaşırtarak gülümsedi. "Zaten olduklarını düşünmemiştim. Yemekleri getirdiğinde sen ve Border

neredeyse paniğe kapılmıştınız. Sanırım yerinde olsam ben de dışarıda gizlenirdim.”

“Bu-bunun için üzgünüm. Uma-umarım sorun olmamışlardır.”

“Onlar içeri girdikleri anda sorundu. Giderken olmayacaklarını neden düşündüğünü anlamıyorum. Bir kadının aynı anda hıçkırarak bu kadar çok küfür ettiğini hiç duymadım. Senin sevgilin ödeme yapmayacağını söyledi ama patronum arka taraftan çıkıp, onu polis çağırmakla tehdit etti.”

“O be-benim sev-sevgilim değildi.” İşte, diye düşündü. Söylemeye geldiği şeyi söylemişti. “Sadece Buffalo’da çalmayı bitirdiğimizde bize kahvaltı ısmarlamayı öneren iki kadındı.”

“Bunu yaptığınızı duymuştum.” Willow defterini ve kalemini yeniden üniformasının cebine koydu. “Demek mezuniyetten sonra Buffalo’nun sahnesine katıldın?”

“E-evet, sen de kamyon durağının kalabalığına katıldın.”

Willow başını salladı. “Tam olarak başarı merdivenini tırmandığımız söylenemez, öyle değil mi Beau?”

“He-henüz değil ama planlarım var ve bir tanesi de o ikisi gibi kadınlardan uzak durmak. Onların sönük ışığına o kadar yakın olmakla beyin hüç-hücrelerimin öldüğünü hissedebiliyordum.” Kekelememek için çırpındı.

Willow, onun çıktıkları kızları değerlendirmesine karşı çıkmadı. “Buraya gelen bazı tiplerden söz etmeliydim sana.”

“Dinliyorum ama benim ikiliyi aşabileceğinden kuşkuluyum.” Beau her sözcüğü dikkatle, yavaşça söyledi.

Kız bir adım geriledi. “Mola zamanım geldi. Bir süre seninle oturmamın sakıncası var mı? Uzun yolculuğu sırasında sadece

uğramış olmayan biriyle konuşmak güzel olacak. İçecekleri ben ısmarlıyorum.”

“Ku-kulağa harika geliyor.” Beau mutfağın sallanan kapıları ardında kaybolmasını izledi. Geriye yaslandı ve gülümsedi. Aşırı makyajlı, göğüsleri dışarı sarkan, vahşi bir bar kızı istememişti. Tek istediği, konuşabileceği bir arkadaştı. Pek ender konuşmuş olmalarına rağmen, Willow Renalls’ı tanımadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Yedinci sınıf balosunda onu bir kez dansa kaldırdığını anımsadı ve bir dönem biyoloji sınıfında laboratuvar eşiydi.

Willow, elinde içecekler ve bir sepet sıcak küçük ekmekle yeniden ortaya çıktı. Geçen hafta getirdiği kızların, ekmeklere tereyağı ve reçel sürüp, bütün çeşnileri kullanmalarına güldüler. Sonra mezuniyetten bu yana yaptıkları ve yapmadıkları her şeyi konuştular. Willow iki yıllık üniversiteye başlamak istemişti ama parası yoktu. Beau da ona büyük hayallerinden söz etti. Zaman zaman bir sözcükte takılıyordu ama kız buna dikkat etmiyor gibiydi.

Yarım saat uçup gitti ve sonunda, Willow gitmek için ayağa kalktı.

“İçe-içecekleri ben ödeyeceğim,” dedi Beau, kız oturduğundan beri ilk kez kendini beceriksiz hissetti.

“Hayır, bu gece benden. Gelecek defa sen ısmarlayabilirsin.”

Beau sırtıttı. “Ge-gelecek defa. Bu gerçekten hoşuma gitti.” Normal konuşma ve geçen hafta yanlarındaki kızlar yüzünden onu yargılamadığı için teşekkür etmek istedi.

Dışarıda yürürken, lise dönemlerinde hayal kurmanın çok daha kolay olduğunu düşündü. Bir şey olmak istediğinizi söylediğiniz anda, çevrenizdeki herkes bunu mümkün kabul ederdi.

Ama şimdi hayaller kaygan, ele geçmez ve uzaktı. Sonunda neredeyse görünmez olana dek, günden güne yayılıyorlardı.

Geriye, kamyon durağına bir göz attı. Willow oturdukları masayı temizlerken başını kaldırdı. Dışarıda, karanlıkta dururken muhtemelen onu göremezdi. Ama Beau onu açık seçik görüyordu. Kahverengi saçlarını atkuyruğu olarak toplamıştı. Başının içinde çalan, en sevdiği şarkıyı dinlermiş gibi dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Çoğu insan fark etmeyebilirdi ama kendi tarzında güzel bir kızdı.

Beau arabasına doğru yürürken, tam da beğendiği tarz bir güzellik olduğunu düşündü.

BÖLÜM 10

PAZAR SABAHI

18 EYLÜL

TURNER ÇİFTLİĞİ

Tinch Turner, bir ay önce fırtınalı bir gecede kaza geçirmiş bir kısırağı sakinleştirmek için bir saat uğraşmıştı. Onu taşıyan kamyon, kaygan yolda kontrolden çıkarak devrilmişti.

Atı taşıyan kamyonun sürücüsü, bir zincirle enkazdan çekmeye çalışırken gri kısırağın boynunu kanatmıştı ve olay yerine gelen devriye polisi de büyük acı çektiği açıkça belli olan atı öldürmeyi önermişti.

Gri kısırağın şansına, atlardan anlayan bir çiftçi yardım etmek için durmuştu. Enkaza tırmanmış, atın gözlerini ceketiyile örtmüştü. Parıldayan ışıkları ve şimşekleri görmeyen hayvan sakinleşmişti.

Çiftçi, atın boynunu okşarken sıkışıp kalmış kısırak, ölü bir tay doğurmuştu. Çevrelerindeki kargaşa içinde kimse buna dikkat etmemişti. Kimse umursamamıştı.

Tinch, kısırağı neredeyse gün doğarken kurtarabildiklerini öğrendi. Çok sayıda derin kesikleri vardı. Sonraki hafta Tinch, atın nereye gittiğinden ya da nasıl muamele gördüğünden emin değildi. Sonunda onunla ilgilenen veteriner, kısırağın sahibinin ödeme yapmak istemediğini ve hayvanın onda kalmasını istediğini söyledi. Adam, kısırağın, uyutmak için yapılacak masrafa bile değmediğini söylemiş.

Clifton Creek'deki veteriner, Harmnony'deki veterineri aradı, o da Tinch'e bir e-posta gönderip sorunu anlattı. Her iki adam da Tinch'in gidip onu alacağını ve kısırağı eve götüreceğini biliyorlardı. Hayvanı römorka bindirene kadar bir dünya zaman harcadılar ama çabadan kaçınmayan, düşünceli insanlardı. Kısırak üzerinde çalışmış olan doktor, onu Fırtına diye çağırmaya başladı ve Tinch, veteriner belgeleri uzattığında hayvanın adının ne olduğuna pek dikkat etmedi.

Tinch'in ahırında tuttuğu atların yarısı kimseye ait değildi veya umursamaz sahipleri sorumluluktan kaçtığı için onun olmuşlardı. Tinch kaza ile gidip onu aldığı güne kadar, gri kısırağın neler yaşadığından emin değildi ama korkunç olmalıydı, çünkü insan ya da hayvan, herkesten nefret ediyordu.

Sonunda küfürler ederek ve en az at kadar terleyerek onu temiz bir bölmeye yerleştirebildi. Kısırağın tepinmeleri ve kişnemeleri arasında bağırdı, "Seni yola getirmeye ömrüm yetecek mi bilmiyorum, tatlım."

Kovayı yakaladı ve yıkama alanına ilerledi. Gömleğindeki çıtçıtları çekerek açtı ve kova dolarken yüzüne, göğsüne su çarptı.

At, bölmesinin duvarlarını çiftelemeyi sürdürünce Tinch bağırdı: "Kes şunu tatlım! Atıp tutmanı kimse dinlemiyor." Sonra nor-

mal bir sesle ekledi. "Atlara fısıldayan adamı umduğunu biliyorum ama ben atlara bağırın adamım." Sesini yeniden yükseltti. "Ahırından kaçmak için çiftelerinle yol açmayı denemekten vazgeç!"

At, onu şaşırtarak tepinmeyi kesti. Bu da atların bile, insanlardaki deliliği tanıdığı konusundaki teorisini kanıtlıyordu.

Tinch bir havlu almak için uzandı ama raf boştu. Çamaşır yıkamak, asla yapılacaklar listesinin başında gelmiyordu. Islak, siyah saçlarını arkaya yatırdı ve kendiliğinden kuruyacağını düşünerek üzerine şapkasını geçirdi. Eve dönüp, havlu alacak zamanı yoktu.

Açık ahır kapısından dışarı baktı. Havada sıcak, güneşli bir gün vaadi vardı. Sürekli kendi kendine ve hayvanlarla konuştuğuna göre, kırsalda yaşaması şanstı.

Aniden duyulan bir çan sesi, sabahın sessizliğini yırttı.

Tinch kuzeye, kurumuş mısır tarlasının ardına gizlenmiş bir gölge gibi görünen eve doğru döndü.

Rogersların çanından gelen ses tekrar duyuldu. Yıllar içinde onu defalarca duymuştu ve bir sorun olması gerektiğini anladı.

Tinch kovayı düşürdü ve kamyonetine koştu. Akli şimdiden olasılıklarla doluydu.

Addison kendine zarar vermiş olabilirdi. Evde yangın çıkmış olabilirdi. Eve hırsız girmiş olabilirdi. Bu kadar uzakta yaşayan bir kadının, nasıl kullanacağını bildiği bir silahı ve bir köpeği olmalıydı. Gerektiğinde ısıracak büyük bir köpek... Kahretsin, doktorla görüştüktan sonra, yeniden şehre dönüp yerleşmesini söylemek daha kolay olabilirdi.

Direksiyonu kırıp, onun araba yoluna girdi, çamur ve taşları dört bir yana saçmasına neden olan sert bir frenle durdu. Kamyo-

netten dışarı atladığı anda onu gördü. Beyaz laboratuvar önlüğü ve beyaz pantolonuyla ön verandada duruyordu. Bir sokak tabelası kadar yanlış yerde görünüyordu.

“Sorun ne?” diye bağırdı. Onu tek parça gördüğü için rahatlamıştı.

“Bir... Bir...”

Ona doğru koştu. Başına berbat bir şey gelmiş olmalıydı. Korkmuş görünüyordu. Yüzü neredeyse gömleği kadar renksizdi. “Ne?” diye bağırdı ona doğru atılırken.

“Bir... Bir yılan. Arabamın orada. Neredeyse üstüne bastım.”

Tinch yavaşladı, bir soluk aldı. Sadece bir yılan... “Saldırdı mı? Çıngıraklı yılan mıydı?” Eğer bir çıngıraklı yılan soktuysa, çoktan hastane yolunda olmaları gerekirdi.

“Beni sokmadı ve çıngıracağı var mı diye elime alıp bakmadım.” Sanki onun suçuymuş gibi birden öfkelenmiş göründü.

Tinch bir elini kaldırdı. “Siz burada, verandada kalın, gidip bakacağım.”

“Ya bu tarafa gelirse?”

“Orada güvendesiniz. Yılanlar merdiven çıkmaktan nefret eder.” Tinch bunun doğruluğundan kuşkuluydu ama doktoru biraz rahatlatmış gibiydi. Her gün insanları kesip biçen bir kadın nasıl olur da bir yilandan korkardı? Herhâlde çıngıraklı yılanı, o daha çok korkuturdu.

Tinch, eski garaja park edilmiş arabanın çevresinde dolaştı. İçerisi yıllardır birikmiş hurdayla doluydu. Dinledi, yilandan herhangi bir işaret aradı.

Hiçbir şey yoktu.

Eline bir tırmık aldı, küçük arabanın altında gezdirdi. Seksen santimlik bir keseli yılan kıvrılarak dışarı çıktı. Tinch onu tırmıkla kaldırdı ve garajdan dışarı taşıdı. Kadın elindeki yılanla yaklaşacağını sanmasın diye geniş bir daire çizdi. Kamyonetine ulaştığında bir tohum torbası çekti ve yılanı içine bıraktı. Torbanın ağzını düğümledi ve kamyonetin kasasına yatırdı.

“Onu öldürecek misiniz?”

“Hayır. Sadece garajınızda yiyecek arayan bir keseli yılan. Burada pek hoş karşılanmadığını tahmin ediyorum, onun için yola kadar çıkarıp salıvereceğim.”

“Yola, epey uzağa.” Kadın yavaşça sakinleşiyor, yeniden buza dönüşüyordu. “Burayı kiraladığım zaman arazide başka kiracıların da olduğundan haberim yoktu.”

Tinch ona uzandı ama kadın veranda da ondan iki karış yüksekte kaldı. “Size zarar vermeyecek Addison. Bu konuda endişelenmeyin.”

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Sanki sözlerinin sin-dirilmesini sağlamaya çalışır gibi yavaşça başını salladı. “Sadece daha önce hiç kırsalda yaşamadım. Ve tanıdığım tek yılanlar, takım elbise giyip, kravat takıyordu.”

Tinch, sanki şaka yapıyormuş gibi gülümsedi ama yapmadığını hissediyordu. “Başka bir yılan görürseniz, ya da bir çingirak veya ağustos böceğinin cırcırı gibi bir ses duyarsanız yavaşça gerileyin.”

Addison çenesini kaldırdı. “Bunu hatırlamaya çalışırım.”

“Sizi biraz rahatlatacaksa, aylardır buralarda gördüğüm ilk yılan bu.” Ona güven vermeyi denerken bile kadının neden çakılmış gibi aynı yerde kaldığını merak etti.

“Hiç rahatlatmadı,” diye yanıtladı.

“Dansta sağladığı rahatlık dışında, çizme buralarda çok kullanışlıdır. Bir çift satın almak isteyebilirsiniz.”

Addison gözlerini garaja dikerek başını salladı.

“Burada hiç içkiniz var mı?”

Bu sözler onu kâbus dolu düşüncelerinden çıkardı. “Saat sabahın onu Bay Turner, herhâlde içkiye ihtiyacınız yoktur, değil mi?”

Tinch şapkasını öne çekti ve kadının neden bu kadar sinir bozucu olduğunu merak etti. “Ben sinir bozukluğunuzu geçirmek için *sizin* bir tek atmaya ihtiyacınız olduğunu düşünüyordum.”

“Ben iyiyim. Geldiğiniz için teşekkürler.” İçeri girecekmiş gibi döndü.

“Bir şey değil.” Ayağını ilk basamağa dayayıp çizmelerine baktı. “Bakın Doktor, bu kadar kişisel olarak algılamayın. Zaman zaman hepimiz korkarız. Hiç kimse kusursuz olmak zorunda değil, siz bile.”

Kadın ağzını açtı, sonra söyleyeceği herhangi bir şeyle kendini çok fazla açığa vurabilirmiş gibi yeniden kapadı.

Tinch konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadı. “Garajda bulduğum başka bir şeyi görmek ister misiniz? Sizi korkutmayacağına söz veriyorum.”

Kadın yanıt vermeyince karanlık garaja girdi ve iki avucunun içinde taşıdığı bir şeyle geri geldi. “Yılanı bu çekmiş olabilir. Birkaç gün önce Rogersların, eski kedisinin yavrularını taşıdığını gördüm. Herhâlde eski ahırın yakınında, tarla fareleriyle iyice beslendiler. Sonra kışı geçirmek için ailesini garaja yerleştirmeye karar verdi.”

Ellerini açtı ve minik bir yavru kedi, kahverengi siyah çizgili başını kaldırdı. Verandanın yakınında duran eski bir bisikletin arkasına bağlı sepete yavruyu büyük bir dikkatle yerleştirdi.

“Ahırda bir tane daha var. Kendilerini kurtaracak kadar büyük görünüyorlar. Onun için de anneleri muhtemelen onları terk etti.”

İkinci tekir yavruyla geri dönünce, Addison’ın gülümsediğini gördü. Tinch onun, denese güzel olabileceğini düşündü. Yine çok uzun boyluydu, vücudu yeterince yuvarlak değildi ve Tinch ona farklı bir gözle baksa bile ilgisini çekecek bir kadın için fazla kontrollüydü.

“Siz istemezseniz onları evime götürebilirim. Çevremde başka birkaç sahipsiz hayvan daha var.”

Addison merdivenden indi, parmakları tüyleri okşayınca kadar ellerini uzattı. “İkisini de ben alacağım. En azından buradan ayrılınca kadar.”

Tinch onun tek parmağıyla minik kedinin başını okşamasını dikkatle izledi.

“Çocukken bir kedim olsun istemiştım,” dedi, ondan çok ke-diyle konuşur gibi. “Ama ailem duymak bile istemedi. Bir hayvanın, evde kaos yaratacağını söylediler.”

Tinch onu incelerken biraz rahatladı. “Neden Kaos ve erkek kardeşini eve götürüp, biraz süt vermiyorsunuz?”

Addison, Tinch’e gülümsedi. “Bunu yapacağım. Ve geldiğiniz için teşekkürler. Sanırım biraz zaman harcayıp keseli yılanlarla, çingiraklı yılanlar arasındaki farkı inceleyeceğim.”

“Bunu yapın Doktor.” Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, sonra geri döndü.

“Dost muyuz?” diye sordu.

Addison onayladı. “Dostuz.”

Tinch kahkahasını zor zapt ederek kamyonetine yürüdü. Doktorun bir iki sokak kedisi sayesinde insanileşeceği kimin aklına gelirdi? Kedi yavrularını ona verdiği için, bir an onu öpeceğini sanmıştı.

Belki de ona bir at getirmeliydi. Belki öylesine memnun olurdu ki sonunda onunla yatarı. Bir kadınla beraber olmayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki uzun boylu, sıska, solgun biri bile gözüne güzel görünmeye başlıyordu.

Addison’ı karmakarışık çarşafar arasında hayal etmek, neredeyse onu diz üstü çöktürecek. Lori Anne’in ölümünden beri hiçbir kadını bu şekilde düşünmemişti.

Elbette rüyalarında kadınlar görmüştü ama onlar sadece zihnindeki hayallerdi, kanlı canlı komşular değil.

Tinch, Lori Anne’e bir şekilde ihanet ettiği için suçluluk duymayı bekledi. Ama duymadı. Belki zaman, evlilik duygularını biraz silmişti ya da sadece acıya karşı duyarsızlaşmıştı. Addison’ı düşünmek, şimdilik çok uzak bir olasılıktı. Tamamen bir fantezi olabilirdi. Onu daha yakından tanımak istese bile, Doktor bunun olmasına asla izin vermezdi.

BÖLÜM II

PAZARTESİ

19 EYLÜL

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

Reagan, amcasının evinde, kendi evinde, odaları dolaşırken kalbinin acıdığını hissettiğine yemin edebilirdi. Hastaneden eve döndükten sonra pazar gününün çoğunu uyuyarak geçirmeye çalışmıştı. Ama bugün yapılacak çok işi vardı.

Ancak gölgeler uzadıkça ev onu çağırır gibiydi. Yüz yıldan fazladır Truman ailesinin yuvası olmuş eski evin duvarları, anılarla doluydu.

Burada geçirdiği ilk günleri düşündü. Jeremiah'ın tekmeyi basıp onu dışarı atacağı zamana kadar geçecek saatleri saymıştı. Sırt çantasında sadece yedek birkaç iç çamaşırı, bir ceket ve iki eski tişörtle çıkıp gelmişti.

Adamın, ona bir tomar para verip, doğru olanı yapacağına güvendiği günü hatırladı. Yaşlı Jeremiah, hayatı boyunca ona güvenen ya da inanan ilk insan olmuştu. Masraflar için ona şehirdeki

dükkânlarda hesap açtırmış, neye ihtiyacı varsa almasını söylemiş, sonra da harcadığı tek kuruşun hesabını sormamıştı.

Bu mülkûn tapusunu ona verdiği, on sekizinci doğum günü partisini hatırladı. Bir yuva sahibi olma konusunda hiçbir endişesi olmaması için yaptığını söylemişti.

Son kalp krizi geçirdiğinde okuduğu gazeteyi alırken hıçkırığını bastırdı. Acıyla düştüğü anda Reagan mutfaktaydı ama yatılı hemşire Foster Garrison yanındaydı. Jeremiah'ı hemen hastaneye yetiştirmişlerdi. Onu kurtarmak için herkes elinden geleni yapmıştı ama Reagan, onun zamanının dolduğunu biliyordu.

Garip olan, Jeremiah'ın da bunu bilmesiydi. Son günlerini ona aşırı tepki vermemesini, elma ağaçlarını kışa hazırlamasını öğütleyerek geçirmişti.

Dimdik ayakta dururken, yaşlı adamı ne kadar özleyeceğini fark etti. Aralarında kan bağı olmasa da o her zaman amcası olacaktı. Sonunda gelen ölümü beklerken hastanede her gece ağlamıştı ama artık ağlamayacaktı. Amcası, yapılacak onca iş varken bunun budalalık olduğunu düşünürdü.

Ne yapması gerektiğinin, kim olduğunun bilinci yerli yerine oturdu. Şimdi bir meyve bahçesine sahipti ve gerekenleri yapmazsa elmalar toplanmaz, paketlenmez ve teslim edilmezdi. Geçen son dört yıl içinde, her sene üretimi arttırmıştı. Şimdi talepleri karşılamak zorundaydı yoksa işi zarar görürdü, bütün eyalette yapılamayacak keklerden, reçellerden bahsetmiyordu bile. Amcası ağaçları sevmişti. Ama o, ağaçların yarattığı işi seviyordu.

Bir kaçak olarak geldiği Harmony'de, Jeremiah onu sadece yeğeni olarak içeri almakla yetinmemiş, bunu yasal hâle de getirmişti. Kasabada herkesin bildiği kadarıyla o, son Truman'di.

Trumanlar da, Mathesonlar ve McAllenler gibi bu kenti kurmuşlardı ve bir bakıma hâlâ ondan sorumluydular. Şimdi, inanılmaz şekilde, o da tarihin bir parçasıydı.

Sadece çiftlik ve işle değil, kasabayla da ilgilenmesi gerekiyordu.

Reagan dışarı, verandaya çıktı ve Jeremiah'ın hep oturduğu sallanan koltukta yan komşusu Pat Matheson'ı görünce şaşırdı.

“İyi akşamlar,” dedi yaşlı kadın. “Yanına gelip, bu gece günbatımını seninle izlemeyi düşündüm.” Koltuğun her sallanışında tempo tutan elleri neredeyse Jeremiah amcanınkiler kadar buruştu.

Reagan söyleyecek bir şey bulamayınca doğuya karşı yerleştirilmiş koltuğuna oturdu.

Yaşlı kadının parmakları, Reagan'ın eli üstünde hareketsiz kaldı ve güneşin batışını sessizce izlediler. Karanlık basmadan önceki gölgeli ışıktaki Reagan fısıldadı, “Bence bu gördüğüm en güzel günbatımlarından biriydi. Jeremiah çok hoşlanırdı.”

“Onu seviyor muydunuz?” Karanlık olmasa Reagan bunu sormaya cesaret edemezdi ama bir şekilde, amcasının ölümünün ertesi gününde bunu bilmek önemiydi.

“Hayatım boyunca, çocuğum.” Pat Matheson keskin bir kahkaha attı. “Onu sevmediğim tek bir gün bile hatırlamıyorum. Ama bir erkeği sevmekle, birlikte yaşamak iki ayrı şeydir.”

Reagan neden hiç evlenmediklerini sormayı düşündü ama belki de istediklerine sahiptiler. Belki çitin üzerinden bakmak ve yolun ilerisinde onun ışığını görmek, onu sevdiği kadar, onun da kendisini sevdiğini bilmek ikisi için de yeterliydi. “O da sizi severdi,” dedi Reagan, “ama ona Gamzeli demenizden nefret ederdi.”

“Beni sevdiğini biliyordum tatlım ve onu rahatsız ettiğini bildiğim için Gamzeli derdim. O adamı iğnelemekten zevk alan bir yanım hep vardı.”

Reagan koltuğunda geriye sallandı. Jeremiah, ilgilenilmesi kolay bir adam değildi. Kendi kız kardeşi onunla birlikte yaşamak zorunda kalmaktansa Oklahoma’ya taşınmıştı. Her şeyi yapmak için kendi tarzı vardı —buna, doğru tarz, derdi— ve hiç kimseyi gereğinden fazla dinlememişti.

“Yarın törende benim yanımda oturur musunuz?”

Pat başını salladı. “İstiyorsan elbette otururum.”

Muazzam, siyah bir kamyonet, Lone Oak Yolu’ndan döndü ve onlara doğru ilerledi.

“Beni almaya gelen Hank’tir bu. Eve yürüyerek dönebileceğimi söyledim ona ama kız kardeşim, yapabileceğimi söylediğim hiçbir şeye inanmaz. Sanırım gizliden gizliye yeğenimizi arayıp yardım istemekten hoşlanıyor.” Hayatı boyunca birlikte yaşadığı ve çalıştığı kız kardeşinden şikâyet etmekten zevk alır gibi gülümsemi. “Gece burada tek başına idare edebilecek misin?”

“Elbette. Burası benim yuvam.” Reagan gülümser gibi oldu. “Bulunmak isteyeceğim başka bir yer düşünemiyorum.”

Hank Matheson, kamyonetten indi ve teyzesine kapıyı açmak için diğer tarafa dolandı. “Reagan,” dedi, Pat teyzeyi yerine otururken, “bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara. Bize ihtiyacın olursa buradayız.”

Reagan, “Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım,” diye yanıtladı ve el salladı. Eve girdi, merdivenlerden odasına çıktı.

Uyuyup kalmadan önce Noah’nın numarasını bir kere daha denedi. Yanıt yoktu. En iyi arkadaşı, birkaç eyalet uzaktaki bir rodeodaydı ve onun, amcasının öldüğünden haberi yoktu.

Lisede okuduğu dönemde Noah'nın ona söylediği bir şeyi hatırladı. *"Ailende biri öldüğünde herkes sana sarılmak ister. Ne diyebileceklerini bilemezler ve söyleyebilecekleri, gerçekten yararı olabilecek bir şey de yoktur. Onun için yapabileceğin tek şey, orada durup sana sarılmalarına izin vermektir."*

Bu gece Noah McAllen'in ona bir kez sarılması için sahip olduğu her şeyi verirdi. Evde olduğundan bu yana aylar geçmişti ve Reagan onun her gün gerçek bir insandan çok bir efsaneye dönüştüğünü hissediyordu. Çevredeki insanlar Noah'dan bir sinema yıldızıymış gibi söz ediyorlardı. Babası gibi o da rodeo sahalarında kasabasını gururlandırmıştı.

Uyumayı denedi ama kafasını boşaltamıyor gibiydi. Şafaktan bir saat önce, Tyler Wright onun evinin önüne park etti ve bekledi. Kapıyı çalmadı, kornaya basmadı. Çünkü kırsalda, birinin sizin evinize geldiğini hemen anlıyorsunuz.

Kız, siyah bir pantolon takımla dışarı çıktığında Tyler arabasının yanında durmuş bekliyordu.

Ona gülümsemeye çalıştı. "Sizinle birlikte öne binebilir miyim Bay Wright?"

Arkada tek başına kalma düşüncesine dayanamazdı.

"Elbette," dedi adam ve kapıyı açtı.

Mezarlığa gittiler ve cenaze arabası gelinceye kadar arabada beklediler. İlk ışığın solgun pırlıltısıyla, hepsi takım elbiseli altı adam geldi, tabutu küçük bir tepedeki açık mezara taşıdılar.

Reagan aslında mezarları görmeden sadece etrafı seyretti. Oraya getirilip basit tahta tabutun üstüne konmuş çiçekleri gördü. Serin sonbahar sabahına uymayan, bahara özgü kıy çiçekleri.

"Amcam planlarını yaparken çiçek ısmarlamış mıydı?" diye sordu. Tyler'la törenin ayrıntılarını görüşmediğini şimdi fark ediyordu.

“Hayır,” dedi Tyler dürüstçe, “ama hoşuna gideceğini düşündüm.”

“Gitmezdi,” diye yanıtladı. Onun, parayı boşa harcamak, diyeceğini biliyordu. “Ama benim hoşuma gitti. Düşündüğünüz için teşekkürler.”

Tyler gülümsedi. “Birkaç dakikaya kadar güneş doğacak. Mezarın yanına sandalyeler koydum.”

Arabanın öbür tarafına dolanıp onun kapısını açtı. Reagan elinden geldiğince, bunun üstesinden gelebileceğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Kapı açılınca ona yardım öneren Bay Wright değil, Brandon Bigs'di. Bigs, kocaman elini uzatarak onu bekledi.

Reagan çevresine baktı, kurşuni şafak ışığında her yerde insanların arabalarından indiklerini gördü. Sonra Big'e baktı. Ne zaman bir dosta ihtiyacı olduğunu hep anlıyor gibiydi.

“Bir ele ihtiyacın olabileceğini düşündüm,” dedi ve tepeye doğru yürümeye başladılar.

“Teşekkürler,” demeyi başarabildi, kazılmış mezarın başında duran tabuta yaklaşırken. “Aptalca bir şey yapmama izin verme.”

“Tam buradayım Rea. Arkandayım.” Kız sandalyelerden birine otururken elini tuttu, sonra arkasına geçti.

Işık araziye yayılırken, insanlar tepeyi kapladı. Pat Matheson, söz verdiği gibi, soluna oturdu. Geri kalan sandalyelere de diğer yaşlı kadın ve erkekler geçtiler. Çoğu yine Mathesonlar veya McAllenlardı. Üç aile, bu topraklarda yaşamı birlikte başlatmışlardı ve kendilerinden birini gömdükleri zaman, yine kenetleniyorlardı.

Reagan'ın hiç görmediği bir vaiz, basit bir tören yaptı. Güneş doğmuş, hava birkaç derece ısınmıştı. Etrafa, mezarlığın ötesine

baktı. Her yerde insanlar vardı. Kimi aile grupları hâlinde, kimi yalnız duruyordu. Hepsinin yüzü tepeye dönüktü. Jeremiah Truman, yalnız yaşamış ve böyle olmasından hoşlanmış olan adam, bir dünya insanı etkilemişti.

Son dua bittikten sonra, Reagan ayağa kalktı, insanların sırayla gelip tabuta dokunmalarını, Jeremiah'a veda etmelerini, ona sarılmalarını bekledi.

Yaşlanmış iki emekli asker, tabutun üstüne örtülü bayrağı katladılar. Reagan'a uzattıkları anda, onun Pat Matheson'a ait olduğunu işaret etti. Yaşlı adamlar onayladılar. Savaş çıkmamış olsa Pat Matheson ve Jeremiah Truman'ın evlenmiş olabileceklerini, şehirdeki herkes biliyordu.

Reagan, Noah'nın sarılma hakkında söylediklerini düşündü. Geçen insanların, ona sarılma ihtiyaçlarının onun birilerinin sarılması ihtiyacından fazla olduğunu anladı. Big'in, cenaze evinin aile arabasına kadar ona eşlik etmesinden önce bir saat geçti.

"Bay Wright, beni eve Big götürse olur mu?"

"Sıkıntı yok," dedi Tyler.

Big, adama başını salladı. "Herhangi bir kurala aykırı değilse, onu evine götürmek isterim."

"Elbette," dedi Tyler, anlayışla karşılayarak.

Reagan, Big'in kamyonetine tırmandı ve ısınmak için ellerini ovuşturdu. Sabah, birden ona soğuk gelmeye başlamıştı.

Big, kamyoneti çalıştırdı ve yavaşça oradan uzaklaştı.

Reagan arkaya dönüp mezara bakmadı. Henüz bunu yapamazdı. Bir gün, belki birkaç hafta ya da birkaç ay sonra çiçekler getirir ve bir süre yanında otururdu. Ama şimdi değil, bugün değil.

Big, Lone Oak Yolu'na dönmedi, otoyola sürdü. Uzun bir süre sadece yol aldılar. Nereye gittiklerini Reagan'ın umursadığı yoktu. Hastanede geçen aylar ve ondan önce, evden beş dakikadan fazla uzak kalmaya korktuğu dönemin ardından, sadece yolda ilerlemek harika bir duyguydu.

Big, sonunda öğle yemeği için bir kamyon durağının önünde durduğunda her yerden millerce uzakta gibilerdi. Reagan ne kadar acıktığını fark etti. Orada bulunan diğer insanlar hakkında uydurma hikâyeler anlatırken devasa hamburgerler yediler ve bir şeyler içtiler. Yönetici, komik bir şaka yapıp herkesi neşelendirince Reagan ağlayana kadar güldü... Ve sonra sadece ağlamaya devam etti.

Big tek kelime etmedi. Hesabı ödedi ve uzun Harmony'ye dönüş yoluna başladı. Kızı çiftliğe bıraktığında akşamüstünün geç saatleriydi.

"Sabah, Armstrong ilçesine gidip bir ekiple çalışmam gerekiyor. İş tamamlayıp eve dönmem bir hafta sürebilir. Ben gelinceye kadar iyi olacak mısın?"

Kız kapıyı açtı, Jeremiah'ın yaşlı köpeğinin onu verandada beklediğini fark etti. "İyi olacağım. Beni meşgul edecek bir sürü işim var." Tekrar içeri uzandı ve onu yanağından öptü. "Beni getirdiğin için sağ ol." Onu sadece eve getirdiği değil, çok daha fazlası için teşekkür ettiğini bildiğini tahmin etti.

"Bir şey değil." O kocaman ahmak gülüşüyle sırıttı. "Ama teşekkür yetmez Rea. Senden değil. Geri geldiğimde kocaman bir turtta isterim. Senin çikolatalı turtalarından biri harika olur ama ne yaparsan kabulüm."

"Anlaştık o zaman." Kapıyı kapattı ve verandaya yürüdü. Sonra tek elini sallayarak veda ederken, diğer eliyle de yaşlı köpeğin başını okşadı.

BÖLÜM 12

WRIGHT CENAZE EVİ

Tyler Wright, mezarlıktaki defin töreninden ayrılıp ofisine döndü ve bir ölüm ilanında olması gereken her şeyi kısaca yazmaya başladı. Söylemek istediği çok daha fazla şey vardı oysa...

Bir saat sonra, çabalarını bir kenara bırakıp başka işlere geçti.

Günün geri kalanını bitip tükenmek bilmeyen kırtasiye işle-riyle harcadı. Şimdi, güneş neredeyse batmak üzereyken, cenaze evinin üstündeki dairesine giden merdiveni çıkmadan önce yapılacak bir görevi daha vardı. Tyler, bu son görevi yerine getirdikten sonra dairesinin küçük balkonunda oturup, yaşlı Truman'ı yaparken gördüğü gibi, günbatımını izleyebileceğini düşündü.

Kalemi eline aldı, ne yazacağını kararlaştırdı.

Jeremiah Truman, sonbaharın ilk soğuk gününde komaya girdi ve günbatımından sonra, tüm kasaba halkını ardında yas tutmayı bırakarak bu hayattan ayrıldı.

Bu kulağa iyi geliyor, diye düşündü Tyler. Truman'ın yeğeni-nin, onunla yaşamaya gelişinden sonra, herkesin onu kızın göz-

leriyle görmeye başladığını ekleyebilseydi keşke. İhtiyara, bütün kasabayı yaşkırtan derin bir sevgiyle bağlanmıştı. Ancak Çarşamba gazetesi sadece yalın olayı isterdi. Daha fazlasını eklemesi için Tyler'a daha fazla yer ayırmayı asla kabul etmemişlerdi.

Jeremiah Truman, İkinci Dünya Savaşına katılmış eski bir askerdir. Hiç evlenmemiş bir adam, elma bahçesini tarifsiz sevmiş bir çiftçiydi. Yaşayan tek akrabası Reagan Truman'dır.

"Yaşam öyküsünün üstesinden geliyor musun?" diye sordu Kate. Tyler'ın "ofisi" değil, "karmaşası" dediği odasına sıcak kaka getirmişti.

Tyler ona gülümsedi. Bir ay daha kalmıştı. Sonra ordudan resmen emekli olacak ve kalıcı biçimde Harmony'ye yerleşecekti. Kate'le birlikte uzun hafta sonları asla yeterli olmuyordu. "Biliyorsun Katherine, dedikoduya göre gıınalı içinde yaşıyoruz."

Kadın güldü ve ona yakın oturabilmek için birkaç kâğıdın yerini değıştirdi. "Biliyorum, artık kırkımı geçtiğime göre, bundan oldukça hoşlandığımı açıkça söyleyebilirim. Bizim yaşınızda kimsenin umursayacağını sanmıyorum ama temiz adını korumak için seninle evlenmem gerektiğini hissediyorum. Bay Wright, hakkında dedikodu yapılacak bir adam değilsin sen."

Tyler onun elini öptü. İkisi de hiç evlenmemişti ve onun gibi Kate'in de evlenmeyi asla düşünmeyeceğini sanıyordu. Bir şekilde birbirlerini bulmuşlardı ve bir kâğıt parçasıyla ya da değil, ölene kadar beraber olacaklarını biliyordu. "Kate'im, gelinim olma onurunu bana bağışlayacak mısın?"

"Buraya yerleştüğimde. Bırak, yolculuk yapmamaya alışayım. Burada yaşamak, ordudaki hayatıma göre büyük bir değışiklik olacak. Yirmi beş yıl oradan oraya sürüklendim. Yerleşik hayat, bazı düzenlemeler gerektirebilir."

“Ne zaman Kate?” diye nazikçe yeniden sordu. Kımıldamak istemedikçe binbaşıyı hareket ettirecek pek bir şey olmadığını biliyordu.

Kate düşünceli görünmeye çalıştı. Bu oyunu daha önce de oynamışlardı. Hep bir gece kaçmak, planlamadan, ayrıntılarla uğraşmadan bitirmek istemişti. Sadece yüzükleri takıp, *Kabul ediyorum*, demek ve hayatlarına devam etmek... Ama Tyler her şeyin planlanmasından yanaydı. Bir düğün istiyordu. “Biliyorsun Tyler, genelde bütün o süsleri, şatafatı isteyen gelindir, kaçmak isteyen de damat. Bir şekilde biz tersini yapıyoruz.”

“Biliyorum,” omuz silkti. “Senin listende beş kişi var ve ben, tüm kasabayı davet etmek zorundayım yoksa birini çok kötü öfkeliendiririm. Kaçıp evlenmek eğlenceli olur. Ama ben, dünyanın en muhteşem kadınıyla evlendiğimi herkesin bilmesini istiyorum. Arkadaşlarımı orada istiyorum. Hank Matheson’ın sağdıçım olarak yanımda durmasını istiyorum ve yeğeni Saralynn’in küçük çiçekçi kız olarak orta geçitte yürümesini istiyorum. Ayrıca...”

“Bu yeni görevi bitirdiğin tarihe Dallas’ta bir oda ayırtmamıza ne dersin? Balayı ile başlayabiliriz.” Kate onun planlamasını böldü.

Tyler başını salladı. “Balayı yaşamaya devam edemeyiz Katherine. Bir noktada evliliği aradan çıkarmalıyız.”

“Devam edemez miyiz?” Yanağını öptü. “Ama Ty, öyle tatlı bir adamsın ki. Her gün ve her gece, seni daha çok seviyorum.”

Kate kulağına ne zaman fısıldasa, ona hayır demeyi aklından bile geçiremezdi.

“Neyse, tamam. Bir kez daha. Sonra tarihi belirleyip, benimle evlenebilirsin.” Sevgili Kate’i yine yapacağını yapmıştı. Zifiri karanlık bir günde, hayatını aydınlatmıştı.

Kate ayağa kalktı. “Eşyalarımı toplamayı bitirmeliyim. Yoksa uçağım bensiz gidecek.”

“Keşke seni Amarillo’ya götürebilseydim.” Kaşlarını çattı. Kate’in mümkün olan her hafta sonunu onunla geçirmeye geldiği son altı aydır, uzun yolda araba sürmeyi sevmeye başlamıştı. Havaalanına giderken onu ve ona söyleyeceği her şeyi düşünüyor ve dönüş yolunda birlikte yaptıkları her şeyi ve konuşmalarını düşünüyordu.

İlk kez âşık olmak için biraz yaşlı olabiliyorlardı ama her geçen dakikanın hakkını veriyorlardı. Tyler onunla karanlıkta sevişmekten hoşlanıyordu. Evlendikleri zaman birbirlerinin karşısında çıplak duracaklarını hayal etmekte zorlanıyordu. Kate’de aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Altı aydır yatıyorlardı ve hâlâ eşi olacak kadının, giysileri olmadan neye benzediğini bilmiyordu ama onun nasıl hissettiğini biliyordu ve kusursuz hissettiği için de bu daha önemli geliyordu.

“Götürebilmeni ben de isterdim ama uçuş geç saatte. Senin geri dönmen gece yarısını bulur,” dedi Kate çok daha sonra. Tyler neden söz ettiklerini çoktan unutmuştu. “Ayrıca Autumn’un doğumu bu kadar yakinken sana burada ihtiyaçları olduğunu biliyorum.”

Kate yanağını onunkine sürttü ve devam etti: “Ve Reagan şimdi yapayalnız, bunu atlatmak için desteğe ihtiyacı olacak. Yarın bütün her şeyi toparlayıp yoluna koyacak kişinin sen olacağını biliyorum.”

O ve Kate, her zaman olduğu gibi Harmony halkından söz ederken sanki aileleriymiş gibi konuşuyorlardı. “Yasal konularda Liz Leary ona yardımcı olacaktır ama Liz’in kocasına ikizler için kim yardım edecek, bilemem. Truman Çiftliği’ne gelince, bu

işlerin yoğun olduğu sezon ve ne yapılacağını sadece o biliyor. Reagan ürünü toplamakla fazlasıyla meşgul olacak. Jeremiah'ın, sırf onun zihnini meşgul etmek için ölümünü, yoğun iş sezonuna göre planladığını söyleseler şaşırmazdım.”

“Keşke burada olup ona yardım edebilseydim.” Pencereye doğru yürüdü. Tyler onun o düzenli beyninin yapılması gereken her şeyi kusursuz bir şekilde sıraladığını neredeyse görebiliyordu.

Tyler ayağa kalktı, kolunu onun omzuna doladı. “Yardım etmek için yakında burada olacaksın. Bir ay daha, ondan sonra hayatlarımızın sonuna kadar gece gündüz beni göreceksin.” Eli aşağı kayd ve kalçasına hafifçe vurdu, bunu yapmasının onu her zaman gülümsettiğini fark etmişti. Ona böyle dokunmayı seviyordu. Yanında uyurken bile, ona sık sık nazikçe dokunmuş ve kendini oldukça günahkâr hissetmişti.

Kate aynen tahmin ettiği gibi gülümsedi. “Bütün günü seninle geçirmeyi bilemem Ty, kendime zaman ayırmaktan hoşlanırım ama bütün gece fikri harika.

Sorun etmediğini bildiği için ona tekrar hafifçe vurdu. “Seni her türlü mantığın ötesinde seviyorum Kate.”

“Biliyorum.” Başını sallayarak gülümsedi. “Seni bu kadar dayanılmaz yapan da bu.” Yanağından öptü. “Bir konuda sana karşı dürüst olmalıyım tatlım.”

Derin bir soluk aldı ve asker olduğunu gösteren bir duruşla sırtını hafifçe dikleştirdi. “Bir saattir telefondaydım ve görevimi öğrendim. Umarım son görevim. Bir takımla birlikte yangın söndürmesine gideceğim. Nerede olduğunu sana söyleyemem ama gittiğim yer Amerikalıların, hele askerlerin hiç iyi karşılanmadığı bir yer.”

Tyler kalbinin hızlandığını hissetti. Kate'in işinin bazen zor olduğunu biliyordu. Cesetlerin kimliğini belirlemek, insanları öldürmeyi amaçlayan yangınların nedenlerini bulmak... Ama onun tehlikede olduğu hiç aklına gelmemişti... Gerçekten tehlikede olduğu...

Daha gitmemesini söyleyemeden Kate ekledi, "Bu benim işim Ty, gitmek zorundayım. Takımın çoğu genç ve deneyimsiz. Onlara liderlik etmek için bana ihtiyaçları var. Bensiz geri dönebileceklerinden emin değilim ve çok önemli olmasaydı gitmezdik."

Tyler, "Biliyorum," demeyi başaramadı.

Kalmasını emretmek işe yaramazdı, yalvarmanın da bir şey değiştireceğinden kuşkuluydu, onun için sadece ona sıkıca sarıldı. "Güvende olduğunu öğreninceye kadar düşüncelerimde olacaksınız," diye fısıldadı, onunla gidebilmeyi dileyerek. Kate'in başına kötü bir şey gelip geri dönmeyecek olsa, hayatının geri kalanını tek başına geçirmek isteyeceğinden emin değildi.

Kate biraz geri çekildi. "Bak ne diyeceğim. Daha önce hiç şifre kullanmadım ama bunu yapmış adamlar olduğunu biliyorum. Görevi tamamlayıp, bir yerlerdeki bir kalede güven içinde olduğumda ama bunu yaptığım zaman, yine de o bölge ile ilişkimizi kesip oradan ayrılmamıza birkaç gün daha olabilir, seni arayıp telefonu bir kez çaldıracağım, sonra tekrar arayıp aynı şeyi yapacağım. Bulduğum yeri ve kaç gün sonra eve döneceğimi söylemem mümkün olmayabilir ama güvende olduğumu bilirsin. Endişelenmekten kurtulursun."

"İki arama. Her birinde tek çalış. Özel ofis hattımdan ara. Onu benden başka kimse açmaz." Tyler derin bir soluk almadan önce, iki kısa aramayı bekleyeceğini biliyordu.

“Bu atandığım son görev Ty. Yokluğum iki ya da üç hafta sürebilir... En fazla bir ay. Ama dönüşümde dosdoğru sana, eve geleceğim.”

Gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Gelsen iyi edersin.”

Karnı burnunda hamile kâhya, sağa sola çarparak ofise girdi, onlara bir göz attı ve tekrar çıktı.

“Ne vardı Autumn?” Tyler sorarken Kate’den uzaklaşmadı, aksine beline sarıldı.

Kapının diğer tarafından bir ses geldi. “Hiç, Bay Wright. Bekleyebilirim.”

Tyler, Kate’i öptü. “Gitmeye hazır olduğunda seni arabana kadar geçireceğim ve sanırım uçakta yemen için Autumn sana atıştırmalık bir şeyler hazırladı. Son birkaç haftadır deli gibi yemek pişiriyor. Bence bebek gelince hepimizin açlıktan öleceğini sanıyor.”

Kate başını salladı. “Her zaman yemek pişiriyor. Bugünlerde bütün personelin kilo aldığı dikkatimi çekti. Ben yokken ona göz kulak olursun, değil mi? Bebeği doğurmasına sadece birkaç hafta kaldı. Biraz şansla geri dönmüş olabilirim.”

Tyler başıyla doğruladı. “Burada her sabah tatbikat yapıyoruz, yani hazır olacağız. Vakit geldi dediği anda, personeldeki herkesin görev yeri belli. Hafta sonu olursa, itfaiyeden Willie Davis ve Brandon Biggs çağrılmak istiyorlar. Willie, biz onu daha arabaya yerleştirmeden koşarak yetişeceğini söylüyor. Big onu hastanede karşılayacak. İkisi de bütün doğum derslerine onunla birlikte katıldılar. Kendilerini onun koruyucu melekleri kabul ediyorlar.”

“Hâlâ endişeliyim, ya sen dışarıda, bir cenaze törenindeyken bir şey olursa?”

Tyler sırtıttı. “Dışarı çıktığım anda Willie ya da Big, mutfak masasının başında nöbete geçecekler ve muhtemelen dönüşüme kadar yemek yiyecekler. Yarından itibaren Ronny Logan postanedeki işinden çıkınca buraya gelecek, geceyi Autumn’un alt kat-taki oturma odasında geçirecek. O kadar yakın arkadaş oldular ki gecenin yarısını konuşarak geçirirlerse hiç şaşmam.” Kate’in burnunu öptü. “Gündüz, ofis personelinen biri nöbette olacak. Endişelenme. Asla yalnız kalmayacak.”

Kate endişeyi süpürüp atabilirmiş gibi omzunu silkeledi. “He-pinizin ona çok iyi bakacağını biliyorum ama keşke burada ola-bilseydim. Sence doğum tarihini birkaç hafta geciktiremez mi? En azından dönüşüme daha yakın olur. Ronny bazı geceler derse gidiyor, Big her zaman bir inşaat alanında fazla mesai yapıyor, he-piniz bir cenaze ile meşgulken Willie ani bir yangına çağrılabilir.”

“Ondan beklemesini isteyebilirim,” diye söz verdi, “ama pek yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Stella’yı arayıp, be-bek doğuncaya kadar her cenazede gelip burada kalmasını iste-yeceğim.”

Kate, arabada onu öptükten sonra Tyler park alanında kalıp, o gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı, sonra işine döndü. Hayat dönüp duruyor, diye düşündü, sürekli değişiyor. Jeremiah Truman, sevdiği işi yaparak uzun bir yaşam sürmüştü ve Tyler’ın o veya herhangi biri hakkında söyleyebileceği en iyi şey, özlene-ceğiydi.

Yazısını bitirdi ve e-posta ile gönderdi. Kate bir ay sonra ya da daha kısa sürede geri dönecekti. O zamana kadar yalnızca onun için endişelenmeyi planladı. Autumn için endişelenen zaten ye-terince insan vardı.

Jodi Thomas

Değiştiremeyeceğin şeylere endişeni boşuna harcama, diyen büyükannesini düşünerek gülümsedi. Kate geri dönünce onun yanında güvende olacaktı ve onun da bir daha endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Hayatlarının geri kalanını Harmony'de yaşayacaklardı.

İki arama. Her biri tek çalış. O zamana kadar endişelenecekti.

BÖLÜM 13

PAZAR

25 EYLÜL

Günbatımından bir saat sonra Şerif Alexandra Matheson, telaşla ofisinden ayrıldı. Kocası Hank, yolun karşısındaki yangın istasyonunda aylık gönüllü itfaiye bölümü toplantısında- dayken, kırtasiye işlerini halledeceği bir gece planlamıştı. Ama bu, kasabanın hemen dışındaki karavan parkında ateş edildiğini bildiren telefonun gelmesinden önceydi.

Alex, herhâlde yanlışlıkla patlayan bir silah ya da bir sokak köpeğine ateş eden bir komşu olduğunu düşündü ama onu arayan telsiz memuru neredeyse panik hâlindeydi. Ateş edildiğini bir çocuğun haber verdiğini söyledi. Ama çocuk o kadar kötü ağlıyordu ki ne dediğini anlayamamıştı.

Alex destek istedi ve arabasını karavan parkına doğru sürdü. “Hafta sonları,” diye kendi kendine söylendi, “üstelik bir de donunay zamanı.” Eğer birileri bir çocuğu korkuttuysa, onlarla işi bittiği zamana kadar bayağı üzüleceklerdi.

Yaşlı kavak ağaçlarının altına kurulmuş, sakın, küçük karavan parkı, bahar kasırgası sonrasında toparlanamamıştı. Birikmiş hurda yığınları, zaten dar olan sokaklara terk edilmiş bir hava veriyordu. Birçok ailenin taşındığını duymuştu. Karavanları, sezonluk işçilere kiralanması için bırakmışlardı. Parkın içlerine doğru ilerlerken, şehir planlamacılara burayı temizleme ve düzenleme projesi olarak önermeyi düşündü.

Parkın sondan üçüncü karavanının önüne park ettiğinde, insanlar toplanmış, sanki TV anteninden bir top düşmesini bekler gibi bakıyorlardı. Birkaç kişi aşırı büyümüş çalılar ve bir kavak ağacından sarkan dallarla neredeyse tamamen kuşatılmış eski tip bir karavanı gösterdi. Alex arabadan indi, daha önce gelip karavanın karşısına park etmiş bir şerif yardımcısının yanından geçti.

İzleyicilerden biri Alex'e seslendi. "Silah sesi şuradan geldi, TV açık olduğu hâlde duydum." Kucağında bir çocuk tutuyordu.

"Hastalıklı gibi görünen bir kadın, çocuğuyla taşındı oraya. Ateş edilene kadar iki gündür onlardan ses seda çıkmadı," diye başka biri bağırdı.

"İçerideler," dedi, karanlıktan gelen başka bir ses. "Işıkların yanıp söndüğünü gördüm."

Alexandra Matheson, karavana doğru yürürken onlardan geri çekilmelerini istedi ama izlemek daha çok ilgilerini çekiyordu. Kimse tehlikenin farkında değil gibiydi. Herhâlde sayıca çok olmanın bir tür güvenlik sağladığını düşünüyorlardı.

Kalabalık, sıcak jöle gibi dalgalandı. Birkaç tanesi geri çekilirken, başkaları onların yerine kaydı. Sanki gösteri başlamak üzereydi de, en iyi yerleri kapmaya çalışıyorlardı.

Yardımcısı Phil Gentry, karavanın kapısından ayrıldı ve ona doğru ilerledi. "Dört beş yaşlarında, silahlı bir erkek çocuk," diye fısıldı.

dadı selam olarak. "Bu insanları menzilden uzaklaştırmalıyız. Ateş ederse kurşun, karavanın duvarından geçip birini yaralayabilir."

Alex başıyla onayladı. "Sen çevreyi boşalt, ben de gidip silahlı çocukla görüşeyim."

Phil başını salladı. "Ben zaten denedim. Daha fazla yaklaşacak olursam ateş edeceğini söyledi."

"Çocuğun annesi ya da babası ortalıkta değil mi?"

Phil başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Komşu, annenin çocuğu hep evde tek başına bıraktığını söyledi. Ortalıkta bir baba olduğunu sanmıyorum."

Alex derin bir soluk aldı. Bu onun işiydi. Bunun için eğitilmişti. "İnsanları geri çek. İçeri giriyorum." Kocası Hank'in, dikkatli ol, dediğini neredeyse duyabiliyordu. Riske girmemesi için onu hep uyarırdı. "Oğlanın adı hakkında bir fikrin var mı?"

"Jamie, sanırım. Dili de çok uzun. Merhaba derken bile bana etmediği küfür kalmadı."

Alex kapıya yaklaştı.

"Jamie," diye fısıldadı. "Jamie, orada mısın?"

"Buradayım ama sakın içeri girme. Annem kapıya vuran birinin, beni uzaklara götürmek için geleceğini söyledi. Hiçbir yere gitmiyorum, kahretsin."

"Jamie, benim adım Alex ve yemin ederim seni uzaklara götürmek için gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum."

"Ben seninle konuşmak istemiyorum," diye fısıldadı çocuk. "Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum."

Alex, holün sonuna kadar ilerledi ve mutfağın köşesinde küçük, pejmürde bir oğlanın oturduğunu gördü. Silah yanında duruyordu.

“Jamie, silahla oynuyor muydun?” diye olabildiğince sakın bir sesle sordu.

“Hayır, kullanmam gerekti. Annem yapma diye tembih etmişti ama mecbur kaldım.”

Alex bir adım daha attı. Çocuk silaha uzanırsa güvenli bir uzaklığa çekilecek zamanı olduğunu hesapladı. “Neden?” diye sordu, çocuk gözlerini ona doğru kaldırıncı.

O kadar ufak tefek görünüyordu ki. “Mecburdum, çünkü kalan son yiyeceğimi yiyordu.”

Alex tezgâha bir göz attı, dağılmış bir mısır gevreği paketi ve onun yanında yatan on beş, yirmi santimlik ölü bir fare gördü.

“Yapman gerekeni yapmışsın Jamie,” diye fısıldadı. “Ama annen silaha dokunmamamı söylemekte haklıydı. Bu çok tehlikeli.”

Kahverengi gözlerinden bir damla yaş aktı. “Fareyi öldürdüm için beni tutuklayacak mısın?”

“Hayır, Jamie. Dışarıda benimle yemek yemen için seni davet etmeyi düşündüm. Sadece annen geri gelinceye kadar. Daha akşam yemeği yemedim ve birinin bana katılmasını umuyordum.”

Çocuk gözlerini kuruladı. Açlıktan ölüyor olabilirdi ama ona güvenmedi. “Hapse girmek istemiyorum. Annem burada, — uyuyor, sakın uyandırma, diye tembih etti yoksa bedelini fena ödetirmiş.”

“Annen nerede? Silah sesini duymuş olmalı.” Endişe, Alex’in midesini kavradı.

“Yatak odasında. Kapı kilitli. Dün sütüm bitince açmayı denedim.”

Alex biraz daha yaklaştı. “Kasabada hiç akrabanız var mı?”

Çocuk başını salladı. “Buraya teyzemi aramak için geldik. Bir yerlerde bir çiftlikte yaşıyormuş. Annem, onu bulduğumuzda atlara binebileceğimi söylüyor. Yerini bulunca orada kalabileceğimmişim. Ama annem daha arayacak kadar kendini iyi hissetmedi. İlacını almazsa gerçekten çok kötü hastalanıyor.”

Alex bir iki adım ötesinde diz çöktü. “Teyzenin adı ne? Yerini bulman için sana yardımcı olabilirim. Buralarda hemen herkesi tanıyorum.”

“Lori Anne Teyze. Hatırlıyorum, çünkü ikinci adı annemin-kiyle aynı ve bu çok komik. Annem onu yıllardır görmediğini söyledi. Ama Harmony’den yazdığını hatırlıyor. Ne zaman isterse onu ziyarete gelmesini yazmış. Anneleri farklı ama babaları aynı. Annem babasının öldüğünü söyledi.”

Alex kolunu çocuğun omzuna doladı ve silahı öteye itti. “Teyzeni bulacağız.” Kemikli bedenini kucakladı ve Jamie’yi kanepeye taşıdı. “Dışarısı çok serinledi, seni bir şeye sarsam nasıl olur?” Gece örtündüğünü tahmin ettiği battaniyeyi kaldırdı.

Jamie’nin korkusu gözyaşlarıyla birlikte akıp gitti. “Olur.”

Alex telsizini açtı. “Phil, komşulara söyle evlerine gitsinler. Gösteri bitti. Sonra arabamdan iki tane çikolata al ve içeri gel.”

“Tamam.”

Alex, Jamie’nin yanına oturdu. Küçük çocuk ağlarken, odada gözlerini gezdirdi. Karavan, içinde yaşanan bir yer gibi değildi. Bir yuvadan çok, haftalık kiraya verilen kullanılmış, eski bir karavana benziyordu. Hiç resim yoktu. Kitaplar ya da dergiler de. Dolapların bazıları açıktı ve boştu. Barın köşesinde, bir gazoz şişesi içinde büyüyen birkaç dal hanımeli gördü. Acayıptı, küçük çiçekler bu renksiz odada öylesine aykırı görünüyordu ki.

“Annen ne zamandır uyuyor?”

“Bilmiyorum. TV izleyebileceğimi, gevrek ve süt bitmeden uyanacağını söyledi. Ama sütü çok çabuk içtim ve uzun zamandır da bitmiş durumda. Dün gece bazı adamlar onu ziyarete geldi ama beni görmediler. Masanın altına saklandım. Aynen annemin onları görürsem yapmamı istediği gibi. Ama şimdi karanlık ve orada kalmayı sevmiyorum.”

“Bugün içeride dolaştığını duydun mu, yoksa tuvalete gitmek için falan çıktı mı?”

Jamie toprak tonu kahverengi saçlarını uçurarak başını salladı.

Alex, kolunu Jamie’ye doladı ve birkaç dakika sessiz kaldı. Soruları çok hızlı sorup çocuğu ürkütmek istemiyordu.

Phil birkaç çikolata, bir paket cips ve portakallı bir içecek getirdi. “Bunlar arabamdaydı. Yararı olur diye düşündüm.”

“Sağ ol.”

Çocuğa içeceği vermek istedi ama Jamie uzanıp almadı.

“Sorun değil,” dedi Alex. “Memur Gentry iyi bir adam. Çocukları var. Onların nelerden hoşlandıklarını bilir. Benim al dediğimi annene söylerim. Bu akşam benimle yemeğe çıkman için izin de isterim.”

Gentry çocuğun karşısında diz çöktü. “Bu akşam acıkacağımı düşünmüştüm ama yiyecek zamanım olmadı. Bana tam adını söylersen, hepsi senin olabilir.”

“Jamie,” çocuk içeceği uzanırken usulca fısıldadı. “Jamie Noble.”

Phil cips paketini açarak ona verdi. “Noble. Güzel bir soyadı. Eskiden Lori Anne Noble adında tanırdım. Yaklaşık on yıl önce

Timber Line yolunda oturan bir çiftçiyle evlendi. O zamanlar ikisi de çocuk yaştaydı.”

“Bu teyzesi olmalı,” Alex gülümsedi. “Görüyor musun Jamie, onu bulmanın zor olmayacağını sana söylemiştim.”

Phil başını salladı. “Sana bunu söyleyeceğim için üzgünüm evlat ama Lori Anne gerçekten teyzense, üç yıl önce öldü.” Şerif Yardımcısı, Alex’e baktı. “Sanırım kocası, bu çocuğun eniştesi. Adam hâlâ aynı yerde oturuyor.”

Alex Phil’e başını salladı. “Onun kim olduğunu hatırlıyor musun?”

“Elbette. Muhtemelen sen uzakta, üniversitedeyken oldu ama Lori Anne Noble, Tinch Turner’la evlendi. Birkaç ay kasabada onlardan başka şey konuşulmadı. Kimse evlenecek yaşa geldiklerini düşünmüyordu ama çevrede onlara engel olacak bir yakınları da yoktu.”

“Jamie, gidip annene bakacağız. Gerçekten hastaysa onu hastaneye yatırmamız gerekebilir ama onunla konuşacağım, o iyileşinceye kadar senin eniştenin yanında kalıp kalamayacağını soracağım. Sence bir sakıncası yok, değil mi?”

“Atları var mı?”

Gentry gülümsedi. “Kesinlikle var. Çiftliğinin önünden son geçişimde, güzel bir kısrğa bindiğini gördüm. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel renk. Ve rüzgârda uçuşan uzun bir yelesi vardı.”

Alex, Phil’e çocukla kalmasını işaret etti, sonra holün sonundaki tek kapalı kapıya doğru gitti. Hafifçe vurduktan sonra, açmayı denedi.

Kilitliydi.

Alex omzunu duvara yasladı, sertçe yüklenerek alüminyum kapının kilidini attırdı. Onu karşılayan koku, onu neredeyse yere yıkıyordu.

Bir kadın, yatağın karşısında yatıyordu, hâlâ koluna saplı bir iğne vardı ve ölmüştü.

Alex hepsini bir anda sindirdi. İnce kollarındaki izler. Ağzındaki kurumuş kan.

Yukarıya dönük, hiçbir şeye bakmayan boş gözler... Gri elinin avucunda küçük bir ilaç poşeti... Gözlerini yatağın ötesine çeviren Alex, bir çanta ve içindeki her şeyin dağınık bir şifonyerin üstüne saçılmış olduğunu gördü. Kadının kimliğini aldı. Sadie Ann Noble, yaş yirmi dört, adres, Kansas City, Kansas. Cüzdanda elli dolar vardı. Yerdeki döküntünün arasında bir on dolar daha. Hırpalanmış beyaz, yasal bir zarf, orada oturan kişiye yollanmış el ilanlarıyla birlikte buruşturulup, atmaya hazırlanmış gibi çöpün yakınına bırakılmıştı. Zarfın köşesinde aceleyle yazılmış gibi görünen bir not vardı. *Turner Çiftliği, Timber Line Yolu.*

Alex zarfı açtı, yasal bir belgeye benzeyen şeyi dışarı çıkardı. Jamie Noble'm tek ebeveyni Sadie Ann Noble'in son arzusu ve vasiyeti.

Sadie'nin, oğlunun velayetini üvey kız kardeşine vermek için geldiğini görünceye kadar okudu. Belki öleceğini biliyordu, belki de uyuşturuculardan uzak duramıyordu.

"Şerif?" Phil holün öbür ucundan seslendi, "Her şey yolunda mı?"

Alex, Phil'i görebilmek için kımıldarken doğruldu. Kemerinden telefonunu alırken, alçak sesle konuşmaya dikkat etti. "Ben çocuğu yemeğe götürüyorum. Soruşturma memuru ve Tyler Wright'ı bekleyebilir misin? Onları şimdi arıyorum."

Phil ona baktı. Yatak odasında ne bulduğunu anlamıştı. “Beklerim, onlar geldikten sonra gelip sizi bulurum.”

“Anlaştık.” Yatak odasından çıktı ve kapıyı kapadı. Oturma bölümüne gelince çocuğa gülümsedi. “Jamie, sanırım bir şeyler yemek için benimle gelmede sakınca yok. Kent merkezinde gerçekten harika hamburgerler yapan bir yer biliyorum.”

“Annemin kızmayacağından emin misin?”

“Eminim.”

Alex elinden tuttu, kapıya doğru giderlerken dönüp Gentry’ye baktı. “Turner’ı ara ve yeğenini ona teslim edeceğimizi söyle.”

Alex, çocuğu battaniyesiyle birlikte kucağına aldı ve arabasına doğru ilerledi. Çocuk tek kelime etmedi ama içinden bir ses, sanki bir şeylerin ters gittiğinin farkında olduğunu söylüyordu. Küçük bedeni, örtülerin altında titriyordu. Gideceği yerin, bulunduğu yer kadar kötü olamayacağını bildiği için mi karşı koymadığını merak etti.

Bir saat sonra şerif, yardımcısının raporunu dinliyordu. Soruşturma memuru, Sadie’nin ölümünün kazaya benzediğini ama intihar da olabileceğini söylemişti. Cesedin otopsi için Amarillo’ya götürülmesi gerekiyordu. Yani, kesin karar için birkaç gün bekleyeceklerdi. İletişim memuru Kansas City polisiyle bağlantı kurmuş, Sadie Noble’in tanınan bir bağımlı olduğunu, ufak tefek hırsızlıklardan fahişeliğe, çeşitli nedenlerle defalarca tutuklandığını öğrenmişti. Son adresi, dört ay önce, annesinin evi olarak gözüküyordu. Karavanın karşısında duran araba, annesinin adına kayıtlıydı ve kadın öleli bir yıldan fazla olmuştu.

“Kötü haberler ne?” Alex alaycı bir tavırla sordu.

“Tinch Turner’ın telefonu yok,” diye Phil yanıtladı. Oraya git-

memiz, onu uyandırıp çocuğun ölen karısının yeğeni olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor.”

Alex masanın birkaç adım ötesinde dolaşırken, kemikleri fırlamış çocuğun, ikinci tabak acılı kızarmış patatesleri yemesini izliyordu. “Benimle orada buluşabilir misin Phil? Ben onunla konuşana kadar çocuğun yanında kalman çok iyi olur. Jamie için durumu gereğinden fazla zorlaştırmak istemeyiz.”

“Olur. On beş dakika sonra Turner çiftliğinin girişinde buluşuruz.”

BÖLÜM 14

TURNER ÇİFTLİĞİ

Tinch, verandasındaki salıncağa oturmuş, uzun bacaklarını çaprazlayıp parmaklığa uzatmış, iki polis arabasının çiftliğinin girişinde buluşmasını izliyordu. Karanlık basmadan oraya oturmuştu ve ışığı yakmak için de kalkmamıştı. Dolayısıyla onu göremeyeceklerini biliyordu.

Dönüp mülküne girdiklerinde ne yanlış yaptığını düşündü ama son zamanlarda olan hiçbir şey aklına gelmedi. Aslında bir hafta önce Buffalo'da doktorla dans ettikten sonra evine dönmüş, o zamandan beri de çiftlikten neredeyse hiç ayrılmamıştı. Yine de beladan kaçma dürtüsü kendini hissettiriyordu. Oysa bunun imkânsız olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Yavaşça, sessizce ayağa kalktı ve ona doğru yaklaşımlarını izledi. Onları fark edinceye kadar gecenin tadını çıkarıyordu. Yılın bu zamanını severdi. Sonbahara geçişten hemen önceki son yaz günlerinin sükûnetini. Çok uzun zaman sürse de, fazla düşünmeden ya da endişelenmeden, sadece günü yaşamayı sonunda kendine öğretebilmişti.

Şerif evden yirmi adım ötede durdu, yardımcısı kendi arabasından inip onunkine bindi ve ön koltuğa oturdu. İki arabada da başka kimse yok gibiydi ama şerif yardımcısı yine de orada bekledi.

Alex Matheson park lambalarının hafif ışığında ona doğru ilerledi. Kendisinden birkaç yaş büyüktü ama Tinch onu okuldan hatırlıyordu. Şimdi Matheson olan Alexandra McAllen'dan, her zaman, herkes hoşlanmıştı. Annesinin güzelliği ve babasının cesaretine sahip olduğu söylenirdi. Tinch çoğu zaman onun yolundan uzak durmayı başaramamıştı. Ama tesadüfen karşılaştıkları birkaç kez de aralarında iş dışında hiçbir şey olmamıştı.

Şerif hakkında başka bir şey hatırlayarak sııttı. Daha kendileri farkında değilkken insanlar onun Hank Matheson'ın sevgilisi olduğunu söylerdi. Tinch bir gece Hank'in onu, tekmeler savurup, çığlıklar atarken Buffalo'dan dışarı sürüklediğini görmüştü ve bardaki hiç kimse bunda bir terslik olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Eğer Tinch taraf seçecek olsa muhtemelen Hank'le kalırdı, çünkü Hank anne tarafından ikinci kuşak kuzeniydi ve ailedendi. Hank'le evlendiğine göre şimdi şerif de aileden olmuştu. Ama ilişkileri hiçbir zaman, birbirlerini gördüklerinde selamlaşmaktan öte gitmemişti.

"İyi akşamlar Şerif," dedi kadın, verandaya yaklaşınca.

Alex yukarı baktı. "Işığın var mı, Bay Turner?"

Tinch tel kapıdan uzandı, evin ön tarafını tamamen kaplayan salonun ışığını yaktı. Yumuşak, sarı bir ışık verandayı kapladı. "Sadece elektriği kontrol etmek için mi uğradın Şerif?"

Alex, ona zar zor gülümsedi. "Hayır. Korkarım iş nedeniyle buradayım. Çok üzücü bir iş."

Tinch omuz silkti. Büyük değer verdiği hemen herkes ölmüş-tü. Yani haber ne kadar kötü olabilirdi ki? Çiftlik tamamen ona aitti ve vergileri ödenmişti. Bulutsuz bir geceydi. Fırtına belirtisi falan yoktu. Son kontrol ettiğinde bankada yeterince parası vardı.

Fazladan tek kuruş kazanmasa bile kışı kolayca atlatabilirdi. Yani konu ne olursa olsun, onu öyle ya da böyle, etkileyecek bir şey olacağından kuşkuluydu.

“Oturmamın sakıncası var mı?” Alex verandaya çıktı ve kol-tuklardan birine oturdu.

Tinch bekledi. Bu bir ziyaret değildi. Ona bir içecek ikram etmeye ya da sohbete gerek yoktu. Söyleyeceği her neyse bir an önce duymak istiyordu.

“Karının bir kız kardeşi olduğunu hatırlıyor musun?”

Tinch rahatladı. Bütün mesele buysa ayaklarını bir kez daha yerden kesip onu alaşağı edecek bir şey olamazdı. “Lori Anne’in annesini terk ettikten sonra babası, ikinci bir evlilik yaptı. Lori Anne, büyürken onları sadece birkaç kez ziyaret etti. Sanırım Kansas City’de yaşıyorlardı. Bildiğim kadarıyla karımın sadece ondan birkaç yaş küçük, bir tek üvey kız kardeşi vardı. Sanırım adı Sadie’di. Biz evlendikten sonra birkaç yıl birbirlerine Noel kartları yolladılar ama şimdi Sadie nerede ya da Lori Anne’in üvey annesi hâlâ yaşıyor mu bilmiyorum.” Şerifin not almadığı dikkatini çekti. “Söylediklerimin bir yar-dımı oldu mu Şerif? Bütün bildiğim bu. Altı ya da sekiz yıl önce bağlantıyı kaybettik.”

“Çok büyük yardımı oldu,” diye yanıtladı Alex. “Bu akşam bir karavanda, aşırı doz uyuşturucudan ölmüş bir kadın bulduk. Bunun kaza mı, intihar mı olduğunu şu anda bilmiyoruz ama

sürücü belgesine göre adı Sadie Ann Noble'dı. Onun kimliğini kesin olarak söyleyebilecek birini tanıyor musun?"

"Hayır." Tinch başını salladı. "Onunla hiç karşılaşmadım. Lori Anne hayatta olsaydı bile, sanırım o da tanıyamazdı. Karımın onu son görüşünde kız on, on iki yaşından büyük olamazdı." Düşüncelerini bir üzüntü kapladı. Lori Anne, kız kardeşini hep tumbul bir melek olarak düşünmüştü. Bir defasında, Lori Anne'in Sadie'yi gördüğü an kucaklamak istediğini söyleyişini hatırlıyordu. "Karım, babasının ölümünden sonra ikinci karısının ve çocuğunun izini kaybetti. Üç yıl önce onları bulup Lori Anne'in ölümünü haber vermek istedim ama şansım yaver gitmedi."

"Eğer bu kadın Sadie ise, şimdi yaklaşık yirmi üç, yirmi dört yaşlarında olmalı."

Doğrudan Şerife baktı. "İntihar olabileceğini sana düşündüren ne?"

"Çantasında son isteği ve vasiyeti vardı. Hepsi imzalı ve noterden tasdikli. Genel Dağıtım, Harmony Teksas'ta Bay ve Bayan Tinch Turner'a yazılmıştı. Vasiyete göre fazla bir şeyi yoktu. Ama Sadie Noble sahip olduğunu sana ve Lori Anne'e bırakmıştı."

Tinch, hayır anlamında başını salladı. "Onu tanıımıyordum. Lori Anne yıllardır ondan haber almamıştı. Bırakmış olabileceği hiçbir şeyi istemiyorum. Kasabada bir yardım kuruluşuna verin, olmaz mı Şerif?"

"Bunu yapamam Tinch." İlk kez Şerif Matheson kendinden pek emin görünmüyordu. "En azından biz olayı tamamen açığa çıkarıncaya kadar ona sahip çıkmanı istiyorum."

"Ona mı?" Tinch homurdandı. En son istediği şey ölen karısının üvey kız kardeşinin ona bırakacağı evcil bir hayvandı. Zaten

kimsenin istemediği atlarla dolu bir ahır vardı ve yolun kenarına bırakılmış sahipsiz her hayvan sonunda onun çiftliğine yerleşir gibiydi.

“Onunla ilgili hiçbir belge yok. Kaç yaşında olduğunu bile tam bilmiyoruz ama sanırım şimdilik burada seninle kalması daha iyi.” Yardımcısına el salladı. “Sadece birkaç gün.”

Tinch evcil bir hayvanın bakımını istemeyiş nedenlerini sıralamaya hazırlanırken arabanın arka kapısı açıldı ve küçük bir çocuk dışarı çıktı. Çevresine bir göz attı, koşarak ışığın aydınlatığı alandan çıkıp, gecenin zifiri karanlığına daldı.

Tinch kaşını kaldırdı. “Bir çocuk,” diye fısıldadı, sonra şerife döndü. “Onu arabaya tıkip onca yola getirmeden önce, tamamen yabancı biriyle kalmak isteyip istemediğini sormak aklımdan bile geçmedi sanırım. Kahretsin, burası bir çocuğa dünyanın sonu gibi görünmüş olmalı.”

“Bu konuyu onunla konuşacaktım.” Alex kemerindeki el fenerini çekip alırken bağırdı. “Ama onu doyurur doyurmaz uyuyup kaldı. Senden haberi var. Tinch eniştesinin atları olduğunu söyledi bana. Ancak görünüşünün onu korkutup kaçırmasını planlamamıştım.”

Şerif yardımcısı, arabasını çevirdi ve uzun farlarını yakıp, çocuğun gittiği yöne çevirdi.

Hiçbir şey yoktu. Sürülmüş bir tarlada şansları yardım ederse şafak sökmeden bir ayak izi bulabilirlerdi. Tinch döndü, bahçe ışıklarını yaktı.

Hiçbir şey yoktu. Çocuk yabani bir tavşandan daha hızlıydı.

Yeniden salıncağa oturdu, bacaklarını çaprazlayıp parmaklığa dayadı.

“Onu bulmamıza yardım etmeyecek misin?” diye Alex hırsla söyledi.

“Hayır, şimdiye kadar çoktan kıvrılıp içine gireceği yüzlerce yerden birine kapağı atmıştır. Bulunmak istemiyorsa onu bu gece bulamazsınız.” Tinch gözlerini ona dikti, basit bir şekilde, mantıklı kabul ettiği bir tonla konuştu. “Her neredeyse, ışıklarımı görebilir. İçeri gelmek isterse, üşür ya da acıkırsa, bekliyor olacağım. Aksi hâlde, şafak söktükten sonra onu bulma şansınız artar.”

“Bize gerçekten yardım etmeyeceksin değil mi?”

Tinch başını salladı. “Eğer benimle kalmak isterse kalabilir ama onu zorlamayacağım ve ne kadar denersen dene sen de zorlamayacaksın Şerif.”

“Memur Gentry,” Alex en profesyonel sesiyle bağırdı. “El fenerini al. Daire çizerek başlayacağız, her turda on adım genişleteceğiz. Destek istemenin yararı yok. İntihar olayıyla zaten yeterince meşguller.”

Tinch’e döndü. “Onu bulunca Çocuk Koruma Servisi’ni arayacağım ve sisteme alınmasını sağlayacağım.”

Tinch hiçbir şey söylemedi. Ama çocuk kalmak isterse, şerifin onu alıp götürmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Çocuk Lori Anne’in kanındandı ve her zaman burada bir barınağa sahip olacaktı.

BÖLÜM 15

KAMYON DURAĞI BÜFESİ

Saat dokuzu biraz geçe, Beau Yates, kamyon durağına gidip Willow'u aldı. Kızın dışarıda onu beklediğini görünce gülmüştü. Randevuları için, belki o da kendisi kadar heyecanlıydı. Molalarında defalarca kamyon durağında oturup konuşmuşlardı ve bir defasında onu eve bırakmak için iki saat beklemişti. Ama bu geceye kadar sadece arkadaştırlar.

Bu akşam gerçek bir randevuları vardı... yani neredeyse gerçek bir randevu. Willow'un çoğu gece çalışması, Beau'nun hafta sonları barda çalması ve Clifton Creek'teki üniversitede derslerini sürdürme çabası arasında, çıkmak için ne zamanları ne paraları vardı. Ama bu gece Big ve Border'in komşuları onları, yapmayı denediği yeni İtalyan yemeklerini yemeye davet etmişti. Beau orada bir sürü yiyecek ve gülmece olacağını biliyordu. Biraz şansla, fazla konuşmasına gerek kalmazdı ve randevu hâlâ geçerli olurdu.

Willow arabaya bindi. "Açlıktan ölüyorum." Güldü. "Ve bir kez olsun kamyon durağı büfesinin yiyeceklerini yemek zorunda değilim."

Beau geri vitesle çıktı. "Be-benimle çıkmayı bu yüzden mi kabul ettin?"

"Elbette." Kız güldü, Beau onun şaka yaptığını umdu.

"Sen ve Border Biggs gibilere yemek pişiren şu hanımdan bahset bana. Deli mi, yoksa sadece vahşi şeyleri beslemekten mi hoşlanıyor?"

"O i-iyi bir kadın. Belki bizden on yaş büyük. Erkek arkadaşı, tekerlekli sandalyede bir adam, bir süre Biggs kardeşlerin yanındaki dairede yaşamıştı. O çıkınca yerine kadın taşındı. Ben-bence onun geri gelmesini bekliyor ama Border'ın ağabeyi Big, adamın asla dönmeyeceğini düşünüyor."

Willow yerinde kımıldayarak üniformasının üstünü çıkarırken Beau gözlerini yoldan ayırmamaya çalıştı. Birkaç derin soluk aldıktan sonra neden söz ettiğini hatırladı. "Kadın pos-postanede çalıştı. Uzun yıllar." *Konsantre ol*, kafasında kendine haykırdı ve yanı başında giysilerini değiştiren kadını unutmaya çalıştı. "Şimdi yemek pişirmeyi öğreniyor ve biz-biz de hakemleriz."

"Ya da kobaylar," dedi Willow, sonra eğilip kocaman çantasından bir bluz çıkardı. "Biraz süslenip giyinsem iyi olur diye düşündüm. Bir akşam yemeği partisine üniformamla katılmak bana pek doğru gelmedi."

Beau usulca ona bir göz attı. Giydiği sutyen pek bir şey kapatmıyordu. "Ben-bence olduğun gibi mü-mükemmel görünüyorsun."

Kızarıp kızarmadığını bilmiyordu ama yüzündeki sıcaklığı hissetti. Vaiz çocuklarının Victoria's Secret kataloglarına bakmaları bile mümkün değildi. Sadece sutyen giymiş bir kızı hayatında hiç görmemişti. Gözlerini tekrar yola çevirince, göğüslere karşı

bir tür takıntısı olması gerektiğine karar verdi. Dikkatli olmasa, kendini her an hiçbir neden olmadan onları düşünürken yakalayabilirdi.

Willow örgü bir bluz giydi ve saçlarını arkaya taramaya başladı. "Bütün hafta sabırsızlıkla bunu bekledim Beau. Son vardiyadan pek sık kurtulamıyorum ve bütün arkadaşlarım çalışıyor, onun için de sabahları ben boşken hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Kendi yaşıma yakın insanlarla konuşmak hoş olacak."

"Genelde ki-kimle konuşursun?" Şimdi bluzunun altında ne olduğunu bildiği için kendini Süpermen gibi hissetti. Kız tamamen giyinikti ama o yine de içindekini görüyordu. Bu resmi aklından silip atmak için sıkı bir vuruş gerekirdi ama olabildiğince tutmaya karar verdi.

"Genelde oturur, annem ve arkadaşlarının işten bahsetmelerini dinlerim. Lisede sadece iki iyi arkadaşım oldu, onlar da üniversiteye gitmek için bir ay önce buradan ayrıldılar. Şimdi çoğunlukla annem ve arkadaşlarının buldukları işe yaramaz sevgililerini dinliyorum. Erkek kırkına kadar evlenmemişse, kızın çıkmayı bile düşünmeden ona uzun uzun bakıp, düşünmesi gerekirmiş."

"Annen baban boşandılar mı?"

"Evet. Ben iki yaşımıdayken. Sanırım babam onun ilk işe yaramaz sevgilisiydi. Onun hakkında hemen hiç konuşmaz. Belki onu hatırlamaz bile. Yatağa girdiği erkekler sıralamasında o kadar gerilerde kaldı ki."

Beau, kent merkezine yakın, Misyon tipi dubleks bir evin önüne çekip arabanın motorunu kapattı. Kız daha kımıldamadan ona döndü. "Willow, ben-ben pek kimseyle çıkmam." Güldü. "Bu eksik bir ifade oldu. Ortaokuldaki birkaç grup rande-

vusunu saymazsan, ki onlara da ebeveynlerimden biri hepimizi toplayıp götürürdü, hiç çıkmadım.”

Kız sözünü kesmedi ama ona sanki gülümsüyormuş gibi geldi.

“Bu-bu gece nasıl geçecek bilmiyorum. Onun için de seni şim-şimdi öpebilir miyim?” Dosdoğru önüne baktı ve her sözcüğü teker teker, yavaşça söyledi. “Böylece, salakça bir şey yaparsam ve geldiğine pişman olursan, bir daha yüzüme bakmamaya karar versen bile, en azından seni bir kerecik öp-öpmüş olurum.”

Neredeyse gülmesini bekleyerek bir an öylece durdu. Doğru dürüst çıkmadan önce öpücük istemek onu korkutup kaçırmaya yetecek kadar salakçaydı.

Ama kız onu şaşırtarak uzandı ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Geri çekilmeyince, Beau elini kaldırıp ensesine dayadı ve öpücüğü devam ettirdi. Birkaç uzun saniye sonra kız elini göğsüne dayadı ve doğrulup ondan uzaklaştı. “Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu ve sonrasında olacak hiçbir şey bunu değiştiremez.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.” Güldü ve arabadan indi.

Yarı yolda Willow’a yetiştı ve elini tuttu. İkisi de tek kelime etmeden merdivenleri çıktılar.

Beau bütün geceyi, onu ne zaman tekrar öpebileceğini düşünerek geçirdi. Öte yanda Willow, bu yemekli küçük partiyi sevmiş gibiydi. Her türlü sorular sordu ve bulaşıklar için Ronny’ye yardım önerdi. Beau geceyi noktalamak istediği anda, Border yemeğe birkaç şarkıyla teşekkür edeceklerini söyledi.

Willow ve Ronnie, sandalyeleri çektiler ve gençler çalmaya başlarken Big pencereye dayandı. Her zamanki gibi, Beau müzikle kendini kaybetti, önce bir şarkı, sonra bir tane daha...

Birkaç şarkıdan sonra Border geriye yaslandı ve gitarını çalıp, üstünde çalıştığı yeni birkaç parçayı çalan Beau'yu dinledi. Bir tanesi, yalnızlığın bir kalbi nasıl yavaşça boğduğunu anlatıyordu.

Sonunda başını kaldırdığında hem Ronny hem de Willow'un gözleri yaşlıydı. "Şarkıyı sev-sevmediniz mi? Üstünde biraz daha ça-çalışınca daha iyi olacak."

Ronny başını salladı, "Şarkıya bayıldım."

Willow gülümsedi. "Ben de öyle."

Tepkileri Beau'yu şaşırtmıştı. Şarkının barda tutup tutmıyacağına bilmiyordu. Tam olarak "danslık" bir parça değildi. "Boğulmuş Kalp" adını verdiği şarkıyı ancak yalnızken çalmaktan hoşlanıyordu.

Herkes toparlanıp birbirine iyi geceler diledi. Border, Willow'u eve birlikte bırakmayı önerdi ama ağabeyi onu hızla evin onlara ait yarısına itti.

Randevu neredeyse bitmişti ve Beau ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bir öpücük daha istemeyi düşündü ama bunun doğru olup olmayacağını bilemiyordu.

Sessizlik içinde yol aldılar. Beau evin önüne gelip, onu kapısına kadar geçirdiğinde eğilip öpmeyi düşündü. Kız istemezse tek yapacağı geri adım atmaktı. Öyle olursa herhâlde iyi geceler, diye mırıldanıp arabasına koşardı.

"Şuraya çek." Willow ilerideki parkı işaret etti.

Beau kapalı yüzme havuzuyla, yazın oyun ekipmanlarına gölgelik alan yaratan birkaç karaağacın arasındaki park alanına girdi. Ağaçların yapraklarının yarısı dökülmüştü ama renklerini kaybetmemişlerdi. Farları bir sonbahar halısını aydınlattı.

“Çıkıp yürümek ister misin?” diye sordu kız kapıyı açarak.

“Elbette,” dedi Beau. Karanlık bastıktan sonra parkta yürümek, ona pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu ama kentin bu yanı genelde güvenliydi.

Yürürlerken, ayakların altında yaprakların çıkardığı ses hoşuna gitti, neredeyse fırçanın davul üstündeki sesi gibi.

Rüzgâr, parkta daha derin, alçak, uğultulu bir ıslık sesiyle esti, salıncakların zincirleri şingırdadı. Beau gülümsedi. Bu gece havada müzik vardı. Daha iyi dinleseydi kafasında o müziği yakalayabilirdi.

Willow durup, ona dönmeden önce gölgelerin keşiştiği yere doğru yürüyorlardı. “Beni tekrar öpmek istiyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladı hiç duraksamadan.

Kız biraz daha yaklaşarak fısıldadı, “Öpersen bence sakıncası yok.”

Beau elini uzatıp yanağına dokundu ve titrediğini fark ederek şaşırды. O da onun kadar heyecanlıydı. Eğildi, ağzını onunkine değdirdi. Dudakları sıcak ve yumuşacıktı.

Willow küçük bir ses çıkardı, sonra ağzını açtı ve Beau öpüşme konusunda son derece hızlı, harika bir ders aldı.

Sonunda kolunu onun omzuna sardı, tekrar gerisin geriye arabaya yürüdüler. Çıkma konusunda Willow’un da ondan daha deneyimli olmadığını keşfetti ama öpüşmekten büyük zevk almıştı. Belki konuşmaları gerekirdi ama aralarındaki sessizlik güzeldi ve öperken kekelemiyordu.

Arabanın yanma döndüklerinde uzandı ve onu yeniden öptü. Bu defa neredeyse göğsüne dokununcaya kadar elini yan tarafında dolaştırdı. Kız kendini çok iyi hissetti.

Beau'nun eli sırtında inip çıkarken, hiç karşı koyar bir hâli yoktu.

"Ara-aramızdaki bu şeyi seviyorum," diye fısıldadı. "Hem de çok seviyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Willow ve yanağına acemice hızlı bir öpücük kondurdu. "Şimdi bu çıktığımız anlamına mı geliyor?"

Beau elini onun boğazında, saçlarının altında hafifçe gezdirdi. Cildi sıcaktı. Orasından öpmenin nasıl olacağını merak etti. "Sence çık-çıkmanızın sakıncası var mı?"

"Hayır," Gözlerini yere indirdi. "Ama Beau, çalışından ve şarkı söyleyişinden belli, yeteneklisin, gerçekten yetenekli. Kısa zamanda kızlar kendilerini ayaklarına atacak. Güzel kızlar. Zengin kızlar. Benim asla sahip olamayacağım şeylere sahip kızlar."

"Sen gü-güzelsin Willow. Gerçekten güzel." İki parmağını cildine pek az dokunarak bluzun yakasından içeri kaydırды, "Sesinin tenine bayılıyorum." Parmakları yukarı çıktı, son öpüşmeleriyle hâlâ ıslak dudaklarını okşadı.

Kız başını salladı. "Söylemek istediğim, şöhrete eriştiğinde, sana ayak bağı olmayacağım. Gitmene izin vereceğim ve bir süreliğine sevgilin olduğum için kendimi şanslı sayacağım."

"Be-benim sev-sevgilim mi?" Beau ay ışığında ona baktı ve ona sadece güzel değil, muhteşem olduğunu söylemesi gerektiğini düşündü.

Kolunu omzuna dolayıp onu evine götürdü. Kapısına geldiklerinde fısıldadı, "Teşekkür ederim." Neden teşekkür ettiğinden emin değildi. Onunla çıktığı için. Onu öptüğü için, gerçekten öptüğü için. Ona inandığı için.

Son bir kez öpmek için öne eğilince kız ona yaslandı. Ayrılmak, Beau için neredeyse imkânsız gibiydi. Kız da onun kollarında kendini iyi hissediyordu. Sonunda kız geri çekildi ve iyi geceler diledi. Beau da onu bıraktı, arabasına doğru yürüdü. Yeni bir şarkının sözleri ve müziği kafasının içinde çalmaya başlamıştı bile.

BÖLÜM 16

Saart onu biraz geçe Addison, kasaba dışındaki küçük evine ulaştı. Son birkaç haftadır orayı bazen bir sığınak olarak düşünmüştü. Sanki ailesinin gözünün önünden kaybolmaya çalışan bir doktor değil de, yasalardan kaçmaya çalışan kanun dışı biri gibi.

Sıcak bir duş almak için kiralık evinin karanlık odalarından banyoya doğru yürürken, bir yandan da giysilerini çıkarıp yere attı. Acilden çıktıktan sonra bile kan ve antiseptik kokusu cildine yapışıp kalır gibiydi. Sekiz günlük nöbetini yeni bitirmişti ve gelecek üç gün uyuyup yemek yemekten başka hiçbir şey yapmayacaktı.

Çalışırken babası iki kez ona ulaşmaya çalışmıştı. Addison telefonu açmamış, babası da her zaman olduğu gibi mesaj bırakmamıştı. Onun çalışırken cep telefonuna nadiren cevap verdiğini bilirdi, ayrıca hastanede olmadığı zamanlarda bile telefonlarına bilinçli olarak çıkmadığından kuşkuluyor olmalıydı. Babası da ailesine pek az vakit ayırabilen bir doktordu. İletişim becerilerini ondan öğrenmişti.

Onu şimdi arayacak olsa, iki valizi küçük arabasına atıp Teksas'a doğru yola çıktığı günden beri dinlediği aynı söylevi tek-

rarlayacaktı. Kızı için planları vardı. Öncelikle, plastik cerrahide uzmanlaşmasını ve onunla birlikte çalışmasını istiyordu. Bu kampanya başarısız olunca ikinci saldırı hattına geçti. Evlenmesi için ona kusursuz adamı seçti. Addison karşı çıkınca da, Dr. Glen Davidson'ın, ilk kocasının olmadığı her şey olduğu konusunda ısrar etti.

Ona basitçe şöyle dedi, "Alanında bir efsane olma yolundaki üstün bir araştırmacıya karşı biraz daha iyi niyetle yaklaşabilirsin. Bana sorarsan Addison, sana bakmak istediği için şanslısın."

Bir köpek gösterisinde, hakemlerin önünden kötü örnek olarak geçmeye zorlanan bir barınak köpeği gibi hissetmişti kendini.

Addison, babasını geri aramadığı için memnundu. Beklenen ölçülere asla ulaşamadığı bütün bir ömür geçirmişti ve uzun bir çalışma haftasının ardından ona hatalarının hatırlatılmasına hiç ihtiyacı yoktu. Büyürken eksik kaldığı konularda dinlediği nutuklar, canını herhangi bir kemerden daha fazla yakmıştı. Hemen önünde ama ulaşamayacağı mesafede sallanan havuç, babasının her zaman en sevdiği şeydi ama Addison ne yaparsa yapsın onu asla hak edememişti. Bir defasında erken bir evliliğe atılarak kaçmayı denemişti. Ancak kendini evdekinden çok daha aşağılık bir cehennemde bulmuştu. Bu defa babasıyla ipleri kopardığında, tek başına ayakta durup uzaklaşacak kadar güçlüydü.

Her geceki alışkanlığına uyarak, su soğuyana kadar sıcak duşun altında kaldı. Sonra temiz bir iç çamaşırı ve eski bir kolej tişörtü giydi. Uykuya ihtiyacı vardı. Her şey sabaha kadar bekleyebilirdi. Babasının haftalık konferansı dâhil. Kesin on beş dakika konuşurdu ama özü belliydi, *büyük artık—eve dön—Glen'le evlen*. Hayatı tamamen planlanmış, onun için organize edilmişti. O ne-

denle de kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde bu bir yıllık görevi neden kabul ettiğini kimse anlayamamıştı. Addison dışında hiç kimse.

Geçen defa evden kaçtığında on sekiz yaşındaydı ve ona birazcık ilgi duyan ilk gencin kollarına atılmıştı. Evlilik altı aydan kısa sürdü. Babasının, hatasını sürekli kafasına kakması, ailesiyle arasında sonsuza dek havada asılı kaldı.

Genç kocasıyla evlenirken güvenebileceği bir arkadaş olacağını düşünmüştü. Ama ikisi de aşk ve sevgi konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bir iki acemi seks girişiminden sonra kocası pes etti ve tüm dikkatini onun birikimlerini harcamaya verdi. Addison daha ilk haftasında bu evliliğinin hata olduğunu biliyordu ama dayandı, bir şeyler olacağını, eve dönmek zorunda kalmayacağını umuyordu. Para bitince, ilk kocası da çekip gitti.

Eşyalarını toplarken ona nasıl defalarca vurduğunu hatırlayarak gözlerini yumdu. Hatta nefretten çok hayal kırıklığıyla ona bağır-mıştı bile. Addison evlenmekle hata yapmıştı. Ve kocası bir şekilde bütün sorunları için onu suçladı. Bir şekilde o da babası gibiydi; onu yeterince iyi olmamakla suçladı. Sadece örselenmiş değil, kırıl-mış olarak ailesinin yanına dönmekten başka seçeneği yoktu.

Addison ıslak saçlarını tararken, hayatının o döneminin ger-çekten çok bir rüya, hatta belki de bir karabasana benzediğini düşündü. O kış bütün duygularını kapatmıştı ve şimdi pişmanlık bile hissetmiyordu. Onunla ilgili tüm kararları ailesinin vermesi-ni minnetle karşıladı. Onu okul için New England'a yolladıkları-nda, soğuk havanın yüreğine de sızmasına izin verdi.

Ancak bu defa çalışmak için Teksas'a kaçtığında içinde hiçbir pişmanlık yoktu. Sadece, yakında geri dönüp hazır olmadığı se-

çimleri yapması gerekiyordu. Birkaç ay sonra babasıyla yüzleşmesi, ona kendi hayatını yaşamayı planladığını açıklaması gerekiyordu. Glen'le nişanlanmayacaktı ve asla babasıyla çalışmayacaktı.

Banyodan çıkarken, perde, sonbaharın geldiğini haber veren gece esintisiyle kabardı.

Buranın sessizliğini ne kadar sevdiğini düşünerek uzun bir soluk aldı. Eğer o sessizliği şişeye kapatabilse yanına alır, nereye giderse gitsin daima yanında taşırdı.

Banyodan gelen üçgen ışık yatağının ortasındaki bir şeyin üstüne düşüyordu. Karanlık sahnede spot ışığıyla sadece onu aydınlatır gibi. Addison dondu kaldı.

Bir hayvan olabileceğini düşündü. Evde birinin yaşadığını bilmeden ya da umursamadan içeri girmişti. Veya kedi yavruları mutfaktaki kutularından çıkıp etrafı keşfedecek kadar büyümüşlerdi. Garajda anne için yiyecek bırakmıştı ama kedi geri gelmemişti.

Addison yatağa doğru bir adım attı.

Gölge hafifçe hareket edince onun küçük bir çocuk olduğunu gördü. Küçük bir oğlan çocuk, Tinch'in ahırda bulduğu yavru kedilerden birinin yanına kıvrılmış, uyuyordu. Çocuğun kirli yüzünü ve kum rengi saçlarını görebildi. Göğsü, derin uykudaki birinin yavaş ritmiyle inip kalkıyordu.

Addison odadan çıktı ve cep telefonunu aldı. Verandaya çıkıncaya kadar bekledi, sonra 911'i tuşladı.

Görevli memur yanıt verince, sakın bir sesle konuştu. "Ben Doktor Spencer. Şerifle görüşmek istiyorum lütfen."

"Kendisi şu anda ofis dışında. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Memur sıkılmış gibiydi.

Addison hikâyesini önce ona anlatıp, sonra şerife tekrarlamak niyetinde değildi. Sesi sertleşti ve soğuklaştı. “Ben Doktor Spencer. Şerifle görüşmem gerekiyor.”

“Evet, bayan,” diye yanıtladı memur. “Sizi doğrudan cebine yönlendireceğim.”

Addison geriye dönüp, eve bir göz attı. Çocuğu zar zor görüyordu ama hâlâ uyuduğunu fark etti.

“Ben Şerif Matheson.”

Addison sadece kısa ve net bilgi isteyen polislerle konuşmaya alıştı. “Ben Addison Spencer. Timber Line Yolu’nda oturuyorum ve az önce yatağında uyuyan bir çocuk buldum.”

Bir an sessizlik oldu, sonra boğuk birkaç sözcüğün ardından Şerif yeniden hatta döndü. “Hemen geliyorum.”

Telefon kesildi. Addison bir an telefona baktı. Şerif, planın bir parçasını atlamış gibi geldi. Sonra güneyde Turner’ın çiftliğindeki ışıklar dikkatini çekti. Sanki parti verir gibiydi. Evdeki bütün ışıklar pırıl pırıl yanıyordu. Polis arabasına benzer bir aracın hızla oradan ayrıldığını gördü.

Bir dakika sonra araç onun uzun araba yoluna dönerken Addison beyaz laboratuvar gömleğini giydi. Kesinlikle bir şey oluyordu.

Tinch ve şerif, polis arabasından inip verandaya koştular. Alex alçak sesle ne olduğunu açıkladı. Sonra sözlerini şöyle bitirdi, “Onu uyandıracağız ve kabul ederse, tekrar Tinch’in evine götüreceğiz. Aksi hâlde, gecenin bu saatinde onu ne yapabileceğimi bilmiyorum. Çocuk Koruma Servisi’ni arasam, buraya gelmeleri birkaç saat sürer.”

Addison kaşlarını çatı. “Çocuğu muayene eden oldu mu?”

“Henüz değil. Annesinin intiharı ve olay yerinde bulduğumuz her yana saçılmış uyuşturucularla, gece vardiyasının işi zaten başından aşkın. Son rapora göre haber verilecek yakın bir akrabası yok.”

Addison tamamen işe odaklanmıştı. “Çocuğu bir gözden geçireceğim. Bir karavanda farelerle yaşıdıysa, neler atlattığını bilemeyiz. Kovboyun Şerifin yanında durduğunu yeni fark etmiş gibi Tinch’e baktı.

Bu belaya neden karıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yardım olabilirdi. Neden senin şu ünlü yumurtalı sandviçlerinden birkaç tane ve yanında da biraz kahve yapmıyorsun? İşim bitince, siz onu geri almadan önce bir şey yediğinden emin olmak istiyorum.”

Arkasını dönüp, evin içinde kayboldu.

“Ne kadar sert, değil mi?” Addison, Tinch’in yorumunu duydu. “Emirlerine uyulmasını bekliyor sanırım.”

“O haklı,” dedi şerif. “Önce çocuğu hastanede muayene ettirmeliydim. Sadece ne kadar korkmuş görüldüğünü ve seninle olmanın onu rahatlatacağını düşündüm. Böyle bir durumda olan prosedürleri uygulamanın gerekliliğinden çok, annesini yeni kaybetmiş olması nedeniyle onun için endişelendim.”

“Benim evime getirmenin işe yaramadığı çok açık.” Tinch eve girdi ve mutfığa yöneldi. “Yumurtalı sandviç ister misin Şerif? Dört tane yapmak, ikiden zor değil ve ben birini yemek niyetindeyim.”

“Elbette. Ama Phil Gentry’yi arayıp, artık geceyi bitirebileceğini söyleyeceğim.”

“Beş saattir fazla mesaide. Çocuğun burada olduğunu bildiğimize göre, onu senin çiftliğinde boşuna bekletmenin anlamı yok.”

“Giderken ışıkları söndürmesini söyle, olmaz mı?”

Tinch, yatak odasının kapısına yürüdü ve gölgeler içinde Addison'ı gördü. Sadece banyodan gelen incecik sarı bir ışık vardı. Kadın, beyaz gömleği, solgun yüzü ve açık renk saçlarıyla bir hayalette benziyordu ama çocuğa dokunuşunda bir nezaket, şefkat vardı.

“Jamie,” dedi, eliyle omzunu okşarken. “Jamie, iyi misin?”

Küçük çocuk kımıldadı ve bakışlarını doktora çevirdi. Tinch onun fırlayıp kaçmasını bekledi ama sadece, ince yüzüne fazla büyük gelen gözlerini dikip baktı.

“Sen bir meleksin, değil mi?” dedi. “Çünkü annem, bir gün uzaklara gitmek zorunda kalırsa, bir meleğin benimle ilgileneceğini söylemişti. Bana bakacak, kimsenin canımı yakmamasını sağlayacakmış.”

“Öyleyse senin meleğimin, Jamie.” Addison gece lambasını yaktı. “Sana yardım etmek için buradayım. Ama önce yaran berrak olmadığından emin olmalıyım.”

“Kötü adamlar bu defa geldiklerinde bana zarar vermediler, çünkü çok iyi saklandım. Ama sanırım annemin canını yaktılar. Birçok defa çılgılık attığını duydum, sonra dışarı çıkınca etrafa baktılar. Orada olduğumu bildiklerini sanmıyorum.” Küçük çocuk doktorun kollarının arasına girdi. Addison birkaç dakika onu sadece kucakladı. “Kapıyı kapatıp uyuduğu zamanlar, onu asla rahatsız etmememi söyledi. Ben de hiç rahatsız etmedim, acıktığı zaman bile.”

“Herhâlde kötü adamlar bir şey arıyorlardı ama bulduklarını sanmıyorum. Beni de bulamadılar. Annem, masanın altında saklanacağım bir yer gösterdi. Hiç kimse oradaki bir şeyi göremez.”

Tinch, Addison'ın çocuğu kucaklayıp banyoya götürmesini izledi. Kirlı gıysilerini çıkarıp, bere ya da kırık kemik var mı diye

muayene edişine baktı. Sonra çocuğu duşta soktu.

Oğlan akan sıcak suyla oynarken, doktor kirlerini yıkayıp temizledi.

Kapıya doğru bir göz attı ve Tinch'i gördü. "Ne dediğini duydun mu?"

Tinch başını salladı. "İntihar olmayabilir."

"Şerife söyle. Çocuğun tüm vücudunun bereler ve eziklerle kaplı olduğunu da anlat. Yaklaşık bir hafta önce olmuş sanırım. Sanki biri, süpürge sopası boyunda bir şeyle sırtına ve bacaklarının arkasına vurmuş. Ayrıca kollarının üst taraflarında büyük bir elin sıkıca yakalamasıyla oluşmuş çürükler var. Döverlerken sağa sola savrulmuş ya da arkasına vururlarken yere bastırılmış gibi."

Tinch'in midesi sıkıştı.

Addison ilâç çantasını alıp banyoya geri döndü. Tinch ağzından çıkacak sözlerle güvenemedi. Mutfağa girdi. Bedenindeki her hücre, Jamie'ye bunu yapanın peşine düşmesini istese de, yumurtaları pişirmek için kendini zorladı.

Şerif içeri girince, Tinch'e bir göz atıp sordu, "Ne oldu? Sorun ne?"

Tinch ona çocuğun söylediklerini aktardı.

Alex başını eğdi, derin bir soluk aldı. "Eğer bu doğruysa, sadece bir intihar ya da kaza sonucu doz aşımı değil, bir cinayetle karşı karşıya olabiliriz. Belki kadın onlardan kaçıyordu ve izini buldular. Böyle şeylerin olduğunu duydum. Bir bağımlıyı öldürmek en kolay cinayettir. Tek yapacağın çok fazla uyuşturucu vermek. Hemen ölüyorlar."

"Uyuşturucu kaçakçıları neden bir bağımlıyı öldürsün? İşleri için kötü olmaz mı bu?"

“Belki kadın onlar için çalışıyordu. Belki bırakmak istedi. Belki onları ele vermekle, polise gitmekle tehdit etti.” Alex başını salladı. “Ama onları bu şekilde tehdit edebilmesi için gerçekten kötü bir şey yapmış olmaları gerekir. Öyle bile olsa, bir uyuşturucu satıcısını tehdit etmenin ölüm hükmü anlamına geldiğini bilmesi gerekirdi.”

Tinch başını kaldırdı. “Ya korkunç bir şey yaptılarsa, örneğin çocuğunu dövmek gibi?”

Alex’in gözleri onunkilerle buluştu. “Biri çocuğu dövmüş mü?”

“Doktor tüm bedeninin çürükler, berelerle dolu olduğunu söyledi.”

Alex dolaşmaya başladı. “Eğer Jamie adamların içeri gelip, yatak odasına girdiklerini gördüyse, o zaman bir tanık demektir. Adamlar katil olabilirler ve onları teşhis edebilecek tek kişi o küçük çocuk. Olayın cinayet olabileceği söylentisi yayılırsa, adamlar onun peşine düşeceklerdir.”

“Yani onu öldürmeye gelecekler.”

Alex onayladı. “Bir çocuğu kilit altında tutamam ama onun güvenliğini sağlamalıyız.”

Tinch iki eliyle masayı yakaladı. “Onu aldığını kim biliyor?”

“İzleyen birçok kişi vardı. Görevli memurlar, benim yardımcım, karavan parkında yaşayanlar.”

“Benim çiftliğime getirdiğini kim biliyor?”

“Sadece Gentry ve ben. Ne bulduğumuzu kimseye söylemedim. Vasiyeti Phil ve benden başka kimse görmedi. Zarf hâlâ mühürlüydü ve çöplerin arasındaydı. Senin adını gördüğüm anda ne yapmam gerektiğini anladım. Tek düşünebildiğim, görevliler

annesinin cesedini dışarı çıkarmadan önce küçük çocuğu oradan uzaklaştırabilmektir. Onu ölü hâlde görmesini istemedim. Yani, kimseyle konuşmak için durmadım.”

“Güzel.” Tinch kendini sakinleşmeye zorladı. “Gentry’yi tekrar ara. Çocukla ilgili bir rapor tutmamasını ve kimseye ondan bahsetmemesini söyle. Burada olduğunu ne kadar az kimse bilirse, o kadar güvende olur.”

“Doğru.” Şerif onun mantığını izledi. “Kötü adamlar kalabalığın arasında isledilerse bile, yazılı bir ipucu olmayınca bir yere varamazlar. Ben daha sonra bir beyanat verir, Jamie’nin Amarillo’daki Çocuk Koruma Servisi’ne teslim edildiğini, akrabaları olup olmadığının araştırıldığını söylerim.”

“Annesinin ölümünden sonra Lori Anne’in o taraftan akrabası kalmamıştı. Baba tarafından da öyle. Bence üvey kız kardeşi de aynı durumdaydı. Çocuğunu yıllardır konuşmadığı Lori Anne’e bırakması için, başka kimsenin olmaması gerekirdi.”

“O zaman,” Alex gülümsedi, “çocuğu almak için kimin ortaya çıkacağını görmek çok ilginç olacak.”

“Burada güvende olmasını sağlayacağım.” Doğrudan onun yüzüne baktı. “Onu bana getirmekle doğru karar verdin Şerif.”

“Şimdilik katılıyorum. Eğer kan bağı olan akrabaları ortaya çıkarsa, sonrasına o zaman karar veririz.”

Doktor, havluya sarılı küçük hastasını taşıyarak banyodan çıktı. “Neye katılıyorsun?” diye, hâlâ kucağında olan çocukla otururken sordu.

Alex bunu daha sonra konuşacaklarını söyledi.

Addison başını salladı ve şeriften, mutfağın yanındaki dolapta duran temiz çamaşırlar arasından bir tişört getirmesini rica etti.

Alex dolaba doğru giderken Addison'ın gözleri Tinch'inkilerle buluştu. Onun da kendisi kadar öfkeli olduğu dikkatinden kaçmadı. Akrabası olsa da olmasa da çocuğu kesinlikle koruyacağını, sormaya gerek kalmadan anladı.

"Kırmızı bir Teksas Tech Üniversitesi tişörtü buldum, idare eder mi?" dedi Alex geri gelince.

Addison başını eğip çocuğa baktı. "Bir üniversite tişörtü giymek ister misin? Futbol forması gibi."

Çocuk olur diye başını salladı ve kucağından aşağı kaydı. Tişörtü giymek için kollarını kaldırınca doktor havluyu yere bıraktı. Tinch çocuğun sırtını ve bacaklarını kaplayan yol yol bereleri gördü. Bir an için bayılacağını sandı. Bu gaddarlık, üç yıldan beri çarpmadığına yemin edebileceği kalbine müthiş bir darbe indirdi.

Tişört bir gecelik gibi çocuğun dizlerine kadar indi.

Tinch daha yaklaştı, diz çökerek onun göz seviyesine geldi. "Jamie," dedi, atlarla konuşurken kullandığı alçak sesle.

Jamie doktora yaslandı ve Tinch'e baktı. Parmaklarını doktorun bileğine doladı.

"Ben senin eniştenim Jamie. Birkaç saat öncesine kadar varlığından bile haberim yoktu, annenin beni aradığından da. Ama artık bildiğime göre, sana yardım etmek için buradayım. Annen ve karım kardeşti. Bu da beni, senin enişten yapıyor."

Çocuk bir an için Tinch'e baktı. "Annem senin atların olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

"Doğru. Birkaç tanesini ben yetiştiriyorum ve yaralanmış olan başka atlara bakıyorum. Şu anda ahırım dolu. Bir süre benimle kalmak istersen, onların bakımında yardımından yararlanabilirim."

"Annem de gelebilir mi?" Gözleri yaşlarla doldu.

Tinch, çocuğa dokunma isteğini zorla bastırdı. Onu korkutmak istemiyordu ama yalan söyleyemezdi. “Hayır, evlat, annen öldü. Şerif söyledi.”

Sanki yeni hatırlamış gibi, gözyaşları çocuğun gözlerinden sel olup taşıtı. “Biliyorum. Şerif bana da söyledi.”

“Ölüm ne demek, biliyor musun Jamie?”

“Elbette. Büyükanнем geçen sene öldü, büyükbabam da hatırlayabildiğimden önce. Annem geri gelmeyecek demek. Bir daha asla geri gelmeyecek.”

Doktor yumuşak bir şekilde çocukla konuşurken Tinch ayağa kalktı. Oğlan ölüm hakkında ondan daha çok şey biliyor gibiydi. Lori Anne’in ölümünden bu yana üç yıl geçmişti ama Tinch ne dolabını temizlemişti ne de lavaboda onun kullandığı şeyleri kaldırmıştı. Sanki bir gün yeniden dönüp hayatına girecekmiş gibi davranıyordu... Sanki ayağı takılıp cehenneme düşmüştü ve bir gün tırmanıp dışarı çıkacak, her şey yine aynı olacaktı, kanserin onları ziyaretinin öncesi gibi.

Bir daha asla, diye düşündü Tinch. *Bir daha asla geri gelmeyecek.* Hayatının gerçeği aniden tokat gibi suratında patladı ve duyduğu acı, gözyaşı dökemeyecek kadar derindi. Bir şekilde, düşünmezse, yaşamazsa kederini atlatabileceğini düşünmüştü ama gerçekte üstesinden gelememişti.

Ötekilerden uzağa, mutfığa çekildi. Yemek yaparken üç sözcük zihninde dönüp duruyordu. *Asla geri gelmeyecek.*

O, yumurtalı sandviçleri hazırlarken çocuk, kedi yavrusuyla oynuyordu. Sonra çocuğun sandviçini yiyişini ve yavru kedinin onun düşürdüğü her kırıntıyı temizleyişini izledi. Çocuğun gülüşü, bir şekilde Tinch’e soluk almayı hatırlattı.

“Yiyeceği bitince seni ve çocuğu çiftliğine bırakmamı ister misin?” diye fısıldadı Alex.

“Güzel bir gece, tarlalardan yürüyerek onu taşıyabilirim.”

“Sizi ben de götürebilirim,” diye fısıltıyla ekledi Addison. “Eğer polis arabasına binmek istemiyorsan. Belki kötü anıları hatırlatıyordur.”

Doktor, sanki son zamanlarda ne suç işlemiş olacağını anlamak ister gibi bakıyordu.

Tinch ona dik dik baktı. “Hatırlatmıyor.”

“Hepinizin konuşmalarını duyuyorum,” dedi çocuk. “Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Doktor meleğimle kalmak istiyorum.”

Alex gülümsedi. “Eniştenle beraber olmak istemiyor musun? O iyi bir aşçı.”

“Onun da burada kalmasını istiyorum,” dedi Jamie gözlerini kaldırmadan.

Tinch kaşını kaldırarak doktora baktı.

“Siz ikiniz yatağımı alabilirsiniz, bu gecelik ben de kanepede uyurum.” Oturdu ve Tinch’in sandviçinin yarısına girişti.

“Fena değil,” dedi ikinci ısırdıktan sonra. “Geceyi burada geçireceksen, sabah kahvaltıyı sen hazırlarsın.”

Tinch gülümsedi. “Davet için teşekkürler, aşçılığımın övülmesi için de teşekkür ederim ama seni yatağından atmak istemem.”

“Sorun değil. Sen gitsen de uyuyamam herhâlde. Burada olursan çocuk kendini daha güvende hissedecek, onun güvende olması benim de içimi rahat ettirecektir. En azından bu gece için.”

“Katılıyorum.” Doktor bir an onu inceledi, gözünü kırpmadığı ve bakışını kaçırmadığı dikkatini çekti. “Bunu yapabiliriz,” diye ekledi Tinch hafifçe başını sallayarak.

“Yapabiliriz,” dedi doktor, aynı baş işaretiyle ve böylece aralarındaki anlaşmayı mühürledi.

Tinch, şerifi arabasına kadar geçirirken Addison, çocukla kaldı. Kovboyun onu artık korkutmadığını fark etti. Gözlerine bakacak zaman ayırdığında, şaşırtıcı bir dürüstlük gördü. Kendi korkularına neredeyse yüksek sesle güldü. Ona tecavüz etmek ve öldürmek niyetinde olsa, son birkaç haftadır evleri arasındaki araziye ne zaman istese geçebilirdi. Hatta her ihtimale karşı birkaç gece baş ucunda biber gazıyla uyumuştı.

Şimdi dışarıda bir yerlerde gerçek bir tehdit vardı. Addison kendi küçük evinde huzurla yaşamak istese de, çocuğun iyi olması daha önemliydi. Tinch savaşçı olabilirdi ama o da iyileştiriciydi. Şu anda Jamie ikisini de istemişti.

Addison bir saat sonra çocuğun ağlayışıyla uyandı. Kanepeden kalktı, ayaklarının ucuna basarak yatak odasına gitti.

Çocuk yatağın ortasındaydı, Tinch yan yatıyordu. “Ne söylersem söyleyeyim, bir türlü susturamıyorum.”

Addison çocuğun öbür tarafına kıvrılıp uzandı. “Jamie,” diye fısıldadı. “Jamie, elimi tutmak ister misin?”

Çocuk gözlerini sildi. “Evet.” Midesinin üstüne yuvarlandı ve doktorun elini tuttu. Sonra, her nefeste sakinleşerek uykuya daldı.

Tinch banyodan yansıyan ışıktaki doktorun gri-mavi gözlerinin çocuğu izlediğini görüyordu. Onun yanında açık renk saçları, uzun çıplak bacaklarıyla fazlasıyla solgun duruyordu. Porselen bir heykel gibi, diye düşündü Tinch.

Doktor çocuğun üstünden bakıp, Tinch’in onu izlediğini gördü. Fısıltıyla, “Uyu,” diye emretti.

“Uyuyana kadar benim de elimi tutma şansın ne kadar?”

Addison gülümsemesine engel olamadı. “Milyonda bir bile değil.”

Nefes alışından çocuğun uyuduğu belli olunca Tinch serbest eliyle, yatağın yanına yere attığı battaniyeye uzandı. Tek hareketle havalandırıp, üçünün birden üstünü örttü.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı doktor.

“Bir şey değil.” Tinch sırtıttı.

BÖLÜM 17

PAZARTESİ

26 EYLÜL

TRUMAN MEYVE BAHÇESİ

Şafaktan bir saat önce Reagan, arazisindeki elma ağaçlarının arasında yürüdü ve sessizce ağladı.

Sonbahar rüzgârı, çevresinde dönerek güneşin doğuşundan önceki nem değişikliğini fısıldadı. Son hafta, günbegün yerleşmek, bir yaşamdan diğerine geçmekten ibaret kalmıştı. Amcasının vasiyetindeki ayrıntıları halletmesi, yapılmasını istediği şeyleri yerine getirmesi gerekiyordu. Bağışı yapanın adını açıklamadan, yeni bir itfaiye kamyonu için para yatırılmasını ve kasabada bir zamanlar kız kardeşinin yaşadığı, ona ait bir evin Foster ve Cindy Garrison'a verilmesini istemişti. Ama onlar taşınmadan önce yapılması gereken onarımların bir listesini de bırakmıştı. Sanki verilen bir armağanın kusursuz olması gerektiğini düşünüyordu. Jeremiah hastaneye yattıktan sonra, eski bakıcı ve karısı, bir otele yerleşmişlerdi. Reagan onarımların olabildiğince çabuk tamamlanmasını istedi.

Garrisonlar amcasını sevmişlerdi. Amcası da ona yardıma gelmelerinden bir yıl önce kaybettiklerinin yerine yeni bir eve sahip olmalarını ve bunun doğru yapılmasını istemişti.

Bu ayrıntıları hallettikten sonra meyve bahçesini sonbahara hazırlaması gerekiyordu. Onun bütün bu planlarının nedenini anlıyordu. Amcası, onun yasını tutmakla zaman harcamak yerine her an meşgul olmasını istemişti.

Ne yapması gerektiğini biliyordu ama içinde öyle bir boşluk hissediyordu ki, bütün bedeninin tamamen çökmeyeceğinden emin değildi. Bir haftadır her gün ayrıntılarla uğraşmak ve çalışmak, onu ayakta tutmuştu. Yine de, gece başını yastığa koyunca uyuyamıyordu. Zihninin gerilerinde bir gerçek dönüp duruyordu. Noah, dünyadaki en yakın arkadaşı, zahmet edip gelmemişti, hatta aramamıştı bile. Ya bir yerlerde yaralandıysa? Ya araba kazası geçirdiyse? Ya bir boğa sonunda onu öldürdüyse? Ya onu artık umursamıyorsa ya da hatırlamıyorsa bile?

Kendini gerisin geriye eve yürümeye zorlayan Reagan, yanaklarını ıslatan yaşları silme zahmetine dahi girmede. Sadece onları görmezden geldi. Bir gün daha hayatta kalabilmek için kaya kadar sağlam olmak ve hiçbir şey hissetmemek gerekir gibi geliyordu. Tıpkı yıllar önce tek başına yollarda koşturduğu zamanki gibi.

Kimsenin ona aldırmadığı, sevmediği bütün o yılların acısı, onu kemiklerine kadar donduran buzlu bir çağlayan gibi üstüne çöktü. Dört ya da beş yaşındayken büyük bir binanın girişinde beklediğini hatırlıyordu. Ona saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca, insanlar yanından geçip gitmiş, kimse durmamıştı. Hiç kimse yüzüne bile bakmamıştı. Ona orada beklemesi, kımıldamaması söylenmişti. Bir yanında eşyalarının bulunduğu çanta,

öbür yanında birinin verdiği bir şişe suyla oturup beklemişti. Bir kadın onu almaya geldiği zaman, Reagan suyu döktüğü için azarlanmıştı. Pantolonunu da ıslattığına kimse dikkat etmemişti. Sadece yerini değiştirmiş, onu başka bir sandalyeye, başka bir sıraya oturtmuş, başka bir eve göndermişlerdi ve böyle sürüp gitmişti.

Nereye gittiyse hep geçiciydi. Asla yuva değildi. Asla doğru yer değildi. Ta ki sonunda Lone Oak Yolu üstünde köhne bir çiftlikte yuvasını bulana kadar. Ve ne olursa olsun orayı asla terk etmeyecekti. Sanki aile ağacının bir dalında doğmuş gibi, gerçek bir Truman olmuştu. Bütün eski hikâyeleri ve ölüp gitmiş bütün akrabaların isimlerini biliyordu. Arazinin her santimini biliyordu.

Yürüyerek ağaçların arasından çıkınca “Koca” Brandon Biggs’in kamyonetinin yanında onu beklediğini gördü. İş paltosu ve bırakmaya başladığı sakalıyla, insan giysileri içinde bir ayağa benziyordu. Her gece işten onu aramıştı. Pazartesiden önce dönemeyeceğini söylemek için cumartesi sabahı bile aramıştı. Görünüşünden, Big’in işten çıkıp ona ulaşmak için yola düştüğü belliydi.

Kız hıçkırarak ona doğru koştu. Tamamen dağılıp parçalanmadan, birinin kucaklamasına ihtiyacı vardı.

Big onu karşılayıp kucakladı ve ayaklarını yerden kesti. Neden soğukta yürüdüğünü sormadı. Onu asla sorgulamadı. Başlangıçta ve daima kızın arkadaşı olmuştu. Belki kendi ebeveynleri de onu istememiş olduğundan, Reagan’ın ne zaman yakınında durmasına ihtiyacı duyduğunu bilir gibiydi.

Bacaklarını kaldırıp kızı kucağına aldı ve evin içine taşıdı. “Hiç uyudun mu ufaklık?”

Kız, hayır anlamında başını salladı. Son kez ne zaman denediğini bile hatırlamıyordu. Son iki, belki de üç gecedir verandada

oturup geceyi seyretmiş, amcasını biraz daha hayatta tutabilmek için yapabileceği bir şey var mıydı, diye düşünmüştü. Birkaç ay daha, birkaç yıl daha... Belki o zaman gitmesi için onu özgür bırakmaya hazır olabilirdi.

“O gitti,” diye fısıldadı Reagan.

“Biliyorum. Bu gerçek değişmeyecek Rea.”

Big, onu taşıyarak merdivenleri çıktı, yatak odasına girdi. Tek eliyle yatağın üstündeki örtüleri açtı, onu yatağa bıraktı, sonra çizmelerini, ıslak ceketini çıkardı. Tek kelime etmeden kendi paltosunu da yere attı ve onunla birlikte yatağa kıvrıldı.

Kızı iyice yakınına çekti ve alnından öptü. “Titremen durunca gidip ısıtıcıyı açacağım.” Örtülerle onu sarıp sarmaladı, ona doğru eğildi.

“Sadece yanımda kal,” diye fısıldadı kız. “Yalnız olmak istemiyorum.”

Big, ondan uzaklaşarak oturdu.

Kız gözlerini onun sırtına dikti, söylediklerini geri alabilmeyi diledi. Big iyi bir arkadaştı ama kimse onu böylesine dağılmış hâlde görmemeliydi.

Sonra onun kazağını çıkardığını fark etti.

Bir an sonra geri geldi ve kızı iyice yakınına çekti. “Uyu Reagan, beni kovana kadar seninle kalacağım. Belki bu arada ikimiz de ihtiyacımız olan uykuya dalabiliriz”

Reagan gözlerini kapadı ve adamın kıllı göğsünde ısınan bir so-luk koyuverdi. Sakinleşip uykuya dalarken, “Sağ ol,” diye fısıldadı.

Dört saat sonra kapıya vurulduğunu duyunca Reagan, Big’e daha çok sokuldu. En son istediği şey uyanıp dünya ile yüzleşmekti.

“Tatlım,” diye fısıldadı Big. Kocaman eliyle ensesinden tutup çekti. “Uyanmalısın. Biri cehennemin bütün zebanileri peşindeymiş gibi kapıya vuruyor.”

Reagan hiç umurunda olmadığını göstermek için küfürlü sözcükler bulmayı denedi ama koca adam onu iterek yataktan kaldırmaya çalışıyordu.

“Önemli olabilir,” dedi.

Kız sendeleyerek yatak odasından çıktı, merdivenlerin yarısına gelmişti ki, ön kapı içeri doğru uçtu ve çerçeveli bütün akraba resimlerini kırıp dökerek duvara çarptı.

Noah haykırdı, “Rea!” Yerdeki parçalanmış ıvır zıvır ve camların üstüne basarak yürürken etrafına bakındı. “Rea, burada mısın?”

Aylarca süren özlemden sonra Noah’yı aniden karşısında görmenin şoku başını döndürdü ve merdivene oturdu. Noah her zamanki gibi kovboy giysileri içindeydi. Kot pantolon, ince beline sokulmuş yünlü bir gömlek ve çizmeler ama bu defa daha zayıf, daha yaşlı ve altı ay önce buradan ayrıldığı zamana göre daha sert görünüyordu. Aynı neredeyse simsiyah saçlar, aynı kahverengi gözler, aynı yakışıklı ama kolay gülümsemeyen yüz...

Birkaç saniye durakladı, sonra başını kaldırıp baktı. Sanki günlerdir tıraş olmamış gibiydi. Kovboy şapkasını yeniden giydi ve bir topluluk karşısında gösteri yapıyormuş gibi gülümsedi. “Selam Rea. Duyar duymaz geldim.”

“Noah?” Dün gece onu aramamıştı, mesaj bile göndermemişti.

“Evet, benim.” Basamakları çıkmaya başladı. “Yüce Tanrım, seni özledim Rea.” Gülümseyince yanağındaki gamze ortaya çıktı. “O vahşi saçlarını bile özledim. Bana her sabah böyle uyanmadığını söyle... kabarmış, kızıl bir ateş topu.”

Reagan umutsuz bir çaba olduğunu bildiği hâlde, saçının kenarlarını bastırdı. Yürüdüğü süre içinde ıslanmış, her sabah karşılaştığı horoz ibiği tarzında kıvırcıklarla dolmuştu.

Noah ona ulaşmadan Reagan arkasında ağır ayak sesleri duydu.

Noah yukarı baktı ve kaşlarını çattı. “Burada ne yapıyorsun Bigs?”

“Uyuyorum,” diye yanıtladı Bigs basitçe.

Reagan, Noah’nın yüzünden ne sandığını anladı ve hemen araya girmese iki erkeğin dövüşerek merdivenlerden yuvarlanacağını sezdi.

“Jeremiah amcam öldü,” dedi, yarı ağlayıp, yarı haykırarak.

İki erkek de onu rahatlatmak için sırtını sıvazlamaya koyuldular. Noah, onu ağlarken görmeye asla dayanamazdı. Big ise Noah’dan çok onun için endişeliydi. Bir kavga patlarsa Noah nesi var nesi yoksa ortaya koyacaktı ve Big, kızın hatırına boğa biniciyi incitmemeye çalışacaktı. Elbette Noah sıkı bir yumrukla onu devirirse, Big muhtemelen üstüne düşerek kovboyu ezerdi. Reagan ağladığı sürece onların yumruklaşmaya başlamayacaklarını tahmin etti.

Bütün o rahatlatma çabaları ve ağlamalar arasında kapı çalındı. Reagan bir an için kimin gelmiş olabileceğini tahmin edemedi. Oraya gelen herkes doğrudan arka kapıya yönelirdi. Ya da kabul göreceğinden emin olarak içeri girer ve kapı ziliyle uğraşmazdı.

Noah’nın yanından eğilip aşağı bakınca Şerif Alexandra Matheson’ın, yerde parçalanmış hâlde yatan kapıyı, birinin gelip açmasını beklercesine durduğunu gördü.

“Burada bir sorun mu var?” Alex’in eli silahının kabzasındaydı ve sanki tanıımıyormuş gibi kardeşi Noah’ya bakıyordu. “Biri zorla içeri mi girdi?”

Noah düzeltti. “Hayır, ben yaptım abla. Reagan’ın başına bir şey geldi sandım. Kapının kilitli olduğunu fark edince bir terslik olduğunu düşündüm ve haklıydım. Ev, burada gördüğün bu Biggs tarafından istila edilmişti. Şimdi şerif olarak görevini yapmalı ve onu tutuklamalısın.”

Biggs önce kafası karışmış göründü, sonra öfkелendi. “İstila falan etmedim. Reagan’ı dışarıda üşümüş ve ağlarken bulduktan sonra kucağımda taşıyarak girdim.” Gözlerini düşmanca bir bakışla Noah’ya dikti. “Ve kapıyı kilitledim. Parçalayarak açan sensin, ben değilim.”

Şerif zaten zor bir sabah geçirmiş gibi görünüyordu. “Reagan, kahven var mı? Bu heriflerin ikisini de tutuklamadan önce bir fincan içerim. Noah, kardeşim olsan da olmasan da kapıyı kırmak bana doğru görünmüyor.”

Reagan, şerifi mutfağa götürürken Big ve Noah birbirlerine bağarmayı sürdürürken, bir yandan da kapının parçalarını kaldırıp, birleştirmeyi deniyorlardı.

Mutfaka girince Alex şapkasını çıkardı ve kahve yapan Reagan’ı izledi. “Sen iyi misin Reagan? Amcan için gerçekten üzuldüm.”

“İyi olacağım. Amcamın uzun bir yaşamı oldu. Sanırım bunun için şükran duymalı ve hâlâ burada olmasını isteyecek kadar bencillik etmemeliyim. Kız kardeşi, Beverly, ‘bir insanın ölmemesini dilemek, cennette daha az yaşamasını istemek anlamına gelir,’ demişti bana.”

“Büyükanneni hatırlıyorum,” dedi Alex. “Çok tatlı bir hanım-
dı. Jeremiah ne kadar soğuksa o aksine dost canlısıydı.”

Reagan tüm dikkatini kahveye verdi. Alex’in, gözlerini görüp, gerçeği anlamasını istemiyordu. Beverly sadece bakımevinde

Reagan'ın odasını temizlerken arkadaş olduğu yaşlı bir kadındı. Ona Teksas, Harmony'den söz etmişti ve Reagan kaçmaya karar verince Bayan Beverly'nin soyadını almıştı. Beş yıl önce Truman arazisine böyle gelmişti.

Alex devam etti, "Biliyorsun, o ve Beverly hiç geçinemezlerdi." Alex, ön kapıya doğru bir göz attı. "Onun neler hissettiğini biliyorum. Küçük kardeşim Noah'yı seviyorum ama evde olduğu zamanlar çoğunlukla ona sinirleniyorum."

"Sanırım kız ve erkek kardeşler, her zaman iyi dost olamıyorlar. Jeremiah amca, Beverly'den hiç söz etmemişti ama hayatı boyunca ona gönderdiği doğum günü kartlarıyla dolu bir kutu buldum. O kartları saklamış olması bir şeyler anlatıyor. Belki yakın değillerdi ama yine de aileydiler."

"Amcanla kimse geçinemezdi ama herkes onu özleyecek. Neredeyse sekiz yıldır şerifim ama bana hâlâ elmalarını çalmaya çalışan bir çocukmuşum gibi davranırdı. Bence özel hayatını korumayı seven iyi bir adamdı," ekledi, "ve seni çok severdi."

Reagan gülümsedi. "Biliyorum. Nedeninden emin değilim. Belki sadece, benimle ilgilenecek birine ihtiyacım olduğunu gördüğü içindi ama sevgisinden hiç kuşku duymadım."

Holdeki iki erkek, sonunda kahvenin kokusunu alıp mutfığa yöneldiler. Birbirlerine her ne söylediler ya da tehdit savurdularsa, paylaşmak istemez gibi görünüyorlardı.

Alex abla pozunu takındı. "O kapıyı neden kırdığın umurumda değil Noah ama onarılincaya kadar buradan ayrılmıyorsun."

Biggs'e baktı. "Kapıyı kilitlemekle doğru olanı yaptın Big. Ayrıntılara giremem ama birkaç gün herkes tetikte olmalı."

"Ne oldu?" diye sordu Noah. "Bize güvenebilirsiniz."

“Üçünüze söylersem, en azından biriniz başkasına aktarır, güvendiği birine elbette, o da birine anlatır ve akşam oluncaya kadar lokantadan bara, herkesin dilinde ana tartışma konusu hâline gelir.”

“Haklısın Şerif, Noah’nın ağzı gevşektir,” dedi Bigs. “Hilekâr gözlerine uygun olarak.”

“Benim mi?!”

Alex elini kaldırdı. “Yine başlamayın, yoksa yemin ederim, kardeş ya da değil, ikinizi de aynı hücreye atar, iyice dalaşmış kozunuzu paylaşmadan da çıkarmam.” İkisi de sakinleşmiş görününceye kadar bekledi. “Sadece kasabada olası bir tehlike bulunduğunun bilincinde olun. Gerçek bir tehlike.”

Noah kendisiyle konuşurmuş gibi başını salladı. “Öyleyse buraya kadar. Reagan’ın güvenliğini sağlamak için burada onunla kalacağım.”

“Sen mi? Yararlı olacağını nereden çıkarıyorsun?” Big bağırdı. “Sekiz saniye boyunca bir boğanın üstünde kalmayı başarmak, seni iyi bir koruma yapmaz. Kahretsin, kapıyı kıran sensin. Kasabayı tehdit eden bu tehlikenin, seninle aynı zamanda geldiğine dikkat etmemek elde değil.”

“Onu korumak için burada kalıyorum,” dedi Noah.

“Güzel. Ben de onu senden korumak için kalıyorum.”

“Benden mi?” Noah alınmış göründü. “Buraya geldiğimde onunla uyuyan sendin.” Reagan’a bir göz attı. “Ki bu konuyu yalnız kaldığımız anda seninle konuşmak istiyorum.”

“Yalnız olmayacaksınız.” Big sıırttı. “Çünkü bu belayı atlatıncaya kadar gece, gündüz, her an onun yanında olacağım.”

Noah meydan okumaya karşılık verdi. “Öyleyse yatakta üç kişi olacağız.”

Alex, Reagan’a baktı. “Emin misin, onları içeri atmamı istemez misin?”

“Hayır. Pitbull yavruları gibiler. Sadece gürültü yapıp oynuyorlar.” İkisine de birer fincan kahve ile tarçınlı rulo kek verdi. Tartışmalarını seviyordu, tüm çabalarının onun zihnini bugün yaşadıklarından uzak tutabilmek olduğunu ve onu sevdiklerini biliyordu.

Hayatı, sesi çok fazla açılmış bir pembe diziye benzemeye başlıyordu. Jeremiah amcanın cennette kahkahalarla güldüğünü neredeyse duyar gibiydi. Onlardan söz ederken dediği gibi *oğlanların* ikisini de severdi. Çok fazla boğadan düşme sonucu Noah’nın beyninin muhtemelen zarar gördüğünü düşünür, fazlasıyla iri yarı olan Bigs’in de onlarla birlikte evi de yiyip bitireceğini söylerdi.

“Birini seç,” derdi, “ben de tüfeğimi alıp ötekini kovalarım.”

“Yapamam,” diye yanıtlardı kız. “Farklı şekillerde ikisini de seviyorum.”

Bunun üzerine homurdanarak arkasını dönüp giderken, belki de en iyisi kendimi vurmak, diye düşünürdü. Böylece oğlanların yeğenini elde edebilmek için durmadan hırlaşmalarını dinlemek zorunda kalmazdı.

BÖLÜM 18

Addison uyandığında, küçük çocuk ona sokulmuş, onun sııcaklığıyla hâlâ uyuyordu. Kovboy enişte görünürlerde yoktu, bu da endişelenip tamamen uyanmasına neden oldu.

Dikkatle yataktan kalktı, sırtına temiz bir hastane gömleği geçirdi. Saçlarını da arkada bağladıktan sonra mutfığa doğru yürüdü.

“Günaydın, güzellik,” dedi Tinch. Oturmuş, kâğıt peçeteye benzer bir şeyin köşesine notlar alıyordu. Mutfak masası küçüktü, boyası bozulmuştu ama yanındaki pencereden görülen gün doğuşu, çevreyi altın rengi ışıklarıyla parlatıyordu.

“Kahve,” diye fısıldadı Addison, kokuyu izleyerek.

Tinch sırtarak ona baktı. “Dün gece seninle yatmak güzeldi Doktor. Bunu asla unutmayacağım.”

Addison kaşlarını çatı. “Yattığın bütün kızlara aynı şeyi söylediğinden eminim.”

“Yalan söyleyemem. Herhâlde yapmışımdır.”

“Tahminime göre yüzlercesine.” Fincanına kaşıkla şeker eklerken sırtını dikleştirdi. “Senin gibi erkekler, hep aynısınız.”

Üniversitede arkadaşlarının onlardan söz ettiğini duymuştu. Yeni avlarının peşinde koşan balıkçılar gibi barlara takılan yakışıklı, vahşi kovboy tipler. Son anda bir kavgaya karışmazlarsa, her gece başka bir kızı oltaya takarlar.

“Benim gibi erkekler mi?” Notlarını yazdığı kâğıt peçeteyi cebine sokarken geriye yasladığı sandalyesini yeniden ön ayakları üstüne oturttu.

Kadın kendine kahve doldurdu. “Senin gibi erkekler, kayıtsız ve özgür. Vahşi, kısıtlama tanımayan.” Uzman sakalının çenesindeki hafif gölgesi, iliklenmemiş, buruşuk gömleği, yakışıklı görünüşünden hiçbir şey eksiltmemişti.

“Şunu açıklığa kavuşturalım Doktor. Vahşi olduğumu mu düşünüyorsun?”

Altta gizlenmiş sırtımaya rağmen şaşkınlıkla bakmayı nasıl başarabildiğine inanamadı.

“Parçalarını dikerken tanıdım seni, unuttun mu? O gece yavaş geçmiş olmalı kovboy. Evine bir bar kelebeğiyle dönmedin.”

“Onlara bar kelebeği değil, bar sinekleri denir ve yanlış hatırlamıyorsam o gece eve seninle gittim.”

“Arabayı kendin süremeyecek kadar sarhoştun.” Günün ilk kahvesini yudumladı ve ne kadar sert olduğunu fark edince kaşlarını çatı. “Senin gibi bir erkek için sıradan bir cumartesi gecesi idi sanırım.”

“Tabii, ne demezsin!” Kaşlarını kaldırdı. “Kanamayı ve kan kaybından bayılmayı söz konusu etmeye bile gerek yok.”

“Sırtını örtmek için kalmayışım, egona büyük darbe indirmiş olmalı.”

Tinch kaşlarını çatı. “Bir dakika doktor! Bu sabah neden ters taraftan kalktık? Her zaman böyle çingiraklı yılan havasında mı uyanırsın? Eğer öyleyse, yemin ediyorum bir daha seninle öğleden önce konuşmam.”

“Boş ver.” Ondan çok, kendine kızmış gibiydi. Yanından geçerken, söylediklerini silmek ister gibi kolunu okşadı. Erkeğin yaşam tarzını eleştirmek, üstüne vazife değildi. Dün gece hiçbir kurala karşı gelmemişti.

“Endişelenmemiz gereken, bardaki fetihlerin ve kavgalarından çok daha önemli şeyler var.”

Üç adım ötesinde duran genç adama bakmayı reddederek gözlerini pencerenin dışına dikti. Uzun süren bir sessizlikten sonra fısıldadı. “Sabahları pek keyifli bir insan değilim sanıyorum.” Adam haklıydı, sadece günaydın, demişti, o ise anında saldırıya geçmişti. Onu doğru dürüst tanıımıyordu bile. Hayatını dilediği gibi yaşamaya hakkı vardı. Komşu çiftlikte seks partileriyle dolu geceler olması onu ilgilendirmezdi. “Uzun bir haftaydı,” dedi. Bu bir özür değil, sadece açıklamaydı.

“Ve çocuk için endişelenmekten uyuyamadın,” dedi Tinch, gelip tam arkasında durarak.

“Nereden biliyorsun?” Pencereden gelen serinliği aniden hissederek, kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Çünkü,” diye fısıldadı Tinch. Şimdi ona daha bile yaklaşmıştı. “Uyanık yatıyor ve senin uyumaya çalışmanı izliyordum. Ne zaman rahatlayıp dalmaya başlasan, sanki içinde bir alarm çalmış gibi sıcırayarak gözlerini açıyordun.”

“Çocuğun güvende olmasını sağlamak istedim.” Atlattıkları onca heyecanla, uyumayı göze alsa, savunma kalkanını indirmekten korktuğunu eklemedi.

“Ben hemen oradaydım. İkiniz de güvendediniz.” O kadar yaklaşmıştı ki Addison, onun sözcüklerini kulağında hissedebiliyordu.

Gözlerini kapatıp geriye, onun sıcaklığına yaslandı. Bir an için, kontrolü ele almaya kalkışmayacak bir erkeğe sırtını dayayabileceğine inanmak istedi.

Tinch onu kollarıyla sarmaladı ve göğsünün sıcaklığına çekti. Genç kadını bir süre sağlam kollarıyla yavaşça salladı.

“Bir çaresini bulacağız Doktor. Şerif, çocuğu kimsenin aramadığını kesin öğreninceye kadar onu koruyacağız. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bunu tek başıma yapmak zorunda değilim.”

“Onu koruyabilir miyiz?” Emin değildi ve çocuğun hayatı ona bağlı olabilirdi. “Evde, neredeyse nişanlım olacak adam, bedenimde analığa uygun tek bir kemik bile olmadığını, dolayısıyla çocukların hayatımızda yer almayacağını söylemişti. O...”

Tinch kulağına fısıldadı. “O budalanın biriymiş.”

“Böyle söylemenin sebebi ne?” Birazcık gerileyip yüzüne baktı. Tanıdığı herkes, Glen Davidson’un ne muhteşem bir erkek olduğunu daima büyük övgüyle söylerdi. Kendi alanının en iyisi. Araştırmada büyük başarılarla aday. Hiç kimse onun için asla budala dememişti.

“Çünkü,” Tinch fısıldadı, “Gitmene izin vermiş.”

“Hayır.” Addison başını salladı. “Teklifine cevap vermemi bekliyor.”

“Onu sevmiyorsun.” Tinch öne düşmüş bir perçemi tutup kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Bunu nereden çıkardın?” Mantık, aralarına biraz daha mesafe koyması gerektiğini söylüyordu ama geri adım atmadı.

“Çünkü Doktor, sevsen ona cevap verirdin ve *neredeyse nişan-
lın olacak adam* olmazdı.”

Sonra, sanki çok kez yapmış gibi elini uzattı, parmaklarını saçlarına daldırdı. Addison itiraz etmeyince aralarındaki mesafeyi kapattı ve dudaklarından yavaşça öptü. Bunun yarattığı şok, Addison’ı tepeden ayak parmaklarının ucuna kadar titretti. Bir defasında, rayların üstünde dururken bir trenin geldiğini görse fırlayıp kaçarsa mı yoksa donup kalırsa mı diye merak etmişti. O sabah Addison cevabı öğrendi. Rayların üstünde gözleme hamuru gibi yamyassı olurdu.

Tinch’in eli, yumuşak bir okşayışla saçında gezinirken Addison öylece durdu. Tinch onu kendine bastırdı ve aynı ilk öpücüğün yumuşaklığıyla bir kez daha öptü. Addison ona doğru sallanınca koluyla onu sardı ve sımsıkı kendine bastırarak tuttu.

Addison gözlerini kapadı, bu öpüşün kusursuzluğuna kendini bıraktı. Kalpleri birlikte çarparken saf zevkle süzüldü. Hiçbir öpüşme onu böylesine etkilememişti. Bugüne kadar hep bir amaçla öpülmüştü, tutkuyla, ön sevişme için, sıradan şekilde ama asla böyle değil. Tinch onu, şu anda buradakinden başka bir dünyaya yokmuş gibi öpmüştü. Merhaba demiyor, veda etmiyordu. Bir şey başlatmıyor ya da sonlandırmıyordu. Sadece en basit anlatımıyla ve tamamen öpüyordu onu. Dördüncü sınıftaki ilk denemesinden, Glenn’in vedasına kadar hiç öpülmediği gibi.

Tinch öylesine hızla geri çekildi ki Addison neredeyse düşüyordu. Ne olduğunu sormaya vakit bulamadan, odadan çıkmıştı bile.

“Üzgünüm.” Şapkasını aldı. “Haklısın. Vahşiyim ben. Ev terbiyesi bile almadığım belli. Benden olabildiğince uzak durmakla akıllılık edersin Doktor.”

Bir saat sonra çocuk için giysilerle geri döneceğini haykırarak, ateş almış bir adam gibi evden fırlayıp gitti.

Addison verandaya çıktı, kamyonetinin toprak yolda uçarcasına uzaklaşmasını izledi. Görünüşe göre Tinch Turner onu öpmeyi planlamamıştı ve bu konuda ondan daha kızgındı.

On dokuzunda yaptığı, tren kazası benzeri evlilikten sonra, bu göreve gelinceye kadar ailesinin onun için düzenlediği yaşamın her ayrıntısına uymuştu. Artık babasının sözünü dinlemeye yemin etmişti. Doğru okullar, güvenli tatiller, duyarlı arkadaşlar... Hayallerini yıkan bir altı ayın bir ömür boyu yeteceğine inandırmıştı kendini.

Bir yıllığına Harmony Teksas işine imzayı attığında, ömrünün sonuna kadar ondan beklenen şekilde yaşamayı göze almadan önce bunun son kaçış olduğunu biliyordu.

Bir saati biraz geçe Tinch'in kamyoneti yine son hızla geldiğinde Addison, Jamie ve yavru kedilerle birlikte kahvaltı ediyordu.

Genç adam koskoca iki torbayı yüklenmişti. Jamie'ye gülümsemi, Addison'ın yüzüne bile bakmadı.

“Sana giyecek bir şeyler aldım ahbap,” dedi, sanki çocuk masada yalnızmış gibi. “Atların bakımında bana yardım edeceksen, ona göre giyinmelisin.”

“Harmony'de durup dururken küçük erkek çocuk giysileri almanın birinin dikkatini çekeceğinden korkmadın mı?” Geçen gece Addison bu konuda endişelenmişti. Harmony çok küçüktü. Giysi satın alan biri dikkat çekebilir, haber yanlış insanların kulaklarına ulaşabilirdi.

“Muhtemelen dikkatlerini çekmedi. Ama ben Bailee’ye git-
tim. Alışveriş merkezinin kasasında benimle ilgilenen adam yarı
uykuluydu. Bir tank ve bir düzine el bombası satın alsam bile
fark etmezdi.” Tinch hâlâ onunla göz göze gelmemiştii. Torbalar-
dan birini salonun ortasına, diğerini mutfak tezgâhına bıraktı.

“Yediklerini tekrar yerine koyman gerekmez,” dedi Addison,
mutfak torbasında olanları tahmin ederek.

Tinch cevap vermedi ve ikinci torbadan giysiler çıkardı. “İç
çamaşırları, çoraplar, kotlar. Birinin uyacağını umarak iki farklı
beden aldım, ikisi de uymazsa diyerek bir de kemer.”

Jamie yeni giysilere dikkatle baktı. Üstünde hâlâ etiketi olan
bir şeyi pek eender görmüş gibiydi.

“Bütün bunlar benim için mi?” diye sordu.

“Eğer istersen,” dedi Tinch. “Bu eniştelik işinde yeniyim ama
sanırım yeni giysiler almak, eniştelere görevleri arasındadır. Bu
kuralı bir yerde okumuştum.”

“Oh!” Jamie yavaşça başıyla onayladı.

“Birkaç gömlek aldım. Bugün giymek istediğini seç.” Hep-
sini kahve sehпасının üstüne serdi. “Pijamayı unuttum. Er-
kekler pijamayla uyumaz ama oğlan çocuklar isteyebilir diye
düşündüm.”

Jamie başını salladı. “Futbol formamla uyuyabilirim.”

“Bu kulağa iyi geliyor.” Bir beysbol kasketini oğlanın başına
geçirdi, sonra ona göre ayarlamak için tekrar çıkardı.

Çocuk giymek istediği gömleği seçsin diye acele etmeden bek-
ledi, sonra ona yeni bir diş fırçası ve tarak uzattı. “Kendin halle-
debilir misin?”

Jamie başını salladı. "Dört yaşındayım."

"Tahmin etmiştim."

Çocuk, dişlerini fırçalamak için odadan çıkınca, Addison Tinch'e sordu, "Ayakkabı numarasını nasıl tahmin ettin?"

"Uyurken elimle ölçtüm." Tinch ona bakmadı. "Çizmeleri yoktu ama şehre inmek onun için güvenli olur olmaz bir çift alacağım."

Addison onun bakış açısına girdi. "Bak Tinch, sen gitmeden önce olan şey. Sadece bir öpücüktü. Eminim yüz tane kadın öpmüşsündür. Kendiliğinden oldu, hepsi bu. Tekrarlamakla ilgilenmediğimi anladığın sürece o öpücüğe kızmıyorum. Biliyorum, bir araya gelmeye zorlandık ama bu demek değil ki, biz..."

"Sence yüz tane kız mı öptüm?"

Addison neredeyse gülüyordu. "Engin bir deneyimi olmadan hiçbir erkek senin gibi öpemez. Ben hiç..." Bu adama, özel hayatı hakkında bilgi vermek istemediği için yarıda kesti.

"Bir daha olmayacak," dedi Tinch çabucak. "Haklısın. Başlangıçta hiç olmaması gerekirdi."

"Güzel," diyebildi ve giysileri katlamasına yardım etti. Daha önce geliştirdikleri nazik yabancılar durumuna geri dönmek için ekledi, "Çocuğa giysi almakla büyük bir iş başardın."

Tinch onun ne yapmak istediğini anlamış gibiydi. "Benim çocuğum yok ama anne tarafımdan kasabadaki bütün Mathesonlarla akrabayım. Bu da ayda en az bir ya da iki kere doğum günü partisine davet edilmem anlamına gelir. Lori Anne hediye olarak hep giysi götürmek isterdi... Elbette onu kaybettikten sonra sadece hediye çeki yollamakla yetiniyorum."

“Lori Anne karın mıydı?” Zihninin gerilerinde yer etmiş bir şeyi hatırladı. Hemşirelerden biri Tinch Turner’ın karısının kanserden öldüğünü söylemişti.

“Evet,” dedi, ondan uzağa bakarak. “Bir telefon satın aldım.” Konuyu aniden değiştirdi. “Öyle şık bir şey değil ama ihtiyacınız olursa şerif ya da senin bana ulaşmanızı sağlar.” Nasıl kullanacağını bilemiyormuş gibi baktı. “Elimin altında bulundurmaya dikkat edeceğim.”

Addison küçük telefonu onun elinden aldı. “Jamie’nin ne durumunda olduğuna bakarsan, ben de şerifin numarasıyla kendi cep telefonumu kaydedirim. Burada hâlâ çalışan bir ev telefonu da var ama numarayı tam bilmiyorum. Tek yapman gereken benim için ikiye, şerif için üçü tuşlayıp yeşile basmak.”

Genç adam, Jamie’nin yeni ayakkabılarını bağlamasına yardım ederken, Addison kendi telefonundan şerife mesaj attı, sonra numarayı kendi listesine de ekledi.

“Bana ne zaman ihtiyacın olursa tuşa bas ve gönder.”

“Acil bir durum olmadıkça aramam.”

“Anlıyorum. Mesajı alır almaz yola çıkarım.”

Tinch önce telefona, sonra da ona baktı. Addison onun artık telefonun ucunda özel bir doktora sahip olduğu gibi komik bir şey söylemesini bekledi ama genç adam bunu yapmadı.

“Sağ ol.” Öpüşmelerinden beri ilk kez gözleri buluştu. “Bunu doğru kullanmak için elimden geleni yaparım.”

Tinch diz çöküp çocukla aynı boya geldi. “Bir süre çalışmak için yan taraftaki çiftliğime gideceğiz. Ne olursa olsun, atların beslenmesi gerek.”

Jamie başını salladı. “Meleğimi bırakmak istemiyorum. O da gelebilir mi?”

Tinch başını kaldırdı ve gülümsemeden Addison’a baktı. “İsterse gelebilir, yavru kediler de öyle. Ama eminim doktorun yapacak çok işi vardır.”

“Genelde boş günümde hastaneye gidip kırtasiye işlerimi hallederim.” Onun planlarına yardımcı mı olduğu, karşı mı geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. “Ama öğle yemeğine doğru geri gelip size bir kutu *Taco* getirebilirim.”

Tinch kaşlarını çattı ve kadın yanlış şeyi söylediğini tahmin etti. Herhâlde onsuz bir gün geçirmeyi umuyordu.

Jamie elini onunkinin içine kaydırды ve gülümsedi. “Benimkinde soğan, yeşil salata ve domates sevmem.”

“Anlaşıldı.” Tinch’e döndü. “Sen nasıl istersin?”

Ona bir bakış, öğle yemeğini düşünmediğini belli etti. Derin bir soluk aldı ve alçak sesle konuştu. “Nasıl olursa olsun, bana uyar.”

BÖLÜM 19

Reagan, sabahını, Foster ve karısını yeni evlerine taşıyarak geçirmişti. Amcasının kasaba içindeki küçük evinin, tüm hastalığı boyunca yanında kalmış iki kişiye verilmesinden daha iyi bir değerlendirme yolu düşünemezdi. Foster iyi bir hasta bakıcıydı, başka iş bulabilirdi. Ama şimdi o ve karısının başlarını sokacak bir çatı konusunda dertlenmelerine gerek kalmamıştı.

Akşamüstüne doğru Jeremiah amcasının, Lone Oak Yolu üstündeki küçük çiftliğine döndü. Ama artık onun çiftliği değildi. Kendisininindi. Uzun zamandır öyleydi. Ama yaşadığı sürece, tapuya adını yazdırmış olsa da orayı hep amcasının çiftliği olarak düşünmüştü. Geçen yıl, Jeremiah yavaşlamaya başlamıştı ama meyve bahçelerinde çalışmaktan asla vazgeçmemişti. Matheson çiftliği sınırına yakın yerde eski bir bölüm meyve ağacı vardı, bir de evin arka tarafında birkaç dönümlük toprağa Reagan için meyve ağaçları dikmişti ve bunlar gelecek sonbahar meyve verecekti. Ayrıca ekipmanları koymak için yeni bir ambarın yapımını denetlemişti. Reagan, elmaların ambalajı ve sevkiyatında yardımcı olmak istemişti. Elmaları reçel ve turta yapımı için kusursuzdu. Ürünlerini birkaç yüz millik çevre içindeki küçük konserve

fabrikalarına satmayı planlıyordu. İleride ülke çapında dağıtımına geçinceye kadar.

Eve dönerken amcasını düşündü. Kapısına dikildiği günden başlayarak, her şeyi devralması için çiftliği nasıl hazırladığını.

Tamamlamaya çalıştığı iş yönetimi eğitimi bile onun sayesindeydi. Yasal belgeleri okuyup anlaması için bunun gerekli olduğunda ısrar etmişti. “Hesap defterlerini asla kimsenin eline bırakma,” demişti. “Çeklerini daima kendin yaz.”

Ele varınca, Noah’nın kamyonetinin geri gelmiş olduğunu gördü. Big, muhtemelen hâlâ isteydi. İkisi de ona bir süre arkadaşlık etmeye kararlı oldukları için, onları kendinden uzağa, koridorun öbür ucuna yerleştirmişti. Onu şaşırtarak dövüşmeden yatmışlardı. Onların yakında olduğunu bilmek uyumasına yardımcı olmuştu. Ama Noah’nın üçünün birlikte yatmaları önerisine katlanmayı hayal bile edemezdi.

Yeni ambardaki çalışmaları denetledikten sonra karaağaçların arasından eve doğru ilerledi ve Noah’yı hamakta uyurken buldu. Yıldırımları ehlileştirerek hayatını kazanan bir adam olarak, uykuya ihtiyacı olduğu kesindi. Kız çizmesine dokununca şapkasını kaldırdı. “Tünaydın,” dedi tesadüfen karşılaşan iki yabancıymışlar gibi. “Her şeyi halledebildin mi Rea?”

“Sanırım. Son durağım cenaze eviydi. Bay Wright’a teşekkür etmek istiyordum. Ama kâhyasını doktora götürmüş. Cenaze evinin muhasebecisi, küçük kâhyalarının artık her an doğurabileceğini söyledi.”

“Müstakbel bebeğin babası nerede?” Noah, pek ilgilenmiş görünmüyordu. “Burayı vuran son kasırga sırasında Big’i öldürmeye kalkışan bir serseri olduğunu biliyorum. Şimdi o serseri nerede?”

“Olayları takip etmiyorsun.” Çizmesine vurdu. “Adam Huntsville’de yirmi yıllık cezasını çekiyor. Anlaşılan yasalar, eski sevgilisini kaçırmak için zorla bir cenaze evine giren ve gönüllü bile olsa, bir itfaiyeciyi vuran adamdan hoşlanmıyor.”

“Söylesene Rea, yediği o kurşunun izi Big’in göğsünde duruyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Rea. Noah’nın bunu neden sorduğunu merak etti. Big’i hiç gömleksiz görmemişti.

“En azından bu iyi haber,” diye yanıtladı Noah, sırtarak.

Reagan onun soluğundan viski kokusu aldığını sandı ama öğleden sonrayı kuzenlerinden biriyle kafa çekerek harcadığı olasılığını düşünmek istemedi.

“Benimle sallanmaya ne dersin Rea? Buraya gel.” Onu hamağın üstüne çekti.

Reagan ona karşı koyarak geri çekilmeye, bir yandan da dengesini korumaya çabaladı.

Noah ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam, sana dokunmayacağım. Sadece yanıma uzan ve sessizliğin tadını çıkar. Öylece uzanıp yatmak, güz yapraklarının dökülmesini seyretmek çok güzel. Benden yine hoşlandığına karar verene kadar sana dokunmayacağıma söz veriyorum.”

Kız durumu açıkladı. “Ortalıktan kaybolup döndüğünde her şeyin ayrıldığınünkü gibi olmasını, bıraktığın yerden aynen devam etmeyi bekleyemezsin. Bir rodeodan sonra aramadığında çoğu zaman, bir yerde çamurların arasında öldüğünü düşünüyorum. Senin için endişelenmek beni tüketiyor ve bundan haberin bile yok. Artık seni TV’de bile izleyemiyorum. Ya düşüp yaralanırsan diye düşünüyorum. Yardım edecek kadar yakınında bile olamayacağım.”

“Biliyorum.” Bir ayağıyla iterek hamağı salladı. Bunu yapınca omuzları çarpıştı. “Sanırım buralarda hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyorum. Aynı şekilde senin için hissettiklerim de değişmiyor.” Bir süre sessiz kaldı, sonra devam etti. “Amcan için gerçekten üzgünüm. Keder, bir süre çok keskin hissedilir ama zamanla hafifler.”

“Amcamın zamanı gelmişti.” Acıyı düşünmek istemiyordu. Dağılmamak için mücadele ediyordu. Amcası olmadan tüm dünya dengesini kaybetmiş gibiydi. Artık kendini toparlamaya başlaması gerektiğini biliyordu, sadece bunu nasıl başarabileceğinden emin değildi.

“Burayı ne yapacaksın?” Noah sessizliği bozdu.

Reagan, ona bakmak için döndü. Bunu sormasına bile şaşırmıştı. “Burada yaşayacağım. Şu anda tüm ürünün hasadı devam ediyor, bu biter bitmez de ağaçları kış için hazırlamam gerekiyor.” Zihni, yapılması gerekenler konusunda günlerini sırayla planlamaya başlamıştı. “Daha fazla yardımcı tutmam gerekecek ama idare edebilirim.”

Noah uzunca bir süre yorum yapmadı, sonra, “Burada kalacağına sevindim. Köklerin çok derinde,” dedi.

“Seninkiler değil mi?” diye sordu kız. O gerçek bir McAllendi. Kendisi ise sadece sahte bir Truman. Her şeyi Noah’nın büyük büyük babası başlatmıştı. Kasabayı, çiftliği, aileyi...

Noah başını salladı. “Artık bilemiyorum. Bu kasabayı, hatta babamın bana bıraktığı yeri bile geçmişimin bir parçası gibi hissediyorum. Eskiden olduğum kişiye aitmiş gibi. Ne kadar uzak kalırsam, hayatımın o kadar az bir parçası hâline geliyor. Sıramı korumak için sürekli turnuvalarda olmak zorundayım. Yani sıra özlemi çeksem bile pek sık gelemem.”

Reagan'ı korkutuyordu. Rodeo'da en tepeye tırmanmak, her zaman Noah'nın hayali olmuştu ama kız, onun sonunda pes edip eve döneceğini düşünmüştü. Noah ilk en iyi arkadaşı olmuştu. Gerçekten öptüğü ilk delikanlıydı. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi düşündüğü ilk erkekti.

Ancak dönüştüğü erkeği tanıdığından emin değildi. Şimdi karşısında duran bu erkekten hoşlandığından bile emin değildi. Bu Noah, bir tür büyük geçit törenindeydi, oysa görülen tek şey alttaki lağım çukuruydu. Turnuvalardan büyük paralar kazandığını biliyordu ama bunların ne kadarını, eğer yapıyorsa, kenara ayırdığını merak ediyordu.

Ellerini onunkilerle birleştirdi. Eski Noah hâlâ oralarda bir yerdeydi. Buna inanmak zorundaydı.

Big'in devasa kamyoneti çiftlik yoluna dönmüştü. Noah, Reagan'ın hamaktan kalkmasına yardım etti. Onunla kamyonetinin yanında buluştular.

İnşaatçı araçtan indi ve Noah'ya doğru başını salladı. "Hiçbir şey yapmadan iyi bir gün geçirdin mi kovboy?"

"Harika." Noah gülümsedi. "Bir program dâhilinde hiçbir şey yapmadan çalışmayı başarmak zor iş."

"Yemek yaptığını da tahmin etmem."

"Hayır. Reagan bütün gün kasabada çalıştığına göre, sen gelir-ken birkaç torba yiyecek getirirsin diye düşünmüştüm. Aramızdan biri düşünceli davranıp eve gelirken hazır yemek paketletip getirmeliydi."

Sırıltma sırası Big'deydi. "Benim daha iyi bir fikrim var. Reagan da isterse, Buffalo'ya gidebiliriz. Pek kalabalık olmaz. Kardeşim ve Beau birkaç yeni şarkının provasını yapıyorlar. Yemek yerken onları dinleyebiliriz."

“Kalanlardan ısıtabilirim.” Reagan kendi önerisine kaşlarını çattı. “Geçen hafta cenazeden sonra gelen yemeklerin miktarına inanamazsınız.”

Erkeklerin ikisi de kamyonete doğru döndüler.

Reagan pes etti. Onun canı da kalmış yemek istemiyordu.

Yarım saat sonra Buffalo’da bir köşe masada oturuyorlardı. Daha doğrusu Big ve Reagan. İçeri giren her erkeğin, içki ısmarlamak için ısrar ettiği Noah ise barda konuşuyordu.

“O bir kahraman,” dedi Reagan bardağını Noah’nın sırtına doğru kaldırarak.

“Sanırım boğaya binmek, pek o kadar da kahramanca bir şey değil.” Big, Noah’dan yana bakmadı. “Bence daha çok, cesaretle karışık aptallık olmalı.”

Reagan patates kızartmasından bir ısırık aldı. “Haklı olabilirsin. Bence bütün gün hangi duyularının kaldığını anlamaya çalışmakla geçiyor. Evin etrafına saçılmış bir sürü bira kutusu ve mutfak tezgâhının üstünde bir şişe viski dikkatimi çekti.”

Beau’nun yazdığı derin ve dokunaklı şarkıları dinleyerek yemeklerini yediler. Bir haftadan uzun süredir Reagan ilk kez sorunlarını unuttu ve sadece dinledi. Birçok kişinin de aynı şeyi yapmak için içeri girdiği dikkatini çekti. Dans pistinin yakınına oturmuş, telle ayrılan küçük sahnede çocuğun birbiri ardına çalıp söylediği şarkıları dinliyorlardı.

Muhtemelen vardiyalarını bitirmiş yarım düzine hemşirelik öğrencisi ve Big’le birlikte inşaat ekiplerinde çalışmışa benzer adamlar da içeri bir göz atmaya gelmişlerdi.

Big gelmelerini söylemiş olabilirdi ama dinlemek için kaldılar.

Noah dönüp masaya gelmeyince Big, onun sepetindeki kızarmış patates ve tavuk kanatlarını da yedi.

Reagan kıkırdadı. "Boş sepeti görünce mutlu olmayacak."

"Bunu fark edemeyecek kadar sarhoş olacak. Gözüm üstünde. Hâlâ ayakta durabilmesine şaşıyorum."

Birkaç şarkı daha dinledikten sonra, Reagan gitmeye hazırdı ama Big'i aceleye getirmek istemedi. Küçük kardeşiyle öylesine gurur duyuyordu ki.

Sonra onun orkestraya değil, seyircilere baktığını fark etti. Big kalabalığa değil, hemşirelerin masalarından birine odaklanmıştı.

İnsanlar yavaş, güzel müzikle dans etmeye başlıyordu. Bir tanesi dışında bütün hemşireler dansa kalkmıştı. Sadece o ötekilerden ayrı duruyordu. Boyu bir seksenden uzun olmalıydı. Yapısı da ona uygundu ve daha ufak tefek kadınların yanında devasa duruyordu. Aslında şişman değildi, sadece iriydi. Reagan onun büyük beden mankenlik yapabilecek kadar güzel olduğunu düşündü ama üniforma pek yakışmamıştı.

"Güzel kız," diye fısıldadı, Big'in zaten fark ettiğini düşünerek.

"Sanırım öyle. Onu izliyordum, kimse dansa davet etmiyor. Muhtemelen o serserilerin hepsinden bir baş uzun olduğu için." Big gözlerini hemşireden ayırmadı. "Duygularının incinmesinden hoşlanmıyorum. Ne zaman masadan başka bir kız kalksa, kaybolmak istermiş gibi yere bakıyor."

Reagan da hemşirenin unutulmuş olmasından hoşlanmamıştı. "Neden onu sen davet etmiyorsun?"

"Dans etmeyi bilmiyorum."

“Bunu umursamayacaktır. Sadece yavaşça bir ayağından ötekine sallan. Önemli olan birinin onu dansa kaldırması. Kendini utandırmaktan mı korkuyorsun yoksa onun hislerinden mi?”

Big küfürü bastı. “Kahretsin, kimsenin hakkımda ne düşüneceği umurumda değil.”

“Biliyorum.” Reagan güldü. “Seni bu kadar sevilesi yapan da bu zaten. Şimdi oraya git ve şu zavallı kadına yardımcı ol.”

Big başını salladı, kayarak locadan çıktı ve doğrudan, çok güzel bir hemşire dışında tamamen boş olan masaya gitti ve ona elini uzattı.

Reagan, Big’in ağzından tek kelime çıktığından emin değildi ama kız onun elini tuttu ve kalktı. Dans pistine çıktılar. Big yalan söylememişti. Dans konusunda hiçbir şey bilmiyordu ama bu, hemşirenin umurunda değil gibiydi. Ona bakıp gülümsedi ve ileri geri hareket ettiler.

Birkaç dakika sonra Noah, Reagan’ın yanına oturdu. Körkütük sarhoş olmanın yolunu çoktan tutmuştu. Masada yemeğini yememiş tek kişi olduğunun farkında görünmüyordu. Bira şişesini kafasına dikti ve dans pistine baktı. “Big dans mı ediyor? Tanrı belamı versin.”

Reagan’ın öfkesi aniden parladı. “En azından o ayık. Bu senin için söyleyebileceğimden fazla.” Noah’nın içmesinden her zaman nefret etmişti. Ağzından çıkanı kulağı duymaz, sonra bunun suçunu viskiye yükler, onca içkiden sonra bir uzaylının bedenini ele geçirdiğini, herkesin onu bağışlaması gerektiğini iddia eder; dahası, hâline acımalarını beklerdi.

Noah tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Yanlış masaya mı oturdum? Arkadaşım Rea’yı ne yaptın?”

“Kapa çeneni,” dedi kız. “Sorunu olan ben değilim. Sensin Noah. Aynı değilsin. Ben Noah’mı geri istiyorum. Sevdığım Noah’yı istiyorum. Hayallerle dolu o çocuğu istiyorum. Bu kasa-baya ve içindeki herkese değer veren o genci.”

Sanki kız onu tokatlamış gibi baktı. “Çocuk büyüdü. Değiş-meyi reddeden bazı insanlar gibi buralarda takılıp kalmadı.”

“Ben, eskiden tanıdığım ve güvendiğim Noah’yı istiyorum.” Sanki Noah hâlâ kanlanmış o gözlerin ardında bir yerlerdeymiş gibi baktı.

“Ben tam buradayım, bekliyorum Rea. Her zamanki gibi büyümeni bekliyorum. Sence ne kadar sürecek dersin? Yetişkinler gibi davranabilmemiz için bir yirmi yıl daha yaşamam mı gerekiyor, yoksa hayatın boyunca bakire kalmayı mı planlıyorsun?”

“Ülkenin her yanını dolaşıp içki içen, geçtiği her kentte önüne çıkan her kızla yatan ben değilim.”

“Hayır.” Noah sesini öldürücü bir düzeye alçalttı. “Sen, hiç kimsenin, seni seven birinin bile, sana dokunmasına bile izin vermeyecek olan kadınsın. Sana her bakışım, çocukluğunda olan bir şeyin aramıza girmesine izin verdiğin gerçeğinden nefret ediyorum. Bunu hep yaptın. Ve ne kadar uzun sürerse sürsün, üstesinden gelmeni beklemekten başka bir şey gelmez elimden. Çiftçi olan sensin, toplamadan dalında bırakılan meyve için ne denir?”

Kız ona öylesine sert bir tokat attı ki, bardaki herkes dönüp baktı.

Big dans arkadaşına bir şey fısıldadı ve öfkeden köpürerek onlara doğru atıldı. Ona göre, her ne olduysa tamamen kovboyun suçuymuştu.

Noah'ı ayağının altına alamadan Reagan yolunu kesti. "Beni eve götür," dedi kız. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Lütfen."

Big Noah'ya, "seni sonra öldürürüm" bakışı attıktan sonra kızla birlikte dışarı çıktı.

Çiftliğe dönünce tek kelime etmediler. Big hiçbir zaman soru sormazdı. Kızın dostuydu, nedenlere ihtiyacı yoktu.

Reagan, dosdoğru odasına gitti ve ağlamamak için gezinmeye başladı. Bir ömür boyu dökülecek gözyaşı limitini doldurmuş gibi hissediyordu. Ev sessizdi, sadece koridorun sonundaki odasında Big'in hareket ettiği duyuluyordu. Kız, Noah'nın o gece gelmeyeceğini biliyordu. Belki uzun zaman gelmeyecekti. Reagan, kavganın nasıl başladığından bile emin değildi. Onun keyfi yerinde değildi. Noah sarhoştı. Nedenini kim bilebilirdi? Kimin umurundaydı?

Soyundu, eski flanel pijamalarını ve tüylü kırmızı çoraplarını giydi. Dışarısı soğuk değildi ama sanki içinin donduğunu hissediyordu.

Odadaki bütün ışıkları yakmasına rağmen, dünya daha karanlıklaşır, hava incelik gibiydi. Belki sınırları iflas etmişti, ya da kalp krizi geçiriyordu. Büyümediği konusunda Noah'nın haklı olabileceği olasılığı, kabul edemeyeceği bir şeydi. Olgun olan oydu. Ayık olan da. Hemen yatağa atlamak istememesi onu sevmediği anlamına gelmezdi. Onu öpmekten hoşlanıyordu. Bir gün onunla sevişmekten de hoşlanacaktı. Ama eve her dönüşünde yeniden nasıl başlayacağını bilemiyordu. Sevgi bölümüne nasıl atlayacağını bilemiyordu.

Reagan döndü ve hızla koridoru aştı.

Big'in kapısını öyle sert yumrukladı ki ikinci kat sallandı.

"İçeri gel Reagan," diye bağırdı. "Evde sadece ikimiz varız. Kapıyı kimin vurduğunu bilmeyecek değilim."

Kız ok gibi içeri daldı. Big sadece bir pijama altıyla birkaç adım ötesinde duruyordu. Bütün o kaslar ve kılların görüntüsü karşısında dili tutuldu. Arkadaşlıkları süresince onu hiç gömleksiz görmemişti. Noah yara izini görüp görmediğini sorarken biliyor olmalıydı. Big'in göğsünde bir yara izi varsa bile aşırı sık kıllar tamamen gizlemişti.

"Ne istiyorsun Rea?" diye sordu Big arkasındaki raftan yeni aldığı kitabı elinden bırakırken. "Gerçekten geç oldu ve sabah yedide çalışmaya başlamam gerekiyor."

"Seninle yatabilir miyim?"

"Elbette tatlım." Yatağa yaklaştı, örtüleri açtı ve kıza işaret etti. Sanki yatağına değil de arabaya davet eder gibiydi.

Reagan, fikrini değiştirmeden önce yattı.

Big, yanına uzanınca kıza dokunmadı. Sadece yastıklarını düzeltti, kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki şimşegi gördükten sonra gök gürültüsünü beklemiş gibi nefesini tuttu.

"Bana dokunmayacak mısın, benimle sevişmeyecek misin, bilirsin işte, benimle yatmayacak mısın?"

Uzun bir süre ona baktı. "Bu kıyafetle gerçekten kışkırtıcısın ama buraya bunun için geldiğini sanmıyorum. Beni o şekilde istediğine inansaydım şanslı bir adam olurum ama istemiyorsun."

Kız gözyaşlarına boğuldu ve Big ona sarılmak için kollarını açtı.

Reagan hıçkırıklar arasında Noah'dan ne kadar nefret ettiğini, nasıl bir genç kız değil de kadın olduğunu anlattı.

Gözyaşları kesildikten ve yatağın yanındaki kutuda duran kâğıt mendillerin çoğu yerde biriktikten sonra, kız kalkıp oturdu ve eliyle onun göğsünü okşadı. “Böyle bir kürkü nasıl büyüttün? Daha ilkokulda kullanmaya başlamış olmalısın.”

Big sırtıttı. “Senin göğsünde kıl yok mu? Göster bakayım.”

Kız gülerek onun göğsüne vurdu. “Hayatta göremezsın ve hayır, kıl yok. İnsanlar senden ayı gibi adam diye söz ettiklerinde, gerçek anlamında algılamayı düşünmemiştim.”

Big güldü. “Küçük kardeşim de kılanıyor. Büyük hızla. Border’a dövme yaptırmakla boşa zaman harcadığını söyleyip duruyorum. Yirmisine geldiğinde, bütün vücut kıllarını aldırılmazsa kimse o dövmeleri göremeyecek.”

Kız yanağını onun göğsüne yasladı. “Belki onca kıla, bu kadar büyük bir kalbi korumak için ihtiyacın vardır.”

“Bak, sakın kimseye kıllarımdan ya da kalbimden söz etme. Yumuşadığımı düşünmeye başlamamaları için birkaç kafa kırmam gerekebilir.”

Kız gülümsedi ve kolunun altına sokuldu. Bir süre sonra usulca konuştu. “Noah bana bakire dedi.”

“Bu kötü bir şey değil,” dedi Big yavaşça. Sözcüklerini dikkatle seçmesi gerektiğini hissetmiş gibiydi.

“Biliyorum. Ama değilim.” Gerçeği söyleme ihtiyacı zihninde fazla uzun süre ağırlık yapmış gibiydi. “On dört yaşındayken tecavüze uğradım.”

Big kolunu kızın zayıf omuzlarına daha sıkı sardı ve başının tepesini öpecek kadar yakınına çekti. “Öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Anlatmak ister misin?”

“Hayır. Çok uzun zaman önceydi.” Bir süre bekledi. Bir yarının iyileşebilmesi için önce acıları açığa çıkarmak gerektiğini biliyordu. Alçak sesle, bir metinden okurmuş gibi başladı. “Bir grup kız ve oğlan dışarı çıktık. Oğlanlardan biri direksiyona geçecek kadar büyüktü. Hepimiz arabaya doluştuk. Herhangi bir şey planlamış değildik, sadece dolaşacaktık, bilirsin. Dönüşümü bekleyen kimse olmadığı için oğlanlar en son beni eve bıraktı. Ancak hemen evime gitmedik. Direksiyondaki çocuk arabayı terk edilmiş görünen bir evin giriş yoluna çekti. Diğerleri çıkmamam için dışarıdan kapıları tutarken her biri sırayla, acele etmeden canımı yakmaya koyuldular. Hepsi işini bitirdikten sonra sürücü beni çekip arabadan attı ve onu tırmaladığım için tekmeledi, sonra da eve yürüyerek dönmem için orada bıraktı. Sonunda eve ulaştığımda neredeyse güneş doğmak üzereydi. Bir duş aldım ve kendime, olanları unutmamı söyledim. Ama unutamadım.”

“Üzgünüm Rea,” dedi basitçe ve Rea onun gerçeği söylediğini biliyordu.

“Şimdi biriyle paylaştığım için o kadar ağır gelmiyor.” Göğüs kollarını okşadı. “Nasıl üstesinden geleceğim?”

Bir şekilde bu adamın bileceğine inanıyordu. Çocukluğunda kasabanın en büyük kabadayısıydı ve ona yapılan her yanlışın karşılığını ödemeye çalıştığını hep biliyordu.

“Belki üstesinden gelemeyeceksin. Belki sadece yoluna devam edip, hayatının her gününü o olaydan biraz daha uzaklaşarak geçireceksin.”

Başını kaldırıp ona gülümsedi. “Seni seviyorum Big. Gerçekten seviyorum.”

“Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Şimdi ben bütün bu flanel ve tüylerin altında ne olduğunu merak etmeye başlamadan uyu.”

Kız güldü, örtüyü üstüne çekti ve yatağın kendi tarafına döndü.

Big uzanıp ışığı söndürdü. “Ha, bu arada, beni o hemşireyle dans ettirdiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil. Yani, o kadar kötü değildi.”

“İyiymi,” dedi. “Çok iyiydi. Haftaya tekrar yapmayı planlıyoruz. Aynı saatte, aynı yerde.”

Reagan güldü. “Hemşirene benimle yattığını söyleme.”

“Zaten inanmaz. Ben bile inandığımdan emin değilim.”

BÖLÜM 20

TURNER ÇİFTLİĞİ

Tinch, sabahın büyük bölümünde atlarla çalıştı. Jamie'nin çevresinde olmasından hoşlanmıştı. Oğlan, elinden gelen her şekilde yardım etmişti. Ve Tinch atları dolaştırırken çocuğun iyi huylu hayvanlara binmesine izin vermişti.

Yaklaşık bire doğru Addison bir torba atıştırma Meksika yemeğiyle göründü. Tinch ve Jamie öğle yemeği için ara verdiler. Sabah serindi ama rüzgâr yoktu, tam ceket havasıydı. Tinch evin içinde kayboldu, bir galon süt, bardaklar ve kurabiye kavanozunu yüklenip, büyükannesinin arka bahçeye dikmiş olduğu meşe ağacının altındaki piknik masasında onlarla buluştu.

"Nasıl gitti?" diye fısıldadı Addison, Taco ve Burrito'ları dağıtırken.

"İyi. Sorun yok. Çocuğun soruları hiç bitmiyor. Atların isimleri ne? İnsan neden onlara zarar vermek istesin? Tinch'in neden o kadar çok konserve yiyeceği var? Nasıl oluyor da yemek pişirebiliyor?"

“Soruları yanıtlamakta başarılı mısın?” Bir bardak süt uzatan genç adama gülümsedi.

“Beni bir ara denemelisin Doktor,” bardağını kaldırıp onun-
kine tokuşturarak.

Jamie sütünü içti ve ikinci Taco’sunu yemeye başladı. Lokma-
lar arasında Addison’a sorular soruyordu.

Üçüncü sorusu Tinch’in dikkatini çekti.

“Nasıl oluyor da evli değilsin?” diye sordu çocuk.

Addison çiğnemeyi bitirip basitçe cevapladı. “Bir zamanlar ev-
liydim. Yürümedi.”

“Ne oldu?”

“Çok gençtik. Onun farklı şeyler istediği, benim farklı şeyler
istediğim anlaşıldı. Bunu bir haftalık evlilik diye düşünüyorum.
Ama ayrılmak neredeyse altı ay sürdü.”

Oğlan pek de fazla ilgilenmiş görünmüyordu ama Tinch din-
ledi ve Jamie’nin yeni sorusunu bekledi. “Ne tür farklı şeyler is-
tiyordun?”

Addison omuzlarını silkti. “Ben okula gitmek istiyordum, o
seyahat etmek istiyordu. Ben bir yere yerleşmek istiyordum, o
bir karavanda yaşamak istiyordu. Ben paramı biriktirmek istiyor-
dum, o harcamak istiyordu.”

“Kulağa hoş gelmiyor.”

“Bütün bunları evlenmeden önce konuşmalıydık. Ailem, baş-
langıçtan beri yanlış olduğunu söylemişti. Onunla görüşmeye
son vermem gerektiğini söyledikleri zaman, onlara göstereceğim
,diye düşündüm ve birlikte kaçtık.”

“Onu sevdin mi?” diye sordu Tinch.

Kadın başını salladı. “Âşık olma fikrine âşıktım. Çingeneler gibi yaşamanın romantik olacağını düşünüyordum ama altı ay sonra tek istediğim eve dönmekti. Bu evlilikten kurtulmak istiyordum. O da aynı duygular içinde olmalıydı ki beni döverek kapının önüne koydu.”

Tinch’in aklında birkaç soru daha olabilirdi ama Jamie, yiyeceğiyle daha ilgili görünüyordu. “Biraz daha süt ister misin?” diye sordu Tinch. Amacı süt değil, uzayıp giden sessizliği kırmaktı.

Çocuk şaşkın görünüyordu. “Daha süt içebilir miyim?”

“Elbette.” Tinch yutkunup, boğazına tıkanan yumrudan kurtuldu. “Dilediğin kadar içebilirsin.” Ona bir bardak süt daha dolduruncaya kadar Jamie ikinci Taco’yu bitirmişti. Tinch, kurabiye kavanozuna uzandı. “Daha sütün kaldığına göre birkaç tane de kurabiye yiyebilirsin.”

O yemeğini bitirene kadar oğlan yarım düzine kurabiyeyi midesine indirdi. Arazisinin arka manzarası, Tinch’in önünde açıldı. Otlar hâlâ yeşildi ama yarım mil uzaklıktaki dere kenarındaki dikili kavakların yaprakları, sarı ve kahverengine dönmeye başlamışlardı. Bu, yılın en sevdiği zamanıydı. Lori Anne, baharı severdi ve toprağın uyanmasını heyecanla karşılardı. Her mart ayında erkenden çiçek dikmeye başlar, son ayazlar onları dondursa da umursamazdı. Toprakla çalışmayı severdi. Bir şeyler yetiştirmeye bayılırdı.

Üzüntüsünü bastırmaya çabaladı. Onun, Jamie’yi tanımaktan ne kadar mutlu olacağını düşündü. O ana kadar bütün sabah Lori Anne’i düşünmediğini fark edince ağzına götürdüğü fincan yarı yolda kaldı. Üç yıl boyunca uyanır uyanmaz onu, kafasında buluyordu ama bu sabah orada değildi. Bir şekilde içinde yeni, derin bir çukur bırakarak gittiği hissine kapıldı.

Tinch, Jamie'ye bir göz atınca sırıttı. Uykuya dalmış görünüyordu. Başını, masaya dayadığı koluna yaslamıştı. Yarıyı yenmiş kurabiye, hâlâ elindeydi.

Ayağa kalktı, çocuğu yavaşça kucığına aldı ve eve doğru ilerledi.

Bahçeyi geçti ve evin yan tarafındaki ofisinin kapısına giden birkaç basamağı çıktı. Orada çocuğu uzun deri bir kanepeye yatırıp üstünü örttü.

Tinch, çocuğun çamurlu tenis ayakkabılarını çıkarırken biraz kımıldadı ama uyanmadı. Çocuk bütün sabah koşturup durmuştu. Her şeyi yapmak, her ayrıntıyı anlamak istemişti.

Tinch aşağı, ona baktı. İyi bir çocuktu ve kendi payına gereğinden fazla sorunu vardı. Onun hayvanları ne kadar çok sevdiğini gözden kaçırmamıştı. Bütün sabah elinden gelen her şekilde yardım etmişti.

Tinch, hiçbir ışığı yakmadan gölgelerle dolu odada ilerleyip masasına ve bilgisayarına ulaştı. Bir telefonu olmayabilirdi ama çoğu bankadan iyi bir bilgisayar sistemi vardı. Piyasaları izler, gerekli ihtiyaçlarını alır, atlar konusunda yardımına ihtiyaç duyan herkesle iletişim kurardı. Son birkaç yıldır, uyuyamadığı gecelerde atların bakımı konusunda bir blog başlatmıştı ve binlerce takipçisi vardı.

Hoparlörlerin kapalı olup olmadığını kontrol etti ve yazıcının alçak sesinin Jamie'yi uyandırmayacağını umdu. Odadan çıkarken, bağırırsa çocuğu duymak için kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Tinch geri geldiğinde Addison aynen bıraktıkları yerde oturuyordu.

“Uyuyor. Bu sabah tuvalete götürürken iki kez evin içini dolaştırdım. Yani neyin nerede olduğunu biliyor, uyanınca bizi kolayca

bulabilir.” Tinch, Addison’ın karşısına geçip oturdu. Daha fazla yaklaşmak için kendine güvenmiyordu. “Kasabadan haber var mı?”

Addison başını salladı. “Şerifle konuyu görüştüm. Henüz kimse çocukla ilgili bir şey sormamış ama bir adam telefon ederek Jamie’nin annesinin cenazesinin ne zaman kaldırılacağını öğrenmek istemiş. Şerif, bir yakını ortaya çıksın diye beklediklerini söyleyince telefonu kapatmış.”

Tinch omuz silkti. “Karavan parkından biri olabilir.”

“Alex, bugün öğleden sonra sen kasabaya gidip Tyler Wright’la görüşürken birkaç saat Jamie ile kalıp kalamayacağımı sordu. Kansas’ta ailesinden kimse kalmamışsa, ilçe cenaze masraflarını karşılayacak ama tören konusunda senin de söz hakkın var.”

“Töreni ben karşılarım. Bu benim sorumluluğum.” Doktora baktı. “Çocukla burada yalnız kalınca kendini güvende hissedecek misin?”

Kadın başını salladı ama pek emin değil gibiydi. “Karanlık basmadan dönecek misin?”

“Karanlık basmadan döneceğim.” Kalktı ve masada kalanları toplamaya başladı.

“Bulaşığı ben yıkarım,” dedi doktor, ona yardım ederken.

Tinch önden mutfığa yürüdü ve yemekten kalanları lavabonun altında duran çöp bidonuna boşalttı. Başını kaldırdığında Addison hâlâ kapının girişinde duruyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Hiç.” Sonunda kımıldadı. “Evinin böyle görünmesini beklemiyordum.”

“Nasıl? Temiz mi? Haftada bir gün gelen bir kadını var.”

"Hayır, sadece temiz değil ama dekore edilmiş ve her şey düzenli." Ona çabucak gülümsedi. "Bağışla ama seni her gördüğümde çamurda yuvarlanmış gibisin. Bir mağarada falan yaşadığını düşünmüştüm." Gülümsemesi, ona takılma girişimini açığa vurmuştu.

Tinch alınmış gibi kaşlarını çattı. "Yani bir hayvan ağılında mı yaşadığımı düşündün?" Odayı geçip çam ağacından yapılmış güzel merdivene doğru ilerledi. "Bayan, beni her gördüğünde kavgadan çıkmıştım." Gömleğinin düğmelerini açtı. "Atlarla yaptığım iş zor ve kirli. Şimdi izin verirsen kasabaya inmeden önce yıkanıp temizleneceğim."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kendini duşa atmadan önce kadının kahkahasını duydu. Tinch temizlenebildiğini görmesini mi istediğinden yoksa onun evinde olmasından nefret mi ettiğinden emin değildi. Lori Anne'in ölümünden beri temizlikçi kadın dışında hiç kimse evine adım atmamıştı.

Jamie'ye söylediği sözlerin anısı zihninde dolaştı. "Ölüm ne demek biliyor musun Jamie?" diye sormuştu. Çocuğun yanıtı basitti, insanın bir daha geri gelmeyeceği anlamına gelir. Bir daha asla.

"Bir daha asla." Tinch lavabonun altındaki dolaptan kirli sepetini çekti ve ölen karısının giydiği her şeyi içine attı.

Aynı şeyi onun tarafındaki makyaj çekmecesini ve ilaç dolabıyla yaptı. Sepeti yine yerine yerleştirdikten sonra duşa girdi.

Karısının eşyalarını onun için saklamamıştı. Her şeyi kendisi için tutmuştu. Ama Lori Anne ölmüştü. Ölmemiş gibi davranmayı bırakmasının zamanıydı artık. Eğer kendisi yüzleşemiyorsa Jamie'nin ölümü anlamasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Bir saat sonra Tyler Wrihgt'ın cenaze evindeki ofisine girdi. Matheson kuzenlerinden biri, Gabe Leary ile evli olan bir avukat ona katıldı.

“Geldiğin için teşekkürler Liz,” dedi ona hafifçe sarılarak.

Küçük sarışın gülümsedi. “Yardım edebilirim mutlu olurum.” Sıklıkla gülen bir kadın gibi güldü. “Kızları, Gabe ile bırakmaya bayılıyorum. İnsanları, yardıma koşmaları için aramaya başlamadan hemen önce yüzünde panik dolu bir ifade oluşuyor. Geçen haftanın bir gününü eski bir davaya bakmak için ofiste geçirmem gerekti. Annemi, kız kardeşimi, iki büyük halamı ve yeğenimi destek kuvvet olarak çağırmış.”

Tinch, Matheson klanını aylardır görmemişti. Ama aradığı anda Liz’in her ne yapıyorsa bırakıp hemen koşması onu şaşırtmıyordu. Mathesonlar böyleydi. “Neye bulaştığımı bilmiyorum Liz. Lori Anne’in üvey kız kardeşi için herhangi bir karar vermeye hakkım olup olmadığını dahi bilmiyorum.”

Liz çantasından bir dosya çıkardı. “Alex bize uğradı ve olay konusunda bana bilgi verdi. Otopsi yapıldıktan sonra her şeyi araştıracağım. Eğer Sadie Noble’in çocuktan başka akrabası yoksa ve onu senin yanına almanı istediye o zaman yaptığın şeyin yasa-ya uygun olduğunu sanıyorum.”

Tyler Wright telaşlı bir hâlde içeri girdi. “Sizi beklettiğim için üzgünüm,” dedi. “Ama kâhyamın doktor randevusundan yeni döndüm ve sonsuza dek sürdü. Sanırım hamile kadınların zamanları dolana kadar paytak paytak ortalıkta dolaştığını ve günü gelince bebeğin fırlayıp çıkacağını düşünürdüm. Böylesine karmaşık olacağını hayal bile edemezdim.” Güldü. “Autumn’un sinirini bozmuş olmalıyım. Kasabanın çıkışında indi ve kalan yolu yalnız yürümeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu arabayla izleyecektim ama denemeye bile kalkışmamamı ihtar eden bir bakış attı. Keşke Kate’im dönmüş olsaydı. O ne yapılacağını bilirdi.”

Tinch, adam için üzüldü. Tyler Wright hep düzenine önem veren bir adamdı. Onu hiç ütülenmemiş bir gömlek ve düzgün bağlanmamış bir kravatla görmemişti. Cenaze yöneticisi, her zaman kusursuz bir beyefendi modeli olmuştu.

“Kate nasıl?” diye sordu Liz. Sanki cenaze evi müdürünün ofisine sadece ziyaret amacıyla gelmişler gibiydi. “Yakında ordudan ayrılıp emekli olacağını duydum.”

“Bir yerlerde görev yapmaya gitti, yani şu anda nasıl olduğunu bilmiyorum.” Alnı endişeyle kıışı. “Gizli görev, anlarsınız. Ama bir aya kadar eve döneceğine söz verdi. Günleri sayıyorum, bunu açıkça söyleyebilirim.”

Tinch, adamın neden bu kadar endişeli olduğunu hiç anlamıyordu. Tyler çevresindeki herkesle yakından ilgilenen insanlardan biriydi. Adamın kâhyası için duyduğu endişe onu şaşırtmıyordu ama kadının Harmony’de kaybolması olası değildi ve gelecekteki karısı da tam emeklilik öncesinde tehlikeli göreve gönderilecek bir tipe benzemiyordu.

Masasına geçip oturan Tyler, artık işe koyulmanın zamanı demek istercesine defterini önüne çekip açtı. Sonra gözlerinde ilgili bir ifadeyle onlara döndü ve sordu, “Nasıl yardım edebilirim?”

Tinch, Liz’in açıklayacağını umarak kısa bir süre bekledi ama bu olmayınca başladı. “Karımın kız kardeşi öldü. Sanırım ona yakın bir yere gömülmesi mümkün olursa karım sevinirdi.”

Cenaze müdürü başını sallayarak onayladı. “Mezarlıkta durumu araştırdım. Sevgili eşin Lori Anne’in dinlendiği parselin hemen doğusunda iki yer var.”

Tinch haykırarak sevgili eşinin dinlenmediğini söylemeyi düşündü ama adamın sadece nazik davranmaya çalıştığını biliyordu.

Tyler yazmaya başladı. “Şerif bana onun adının Sadie Noble olduğunu söyledi. Doğum tarihini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Hiç evlenmiş miydi?”

“Sanmıyorum.” Tinch birden ne kadar az şey bildiğinin farkına vardı.

“Sürücü belgesinde doğum günü 3 Haziran 1987 olarak kaydedilmiş. Beş yıl önce hâlâ Noble soyadını kullanarak belgeyi yenilemiş,” dedi Liz. “Kansas City kayıt bürosuyla görüştüm, ellerinde herhangi bir evlilik kaydı yok.”

Tinch, Liz’e baktı. Onu hep boş kafalı, asla büyümeyecek bir amigo kız olarak düşünmüştü. Ama birden yanıldığının farkına vardı.

Tyler bilgiyi yazdı. “Küçük taşında sadece doğum ve ölüm tarihlerini mi istiyorsun?”

“Hayır,” Tinch karar verdi. “*Jamie’nin Sevgili Annesi* yazısı da eklensin.” Otopsi sonuçları ne olursa olsun, annesinin onu sevmiş olduğunu çocuğun bilmesini istemişti.

“Ve Jamie bana annesinin orta adının, Ann olduğunu söyledi. Bunun da eklenmesini istiyorum.”

Tyler gülümsedi. “Bu kulağa hoş geliyor. Şimdi devam edelim.”

Tinch elini kaldırdı. “Bay Wright,” dedi. “Geri kalan her şeyin, Lori Anne’ime yapılanın aynısı olmasını istiyorum. Aynı tabut, aynı çiçekler. Her şey. Cesedi geri verildiğinde ve evrak işleri tamamlanınca, kilisede bir tören programlayın.”

Her zamanki gibi cenaze evi müdürü anlamış göründü. “Ayrıntıları ben halleder, sonra sizi bilgilendiririm.”

Tyler onları dışarı kadar geçirmek için ayağa kalkmıştı ki, Liz koltuğunda ileri uzandı. “Bay Wright, kuzenimle birkaç dakika

daha konuşmamızın sakıncası var mı? Sizin ofisinizi kullanmak istiyoruz.”

“Elbette tarlım.” Muhtemelen kâhyasını kontrol etmek için aceleyle koşturdu.

Tinch, gözlerini Liz’e dikti. Onun bekleyemeyecek ne bildiğini tahmin etmeye çalıştı. “Sadie Noble hakkında ne öğrendin?” diye doğrudan sordu.

Liz başını salladı. “Hiçbir şey, ama istersen polis raporunun açıklamayacağı şeyleri bize anlatacak birini tutabilirim.”

“Bu hoşuma gider. Eğer çocuk benimle kalacaksa, önceki yaşamı konusunda mümkün olabildiğince çok şey bilmek isterim. Kan bağı olan bir akrabası onu almak için ortaya çıkarsa, oğlanın orada güvende olacağından emin olmalıyım.”

“Çocuk senin kanına girmiş.” Liz sırtıttı.

Tinch tartışmayı düşündü, ama yalan söyleyemezdi. “Sadece ona iyi bakılacağından emin olmak istiyorum. Ona bir yararım olacağını düşünmüyorum ama bir daha hiç kimsenin onu incitemeyeceğinden emin olmalıyım.” Gülümsedi. “Çocuk müthiş bir şey Liz. Atların çenesinin altını gıdıklamaktan hoşlanıyor, sonra da gülüyor. Bildiğim kadarıyla boktan bir hayatı olmuş, her zaman yeterince yiyeceği olmasına bile dikkat etmeyen, madde bağımlısı bir anneyle oradan oraya sürüklenmiş ama yine de yaşamda mucizeler bulabiliyor. Daha dört yaşında ve şimdiden ölümün ne olduğunu biliyor.”

Liz elini, Tinch’in koluna koydu. “Elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu arada sen, onun güvenliğini sağlamalısın ve buna yardımcı olabilecek bir fikrim var. Kocam ve Gabe’in eski yerini satın alan arkadaşı, özellikle güvenlik sistemleri kurmakta uzmanlaşmışlardı. İstenmeyen birinin geldiğini sana haber verecek

bir sistem kurmak için biraz zaman harcamamıza değer diye düşünüyorum.”

Birkaç dakika daha konuşarak oyalandılar, sonra Tinch onun peşine takılarak Denver Sims'in Lone Oak Yolu üzerindeki yerine gitti. Denver ve Liz'in kocası Gabe, orduda beraberlerdi. Güvenliği biliyorlardı. Bir saat içinde, yapabileceği şeylerin bir listesini verdiler ve Tinch'in kamyonetini aletlerle doldurdular.

İki adam Tinch'i evine kadar izlediler. Karanlık basana kadar çiftliğinin girişine bir kapı yerleştirmişlerdi bile. Çiftliğine bir adım atıldığı anda yerleştirilmiş sensörler, bir dizi zili harekete geçiriyordu. Bunlar evin her odasında ve ahırda çalışıyordu. Arazisine herhangi biri girdiği anda haberi olacaktı.

Sonunda onları el sallayarak yolcu edip eve girdiğinde Tinch kendini bütün öğleden sonrayı atlarla çalışarak geçirmiş gibi yorgun ve kirli hissetti.

Addison yemek masasına yerleşmiş, dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordu. Jamie, beş altı metre ötede yere oturmuş, bulduğu iki kutu domino ile oynuyordu.

“Onunla kaldığın için teşekkürler,” dedi otururken.

“Sakıncası yoktu. Jamie ile birlikte olmak keyifli.” Uzun bacaklarını başka bir sandalyeye uzatarak esnetti. “Çiftliğini dolaştık, sonra ona oynayacak bir şey bulmak için dolaplarını karıştırdık.”

“Güzel. Bütün sırlarımı öğrendin mi?”

Addison kalemini kaldırıp hafifçe yanağına vurdu. “Elbette. Anlaşılan hakkında yanılmışım. Tamamen yanılmışım. Atlarla ilgili kitaplar okuyorsun, muzır hiçbir şey yok. Bütün gün bilgisayarımda borsa oyunları oynuyorsun ve evinde ne tütün var ne de zararlı yiyecekler. Ki bu da benim fikrime göre iyiliği fazla ileri götürmek oluyor.”

Tinch omuz silkti. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Tek çocuk olarak düzen içinde büyüdüm. Bunun bana kontrol kazandırdığını düşünürdüm ama birkaç yıl önce buna inanmaktan vazgeçtim.”

“Eğer vahşi bir adamsan Tinch Turner, buradaki yaşamına bakarak kimse bunu tahmin edemez.”

Kendinden söz edilmesinden hoşlanmamıştı. “Akşam yemeği için bir şey bulmuş olabilir misin Doktor?”

“Jamie sen gelmeden bir şey yemek istemedi. Sandviç hazırladık. TV’nin altında bulduğumuz eski bir John Wayne filmi izlerken yiyebileceğimizi söyledim ona.”

Tinch gülümsedi. “O filmi arıyordum. Yiyecekleri getirirsen, ben de dominoları kahve sehпасından kaldırırim. Vahşi bir gece geçiririz.”

Geniş oturma alanının yarı yolunda Jamie başını kaldırdı ve mutfaktan gelen Tinch’i gördü. Çocuk dominoları her tarafa saçarak ayağa fırladı ve eniştesine sarılmak için koştu. Bir süre ikisi de birbirine sımsıkı sarıldı. Dünya çevrelerinde durmadan değişebilirdi ama onlar birbirlerine sahipti.

Ayrılınca Tinch, “Doktorun o sandviçleri getirmesine mi yardım edersin, yoksa yaptığın şu dağınıklığı toplarken bana mı?”

“Ona yardım ederim.” Jamie fısıldadı. “Mutfakta çok yardıma ihtiyacı oluyor.”

Tinch güldü. “İyi fikir. Sizinle TV’nin karşısında buluşuruz.”

Filmin yarısında Jamie uyuyup kaldı. Baş, Addison’ın bacağında, ayakları Tinch’in kucağındaydı.

“Öğleden sonra nasıl geçti?” diye sordu TV’nin sesini kapatırken.

“Birkaç defa ağladı. Onun bir bebek olduğunu düşünürsün diye sana söylememi istemedi.” Küçük çocuğun saçını okşadı.

“Her yarım saatte bir seni sordu. Sanırım hayatındaki herkes gibi, gidip bir daha gelmemenden korkuyordu.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.” Jamie’yi kaldırıp omzuna aldı ve yukarı taşıdı. Burada kalacak olursa Tinch, koridordaki odalardan birini onun için hazırlamaya karar verdi. Ama şimdilik, çocuk uyanırsa yakınında olmak istiyordu. Yemek yedikleri sırada Addison’ın söylediği birkaç şeyden, onun da aynı şekilde düşündüğünü anlamıştı.

Aşağı indiğinde Addison kanepenin üstünde kıvrılmış uyuyordu. Bu gecelik tek başına idare edebileceğini, onun da eve gidebileceğini söylemeyi düşündü. Bir gece önce ikisi de birkaç saatten fazla uyumamıştı. Ama Tinch ona veda etmek istemedi ve bunun nedenini düşünemeyecek kadar yorgundu.

Elini tuttu ve yavaşça çekerek ayağa kaldırdı. “Gel tatlım,” dedi, “yatma zamanı.”

Onu merdivenden çıkarırken kadın bir şeyler mırıldandı. “Bu kıyafetten kurtulmak istersen diye uyurken giymen için sana bir gömlek çıkardım.” Sanki yatak odasında bir kadın bulunması normalmiş gibi konuşuyordu. “Banyo şu tarafta.”

Banyodan çıktığında, Tinch en büyük boy yatağın bir tarafında yatıyordu. Jamie tam ortaya kıvrılmıştı. Addison örtüyü açıp yavaşça yatağa süzülürken Tinch aralık gözleriyle onu izledi.

Uyanık kalıp onun soluklarını dinlemeyi planlamıştı ama saniyeler içinde uyuyup kaldı. Doktorun sadece kolları kıvrılmış, üstten birkaç düğmesi açık bırakılmış eski flanel kovboy gömleği içinde ne kadar güzel göründüğünü bile düşünemeyecek kadar yorgundu.

BÖLÜM 21

CUMARTESİ

1 EKİM

Beau, şarkılarını yazmak için gündüzleri derslerini asma-ya başlamıştı. Sonra ne kadar geç olursa olsun, iş çıkışında Willow'la buluşuyordu. Çoğu çiftin yaptığını düşündüğü gibi saatlerce konuşmuyorlardı. Sadece arabayı تنها bir yere çekiyor ve öpüşüyorlardı. Bir çiftin, seks yapmadan ileri gidebileceği yere kadar gittiler. Willow istiyordu ama onca yıl babasının beynine kazıdığı vaazlar, Beau'nun sonuna kadar gitmesini engelliyordu.

Ve kızın hamile kalacağı endişesi. Sonsuza dek birine bağlanma korkusu. Willow'dan hoşlanıyordu ama daha üçüncü buluşmada konuşacak bir şey bulmakta güçlük çekmeye başlamışlardı. Ve hayatının sonuna kadar yanında uyuyan biriyle konuşmamayı düşünemiyordu. Bir defasında Willow'a hamile kalırsa ne olacağını sormuştu. Kız da, "sorun olmaz," demişti. Beau bu konularda çok bilgili değildi ama bunun sorun olacağını biliyordu.

Bazı geceler aklını kaçırmaktan korkuyordu. Kontrolü kaybetmeye öyle yakındı ki... Boşluğun kıyısında durmaktan, düşmek istemekten söz eden bir şarkı yazmıştı. Border bunun intiharla ilgili olduğunu sanmış ve bir gardiyan gibi Beau'yu göz hapsine almıştı. Şarkının ne ifade ettiğini tek bilen Willow'du ama özel hayatlarıyla ilgili şeyler yazmasını istemediğini ona söylemişti. Annesinin, bu yaptıkları her şeyi dünyaya açık ederek övünmek anlamına gelir, dediğini anlatmıştı.

O gece arabayı karanlık bir yere çekmediler ve konuşmadılar da. Sadece kızı eve bıraktı.

Beau sonraki iki günü bir şarkı üzerinde çalışarak geçirdi. Sessizliğin sağır edici gürültüsünden ve bir erkeğin birinin elini tutarken bile bazen kendini nasıl yalnız hissettiğinden söz ediyordu. İzin gününde Willow'u alınca, dubleксе gittiler ve her iki şarkı da ona çaldı. Kız tekrar dinlemek istemeyince de hayal kırıklığına uğramış görünmemeye çalıştı.

Biggs kardeşlerin dubleksindeki kanepede bir süre öpüştüler, biri aniden kapıyı açarsa giyimli görünmeye hazır olabilecek bir çift kadar soyundular. Beau, kızı evine götürürken kız soluk soluğa kalma durumunu sürdürmek istiyordu ama bu kez Beau'nun konuşmaya ihtiyacı vardı.

Birkaç defa sormasının ardından Willow yeni şarkıların ikisini de beğenmediğini söyledi. Başka konularda yazmasını önerdi. Hava, hapishane ya da tren gezileri hakkında. Beau ise bunu yapamayacağını söyledi.

Ertesi akşam kızı almaya gittiğinde, o çıkmıştı bile.

Beau'ya ayrılmışlar ama o bir şekilde kavgayı kaçırmış gibi geldi. Kamyon durağının park yerinde oturup bir kâğıt parçasına, biriyle çıkacak kadar aptal olduğunu ve hiç var olmamış bir ilişkiyi bozmanın zorluğunu anlatan sözler yazdı.

Ertesi çarşamba gecesi, Biggs kardeşlerle birlikte büyükannele-
rinin çalıştığı eski oda-kahvaltı motele gitti. Winter's Inn'de kalan
konuk yoksa çarşamba günleri hep onlara yemek yapardı. Beau
yemek için gitmişti. Ve Border, bunun onu keyiflendireceğini dü-
şündüğü için.

Bayan Biggs'in yemeklerini severdi ama herkes gibi, yerin sahibi
olan yaşlı bayan Martha Q Patterson'a sadece katlanırdı. Neredeyse
altmış yıllık yaşamında birçok hayat yaşamış o insanlara benzerdi.
Kim neden söz ederse etsin, anlatacak bir deneyimi mutlaka vardı.
Ayrıca her hikâyeyi abartma alışkanlığı vardı. Biri bacağı kırmış
olsa, Martha Q'nun bacağı kopmuş olurdu. Biri Fransız bir erke-
ğe âşık olduğunu söylese, Martha Q tek kelime İngilizce bilmeyen
Fransız ikizlerle bir ilişkisi olduğunu anlatırdı. Kendini bu hayatın
yıldızı olarak görürdü, diğerleri sadece sıradan figüranlardı.

Böylece Beau kendini salonda onunla yalnız otururken bu-
lunca öğüt istemeyi düşündü. Neden olmasın? Hangisinin daha
çok sinirini bozduğunu bilemiyordu: Willow'dan ayrılmak mı,
yoksa ayrılık öncesi yapılması gereken kavgayı kaçırmış olmak
mı? Sorunu enine boyuna irdeleyen Martha Q'yu dinleyince,
yaptığı her yanlışın bir şekilde kefaret sayılacağını anlamıştı. Bir
kıza, Willow'a yaptığı gibi dokunmak günah olmalıydı. Dokun-
ma olayında kızın da payı olsa bile.

Sandalyenin kenarına oturup, kadının yastıklarla kendine
yuva yapmasını bekledi. Oda kovboy ve Victoria tarzları karışı-
mıydı. Eğer Kraliçe Victoria, John Wayne ile evlenseydi, muhte-
melen dekorasyon için Martha Q'yu tutarlardı.

"Pekâlâ." Martha Q ellerini göbeğinin üstünde birleştirdi.
"Sonunda seninle çıkmaya ikna edebildiğin kızıdan ayrıldığını
duydum."

“Öyle gibi görünüyor ama birbirimize hiçbir şey söylemedik ya da karşılıklı geçip bağışmadık. Sadece almaya gittiğimde orada değildi. Ertesi akşam molada uğrayınca da, ziyaret için zamanı olmadığını, eksik personelin yerine çalışması gerektiğini söyledi.”

Martha Q tek kaşını kaldırdı. “O kadar mı doluydu?”

“Hayır.” Dışarıda oturup kamyon durağındaki insanları saydığını itiraf etmek istemedi. Hepi topu sekiz kişilerdi ve sadece üç tanesi kafede oturuyordu.

“Sonra kız sana veda etti,” dedi Martha Q, işin aslını özetleyerek. “Nedeni saçların olmalı. Bana sorarsan, gerektiğinden iki kat uzun.”

“Ama ‘seni bir daha görmek istemiyorum’ tarzı bir şey söylemesi gerekmez miydi? Ya da ‘Geber, ezik!’ demesi?” Saçlarını yüzünden geri itti. “Ve sorunun saç olduğunu sanmıyorum, Bayan Q.”

Ona defalarca Bayan Q dememesini ihtar etmişti. Öncelikle yedi kez evlenmiş bir hanım için saygısızca bir hitap şekliydi. Üstelik Q soyadı ya da ikinci adı değildi. Sadece Martha’yı izleyen bir harfti.

Martha kaşlarını çattı ve son yorumunu duymazdan geldi. “Deneyimlerime göre hayatta her zaman öpüşerek ayrılmazsın ve bazı insanlar yakınlarda kalıp, ilişkiyi kimin öldürdüğünü belirleyecek otopsiyi izlemek istemez. Başkaları yazık ki, iki kişi arasındaki her türlü duyguyu öldürürler, öyle ki geçirdiğiniz iyi zamanları bile ayrılık acısını hissetmeden anımsayamazsınız. Ben kendim de ikinci tipte yer almaya niyetlendim ve kızın seçimini tercih ettiğimi sana söyleyebilirim.”

“Yani ucuz atlattım diyorsun.”

“Aynen öyle.”

“Ama neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum.”

“Belki hiçbir şeyi yanlış yapmadın Beau. Bazen sorun hiçbir şeyi doğru yapmamaktır. Söylesene bana, bu kızın sevdiğin yanı neydi?”

Beau gülümsedi. “Öpüşme tarzını seviyordum.” Duygularını belli edişini ve kokusunu ne kadar sevdiğini de eklemeyi düşündü. Göğüslerine dokunduğunda kıkırdamasına bayılırdı. Güzel göğüsleri vardı.

“En sevdiği renk neydi?” Martha Q, onun muzır düşüncelerini kesti.

Omuz silkti. Sormak hiç aklına gelmemişti.

“En sevdiği TV programı?” Martha Q soruları birbiri ardına ekledi. “En sevdiği film? Lisede hangi dersten nefret ederdi? Çocukken hangi bebeklerin koleksiyonunu yapardı? Herhangi bir şey olabilse ne olmak isterdi? Seçme şansı olsa, dünyanın neresinde yaşamak isterdi?” Delikanlı yanıt vermeyince kadın ekledi. “Ne tür iç çamaşırı giyer?”

Beau cevap vermek için ağzını açarken Martha Q elini kaldırdı. “Ne olduğunu anladım. Evlat, sen bu kızı sevmedin. Hatta ondan hoşlanmadın bile. Onunla konuşmaya birkaç saat harcadığından kuşkuluyum. Ama kadınları seviyorsun ve korkarım çok kalp kıracaksın. Çünkü dünya, onları seven bir adamla, sadece kadınları seven bir adam arasındaki farkı anlayamayan kadınlarla dolu. Kendi payına üzücü şarkılar da yazacağını tahmin ediyorum.”

Beau, başını ellerinin arasına aldı. Yaşlı kadın haklıydı. Willow’dan hoşlanmıştı ama muhtemelen yanlış nedenle. Belki kız da ondan yanlış nedenle hoşlanmıştı. Sadece bir erkek arkadaş ister gibiydi ve tesadüfen karşısına o çıkmıştı.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu.

“Hangi konuda?” Martha Q kahkahayla güldü. “Erkek olmak ve kadınlara sadece kadın oldukları için bakmak mı? Bak, ben doktor değilim ama hastalığının ölüm aşamasında olduğunu söyleyebilirim.”

“Eksik olma.”

Yaşlı kadın güldü. “Pekâlâ. Ne yapman gerektiğini söyleyeceğim ama yapacağına söz vermelisin. Kullanılmayan öğütler vermekten hoşlanmam.”

Kadın cevabı gerçekten biliyor muydu yoksa onu ezerek tüm erkek milletiyle ödeşme şansı bulduğuna inandığı için mi öyle demişti, çözemedi.

“Gelecek defa bir kızla karşılaşınca gözlerine bak. Onun göz rengini öğrenmeden yürüyüp gitme ve onunla konuşmaya başlarken yere bakma.”

“Tamam.”

“İkincisi, sana gelmeye hazır başka bir kadın bulacak kadar şanslı olursan, ona elini sürmeden önce konuşmaya ve dinlemeye en az beş saat harcamalısın. Yani el ele tutuşmadan, öpüşmeden ya da başka bir şey yapmadan önce. Herhangi bir kızla beş saat sağlam bir konuşma yap. Bu süre içinde sana batacak bir şey söylerse, ondan uzaklaş. Hayır, kaç. Seni rahatsız edecek bir şey yaparsa kaç. Bunları bilecek kadar deneyimim var. İnsanların ilk yüz defasında gözden kaçırdığı o küçük şeyler, biriyle evlendiğinde seni deli eder.”

Beau, sürekli hıçkırarak kızı hatırladı ve Martha Q’nun haklı olabileceğine karar verdi. Onlarla oturalı yarım saat olmamıştı ki, kızların ikisinin de onu birkaç saat içinde cinayet işlemeye

hazır hâle getireceğini anlamıştı. Çalmayı bitirdikten sonra kızların arabasının arka koltuğuna oturur oturmaz hıçkırıklı kız, onu öpmeye başlamıştı. Kamyon durağı birkaç mil daha uzakta olsa, daha kahvaltı ısmarlayacak vakit bulamadan bütün giysilerini çıkartacaktı. O an kızı neredeyse kusursuz bulmuştu. On dakika sonra kafede bir an önce çekip gitmekten başka şey düşünemiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi ve ciddiye.

Kadın daha yakına geldi. “Şarkıcılıkta gerçekten başarılı olmak istiyorsan evlat, o amaca odaklanmalısın. Kadınlar düşünebileceğinden çok daha büyük bir hızla kafanı karıştırıp kendini kaybettirebilirler. Biliyorum, amacı peşinde koşan pek çok erkeği yolundan saptırdım.”

Beau gülümsedi. “Babam gibi konuşuyorsun.”

Martha Q güldü. “Vay canına, şimdiye kadar bir vaizle hiç kıyaslanmamıştım.”

Ayağa kalktı ve bir dolaba doğru ilerledi. Bir makas alıp, üstünde *Mutlu İzler* yazan bir yastığın üzerinden uzun bir deri parçası kesti. “O saçları arkadan bağla evlat ve kendine siyah bir şapka satın al. Sende müzikten daha fazlası olmalı.”

Beau saçını arkada bağladı ve Border onları yemeğe çağırırken gülümsedi. Martha Q ile o gece daha fazla konuşmadı ama söylediklerini düşündü. Yaşına yakın kızları düşünmek bile onu tedirgin ederken, onlarla beş saatlik bir konuşma çok uzun bir süre gibi geliyordu. Onlarla ilk tanışmasında kekelemesine engel olması mümkün değildi. Hayatı boyunca bir kez daha öpülmeyi planlıyorsa, konuşmayı gerçekten seven bir kız bulması gerekiyordu.

Martha Q, uzun süredir onun kekelemesine neden olmayan ilk kadındı. Belki de yaşlı kadınlarla çıkması gerekirdi. Bu düşünce titremesine neden oldu ve hemen kafasından silip attı.

Cumartesi akşamı kafeste yerini aldığında saçları arkadan bağlanmıştı ve başında, ikinci el dükkânından aldığı siyah bir şapka vardı. İkinci saatin ortalarına doğru Border mola verdi, Beau eski Gibson gitarını eline alarak, yazdığı üzücü şarkılardan birini çalmaya başladı. Herkes dans pistinden ayrılmaya başlamıştı bile. Niyetleri mola sırasında birer içki içmekti. Hoparlörler olmadan, şarkısı bir tür fon müziğine benzeyecekti. Ama hiç kimse dinlemese bile Beau'nun çalmaya ihtiyacı vardı.

Şarkı bitince başını kaldırıp baktı. Kimse dans etmiyordu. Masalarda bile hiç kimse konuşmuyordu. İçeride bulunan herkes, barın arkasındaki Harley bile gözünü ona dikmişti.

Bir an için Beau, barlarda çalınacak şeyler konusunda muazam bir kurala karşı geldiğini düşündü ve sonra kıyamet koptu. İnsanlar alkışlıyor, bağırıyor ve gülüyordu.

“Neler oluyor?” Beau tam arkasında duran arkadaşına baktı.

Border gülümsedi. “Emin değilim ortak ama sanırım bir yıldızın doğuşuna tanık oldular.”

Beau sırtıttı ve teşekkür ifadesi olarak iki parmağını şapkasına değdirdi. “Belki Martha Q şapka konusunda haklıydı,” diye fısıldadı.

BÖLÜM 22

PAZAR

2 EKİM

T Tyler Wright, Autumn'a iyi geceler diledi, merdiveni çıkıp, cenaze evinin üst katındaki kendi dairesine çekildi. Rüzgârın, kasaba merkezindeki binalar arasında, bela saçmaya çalışan bir ergen gibi çılginca dolandığını duyabiliyordu. Yarın ortalık, toplanması gereken yapraklar, çöpler ve ağaç dallarıyla dolu olacaktı ama bu gece tek yapmak istediği yalnız kalmaktı. Kate'i gideli iki hafta olmuştu ve ondan tek bir haber bile almamıştı.

Kendi kendine, ondan bir haber alabilse bu son süreyi atlatabileceğini söyledi. Tek istediği, onun iyi olduğunu bilmektir. Bir kez daha onu sevdiğini söylemeye ihtiyacı vardı, o zaman dönüşüne kadar idare edebilirdi. Binbaşı Katherine Cummings, sadece ordu için bir kundakçılık uzmanı değildi, Tyler'ın sonsuza dek sürecektir tek aşkıydı ve onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Arayabileceği bir numara bile yoktu. Henüz resmen ailesi değildi. Kate işinden pek söz etmezdi. Birlikte çalıştığı hiç kimsenin adını söylediğini hatırlamıyordu. *Çocuk* diye bahsettiği biri vardı.

Tyler onun dayanabileceğinden endişe duyduğunu söylediğini anımsadı. Sonra başka bir kadın vardı —ondan çok daha genç. Tyler onun konuşmalarını düşündü. Bir defasında tepeden tırnağa asker bir yüzbaşıyla ilgili bir şey söylemişti.

Tyler dairesinin küçük balkonuna çıktı ve göğsünü rüzgâra verdi. Söylediklerine neden daha fazla kulak vermemişti? Neden en azından tek bir isim hatırlayamıyordu? Tyler yanıtı biliyordu. Kate işinden söz ederken, onun neler hissettiğiyle daha ilgiliydi. Gidince onu özleyecek miydi? Yaptığı işin onunla kuracağı bir yaşam için önemli olduğunu bilerek, tüm yolculuk heyecanını göz ardı mı edecekti?

Tyler hayatı boyunca bu dünyadaki yerini bilmişti. Büyüdüğünde aile işinin başına geçeceğini bilmediği tek bir an hatırlamıyordu. İşyle, itibarıyla hep gurur duymuştu. İşine asla dışarıdan bakmamıştı, Kate'in gözleriyle bakmak dışında. Belki evlilikten söz ederken hep *bir gün* demesinin nedeni belki de hâlâ emin olmamasıydı.

Fırtına bulutlarının, gökyüzünde giderek kararmasını izledi ve Kate'in sıkıntıda olduğunu kemiklerinde hissetti. Harmony'de yaşamak, onunla evlenmek isteyip istememesi, sağ salim geri dönmesi kadar önemli değildi.

Şu anda nerede olursa olsun, dünyanın öbür ucunda ne yaparsa yapsın, hep olduğu gibi onu, havasını, duygularını hissedebiliyordu.

Hafif dolgun, kırk beş yaşındaki müstakbel eşi Binbaşı Katherine Cummings'in başı dertteydi, belki hayatı için savaşıyordu ve onun elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Kate'in, yirmi yıldan uzun zamandır olduğu askere bir nebze benzeyebilmek için yerinde dikildi.

BÖLÜM 23

Addison'ın üç günlük izni, çiftlikte geçirdiği zamanla A eriyip gitmişti ve artık hastaneye dönmek zorundaydı. Tinch kendi kendine, buna aldırmadığını söyledi; çoğu zaman ayakaltındaydı. Yemek yapamıyordu, hiçbir masa oyunu oynamayı bilmiyordu ve çiftçilik hakkında neredeyse Jamie kadar çok soru soruyordu.

İşi ne kadar geç saatlerde biterse bitsin, Addison'ın hâlâ gece eve gelmeye devam etmesine şaşıyordu. Büyük yatağın öbür tarafında onunla uyumaya alışmıştı. Jamie uykusunda ağladığı zaman kadın onu yakınına çeker, usulca bir şarkı mırıldanırdı. Şafak vakti, cep telefonunun alarmı çalardı. Kadın kalkıp duşa girene kadar bekler, sonra kotunu giyip aşağı inerdi. Bazı sabahlar Addison sadece başını sallayarak onu selamlar, uzattığı kahveyi kapıp arabaya koştururdu.

Başka zamanlar, kahvelerini içerken verandada konuşurlardı. İkisi de diğerinin işi hakkında fazla bilgi sahibi değildi, onun için de sorularının sonu gelmezdi. Bir bakıma, yaptıkları iş farklı olmaktan çok, benzerdi. İkisi de acıyı yok etmeye çalışıyordu. Tinch sabahın erken saatlerinde yaptıkları bu konuşmalardan

böylesine zevk almasına şaşıyordu. Addison aksi fikirde oldu mu birden parlayıverirdi, genelde çabuk yatışsa da, bunu gülümsemeden yapardı.

Birlikte geçirdikleri hafta içinde bazen, o buzlar prensesinin, içinde iyi bir kalbi olduğunu düşünmüştü. Kapatma ihtiyacı duymadığı uzun çıplak bacaklarına bile alışmıştı. Hatta bir sabah üstünde sadece onun gömleğiyle barda oturmuş kahvaltı ederken, güneşin o bacakları görmesine hiç izin verip vermediğini sormuştu. Kadının buna yanıtı sadece “Neden?” demek olmuştu. Sanki bunu sorduğu için garip olan kendisiymiş gibi.

Şafaktan az sonra el sallayıp doktoru yolcu ettikten sonra atlarla çalıştı. Her an Jamie’nin nerede olduğunu farkındaydı. Sabah soğuktu. Tinch çocuğu ve kedi yavrularını bir battaniyeye sarıp, birkaç saat için güvende olacakları bir yere oturtmuştu. Öğle vakti hava, Jamie’nin bahçede iki köpek yavrusuyla oynayabileceği kadar ısınmıştı. Köpekleri kuzenlerinden biri, güvenliği sağlamaya yardımcı olacaklarına söz vererek getirmişti.

Onu şaşırtmayan, Liz’in durumu annesine anlatmasıydı. Annesi kız kardeşine, o kendi kızına, kızı da herkese anlatmıştı.

Görünüşe göre kasabadaki her Matheson, neler olup bittiğini biliyordu. Bunun tercümesi de çocuğu, annesini öldürmüş olabilecek uyuşturucu tacirlerinden gizlediğini neredeyse kasabanın yarısının bildiğiydi. İyi yanı, her Matheson’ın gözü yabancılarda olacaktı. Kötü yanı, onun işine karışmalarıydı.

Babasının yakınmalarını hatırlıyordu. Matheson ailesinden biriyle evlenmenin pire kapmaya benzediğini söylerdi. Sayılamayacak kadar fazlaydılar ve dikkat etmezseniz, her an hayatınızda dolanıp dururlardı. Tinch şimdi bunu ilk elden görmüştü.

İkinci bir kuzen, bir kutu oyun ve oyuncak getirmişti. Bir diğeri, kutu dolusu giysi ve Jamie'ye ısmarlama gibi uyan bir çift bot getirmişti. Üçüncü kuşak kuzenlerinden ikisi, onlara iki gün yeten güveç ve çörek getirmişlerdi.

Biri, doktordan kesinlikle hoşlandığını söylemişti. Ayrıca, "O kızı biraz güneşe çıkarsan gerçek bir güzel olur," diyerek Tinch'i güldürmüştü.

Tinch bir yorum yapmaya cesaret edemedi. Doktorun geceyi onunla geçirdiğini bildiklerini sanmıyordu ve bunu açık etmeye hiç niyeti yoktu yoksa kuzinlerden biri çoktan düğün resepsiyonunu planlamaya başlardı. Kasabadaki herhangi bir uyuşturucu tacirinin, onun yerini bulmak için resmi geçidin peşine takılması- nın yeterli olacağını söylemeyi düşündü ama işinin bölünmesin- den nefret ettiği kadar, gösterilen ilgiyi de takdir ediyordu.

Lori Anne öldükten sonra, hepsini geri çevirmişti ama ne ka- dar soğuk davranmış olursa olsun, ona bir şans daha tanımaya fazlasıyla istekli görünüyorlardı.

Öğle yemeğinden sonra Jamie, Tinch'in çalışma odasındaki uzun sedire kıvrıldı. Çocuk, her zaman onun görüş alanı için- de kalmak ister gibiydi. Tinch çocuğa bir yastıkla battaniye atıp, kediyle birlikte dinlenmelerini söyledikten sonra bilgisayarını başlattı. Daha programların yüklemesini bitirmeden ikisi de uyu- muştı.

On beş dakika sonra, Addison'ın şafakta gidişinden beri dör- düncü kez alarmin çaldığını duydu. Tinch kapıya yürüdü, avukat kuzeninin arabayla yaklaşmasını seyretti. Liz yeni hamileliği yü- zünden biraz kilo almıştı, ona bakarken neredeyse gerçek olama- yacak kadar güzel görüldüğünü düşündü.

“Tünaydın,” dedi Tinch, olası kötü haberler alma endişesinin yüzünden belli olmamasına gayret ederek.

“Tünaydın.” Liz arabadan indi. “Eniştelikle nasıl baş ediyorsun?”

“Hâlâ hayattayım.” Gülümsedi. “O kadar kötü değil.”

Liz arka koltuktan evrak çantasını ve plastik bir kurabiye kutusu aldı. “Birkaç dakikalık ziyarete zamanın var mı?”

“Zamanım var. Jamie uyuyor.”

Liz plastik kurabiye kutusunu ona uzattı. “Kurabiyeler Pat haladan. Büyüme çağındaki çocukların onlara ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Tinch teşekkür etti ve kutuyu tel kapının iç tarafına koydu. Verandadaki sandalyelere yerleştiler. Liz, notlarını yayarken Tinch mutfaktan iki fincan kahveyle çörekleri kaptı.

Çocukken Twisted Creek’teki gölde aile toplantılarına katılırlardı. Yüzmeden dönünce, yaşlı akrabaların toplanıp domino oynadıkları ana salonun yanındaki kocaman mutfğa usulca girerlerdi. Tinch ve bir düzine kuzeni, uzun masaların altına gizlenir, hastalanıncaya kadar kremalı çörekleri mideye indirirlerdi.

Onları uzatınca Liz güldü ve yiyecek içeceklerle birlikte anıları da aldı. Tinch aile hakkında sorular sorarak, önemsiz şeylerden söz ederek birkaç dakika harcadı. Sanki bugün tartışılması gereken her ne sorun varsa, karşısında yıkılmadan, sarsılmadan duracak bir temel atmaya hazırlanıyordu. Sonunda gevşeyip salıncaklı sandalyede arkasına yaslandı ve onu kasabadan buraya getiren nedeni beklemeye başladı.

Liz araştırmış, onu şaşırtmayan bazı şeyleri ortaya çıkartmıştı. Sadie Noble liseyi bitirmeden okulu bırakmıştı. Hiçbirinde

altı aydan fazla kalmadığı anlamsız işlerde çalışmıştı. Yarım düzine kez küçük suçlardan tutuklanmış, hiçbiri hapis cezasıyla sonuçlanmamıştı. Doğum belgesinde çocuğunun babasının belli olmadığını belirtmiş ve bilinen tek adresi olarak sonuna kadar annesinin evini göstermişti. İçinde öldüğü karavan bir aylığına kiralanmıştı ve orada bulunan yiyecekler dâhil, bütün eşyası bir arabanın bagajını bile doldurmazdı.

Liz, Sadie'nin annesi öldüğünde de uyuşturucu kullandığını tahmin etmişti. Çünkü annesinin evi ona değil, Jamie'ye bırakılmıştı. Vergileri ödemek koşuluyla Sadie orada yaşayabilirdi. Bir yıl süreyle vergiler ödenmezse ev satılacak ve para, Jamie için bir vakıfta tutulacaktı. Vasiyette başka hiçbir akrabanın adı yer almıyordu.

“Vakfin kurulmasından sorumlu avukatla görüştüm. Ev satılır satılmaz halledeceğini söyledi. Jamie yirmi bir yaşına gelinceye kadar para onu bekleyecek. Fazla olmayacak ama ona bir başlangıç sağlayacak.”

“Başka akraba olmadığından emin misin?”

“Avukat, olmadığını düşünüyor.”

“O benimle kalacak.” Tinch birinin gelip Jamie'yi götürmesinden korktuğunu fark etti.

Liz sonunda dosyayı kapadı. “Araştırmacıya eşelemeye devam etmesini söyleyebiliriz ama bu pahalıya patlar ve daha fazlasını öğrenebileceğimizden kuşkuluyum. Sadie'nin sadece Harmony Teksas'ta yaşayan Lori Anne Turner adında bir üvey kardeşi olduğunun anlaşıldığını söyledi. Kadın uyuşturucu bağımlısı olabilirdi ve muhtemelen bir şeyden kaçıyordu ama bir vasiyet yazacak zaman ayırmıştı. Bu da çocuğa olan sevgisini gösteriyordu.”

Tinch başını salladı. "Yani her şeyi böylesine yüzüne gözüne bulaştırdığı, çocuğunu pis bir yerde, yiyecek olarak bir fareyi öldürerek koruduğu mısır gevreğiyle bıraktığı için ondan nefret etmemeliyim, öyle mi?"

Liz gözlerini Tinch'in çiftliğinden ötelere dikti. "Belki elinden geleni yapıyordu. Ben çocuğu sana ve kız kardeşine ulaştırmaya çalıştığını düşünmek istiyorum. Yoksa Harmony gibi bir yerde ne işi olabilirdi ki?"

"Belki sadece gizlenmek için herhangi bir yer kadar iyi olduğunu düşündü. Belki niyeti biraz para bulmak için Lori Anne ve beni öldürmektir. Kim bilir, belki Sadie bölgede yeni bir uyuşturucu işi açıyordu." Tinch çocuğa verdiği önem arttıkça, ona doğru dürüst bakmadığı için Sadie'ye duyduğu öfkenin büyüdüğünü fark etti.

Liz haklıydı. Sadie'nin neler yaşadığını bilmiyordu. Belki ona fazla yüklenmemeliydi. Jamie iyi bir çocuktur.

"Çocuğun yasal vasisi olman için evrak işinden fazlasına gerek olduğunu sanmıyorum. Ama bu tür bir sorumluluğu isteyip istemediğini kendine sormalısın Tinch."

Genç adam ona gülümsedi. "Yani çılgın yaşamıma son verip, durulup oturmam gerektiğini söylüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, neredeyse yaşamından vazgeçmek zorunda kalacaksın. Günün yirmi dört saati onunla ilgileneceksin. Hasta olacak, yaralanacak. Giysileri senin satın aldığın hızla küçülecek. Bütün zamanını ve daha fazlasını alacak. Tinch, ben çocukları seviyorum. Çocuklarım olmasını istedim. Ama o senin tepene atıldı. Görev için imza atmadan önce, buna gerçekten hazır olduğundan emin ol."

“Ya hayır dersem?”

“Eyaletin korumasına girer. Kim bilir, belki harika bir aile tarafından evlat edinilebilir.”

“Belki de edinilmez,” dedi Tinch, karar vermeye çalışarak.

Liz bekledi, ona zaman tanıdı.

“O gelmeden önce bir hayatım olduğunu sanmıyorum.” Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu anlamak, içini altüst etti. “Dün gece bana ne dedi biliyor musun? Onun tek eniştesi olduğunu, bunun da sonsuza dek eniştesi olacağım anlamına geldiğini söyledi. Boynuma o kadar sıkı sarıldı ki soluk alamadım. Annesi ona benden söz ettiğinden beri, tek isteği bir an önce bana ulaşmakmış. O gece şerif getirdiğinde kaçmasının nedeni de, onu istemeyeceğimden korkmasıymış.”

Tinch pencereden, Jamie’nin uyuduğu yere bir göz attı. Çalışma odasındaki sedire kıvrılmış yatarken öyle küçük görünüyordu ki... “Sanırım bir yerlerde ben de onu bekliyordum, sadece bana onun geleceğini söyleyecek kimsem yoktu. O gece, sırtını kafes gibi saran bereleriyle onu ilk gördüğümde, bir daha bunun asla tekrarlanmayacağını sağlamayı kendime görev edindim. Yasal koruyucusu olsam da, olmasam da.”

“Öyleyse emin misin?”

Tinch başını sallayarak onayladı.

Liz evrak işini tamamladı ve gitti. Tinch içeri girdi ve bilgisayarcının başına geçip çalışmaya başlamadan önce uzun bir süre Jamie’ye baktı. Hazır olsun, olmasın bazı değişiklikler yapmanın zamanıydı. Komşu Rogers Çiftliği’ni satın almakla başlayabilirdi. Rogersların kızı ona iyi bir fiyat vermeyi ve ödemeyi birkaç yıla yaymayı önermişti. Bu çok sıkı çalışmak gerektiği anlamına geliyordu ama önemi yoktu. Üç yıldır oturuyor, zamanını ölesiye iç-

mek ve kederden ölmek arasında gidip gelerek geçiriyordu. Şimdi de ölesiye çalışmayı deneyebilirdi.

Birkaç yıl içinde Rogers masrafını çıkarmaya başladığı ve Jamie büyüyünceye kadar topraklarını iki katına çıkarmış olurlardı.

Tinch, Rogersların kızıdan cevap beklerken sahibi olduğu bazı hisseleri daha güvenli yatırımlara kaydırarak ve insanların yumuşak başlı binek hayvanlarına çevirmesini istedikleri birkaç atı daha eğitmeyi kabul etti. Bunun getirisi fazla değildi ama birkaç yıl daha Jamie'nin çizme paralarını karşılardı.

Son olarak, evini temizleyen bayana bir not yazdı. Lori Anne'in dolabının temizlenmesi gerekiyordu. Giysileri orada olsa da, olmasa da Lori Anne her zaman onunla birlikte, kalbinde yaşayacaktı. Giysiler, belki Sadie gibi şanslı iyi gitmeyen birinin işine yarayabilirdi.

Tinch üç yıldan beri kendini ilk kez sağlam hissetti. Artık ileriye bakıyordu, geriye değil. Birine önem veriyordu. Jamie'nin ona ihtiyacı olacaktı ve Tinch, çocuk için orada olmayı planladı. Artık bar kavgaları yoktu. Geç saatlere kadar içmek yoktu. Artık ölmeyi dilemek yoktu. Tinch'in yetiştirecek bir oğlu vardı ve Lori Anne'i gururlandırmayı planlıyordu.

Jamie uyandı ve üst kata çıktılar. Lori Anne'in, günün birinde kullanılacak, dediği iki küçük yatak odası daha vardı. Hep, günün birinde belki çocukları olacağını veya günün birinde yorgan yapımına başlayacağını söylerdi. Ama o günler hiç gelmemişti.

Tinch ortalığa yayılmış kutular ve kitaplarla yarı dolu olan ilk odayı açtı. Çocukluğundan kalma duvar dolusu kitaba bir göz attı, koridorun karşısına geçti, ikinci odanın da tavan altına kaldırılması gereken fazla mobilyalarla dolu olduğunu gördü.

Lori Anne hiçbir zaman, hiçbir şeyden kurtulmak istememişti. Eskiden onunla alay eder, "Herhâlde mobilyaların da duyguları olduğuna inanıyorsun," derdi. Lori Anne de ona dönüp, "Sen inanmıyor musun?" diye sorardı. Sanki eski sallanan sandalyelerin geçmiş kuşakların anılarını taşıdığını, küçük okul sıralarının çocukların kahkahalarını sakladığını bilmemesi garipmiş gibi.

Jamie tozlar arasında gizli hazine ararmış gibi bir odadan diğerine yürüdü.

"Hangisini istersin?" Tinch anıları uzaklaştırmaya çalışarak sordu.

"Önemli değil." Jamie koridora doğru gerilerken hıçkırığını bastırdı. "Hangisine istersen koy beni, içeride kalırım. Söz veriyorum. Kapıyı kilitlemene gerek yok."

İşte yine oldu, diye düşündü Tinch kullanmaktan vazgeçtiği o kalp öylesine sert atıyordu ki, içeriden kaburgalarını kırabilirdi. Kederini bir yana bırakıp, yüzünü görebilmek için çocuğun önünde diz çöktü. "Kendine ait bir odan olması hoşuna gider diye düşünmüştüm."

Jamie başını salladı ve ağlamaya başladı.

Tinch onu kucağına alarak yeniden aşağı indi. Verandaya çıkınca çocuğu yere indirdi ve aynı boyda olmak için önünde diz çöktü. "Bunu daha sonra konuşuruz ama bir şeyi iyi bilmelisin oğlum. Bu evde seni içeride ya da dışarıda tutmak için kilitlemeyecek hiçbir kapı olmayacak." Tinch söze devam ederken Jamie sımsıkı onun bileğine sarıldı. "Ve hiç kimse sana asla vurmaz. Akıllarından bile geçirirlerse bana hesap vermek zorunda kalacaklar. Ne yapmış ya da yapmamış olursan ol, sana asla el kaldırmayacağım."

Verandada sallanan bir sandalyeye gittiler ve Tinch kucağında çocukla oturdu. Mantoğu Jamie'yi bu şekilde ancak birkaç kez daha kucaklayabileceğini söylüyordu. Erkek çocuklar böyle yakınlaşmalara izin vermeyecek kadar hızlı büyüyorlardı. Ama şu anda çocuğun, onu seven ve ona önem veren birinin varlığına inanmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Jamie'nin ağlaması kesildi ama uzun süre Tinch'ten ayrılmadı. Sonunda alçak sesle sordu. "Sen de ölecek misin Tinch enişte?"

"Hayır. Çok yakın bir zamanda değil."

Jamie hiç sesini çıkarmadı ve Tinch çocuğun ona inanmadığını anladı. "Geçen gece sana okuduğum Yuvarlak Masa Şövalyeleri hakkındaki kitabı hatırlıyor musun?"

Jamie başını salladı.

"Bak, sana bir sır vereceğim. Ben Kral Arthur'u koruyan o şövalyelerden biri gibiyim. Bilmiyorsun ama sen de bir prens sayılırsın ve bundan böyle görevim, büyüyünceye kadar seni koruyup gözetmek. Duvar dolusu bütün o kitapları okuyacak zamanımız olacak. Sen ve ben Jamie."

"Söz mü?"

Sonunda Jamie geri çekilip burnunu koluna sildikten sonra Tinch, "Paltolarımızı giyip atlara bakmaya gitsek iyi olacak," dedi. "Stormy'nin yürürken sağ ön bacağını sakınması hoşuma gitmedi."

Çocuk paltosuna uzandı. "Benim de hoşuma gitmedi. Öyle şeylere dikkat etmeliyiz."

Peşlerinde işe yaramaz iki köpek yavrusuyla verandadan inerlerken Tinch gülümsedi. Oğlanın hayatında, içeri kilitlenmekten onu böylesine korkutacak ne geçtiğini bilmek istediğinden emin

değildi. Ama bunun bir daha asla olmamasını sağlamaya karar verdi. Eğer Jamie kilitleri sevmiyorsa, Tinch her birini söküp atacaktı. Yaşamındaki birinin ölmeyip, yakınında kalmasına ihtiyacı varsa, Tinch öyle olması için elinden geleni yapacaktı.

“İşimiz bitince atla Rogers Çiftliği’ne gitmeye ne dersin? Sana eskiden iribaşları yakaladığım yeri gösterirdim.”

“Olur,” dedi Jamie. “İribaş nedir?”

Saatler sonra Tinch, verandada tek başına durmuş, kuzeyden gelen soğuk havayı taşıyan rüzgârın sesini dinliyordu. Gölete gitmek için fazla soğuktu. Ama Jamie yakınmamıştı. Kıyıda oturmuş, suların yüzecek kadar sıcak olduğu yaz ayları için planlar yapmışlardı. Çocukluk anıları Tinch’in içini, uzun zamandır hissetmediği bir huzurla doldurdu.

Karanlık basarken Tinch, rüzgâra karşı yakasını kaldırdı ve gününü yeniden gözünde canlandırdı. Addison’ın arabasının giriş yoluna döndüğünü gördü. İki kez arayıp Jamie’yi sormuş, Tinch’de akşam yemeğini hazırlamaya söz vermişti. Ama kadının hastaneden ayrılması mümkün olmayınca çocuğu doyurmuş, doktor meleği eve gelmeden uyumak istemediği için de bir kovboy filmi daha izlemesine izin vermişti.

Addison, küçük arabasından indi ve eve doğru koştu. Pijama olarak giydiği ince tişört dışında bütün gardırobunu oluşturuyor gibi görünen doktor gömlekleri, onu rüzgârdan pek az koruyabiliyordu. Verandaya çıktığında titriyordu.

Tinch kapıyı tuttu, evin içi bile donma düzeyinin altındaymış gibi ortalıkta zıplayıp dans etmesini izledi.

Fazla düşünmeden ağır iş paltosunu çıkarıp onun omuzlarına koydu.

“Sağ ol,” dedi Addison, çocuğa doğru ilerleyerek.

Tinch çorbasını ısıtınca kadar mutfığa gelmişti.

“Jamie uyumuş bile.” Hâlâ onun paltosuna sarınıyordu.

“Buna şaşırmadım. Sadece iki vitesi var. Ya tam hız gidiyor ya da duruyor. Sen çorbanı içerken gidip onu yatırayım.”

Aşağı ininceye kadar kadın, oğlanın uyuduğu sedirin üzerine kıvrılmış, aynı kovboy filmini izliyordu. “Dikkat etsen iyi olur.” Ona içecek bir şeyler uzattı. “Bu film, insanların uykusunu getirmekle ünlüdür.”

Addison bacaklarını çaprazladı ve paltoyu battaniye gibi etrafına sardı. Tinch, az ötesine oturdu ve kovboy filmiyle ilgilenirmiş gibi görünmeyi denedi. Bütün gün ona söylemek istediği şeyleri düşünmüştü ve şimdi yalnız olduklarında nereden başlayacağını bilemiyordu.

“İş nasıldı?” diye sordu sonunda.

Kadın sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi sıçradı, sonra konuşmaya başladı. “İyiymi. Acil Servis öyle kalabalıktı ki yardım etmek için birkaç saat daha kaldım. Doktor Wilson tek başına halledebilirdi ama çoğu soğuk almış çocukları ve ailelerin fazla beklediğini görmekten nefret ediyorum. Sadece ilaç alıp onları bir an önce eve götürmek istediklerini biliyorum.”

Tinch bekledi, onun paltoyu düzeltmesini, bacaklarını toplayıp tekrar uzatmasını, paltoyu yeniden düzeltmesini, sonra içeceğini eline alıp kaldırmasını, içmek üzereyken tekrardan bırakmasını izledi.

Tinch ona yakın oturmanın çıplak bir kabloya sarılmaya benzediğini düşündü. Her an kıvılcımlar saçmaya başlayıp, ikisini de yakabilirdi.

Sonunda birkaç saniye ona doğru baktı ve yine paltoyla oynamaya devam etti.

“Ne oldu Addison? Sorun ne?” dedi yavaşça. “Bir şey mi duyduğun yoksa işte seni sinirlendiren bir şey mi oldu?”

“Hayır.” Havayı temizlermiş gibi ellerini aralarında salladı. “Öyle bir şey yok. Her şey yolunda.” Bacaklarını topladı. Sonra yeniden uzattı.

Tinch onun zeki bir kadın olduğunu, kafasını meşgul eden her neyse, ona anlatmanın bir yolunu bulacağını düşündü. Bütün hafta konuşmuşlardı, bazen sadece birkaç dakika ve çoğunlukla Jamie hakkında ama yatmadan önce bir süre görüşmeyi alışkanlık hâline getirmişlerdi. Daha doğrusu kadın yatıyor, Tinch de çalışma bahanesiyle o uyuyana kadar oyalanıyordu. Sadece bu gece her zamanki kadar bitkin değil gibiydi.

Tinch onun kalkıp çorba kâsesini mutfığa götürmesini izledi.

Bekledi. Addison’ı rahatsız eden her neyse, muhtemelen onunla ilgisi yoktu. Çünkü söylediği ya da söylemediği bir şey için ona ne zaman kızsın açığa yüzüne vurmaktan hiç çekinmiyordu. Yani dolaşmayı ve söylenmeyi ne kadar uzatırsa, Tinch kendini o kadar rahat hissediyordu.

Belki kadın, geceleri kendi evine dönmeyi düşünüyordu. İkisi de konuyu açmamıştı ve onu ilgilendirdiği kadarıyla yakın zamanda onun gidişinden söz etmemeyi tercih ederdi. Üç yıllık yalnızlıktan sonra biriyle beraberlik hoşuna gitmişti.

Beş dakika sonra sedirin çevresini dolaşıp, tam karşısında durarak filmi görmesini engelleyince, sıçramamaya çalıştı.

“Bunun seninle bir ilgisi yok Tinch ama bir iyilik istemek zorundayım.” Sözcükler ağzından öyle bir hızla çıkmıştı ki Tinch keşke bir başa sarma düğmesi olsaydı, diye düşündü.

“Tamam,” dedi sakince, onu rahatlatmayı umarak.

Addison öfkeyle baktı. “Seni bir kez daha öpmek istiyorum, sadece bir deney olarak.”

Tinch bir kaşını kaldırdı.

“Henüz yirmi yaşına gelmeden bir kez evlenmiştim. Devam etmedi, ondan sonra da ilişki kurmaya korktum. Birkaç kez yaptım,” —duraksadı, boşlukları onun doldurmasını istemiş gibi ellerini salladı— “bilirsin, tıp okulunda birileriyle ilişki kurmayı denedim. Ama ne zaman çıktımsa pişman oldum. Ya berbat zaman geçirdim ya da adam ilişkimiz olduğunu sanarak çevreme yapışıp kaldı.”

Yanına çökerek ekledi. “Buraya gelişimden birkaç ay önce, babam iyi bir doktorla çıkmam için beni yönlendirdi. Sadece adam benden on beş yaş büyüktü. On, on iki defa çıktık, elimi bile tutmadı, bu da bana çok uygundu, çünkü araştırması hakkında bilgi edinmekten gerçekten zevk almıştım. Ya da onunla *konusmaktan* zevk aldım. Bu, babamla konuşmaya karar vermesinden önceydi. Yıllardır arkadaşlıklar. Bana hiçbir şey söylemeden onunla evlenmemiz gerektiğine karar verdiler. Glen’i karşıma alıp konuştuğumda, sanki söz hakkım yokmuş gibi, sadece zamanla bu fikre alışacağımı söyledi. Bana vurmadı ama bir darbe hissettim. Sanki yeniden on dokuzumda evlenmişim ve kendi hayatım üstünde hiçbir söz hakkım yoktu.”

“Soluk al Addison,” diye emretti Tinch.

Kadın çabucak bir soluk aldı ve ekledi, “Glen’le ya da babamla tartışmadım. Kaçtım, herhâlde zaman içinde edindiğim bir alışkanlık ama burada önemli olan o değil. Demek istediğim, bir yıl neredeyse tamamlandı ve hâlâ hayatımla ne yapmak istediği-

me dair güçlü bir plan oluşturmuş değilim. Davidson'ın önerisini kabul etmezsem babam bana müthiş öfkelenir ve güven bana onu öfkelenlendirmek istemezsin. Ne tatilleri hatırlıyorum ne aile yemeklerini ne de uyku öncesi masalları. Çocukluğumdan tek hatırladığım, kusurlarımı nasıl düzelterceğimi öğreten konferanslar.”

Tinch, not almasına izin verir mi diye merak etti. Çok hızlı ilerliyordu. “Bunun seni tekrar öpmemle ne ilgisi var?” Tam sadece arkadaş kalıp Jamie'ye yardım etmelerine karar vermişken, kadın şişe çevirmece oynamak istiyordu.

Addison daha yakınına geldi. “Anlamıyor musun? Sen öpünceye kadar sorunun hep bende olduğunu sanıyordum. Bende bir terslik olduğunu. Arızalı olan bendim. İlişki bölümümde beyin ölümü gerçekleşmiş gibiydi. Ama sonra sen beni öptün. Sorunun onlarda olabileceği ihtimalini düşünmeye başladım. Evlenmek için kaçtığım çılgın çocuktan, Los Angeles'ın doruktaki estetik cerrahlarından birine kadar hiç biri, senin o öpücükle ortaya çıkardığın hisleri yaratamadı. Geri döndüğüm zaman Glen beni sonunda öpünce burada hiçbir şey hissetmezsem —bedenin ortasını işaret etti— kesinlikle emin olacağım. Sorun bende değil, onda. Şu anda öğrenmek istediğim tek bir şey var. Seninle öpüşürken gerçekten düşündüğüm şekilde mi hissettim?”

Tinch daha yanıt veremeden ekledi. “Bir öpücük daha, başka hiçbir şey istemiyorum. Çok az ortak noktamız olduğunu ikimiz de biliyoruz ve ikimiz de herhangi bir ilişki peşinde değiliz. Bunu sadece bir arkadaşın diğerine yaptığı iyilik olarak kabul et. Daha fazlası değil.”

Tinch sırtmasını bastırmaya çabaladı. “Bilemiyorum Doktor. Kendimi bir laboratuvar faresi gibi hissetmeye başladım.”

Addison gerisin geriye yastıkların üstüne düşerken sövdü. Sonra hacıyatmaz gibi tekrardan dikildi. “Kendini insanlardan soyutlamış taşralı bir kovboya beni öpmesi için yalvaracak değilim. Hepsini unut gitsin. Aptalca bir fikirdi.”

Buzlar prensesi geri gelmişti. Güneş ışığı rengi sarı saçlarını arkaya savurdu ve ekledi: “Yeterince uykumu alamıyorum. Sorun bu. Aklımı kaçıyorum. Hangi kuş beyinli ahmak, bir bar kavgasından sonra tanıştığı adamdan kendisini öpmesini ister ki? Hastalığımı için bir tür paket tedavi olmalı. Kendime sürüyle antibiyotik iğne yapabilirim, uyku ilaçları alabilirim. İyice uyur, bunu unutturum.”

Tinch sonunda söze girebildi. “Pazarlık etmek ister misin?”

Onu şaşırtmıştı. Bir an yüzüne baktı, sonra sordu. “Ne pazarlığı?”

“Bir öpücük, gerçek bir öpücük birimizin kaçıp gitmesi ya da başka biriyle çıkmasıyla sona ermez. Yıllardan beri kimseyle çıkmadım ve herkesin bana neredeyse acıyarak bakmasından bıktım. Bütün bu olay bittikten sonra seninle çıkacağız ve kasabanın altını üstüne getireceğiz. Sen ve ben. Gerçek bir randevu.” Sırıttı. “Masrafları bile öderim.”

Olumlu ve olumsuz yanlarını tartıyormuş gibi görünüyordu.

Tinch yerini korudu. Bunu kadın başlatmıştı ama kendisi bitirmeyi planlıyordu.

“Pekâlâ. Anlaştık.” Yanına oturdu, dağılmış birkaç perçemi yüzünden çekti, gözlerini yumdu ve bekledi.

Birkaç dakika sonra tek gözünü açtı. “Yapmayacak mısın?”

“Daha değil,” diye yanıtladı. “Film daha bitmedi.”

Addison küçük bir itiraz sesiyle tekrardan sedirin üstüne yığıldı.

Tinch, onun çok uzun zaman kalırsa mobilyalarını hurdaya çıkartacağını düşündü. "Rahatla," dedi. "Filmi izle. En güzel yerine geliyoruz."

Bacaklarının üstüne bir yorgan örttü, kadın ondan biraz öteye kaydı. Filmi izlemek için rahatça yerleşirlerken Addison ayakbılarını tekmeleyip attı ve ayaklarını kaldırdı.

Tinch ellerini onun ayaklarının üstüne koydu.

"Ayak numaramı tahmine mi çalışıyorsun?"

"Çok soğuksun. Çorapların üstünden bile buz tutmuş parmakları hissedebiliyorum."

Elini çekmedi. Birkaç dakika sonra Addison geri çekilmeyince, nazik bir şekilde ayaklarını ovmaya başladı.

Filmi izlerken konuşmaya başladılar. İkisi de konuyla pek ilgili değildi. Kadın ona işinden söz etti, Tinch de hangi odayı istediğini sorunca Jamie'nin gösterdiği tepkiyi anlattı.

Sonunda film bitince televizyonu kapadı ve hafif ışıktaki kadını inceledi. Biraz sakinleşmiş ve nihayet ısınmıştı. Ama yine de öpülmek isteyen bir kadın gibi davranmıyordu. Onun dokunulmaz bir tarafı vardı. Belki hareketleri, kendini her an kontrol altında tutması onu ve —tahminine göre— çoğu erkeği uzaklaştırıyordu. Ama onu öpmesini istemişti ve o da hiçbir şekilde geri çekilmek niyetinde değildi. Öpülme isteği ve ihtiyacı dışında başka bir neden yoktu.

Onu öpmek için ayağa mı kalkması yoksa sedirde üstüne mi uzanması gerektiğine karar vermeye çalışırken Addison ona yaklaştı. Bacaklarını altında topladı, sanki ders verecekmiş gibi gözlerini yüzüne dikti.

"Evet?" dedi. "Bence zamanı geldi."

“Bence de öyle.” Elini başının arkasına uzattı ve kadını ensesinden tutup kendine çekti. Serbest kolu omuzlarını sararken gülümsedi ve ona doğru eğilmesini sağladı. Addison’ın ağzı itiraz etmek için açılmıştı ki Tinch’in dudakları, onunkilerin üstüne kapandı.

Kadın bir an tamamen hareketsiz kaldı ve genç adam, öpücüğü isteyen o olsa bile, kaçabileceğini düşündü. Sonra sıcaklık, damarlarına yayılır gibi oldu.

“Sakin ol,” diye fısıldadı dudaklarına karşı. “Seni tutuyorum tatlım. Sadece rahatla.”

Ağzının köşelerini hafifçe öpmeye başlamadan önce kadına yanıt verecek zaman bırakmadı. Sonra alt dudağına odaklandı ve Addison kendini onun öpücüğüne bıraktı.

Tinch öpüşmeyi bozmadan, kadının bedeni, altında kalınca ya kadar yer değiştirdi. Öpüşme derinleşirken, ağırlığını, kadının hissetmesine izin verdi. Onun üstüne yayılması hoşuna gitti. Memeleri göğsünde ezilip düzleşti. Boyunun uzunluğunu hissetti. Öpüşünü giderek derinleştirirken, onun soluğuyla duygulandı.

Addison acele etmedi ama yavaş yavaş her hareketine tepki verdi. Uyanan bir kadındı o ve tek söyleyebileceği, daha fazlasına aç olarak uyandığıydı.

Bir süre sonra erkeğin elini uzun bedeni boyunca kaydırabilmesi, tek kat giysinin altında onu hissedebilmesi için hafifçe yana döndü.

Bir kadını son öpüşünden beri öylesine uzun zaman geçmişti ki, kendini açlıktan ölüyormuş gibi hissetti. Ama acele etmedi. Öpücüğü yavaşça nazikten, tutkuluya çevirdi. Kadının kolu omuzlarına dolanarak onu daha yakına çekti. Bu defa geri çekilmek niyetinde olmadığını anlayan Tinch, gülümsedi.

Addison'ın ince bedeni, ona güzel bir yarış atını hatırlattı ve hiç kuşkusuz ellerinin bedeninde dolaşmasından hoşlanıyordu.

Küçük zevk çılgınlıkları atıyordu. Erkeğin eli, bedeninin ortasına uzanınca sırtını yay gibi gerdi. Tutkuyu ta içine, iliklerine kadar hissediyordu. Tinch onun verdiği tepkiden hoşlanarak parmaklarını daha da ileri götürdü.

Genç adam düşüncelerin ötesinde kaybolmuştu. Ellerini, giysisinin beline götürüp aşağı itti, parmakları midesine doğru ilerledi. Onu okşarken, dokunuşları altında teni sıcak ve canlıydı. Yeniden ağzına dönmeden, dudaklarının boynunda oyalanmasıyla gözlerinde gördüğü zevk onu gülümsetti.

Öpüşmeleri derinleşirken, göğsü avucunu doldurana kadar yukarı çıktı. Addison hafifçe sıçradı ve öpüşmeyi yarıda kesti.

“Sakin ol,” diye fısıldadı Tinch. “Seni tutuyorum,” Onun gri gözlerinin içine bakarak elini göğüslerinde gezdirmeye devam etti. Sonunda dokunuşları altında sakinleştiğini hissetti, sonra başparmağını çenesine bastırıp ağzını açtı ve öpmeye devam etti.

Parmakları, nazik teninin üstüne daha sıkı kapanırken onun keyifle gülüşünü görmekten çok, hissetti. Şimdi onun dokunuşlarıyla hareketlenirken çıkardığı zevk sesleri ağzında yankılanıyordu.

Öpüşmeleri, giderek aç ve vahşi bir hâl alırken ikisini de tutkunun çılgınlığına taşıyordu. Tinch, elini aşağı indirip pantolonunu neredeyse çıkardıktan sonra yeniden yukarı çıktı, cesur okşayışlarla göğüslerini şekillendirdi. Addison açgözlülükle onun yakınlığını daha da fazla aradı, öpüşü neredeyse onunki kadar derinleşti.

Uzun bacaklarını beline sarınca, Tinch kadının onu kuşattığı hissiyle sallandı.

“Sakin ol,” dedi Addison gülerek. “Seni tutuyorum.” Uzun bacakları onun çevresini bir kez daha sıkıca sardı.

Tinch onun hislerinde ve tadında öylesine kaybolmuştu ki alarm sesini neredeyse duymadı. Sessizliği neyin bozduğunu anlayabilmesi için iki kalp atışı gerekti.

Sonra tutkunun ortaya çıkması kadar eski bir içgüdü doğdu. Tinch onu da yanında çekerek ayağa kalktı. “Yukarı çık,” diye fısıldadı bir an daha ona sarılarak. “Jamie’nin güvende olduğundan emin ol. Biri şu anda çiftliğe girdi.”

Addison merdivene koştu, Tinch de bir seksenlik konsola ulaşp, orada gizli tüfeğini kapı. Gecenin bu saatinde gelen biri söyleyecek önemli bir şey bulsa iyi ederdi.

Şerifin arabası, evin önünde durduğunda Tinch verandaya çıkmıştı. Şerif, “Addison burada mı?” diye bağırdı ve koşarak arabanın etrafından dolaştı.

“Evet,” diye yanıtladı Tinch, tüfeğini indirirken.

“Güzel. İkinizle de konuşmam gerekiyor.” Şerif eve girmek için davet beklemedi. “Dallas’tan haber aldım ve iyi bir haber değil.”

Addison merdivenden aşağı indi. “Ne oldu?”

Şerif Alex Matheson, karşısında duran iki kişide sıra dışı bir durum fark ettiyse bile herhangi bir yorum yapmadı. Sadece raporunu vermeye başladı. “Savcı, Sadie Noble’in ölümünü cinayet olarak karara bağladı. Kadın madde bağımlısıydı. Ama ölümünden önce dövüldüğü ve saatlerce yerde tutulduğunu gösteren be-reler vardı. Koluna giren son iğne sağ kolundaydı. Bu sağ tarafındaki ilk ve tek iğne iziydi.”

Addison her sözcüğü izliyordu. “Sağlak mıydı? Los Angeles’ta asistanlık yaptığım dönemde gördüğüm öyle sağlak madde ba-

ğimluları gördüm ki sol elleriyle iğne tutmaları bile mümkün değildi.”

Alex başını salladı. “Ayrıca çenesinde saç teli gibi incecik bir kırık vardı. Tahminime göre o gece gelen adamlar, onu yerde tutmaktan öylesine bıktılar ki sonunda yumruklayıp bayıltılar. Ayrıca otopside, eskiden kalma izler ve yaralarla birlikte, parmaklarından ikisinin haftalar önce kırıldığı ve hiç tedavi görmediği belli oldu. Ya fazlasıyla sakardı ya da daha önce defalarca acımasızca dayak yemişti.”

Tinch, boğazına kadar yükselen safrayı engellemeye çalıştı. Lori Anne’i orada olup küçük kardeşinin nasıl öldüğünü duymasına sevindi. Bu onun kalbini parçalardı. Tek umudu, sonunda iki kardeşin cennette buluşmalarıydı.

Addison birkaç soru sordu, ama Tinch duymak istediklerinin hepsini duymuştu. Sadie ölmüştü ve şimdi Jamie’nin bakımı onun sorumluluğuydu. Yani çocuğu korumak için hayatını ortaya koyması gerekse bile, Tinch bunu kesinlikle yapacağını biliyordu.

Şerif yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdu ve kollarını kavuşturdu. “İkinizin Jamie ile bağlantısını birkaç akraba dışında kimse bilmiyor. Karşımızdakiler profesyonel katiller değil. Büyük olasılıkla işledikleri cinayetin yanlarına kaldığına inanıyorlar ve ben onları yakalayınca kadar buna inanmaya devam etmelerini istiyorum. Şu an elimizde fazla bir şey yok. Karavan parkının çevresinden bazı insanlar birkaç gün önce Sadie’nin yerinin dışına park etmiş bir adam görmüşler. Ama adamı ya da arabayı ele geçirecek kadar ayrıntılı bir tanımlama alamadım.”

“Yani suç mahalline geri mi döndüler?” diye sordu Tinch.

Alex omuz silkti. "Parktaki birkaç karavanı kiralayan şirketi arayan biri, özellikle o karavanı kiralamak istediğini söylemiş. Resepsiyonist, önce temizlenmesi gerektiğini söyleyince, buna gerek olmadığı konusunda ısrar etmiş."

"Bir şey arıyorlar," diye ekledi Tinch.

"Benim tahminim de o." Alex gözünü ona dikti. "Çocuğun dışında bir şey. Eğer karavanda bulamazlarsa Jamie'de olduğunu ya da çocuğun o şeyin yerini bildiğini sanabilirler. Bir sonraki adımları, onu bulmak olabilir."

"Sırtında eski püskü giysilerden başka hiçbir şeyle gelmedi," dedi Tinch. Bunu üçü de biliyordu zaten. Jamie'de adamların istediği bir şey olması mümkün değildi ama bu, onların peşine düşmelerini engellemezdi. Onun bir şeyler bildiğini düşünebilirlerdi.

"O zaman plan ne?" Addison pek çok kez yapmış gibi Tinch'in bacağına hafifçe dokunarak yanına oturdu.

Şerif öne uzandı. "Belki Sadie'nin cenazesinde boy gösterecek kadar aptal ya da umutsuz olabileceklerini düşünüyorum. Töreni birkaç gün daha erteleyebiliriz. Gazetede hiçbir akrabası olmayan bu kadının nasıl yalnız öldüğü hakkında bir hikâye yazılmasını sağlayabilirim. Uyuşturucu tacirleri bunu okurlarsa Jamie'yi yakından görmek ve nerede kaldığını öğrenmek isteyebilirler." Tinch'e baktı. "Seni, Jamie'yi ya da Addison'ı orada görmek istemiyorum. Ortalığı gözleyen adamlarım olacak. Eğer ortaya çıkarlarsa o adamları belirlemek o kadar zor olmasa gerek."

"Bu işe yaramazsa, Dallas'ta Sadie'nin kim için çalıştığını araştıran bir ekibim var. Belki o taraftan bir şeyler ortaya çıkarabiliriz. Bunu kimin yaptığını gerçekten bulmak istiyorum ama önceliğim çocuğun güvenliğini sağlamak."

“Adamları yakalamak için düşünülen iki olasılık da uzun soluklu işler.” Tinch kaşlarını çattı. “Asla omzumdan geriye bakarak yaşamadım. Ama bu, edinmeye karar verdiğim bir alışkanlık. Çiftlik girişindeki kapının zili ve köpekler arasından hiç kimse benden habersiz mülküme giremez. Yarın Denver Sims’i arayıp, Rogers arazisini daha güvenli duruma getirmeme yardımcı olur mu diye soracağım.”

“Önce mal sahibiyle görüşmeyecek misin?” diye sordu Alex.

Tinch başını salladı. “Araziyi bugün satın aldım. Geriye sadece evrak işi kaldı. Gördüğüm kadarıyla Jamie’ye ulaşmanın sadece iki yolu var. Biri, Rogers Çiftliği ile aramızdaki açık arazi ama tahminime göre adamlar tembel. Herhâlde kilitli bir kapı onları dışarıda tutmaya yeter. İkincisi, ön kapımdan girerler ve bunu yaparlarsa, saat kaç olursa olsun, geldiklerini bilirim.”

Addison, Jamie’ye bir göz atmak için yukarı çıkınca Alex, Tinch’ten onu dışarı kadar geçirmesini istedi. Konuşmaya başladığında arabanın yanına gelmişlerdi. “Otopside, Sadie’nin ölüm sonrasında tecavüze uğradığı bulgularına ulaşıldı. DNA elimizde ama adamlar sistemde olsalar bile bulmak zaman alacak.”

Tinch başını salladı. “Çocuğun bunu öğrenmesini asla istemiyorum.”

Alex onayladı.

“Ayrıca,” sesini alçalttı. “Cenaze evine nakit ödeme yapıyorum. Böylece araştırsalar bile, ucu bana uzanan bir belge bulamayacaklar. Senin için sorun yoksa Tyler, cenazenin ilçe tarafından gömüldüğünü yazacak.”

“Tamam. Doktor burada seninle mi kalıyor?”

“Evinin güvenliğini sağlayıncaya kadar öyle. Bununla ilgili bir sorunun mu var Şerif?”

El fenerinin ışığında onun gülümsemesini yakaladı.

“Hiçbir sorunum yok. Ayrıca bugün duyduğum tek iyi haber bu.” Alex doğrulup uzun, narin bedenini gerdi. “Sadece onun güvenliğini düşünüyorum elbette.”

“O konu ve çocuk, burada olmasının tek nedeni,” dedi Tinch, niyetlendiğinden daha kaba bir şekilde. Yalan söylemekte Alex’ten daha becerikli değildi.

Tekrar içeri girdiğinde Addison’ı üst katta, Jamie’nin yanına kıvrılmış olarak buldu. Çocuk mu ağlamıştı yoksa doktor orasının gizlenecek en iyi yer olduğuna mı karar vermişti, Tinch’in bunu bilmesi mümkün değildi.

Çizmelerini çıkardı ve Jamie’nin diğer yanına kaydı.

Addison kolunu çocuğun üzerine sardı.

Tinch ışığı söndürdü ve onun eline uzandı. Parmaklarını onunkilere dolarken tek kelime etmedi. Kadın geri çekilmedi ve Tinch neden onun istediğini yapıp, güzel, tatlı bir öpücükle yetinmediğini kendine sorarken uykuya yenik düştü. Kadının onu öpüşü, daha uzun bir süre rüyalarını renklendirecekti.

Bunun nedenini kabullenmeyi reddetti ama yine de konu kafasında dönüp durdu. Daha fazlasını istediği için azına razı olmamıştı. Çok daha fazlasını...

BÖLÜM 24

SALI

4 EKİM

TURNER ÇİFTLİĞİ

Addison, her zamankinden daha geç uyandı. Jamie hâlâ yanında uyuyordu ama Tinch gitmişti bile. Duş aldı ve aynı giysileri üstüne geçirdi. Hastaneye gidince temiz bir doktor kıyafeti bulacağını biliyordu.

Sonra aceleyle aşağı koşturdu. Şansı varsa bu sabah Tinch'i hiç görmeden arabasına kapağı atabileceğini düşünüyordu. Dün gece kendini rezil ettikten sonra, ona ne söyleyeceğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Önce bir öpücük istemiş, sonra da adama saldırmıştı. Bacaklarını ona öyle sıkı sarmıştı ki istese bile kaçıp kurtulamazdı.

Görünüşe göre kaçmak da istememişti, çünkü onu, susuzluk-tan ölen bir adamın son nefesiymiş gibi öpmüştü.

Tinch'in bahçeden geldiğini görene kadar verandaya ulaşmış-tı. Omzuna asılı bir yular vardı ve sabah güneşine karşı şapkasını

iyice eğmişti. Addison, Birkaç saniye gözlerini ondan alıp uzaklara çeviremedi. Bu adamın kaba gücünde son derece güzel bir şey vardı. Bu adam dün gece, onu idare ettiği kolaylıkla, bir tüfeği de idare etmişti.

“Günaydın,” dedi orada olduğunu fark edince.

“Gitmeliyim,” dedi Addison. Yerinden kımıldamadı. Arabaya doğru ilerlese onun yanından geçmesi gerekcekti ve ona bu kadar yakın olmak istediğinden emin değildi. Henüz değil. Sınirleri henüz çok hassastı. Nasıl davrandığını düşününce bile yüzü kızarıyordu.

“Dün gece hakkında,” diye başladı tam karşısına geçip gözlerinin içine bakarken.

“Dün geceyi unut.” Davranışını konuşmak istemiyordu, yapamazdı. “Asla olmamalıydı. Sana bir özür borçluyum. Vahşi olduğunu söylerken yanıliyordum. Görünüşe göre vahşi olan benim. Beni öpmeni isteyip sonra da saldırmam aşırı bir cesaretti. Davranışım korkunçtu.”

Tinch şapkasını geriye itti, sanki bir uzaylıyla konuşmaya çalışmış gibi gözlerini ona dikti. “Uyurken elini tuttuğumu düşünüyordum. Güzeldi.”

“Ah.” Sanki içinden dışına güneşte yanmış gibi hissetti. “Onu unutmuştum.”

Yavaş bir gülümseme Tinch’in yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkardı. “Ve ötekine gelince. Bana saldırmadın Addison. Ben oradaydım ve her şeyi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Eğer ol-duysa, sınırı aşan bendim, sen değil.”

“Bunun için teşekkür ederim.” Onun, olanları inkâr etmesini ya da övünmesini beklemişti. Hatta onun kafayı yemiş biri

olduğunu söylemesini. Eskiden ilişki kurmuş olduğu erkeklerin normal davranış tarzı bu olurdu ama karşısında duran bu kovboy gibisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

“Güzeldi.” Addison’a bir adım daha yaklaştı. “Seni korkuttuy-sam özür dilerim.”

“Beni korkutmadın.” Bir ayağından diğerine yaylandığını, kollarını hareket ettirdiğini hissedebiliyordu. Babasının, kıpır kıpır oynaşmadan rahat durmasını emreden sesi çocukluğundan yankılandı. “Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? İşe gitmeliyim.”

Tinch, verandadan bir adım uzaklaşarak ona rahatça geçecek yer bıraktı. “Bunu konuşmamıza gerek yok Doktor.” Şapkasını birkaç santim kaldırdı, sonra tekrar eski hâline getirdi. “Sana iyi günler dilerim.”

Neredeyse koşarak arabasına gitti. Bir parçası bu gece geri gelmeyeceğini söylemek istiyordu. Burada ne işi olduğunu zaten bilmiyordu. Jamie eve yerleşmişti ve Tinch onunla ilgilenebilirdi. Kendi evine gitmeli ve çocuktan telefonla haber almalıydı. Ama Addison uzak duramazdı. Jamie’ye önem veriyordu ve ona yardım etmek istiyordu. Ancak ta içinde, derinlerde, Tinch’i görmek için geri geldiğini biliyordu, çocuğu değil.

Hastaneye kadar on millik yolda arabayı sürerken, onun kendisine nasıl sarıldığını düşünmeden edemiyordu. Onu asıl şaşırtan, adamın almadığını; tam aksine verdiğini fark etmesiydi. Onu memnun ediyordu, daha önce bunu hiç kimse yapmamıştı.

Yavaş bir gündü, geciken evrak işlerini tamamlayacak, hatta dinlenme odasında bir süre kestirecek zamanı kaldı. Georgia Vasey, Addison’a yorgun görüldüğünü, kendisini iyi hissedip etmediğini sordu.

Addison, iyi arkadaşı olan hemşireye hiçbir şey söyleyemezdi. Ona anlatmak istese ve bu güvenli olsa bile, yolun ilerisindeki komşusuyla arasında olanları nasıl açıklayabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Hayatında ilk kez birini, sadece ona ihtiyacı olduğu için istemesini nasıl açıklayabilirdi?

Saat beşe doğru acil servis boşalmıştı. Addison, Tinch'i arayıp akşam yemeğini getireceğini söyledi. Sonra üstünü değiştirdi, kot ve süveter giyerek hastaneden ayrıldı.

Yarım saat sonra Tinch'in evine girince Jamie ona doğru koştu. "Yiyecek!" diye bağırdı. "Açlıktan ölüyorum. Tinch enişte bugün ata tek başıma binmeme izin verdi. Millerce, millerce yol gittik."

Addison bütün gün buraya bir an önce geri gelmeyi beklediğini fark edip gülümsedi. "Önce yemeğimizi yiyip, sonra da bana Çin Daması öğretmeye ne dersin?"

Tinch soğutucudan bir gazoz çıkardı. "Burada olmana sevindim. Jamie ile kalmanın sakıncası yoksa bugün getirilen bir atla birkaç saat daha işim var. Onun henüz bu kırsağın çevresinde olmasını istemiyorum."

"O at kötü," dedi Jamie bir yandan ağzına patates kızartmalarını doldururken.

"Hayır," Tinch düzeltti. "Yaralı. Veteriner yarasını dikti ama bandajı değiştirmem gerek ve yakınında birinin bulunmasından pek hoşnut olmuyor."

"Jamie ile elbette kalırım." O zamana kadar hem işini yapıp hem de dört yaşında bir çocukla ilgilenmenin ne kadar zor olabileceğini düşünmemişti.

Tinch, "Sağ ol," dedi ve uzanıp onu yanağından öptü.

Addison daha tepki veremeden o kapıdan çıkmış, Jamie ise hangi yemeğin onunki olduğunu sormaya başlamıştı.

Yemek yedikleri sırada Jamie ona gününü anlattı. “Bugün bir dolap temizledik ve bir sürü giysiyi kutulara doldurduk.” Yavru kediye yeşil salata yedirmeye çalışırken ekledi, “Ayrıca hangi odanın benim olacağına karar verdik. Tinch eşyalarımı oraya koyabileceğimi söyledi ama kendimi hazır hissedinceye kadar orada uyumam gerekmiyor. Seninle ve onunla uyumaya devam edebileceğimi söyledi.”

“Biliyorsun Jamie, evim yolun ilerisinde. Bir noktadan sonra evime geri dönmek zorundayım.”

“Biliyorum,” —Jamie her an ağlayacakmış gibiydi— “ama bu gece değil.”

“Bu gece değil, ancak yakında.”

Jamie başını sallayarak onayladı. “Tinch, oraya yerleşmeye karar verdiğimde yavru köpeklerden birinin benim odamda uyuyabileceğini söyledi. Büyüdükleri zaman çevredeki en iyi bekçi köpekleri olacaklarmış. Onlar havlamadan hiç kimse evimize adım bile atamayacakmış.”

“Sen ve Tinch bugün çok mu konuştunuz?”

“Elbette, hep konuşuyoruz. Ve ne, biliyor musun?”

“Ne?”

“Hiç konuşmayı bırakmamı ya da annemin hep yaptığı gibi sessiz olmamı söylemiyor. Dilediğim kadar soru sormama izin veriyor. Ama yanıtları hatırlamam gerekiyormuş, çünkü bu dünyada onlara iki kez yanıt vermek için yeterli zaman yokmuş.”

Addison güldü. Neredeyse Tinch’in aynen o sözleri söylediğini duyabiliyordu.

“Annemin bana hep baş belası dediğini söyledim ona. Tinch ne dedi biliyor musun?”

Addison bekleyemiyordu. “Ne?”

“İnsanların sana ne dedikleri önemli değil, önemli olan senin buna ne yanıt verdiğin.” Jamie kaşlarını çatı. “Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.”

Addison, saat dokuzda Jamie’yi yatırdı ve uyuyana kadar yanında kaldı. Alt katta Tinch’in çıkardığı gürültüyü duyunca yataktan kalktı, elbise gibi kullandığı onun eski gömleğini giydi ve ona katılmak için parmaklarının ucunda aşağı indi.

Mutfakta oturmuş, soğuk bir sandviçle bir bardak sütü mideye indiriyordu. Bir an onun tükenmiş görüldüğünü düşündü ve Jamie için duyduğu endişenin dayanma gücünü aşıp aşmadığını merak etti.

Onun gelişini duymuş olmalıydı. Yerinde doğruldu ve merdivene doğru baktı. Şapkası, başında iyice geriye itilmişti, sanki sonunda evin içinde olduğunu fark etmemiş gibi. Gömleği ve kot pantolonu o kadar kirlenmişti ki, atla güreşmiş olmalıydı.

“Sana katılmamın sakıncası var mı?” diye sordu.

“Sadece, hiç soru sormamaya söz verirsen.”

“Anlaştık.”

Onun karşısındaki tabureye tırmandı ve dirseklerini tezgâha dayadı. “Onu senin için ısıtabilirim.” Bir zamanlar sıcak olan biftekli sandviçi işaret etti. “Sanırım bu hâliyle yemeye geçecek kadar iştah açıcı değil.”

“Hayır, sağ ol.” Soğuk yiyeceği yeniden tabağa attı. “Zaten o kadar da aç değildim. “Uzun bir gündü. Clifton Creek’ten bir ve-

teriner, eski dikenli tellere dalmış yarı vahşi bir Appaloosa kısarak getirdi. Karnına kadar tamamen kesilmişti.”

“Ona bir bakabilirim.” Addison bir atı tedavi etmeyi önerdiğine inanamıyordu.

Tinch başını sallayarak karşı çıktı. “Çok tehlikeli. Kesikler dikildi ve tedavi edildi. Mikrop kapmazsa iyileşecektir. Ayağa kalktı ve bir gazoz aldı. “Geceyi geçirmek için eve döndüm.”

“Dün gece aramızda olanlar konusunu konuşmak ister misin?

Tinch’in mavi gözleri onunkilerle buluştu. “Pek değil. Bir daha asla olmamalıydı, diyeceksen hiç istemem.”

“Muhtemelen, bir daha olmamalıydı,” diye kabul etti. “Ama yaptığım için pişman değilim. Sadece bunun bana uygun olmadığını bilmeni isterim. Gerçek ben, bu değilim. Öyle biri değilim.” Aşağı, ellerine baktı. “Daha önce hiç kimseyle böyle olmamıştım.”

“Nasıl yani?”

“Bilirsin, vahşi, tehlikeyi umursamaz, tutkulu, talepkâr...” Ona bir göz attı, gülümsediğini görünce şaşırdı. “Komik değil Tinch. Geri çekilmeyi denesen bile, gitmene izin vereceğimden emin değildim.” Gözlerini kapadı, onu sadece kollarıyla değil, bacaklarıyla da nasıl sardığını hatırladı.

“Yani *benden* yararlandığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Yorgun bedeninden bir kahkaha koptu.

“Bunu düşünecek bütün bir günüm vardı ve öyle olduğuna karar verdim. Ama daha önce hiç bu kadar vahşice davranmadığımı bilmeni istiyorum ve bir daha olmayacağına söz veriyorum. Sana hâlâ saygı duyuyorum.”

Yeni bir kahkahayı bastırmaya çalışırken ağzındaki gazozu püskürdü. "Müthiş bir şeysin Doktor. Gerçekten müthiş bir şeysin. Dün gece *senin* benden nasıl yararlandığına gün boyunca kafa yorduğumu düşündüğüne inanamıyorum. Alarm çalmasaydı kim bilir bana daha ne *yaptıracaktın?*"

Addison gözlerini ona dikti. Ciddi miydi yoksa ona takılıyor muydu, bilemiyordu. "Bu nedenle bence en iyisi arkadaş kalmanız ve bunu mantıklı yetişkinler gibi atlatmaya çalışmamız."

"Katılıyorum," dedi "Yeniden *kontrolünü* kaybetmeni istemem. Kim bilir bana daha neler yapardın?"

"Kesinlikle." Tabureden aşağı zıpladı. "İyi, şimdi bunu hallettiğimize göre, yatağa gitmemizi öneririm."

"Tatlım. Hiç teklif etmeyeceksin sanmıştım."

Merdivende kadının peşine takıldı. "Duş alıp temiz bir kıyafet giysem iyi olacak. Yoksa bütün gece çamur koklarsın."

"Giyisilerle uyumana gerek yok. Artık anlaşılmaya vardığımızıza göre birbirimizin yanında rahat etmememiz anlamsız olur. Neden genelde uyurken giydiklerinle yatmıyorsun?"

"Genelde hiçbir şey giymem," diye yanıtladı. Sen benim gömleğimle yattığına göre, ben de eski bir kot pantolonla yetineceğim."

On beş dakika sonra yatağa geldiğinde Addison onun sadece dar bir kot giydiğini fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. Bu adamda anlayamadığı çok şey vardı. Jamie'ye, atlara ve ona karşı o kadar nazikti ki... Ama onu bir kavgada, beş erkeği alaşağı ettiği gece tanıdı. Bir aileyi barındıracak kadar büyük bir evde tek başına yaşıyordu. Kendini bir kadın gibi hissetmesine neden oluyordu. Ondan yana dönünce, solgun ay ışığında bile onu izlediğini söyleyebilirdi.

“Ne?” diye fısıldadı kaşlarını çatıldığını fark edince.

“Sana dokunmak istiyorum,” dedi açıkça. “Yapmayacağım ama bu duyduğum ihtiyaca engel olmuyor. Sadece bilmeni istiyorum. Arkadaş olma oyununu dilediğin kadar sürdürebiliriz ama bu içimdeki sızıyı, seni yakınımaya çekip, ellerimi bedeninde gezdirmeye arzusunu yok etmiyor.”

Addison, aklından geçen ilk şeyi söyledi. “Bir süredir kadınsız kaldın. Jamie’nin burada olması çapkınlık hayatını yavaşlatıyor herhâlde.”

“Bir çapkınlık hayatım yok,” diye düzeltti. “Ve ben *herhangi* bir kadını istemiyorum Doktor, kollarımda seni tutmak istiyorum.”

Hiçbir erkek onunla bu kadar açık konuşmamıştı. Tinch flört etmiyor ya da akıl oyunları oynamıyordu. Sadece dürüst davranıyordu ve bu onun ödünü kopardı.

“Olmuyor,” diye fısıldadı. “Biz bu olamayız.”

Yatakta yuvarlanıp erkeğe sırtını döndü. Bir parçası, onun sadece dürüst davrandığını biliyordu. Davet edilmeden araya çektiği çizgiyi asla aşmayacağını da biliyordu. Sorun Addison’ın yavaşça aklını kaçırdığını hissetmesiydi. Gelecek defa yalnız kaldıklarında çizginin üstünden kendisinin atlamayacağına pek az inancı vardı.

BÖLÜM 25

ÇARŞAMBA

5 EKİM

Beau, bir canlı müzik gecesinde, barın ikinci kez dolmasını izledi. Yarım düzine hemşire bile, yeniden gelmişti.

“Şimdi, bu gece sakın ol ortak,” dedi Border. “Ağabeyim, molalar arasında dışarı çıkıp gelenlere merhaba diyebilmemiz için Harley’e kafesin kilidini açmasını söyledi. Oldukça önemli bir anlaşma. Harley, biz hayranlarımızla görüşürken barın kapalı olacağını açıklayacak.”

“Ne hayranları?” Dinledikleri, Beau’nun dikkatini çekmişti ama sarhoşların onunla konuşmak isteyeceklerinden kuşkuluydu. “Hemşirelerin birkaçını yakından görmeye karşı çıkmam ama başka kimsenin benimle tanışmak isteyeceğini sanmıyorum.”

Border sandalyesini tekmeledi. “Pekâlâ, dışarı çık ve hemşirelerle tanış. Ama unutma, bunu yaptığımızda nazık ol. Ağabeyim, uzun boylunun bir bakıma onun arkadaşı olduğunu söyledi.”

“Adı ne?”

“Big bilmiyordu. Ona sormayı unutmuş. Sanırım ‘bir bakıma’ olmasının nedeni bu.”

Beau daha fazlasını bilmek istemedi. Molada muhtemelen kafa-
feste kalması gerektiğine karar verdi. Nasıl olsa gerginleşip keke-
lemeye başladığı ya da daha kötüsü, gözlerini kızların memelerine
dikerdi. Martha Q, memeleri düşünmeyi bırakmazsa çok yakın-
da sapıklık çizgisini aşacağını açıkça belirtmişti.

Beau, bir kadının memelerine dokunmanın nasıl bir his oldu-
ğunu anlatan bir şarkı yazmayı düşündü ama kalabalığın sadece
yarısının bundan hoşlanacağını tahmin etti. Sonraki bölümde
çalışırken mantık uygulamayı denedi. Kadınlar memelerini gös-
termeyi seviyordu. Ya onları dışarı doğru iter ya da erkekler daha
iyi görebilsin diye öne eğilirler. Erkekler onlara dokunmaktan
hep hoşlanmıştı. Onun için de insanların tokalaşmayı bırakıp
memelere dokunarak selamlaşmaya başlamaları mantıklı olurdu.
Bu, dünyayı çok daha dostça bir yer hâline getirirdi.

Böyle bir şey önerse babasının ne diyeceğini düşününce Beau
neredeyse boğuluyordu. Bildiği kadarıyla babası hayatı boyunca
meme kelimesini kullanmamıştı bile.

Mola zamanı gelince Harley, barın on dakikalığına kapandı-
ğını anons etti ve kafesi açtı. İnsanlar, Beau’yu şaşırtarak, elini
sıkmak için aceleyle ilerlediler. Tek kelime etmesine gerek kalma-
dı. Birbiri ardına hepsi, müziğini ne kadar sevdiklerini söylediler.

Border yanındaydı ve her birine teşekkür etti.

Birkaç dakika sonra kalabalık azaldı ve Beau hemşirelerden bi-
riyle yüz yüze geldi. Daha önce dans ederken dikkatini çekmişti.

“Selam,” dedi kız. “Grubun diğer üyesi, bunu sana getirmemi
istedi. Birkaç şarkıdan sonra hep susuzluktan öldüğünü söyledi.”

Eline bir meşrubat tutuşturdu. “Müziğini dinlemekten hoşlanıyorum. Bazı şarkıların bana ağlama isteği veriyor. Sanırım zaman zaman hepimiz o tür yalnızlığı hissederiz. Anlatış tarzında bana dokunan bir şeyler var.”

Beau tek kelime etmek için bile kendine güvenemedi. Kız nazik davranıyor, onu bir şey sanıyordu. Kekelemeye başlamak ve kızın onun özel biri olmadığını anlamasını istemiyordu.

“Ayrıca müziğinle dans etmeyi de seviyorum.”

Gözlerini sonuna kadar açmış ve onun alınına dikmişti. Kendine güvenemiyor, kızın memelerine bakma korkusuyla gözünü kırpmaya bile korkuyordu. Kısa, sarı saçları; güzel, düzgün bir alını vardı.

“Siz çaldığınız sürece kızlarla her hafta buraya gelmeye karar verdik. Bu kasabadaki en iyi eğlence sizsiniz. Harley bile bunu biliyor.”

Beau başını salladı ve içeceğinin yarısını yuttu.

“Daha önce hiç duymadığım şarkıların var. İnsanları iyice birbirlerine sokulup, müzikle sallanmaya iten şarkılar. Onları sen mi yapıyorsun?”

Bir kez daha başını sallayarak doğruladı.

“Belki bir gece, çalmayı bitirdikten sonra, eğer istersen, biz...”

Beau ona boş bardağı uzattı ve Harley'nin açık tuttuğu kafes kapısına doğru fırladı. Bir an, özgürlük hakkı tanınmış ama esarete dönmeyi sabırsızlıkla bekleyen bir tür kafes maymunu gibi hissetti kendini. O kızın yanında bir dakika daha kalsa bakması gereken yere bakacak ya da öyle kötü kekeleyecekti ki sesi takılmış plak gibi çıkacaktı.

Arkasında Border'ın kızla konuştuğunu duyuyordu, işe dönmek zorunda olduklarını anlatıyordu ona, ama Beau başını kaldırıp bakmadı. Ekipmanlarını kurmaya, notalarını düzenlemeye odaklandı.

Border kafese girip arkaya geçerken ona omuz atıp mırıldandı, "O şirin küçük hemşireye ne dedin?"

Beau fısıldadı, "Hiçbir şey."

"Bu durumu açıklıyor." Border uzanıp basgitarını aldı. "Bana senin ne sorunun olduğunu sordu."

"Ona ne dedin?"

"Merak etme ortak. Arkanı kolladım. Gerzek bir dahi olduğunu söyledim. Sadece müzikle çalışıyorsun sen, sayılarla değil. Bunun onu korkutup kaçıracağını sanmıştım ama seninle tekrar konuşmak istiyor."

"Harika." Beau kendini dünyanın önde gelen uzmanlarından biri olarak görebiliyordu.

"Her zaman. Duyduğuma göre bir kızı kafandan atmanın tek yolu, yeni bir tane bulmakmış."

"Bunu sana kim söyledi? Dokuz yüzlü hatlardan bir kız mı?"

"Hayır." Border gitarının askısını omzuna geçirdi. "Ağabeyim o telefonların faturasını alınca, bir daha ararsam parmaklarımı kıracağını söyledi."

Beau arkadaşına sırtıttı. "Çalışını geliştirebilirdi bu."

Border amplifikatörü açtı. "Yani o güzel hemşireyle aranı bulmaya çalıştığım için bana kızmadın mı?"

"Hayır ama bir daha yapma. Karşı cinsle yaşadığım son iki kazadan sonra, iki adımlık toparlanma planını uyguluyorum."

“Nedir o?”

“Bir: Bütün dişilerden uzak dur. İki: Birinci adımı tekrar et.”

İlk şarkıya başladılar. Küçük topluluğu ısıtmak için hızlı bir parçaydı.

Beau şarkının yarısında karşıya bakınca, salondaki herkesin kadehini ona kaldırdığını gördü. Küçük hemşire bile ona gülümsüyordu.

Beau da ona gülümsedi. Kızın bir süveter giydiği dikkatini çekti. Kış mevsimi, onun sorununun yanıtı olabilir, diye düşündü. Sadece üşüyen kızlarla çık. Ne kadar sıkı giyinirlerse, o kadar iyi.

BÖLÜM 26

T Tyler Wright, cep telefonunu banyoya girerken bile yanında taşıdı. Onu cep telefonundan hiç kimse asla aramamıştı. Yani telefon çalarsa kimin aradığını bilecekti. Ya Autumn doğuma gitmek için arabayı hazır etmesini söyleyecek ya da Kate sağ salim eve dönüş yolunda olduğunu haber verecekti.

Kate'in sözünü ettiği şifre üzerinde durmak istemiyordu. Konuşamayacağı bir yerde, tehlikede olabileceğini aklına getirmek istemiyordu. Nişanlanmalarından sonraki aylarda bir yangını soruşturmak için bir yerlere götürüldüğünü anlatmıştı. Güvenli olmayan yerlere. Keskin nişancıların bekleyebileceği ya da bombaların patlayabileceği yerlere.

Uzmanlık alanı, kadın ya da erkek, kundakçının suç mahallinde bıraktığı imzadan bir profil çıkarmaktı. Tyler'ın Kate'i sevmesinin bin tane nedeni vardı. Asıl anlamadığı, Kate'in onu neden sevdiğiydi.

Binbaşı Katherine Cummins bir karmaşıklık mucizesiydi. Dünyayı dolaşmış, binlerce kişi için daha güvenli hâle getirmişti. Eğitimliydi, akıllıydı ve —onun için— güzeldi. Öte yandan, kendisi basit bir hayat yaşamış, babasının ve büyükbabasının

yaptığını yapmıştı. Vermesi gereken yedi, sekiz kilosu vardı. Pek ender kitap okurdu ve genelde *Times*'ın pazar bulmacasını tamamlamak bile ona zor gelirdi.

Tyler, Sadie Noble'ın cenaze törenini hazırlarken zihninin Kate'le hikâyesinde dolaşmasına izin verdi. Sanki beynindeki ekranda oynayan büyük bir aşk filmiydi. Buzlu bir gecede, Oklahoma'da, Quartz Dağı'nda bir konaklama tesisinde tanışmışlardı. İkisi de durmayı planlamamıştı ama yol şartları devam etmeyi olanaksız hâle getirmişti. Şans eseri aynı masayı paylaşmışlar, gece boyunca kırmızı şarap içerek konuşmuşlardı. Sonra ilişkileri elektronik postayla sürmüştü. Aylar geçtikçe, Kate yaşamının bir parçası olmuştu.

Hayır. Kafasındaki filmi geri sardı. Yaşamında gerçek görünen tek şey olmuştu. Bir defasında onu kaybettiğini sanmış, onun bağlantıya geçmesini beklemekten başka hiçbir şey yapamamış, bitmeyen saatler boyunca bilgisayar ekranından gözlerini ayıramamıştı. Sonunda bir gece notuna yanıt vermişti. Kate, son altı aydır mümkün olan her hafta sonunu Harmony'de... hayır, düzeltme. Her hafta sonunu onunla geçirmişti. Gece sokaklarda uzun yürüyüşler yapmışlar ve gülmüşlerdi. Onlar için önemli olan her şeyi konuşmuşlar, şafağa kadar birbirlerine sarılmışlardı.

"Evlenmeliyiz." Gerekirse diye şapele bir sıra daha sandalye eklerken Tyler, kendi kendine mırıldandı. "Eve dönünce, ayağımı yere vuracağım."

Bunu yapamayacağını biliyordu ama söylemek bayağı rahatlatıcı geliyordu. Kate'in kendi aklı vardı. Asla kontrol edilebilecek bir kadın olmayacaktı. Başka türlü olmasını da zaten istemezdi. Onun için istediği tek şey sevilmesiydi ve bu göreve kendini hazır

hissediyordu. Vereceği sevgiyi neredeyse hayatının büyük bölümünde biriktirmişti.

“Eve gel Kate,” diye mırıldandı çalışırken. “Sapasığlam bana geri dön.”

“Bay Wright?” Calvin şapelin ön tarafından seslendi.

“Sizce bu zavallı kızın cenazesine gelen olur mu? Harmony’de tek bir ruh bile tanımadığına eminim.

Tyler ön taraftaki çıplak basamaklara göz attı. Calvin insanların ayin için gönderdikleri çiçekleri hep oraya dizerdi. Kimse bir saksı çiçeği bile göndermemişti. Genelde çiçek sayısı, ayine katılanlarla paralel olurdu. “Calvin, ziyaret odalarındaki ipek süslerin bir bölümünü buraya getir. Birileri gelse de gelmese de, buranın güzel görünmesini istiyorum. O beyazların da tozunu silkeleyip arka tarafa yerleştir.”

“Melek kanatlarını mı?” diye sordu Calvin.

“Evet,” Tyler gülümsedi. “Melek kanatlarına benzeyenleri.”

Bir saat sonra, Tyler şapelin ön tarafını çiçeklerle doldurduğu için çok memnundu. Arkaya yakın yerden Tinch Turner’ın yanında zayıf bir oğlan çocukla tabuta doğru ilerlemesini izledi. Cenaze törenine daha iki saat olduğu için sadece birkaç ışık yanıyordu ama her şey hazırlanmıştı. Büyükbabasının inşa ettiği zamandan beri hiç değişmemiş olan küçük şapel muhteşem görünüyordu. Zengin cilalı tahta, sesleri emen yer halısı, gölge ve ışıklarla tavanda danteller oluşturan şamdanlar...

Tyler, çocuğun tabuta dokunduğunu gördü, sonra kovboy onu kucağına alıp, omzunda ağlamasına izin verdi. Çocuğun, Sadie Noble’in oğlu olduğundan Tyler’in hiçbir kuşkusu yoktu. Onu şaşırtan hâlâ kovboyyla birlikte olduğunu görmektir. Çocuğu Tinch aldıysa, demek başka akrabası yoktu.

Yan geçitten yürüyüp kilisenin önüne çıktılar. Tyler'ın yanından geçerken Tinch sadece, "Teşekkürler," dedi.

Tyler gururla sırtını dikleştirdi. Cenazeye başka hiç kimse gelmese bile önemli değildi. Küçük oğlan için elinden geleni yapmıştı ve bu yeterliydi. Güzel cilalı tabutu, çiçekleri ve annesini çevreleyen melek kanatlarını her zaman hatırlayacaktı. Onunla ilgili son anısı huzur dolu olacaktı.

Geçerlerken kapıyı tuttu. Tinch çocuğu hâlâ kucagında taşıyordu.

"Eğer bir soran olursa, burada değildik," diye fısıldadı Tinch.

"Anlıyorum." Tyler'ın ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

Bir şekilde, çocuğun güvenliği tehlikede idi ve sadece bunu bilmek ona yetiyordu.

İki saat sonra karavan parkından bir düzine kişi, yas tutmaktan çok, meraktan cenazeye geldi. Tyler arkada durdu, sanki şort değil de, uygun kıyafetler giymişler gibi gelenleri karşılayıp selamladı. İki kadına içkilerini basamaklarda bırakmaları gerektiğini söyledi. Tyler'ın sigara içmemesi için ısrar ettiği bir adam kaşlarını çatı.

Bir ergenin, tabut kapalı olduğu için yakındığını duydu. Başka bir kadın burnunu gürültüyle temizledikten sonra, maçıymış gibi kâğıt mendili sıraların arasına attı.

Tyler kapıları kapatmadan hemen önce, üstü kapalı gri bir kamyonetten siyahlar giymiş adamlar indi. Ona bir korku filmi-nin oyuncularını gibi görünmüşlerdi: sıksa vücutlar, kanlı gözler. Ve acilen yıkanmaları gerekiyordu. Bir tanesi şapelin içi çok soğukmuş gibi titriyordu, bir diğerinin burnu akıyordu ama farkında değil gibiydi. Madde bağımlıları, diye düşündü. Acaba Sadie de onlardan biri miydi diye merak etti.

Doğduğu günden beri, dünyaya kaş çatarak bakıyormuş gibi görünen ufak tefek sürücü, kamyonetten en son inerek şapele girdi. Nerede olduğunun tamamen bilincinde olan bir tek kişi o gibiydi. Diğerlerini küçük ördeklermiş gibi peşinden sürükledi. Tyler sürücünün kötü, zalim bir havası olduğunu düşündü, bir hapisane kaçkını. Giydiği takım elbisenin gizleyemediği bir kötülük.

Sırıltmasını bastırmak için kendini zorlayan Tyler, Kate'in, "*hapisane kaçkını* deyimini nereden biliyorsun?" diye sorduğunu neredeyse duyuyordu.

Alex ve Hank Matheson, korku grubunu izleyerek şapele girdiler ama en arka sıraya geçtiler. Şerif üniformalı değildi ama Tyler onun yine de görevde olduğu hissine kapıldı. Hank daha rahat görünüyordu. Alex defteri imzalarken o, Tyler'a gülümsedi. "Burada ilginç bir grup toplamışsın Ty," diye fısıldadı. "Ölünün başında bekleyenler için bir kampanya mı var?"

Tyler, şapeldeki insanlara göz attı ve gülmemeye çabaladı. Siyahlar giymiş iri yarı iki haydut yan kapıdan girmiş olmalılardı. Kamyonetle gelenlerle ya da karavan parkı sakinleriyle birlikte oturmadılar. İçine kolayca birkaç silah saklanabilecek bol ceketler giymişlerdi. İkisinin de yara izleri ve dövmeleri vardı ama insanları uzak tutan, sürekli asık duran suratları olmalıydı. Bir tanesi kamyonetle gelenlere dik dik baktı ama sanki küçük adamı tanıyormuş gibi sürücüyü başıyla selamladı.

Eski orgu çalan Bayan Dewly, içeri girip yerini aldı. Onun iki arkadaşı da öyle. Bayan Dewly'nin ne zaman sabah cenazesi olsa, onlar da katılırdı ve ayinden sonra üçü birlikte öğle yemeğine çıkarlardı.

Tyler'ın aklına, Alex'in Sadie Noble'ı her kim öldürdüyse cenazeye katılabileceği düşüncesiyle orada bulunduğu fikri geldi.

Tyler, Sadie'nin öldürölmüş olduğunu bilmemesi gerektiğinin farkındaydı ama Dallas'ta şüpheli ölüm olaylarını inceleyen memur konuşmayı severdi.

Tyler çevresine bakındı. Bayan Dewly'nin arkadaşları ve Mathesonlar dışındaki bu insanlar arasında en olası cinayet zanlısını bulup çıkarmak zor olmalıydı. Cenazeye katılanların yarısı biraz bozuk para için birini öldürecek tiplere benziyorlardı.

Annesi için ağlayan küçük oğlanı düşündü ve Tinch, onu törene getirmediği için memnun oldu. Sözde dost görünen bu insanlar yerine, kovboyun yanında kalması onun için çok daha iyiydi.

Tyler kapıyı kapatırken bir şerif yardımcısının, oradaki bütün araçların plaka numaralarını yazması dikkatini çekti. Bayan Dewly'ninkini bile.

Tören kısıydı. Bir ilahi, iki dua ve Tanrı'nın armağanı olan yaşamın güzelliğİ hakkında beş dakikalık bir vaaz. Hiç kimse vaizin söylediklerinin tek kelimesine bile inanmış görünmüyordu. Kamyonetteki bağımlılardan ikisi ilahi sırasında uyuyup kalmışlardı.

Tyler bir yönetici olarak karar verdi, burnunu o kadar gürültülü sümküren kadının, dua sırasında bedava kâğıt mendil paketlerini devasa çantasına doldurduğunu görünce, tören sonrası salonda onları kahve ve kurabiye ikramının beklediğini söylemekten vazgeçti.

Herkes dışarı çıkarken Tyler, şerif yardımcısının çimenlik alandaki, yapraklarını dökmeyen ağaçların fotoğraflarını çektiğini düşündü.

Sonunda kilisede sadece kamyoneti süren adam ve iri yarı iki haydut dışında kimse kalmamıştı. Alex ve Hank, fuayede Tyler'la birlikte, şapeli giriş yolundan ayıran uzun tahtaların arasından bakıyorlardı.

Haydutlardan biri cenaze evi müdürünün Şok geçirmesine neden olarak tabutu açtı.

Tyler gidip ona engel olmaya niyetlendi ama Alex elini onun koluna koydu.

Üç adam açık tabutun karşısına geçtiler. Sessiz kilisede konuşmaları kolayca arka taraftan duyuluyordu.

“Malı üstünde taŐıdıŐını sanmıyordun, öyle deŐil mi Sullivan?”

“Hayır, belki Şansımız yardım eder, diye düşünmüştüm. Başka nerede olabilir, bilemiyorum.”

“Hiçbir zaman güzel bir kadın deŐildi ama lyken berbat görünüyor,” dedi lnn en azmanı.

“oŐu insan öyledir,” diye birden parladı kamyonetin sürücüsü ve eldivenlerini giydi. “Zulayı nereye sakladıŐı konusunda bize yalan sylediŐı için layıŐını buldu.”

“Evet,” dedi tabutun kapaŐını kapatırken. “Bu keŐ kadın bir daha yolumuza ıkamayacak.”

Tyler, Alex’in onu kapıya doŐru ittiŐini hissetti. Adamlar dışarı çıkarken Tyler’a törenin ne kadar güzel olduŐunu söylemekle meŐgld. Hank ise Alex ve Tyler’ın önüne gerilmiŐ, onları büyük lŐde adamların gözünden gizliyordu.

Adamlar gittikten sonra, Tyler sohbeti bir yana bıraktı. “Sence o adamlar onu öldürenler miydi?”

Alex bir kaşını kaldırdı. “Sen nereden biliyorsun... Neyse önemli deŐil. Evet, olabilirler. Onları buralarda yine görürsen bana haber ver.”

Adamların arabaları kaybolduktan sonra bile Hank nöbet tuttu. “Neden onları tutuklamadın?” diye sordu karısına.

“Cinayet olduğunu bildiğimizden haberleri yok. Onların açısından bilinen tek şey, gazetede yazanlar: kaza sonucu aşırı doz. Onlar daha kuşkulandıktan Bölge Savcısı’na hiçbir zayıf tarafı olmayan bir dava sunmak istiyorum.”

“Onlara birkaç soru sorma şansını yakalayabilirsin.” Hank kasabanın merkezine doğru ilerleyen arabaları izledi. “İki haydudun içinde bulunduğu araba, polis merkezine doğru saptı.”

Alex, şerif yardımcısının arabasına koştu.

Hank, Tyler’ın yanında kaldı ve seslendi. “Akşam yemeğinde görüşürüz tatlım.”

Tyler dönüp en iyi arkadaşına baktı. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Böyle tehlikeye atılmasına nasıl izin veriyorsun? O iki adam, Sadie Noble’ı öldürenler olabilir. Onlarla karşılaşacak, belki yüzleşecek.”

“Biliyorum.” Hank yumruk yaptığı eli yavaşça çözülürken kaşlarını çatı. “Ama birini benim Alexandra’yı sevdiğim gibi seversen, onun da sevdiği işi yapmasına izin vermek zorunda kalırsın. İşinde çok iyidir. Buna güvenmek zorundayım. Sanırım birini seversen her şeyiyle sevmen gerekir. İnsanlar parçalar hâlinde gelmez. Onları bölüp, istediğin taraflarını alamazsın.”

Tyler, Hank’in kamyonetine doğru uzaklaşmasını izledi. İtfaiye şefinin haklı olduğunu biliyordu ama ya Kate, görevden döndükten sonra emekli olmayacağını söylerse? Ne de olsa ordu yirmi yıldan uzun zamandır yuvası olmuştu. İşinde çok başarılıydı ve bir defasında bütün arkadaşlarının birlikte çalıştığı insanlar olduğunu söylemişti. Tehlikeli olduğunu bildiği hâlde geride kalıp, onun peş peşe göreve gitmesini izlemeye katlanabilir miydi?

Tekrar şapele girdi, gerek duyulmamış sandalyeleri katlama-ya başladı. Yarı yolda, boş şapelin sessizliğinde kendine, korkak, dedi. Kate'in, bir kez daha gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Kalbi bunu kaldırmazdı. Eve dönünce, eğer dönerse, ordu ile onun arasında bir seçim yapmasını isteyecekti. İki haftadan fazladır uyumamıştı. Cep telefonunu nereye koyduğunu tam olarak bilemediği her an paniğe kapılıyordu. Çevresindeki herkes heyecanlıydı ve Autumn'un bebeğinin doğmasını bekliyordu. Kate'in son görevine gittiğini, tehlikede olabileceğini onlara söyleyemezdi. Bunu da korkusuyla birlikte kilitleyip içinde saklamalıydı.

Benimle kal ya da kariyerini seç, diyebilirdi ona.

O, hayatındaki tek aşkıydı. Beni anlar, diye mantık yürüttü.

Ya da gider...

BÖLÜM 27

PERŞEMBE 6 EKİM

Reagan, günler geçtiği hâlde Noah'nın gelmemesine şaşır-
mıyordu. Kasabada yatabileceği bir düzine başka yer daha
vardı ya da evine, babasının birkaç yıl önce ona bıraktığı eski,
harap müstemilatlı çiftliğe gidebilirdi.

Bardaki kavgadan birkaç sabah sonra, ailesinin eski yerinin
önünden geçmiş, Noah'nın kamyonetinin giriş yolunda park
edilmiş olduğunu görmüştü. Yıllardır süren dostlukları ölüyor-
muş gibi hissediyordu. *Belki de insanlar dostlara yapışıp kalmak
için çok fazla çabalıyorlar.* diye düşündü. Belki bazen, bir zaman-
lar var olan şeyin külleriymiş gibi, parmaklarının arasından kayıp
gitmelerine izin vermeleri gerekirdi.

Onun her zaman kullandığı bahaneye sığınabilmeyi diledi.
Sarhoşken söylediği hiçbir şeyin önemi yoksa belki duydukları-
nın da önemi olmamalıydı. Belki barda yaptıkları konuşmayı
tamamen silip, baştan başlayabilirlerdi. Kız onun sarhoş olmasın-
dan yakınmaz, o da ona bir daha kötü sözler söylemezdi.

Kapısına dikilmeyi düşündü ama yalnız olacağından emin değildi. Kasabadaki bekâr kızların yarısı, muhteşem Noah McAllen'la çıkabilme şansına bayılırlardı. Reagan, kendine güçlü olduğunu söyledi ama Noah'nın başka bir kadınla beraber olmasının yaratacağı darbeyi kaldırıp, yine de ayakta kalabileceğinden emin değildi.

Zaman, Reagan'ın dünyasında hızla akıp gidiyordu. Big, itfaiye istasyonunda gece vardiyasına geçmiş ve Tyler Wright'ın kâhyasının koruyucu meleklerinden biri olmaya odaklanmıştı. Autumn Smith, kasabada boy göstereli altı aydan fazla oluyordu. Hamileydi ve erkek arkadaşından kaçmıştı. Tyler onu mezarlıkta yerleşmiş bulmuş ve karlı bir gecede bunu yüzüne vurmuştu. Sonunda ikisi de buzda kaymış ve kendilerini hastanede bulmuşlardı.

Cenaze işleri müdürü, onun hamile olduğunu öğrenince evine almıştı. Şimdi Autumn aileden biriydi. Big ve arkadaşı Willie Davis, dönüşümlü olarak geceleri onu bekliyor ve halk merkezindeki bütün hamilelik derslerine katılmasını sağlıyorlardı. Artık zaman yaklaştığı için hazır olmayı planlıyorlardı. Bunun, hastaneye, bir gece yarısı çıkarması olacağından emin gibilerdi.

Reagan, Big'i özlüyordu. Hayatta yalnızca yanında yürümekle yetinecek o ender insanlardan biriydi. Reagan, akşam yemeğinde sadece puding istediğini söylese, hemen kaşıklara uzanırdı. Reagan'ın bütün sırlarını biliyor, yine de onu seviyordu. O tek geceden beri onunla yatağa girmemişti ama kapısının ona her zaman açık olacağını, asla Noah'nın yaptığı gibi onu itmeyeceğini biliyordu.

Reagan, bu Noah'nın sorunu, diye karar verdi. Onu itmişti. Dünya olduğu hâliyle ona yetmezmiş gibi hep daha büyük, daha iyi bir şeyler istemişti.

Bir sonraki pazartesi, Beau Yates'i dinlemeye gelmeyince, Reagan bu defa yırttığı yamayıp uzlaşamayacaklarını anladı. Beau'nun çaldığı güzel şarkıları dinledi, çok uzun boylu hemşirenin, Big'e dans öğretmeye çalışmasını izledi. Hızlı dansları pek beceremiyordu ama yavaş olanlar ikisini de gülümsetiyordu.

Hemşire, arkadaşlarıyla konuşurken Big bir dansı onun yanında oturarak geçirdi. Reagan, Big'in onu yalnız bırakmamak ve biraz neşelendirmeyi denemek için yaptığını biliyordu.

"Noah'nın yine yarıştığını duydum. Biri servet kazandığını söylüyor."

Reagan soru sormayınca Big konuyu değiştirdi ve bebekler hakkında öğrendiklerine getirdi. "Bende bu şans varken herhâlde asla evlenmem. Ama bebekler ilginç, ufak şeyler. Ancak pek zeki sayılmazlar. Düşünsene, bir kuş doğduktan birkaç gün sonra yuvadan uçup kendi yoluna gidebiliyor. Ama bir insan aylar boyunca tamamen çaresiz oluyor. Hayatta kalmış olmamız mucize. İnsan neredyse dünyanın sadece kuşlarla dolu olacağını düşünecek."

Reagan, onun çabalarından zevk aldı ama geceyi noktalamaya karar verdi. Big onu eve bırakmayı önerince de başını sallayarak reddetti ve oradan yalnız ayrıldı.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı... İyileşmek için... Büyümek için. Big haklıydı. İnsanlar pek zeki yaratıklar değillerdi. O yirmi bir yaşındaydı ve hâlâ neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belki de enerjisini işe yönlendirmeliydi.

Gün içinde hasatla ilgilenmek ve evinin üst katında dekorasyonu yenilemek, onu bir süre oyaladı. Gece geç saatlere kadar online derslerine çalıştı ve Noah'yı düşünmemeye çabaladı. Rodeoya katılıp en iyi zamanı yapmasından sonra TV'de kızların

sıralandığını görmüştü. Hepsi de ondan bir öpücük, bir randevu ya da daha fazlasını istiyordu. Hepsinin kusursuz saçları, kusursuz vücutları vardı.

Reagan, sadece onun karşılaştığı kadınlarla yarışmayı asla başaramayacağını bilmekle kalmıyor, bunu yapmak istemiyordu da. Onun istediği Noah, burada yaşamıştı. Diğer Noah rodeoya aitti, ona değil.

Sonra, sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi Reagan ambar-
dan çıktı ve kovboyu kapısının eşiğinde gördü.

Şapkasını çoğu boğa binicinin kullanmayı sevdiği şekilde iyice öne eğerek giymişti ve biraz uzun kotu ince bedenine sımsıkı oturmıştı. Biraz daha yaklaşıncı çizmelerindeki mahmuzlar ve arka cebine sokulmuş eldivenler dikkatini çekti. Bir defalığına da olsa çalışan bir kovboya benziyordu, gösteri için giyinmiş birine değil.

Etrafa göz atınca kamyonetinin orada olmadığını fark etti. Noah atla gelmişti ama nereden geldiğinden emin değildi.

Kızın yaklaşmasını izlerken tek kelime etmedi.

Yeterince yaklaşp gözlerini görebildiği anda, bir çift ayık kah-verengi gözle karşılaştı. Kız ne diyeceğini bilemeden onun birkaç adım ötesinde durdu. Barda yaptıkları kavgayı o çıkartmamıştı ama sonunda bir tokatla o bitirmişti.

“Seni özledim,” dedi sonunda. O kadar alçak sesle konuştu ki, kız onu zor duydu.

“Ben de seni özledim,” diye yanıtladı.

“Ayıgım. Beni tokatladığından beri ayıgım.”

Kız sırtıttı. “Kafana biraz mantık soktuğumu söyleme sakın.”

“Beni uyandırdın Rea. Yüz tane boğanın üstüne tırmanmak, buraya gelip senden özür dilemekten daha az cesaret istiyor. Hatalıydım. Çizgiyi aşmıştım.”

Duyguları sorunla baş edemeyecek kadar hassastı. Şimdiye kadar hayatta kalabilmek için hep savaşması gerekmişti. Ve hayatta kalmak, Noah'nın gitmesine izin vermekse onu da yapacaktı. “Ne istiyorsun Noah?” Şu anda arkadaşlığı bile kaldıırabileceğinden emin değildi. Sağlam bir zemin istiyordu.

“Yarın gidiyorum. Houston'da rodeoya katılmam gerekiyor.”

O kolay gülümseyişiyle ona sırtımadı. İlk gece kapıyı kırdığı zaman, onda gördüğü sertlik geri gelmişti. Zaman Reagan'ı değiştirdiği gibi, Noah'yı da değiştirmişti. İkisi de geri gidip ilk tanıştıkları günlerdeki çocuklar olamayacaklarını biliyorlardı.

“Veda etmeye mi geldin?”

“Hayır,” dedi. “Bu gece benimle yemek yemeni istiyorum. Eski günlerin hatırına diyebilirsiniz.”

Aşağıya, tozlu kot ve gömleğine baktı. Neredeyse günbatımıydı. Temizlenip üstüne başka bir şey geçirene kadar kasabadaki bütün restoranlar kapanmış olurdu.

“Yorgunum,” diye fısıldadı. Bunun tek defalık bir teklif olduğunu biliyordu. Bir yarın olmayacaktı. “Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum ama davet için teşekkürler.” Emin değildi ama bu, hiç önermediği randevuya en yakın şey olabilirdi.

“Dışarı çıkmıyoruz,” dedi Noah. “Yiyecekleri paket yaptırdım ve meyve bahçesinde yeriz diye düşündüm. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Kasabaya inecek olsak, yanımızdan geçen herkes sözümüzü bölerdi.”

Reagan afallamıştı. Onun ilgi görmeye bayıldığını sanıyordu. “Bilemiyorum. Hava rüzgârlı.”

“Ağaçların arası rüzgâr tutmaz.”

Reagan onunla tartışmak istemedi. Bu, aralarında yaşanmış şeyler için nazik bir son oluştururdu. Yemek yiyebilirler, geçmiş yıllardan söz edebilirler, ona iyi dileklerini sunmayı başarabilirdi. Bir parçasının onu her zaman seveceğini düşündü.

“Tamam,” dedi. “Bir battaniye alayım.”

Noah verandadan indi, ona elini uzattı. “Her şeyi getirdim. Ağaçların orada bekliyor.”

Meyve bahçesine doğru bir göz atınca, elma ağaçlarından birine bağlı atını gördü. Zayıflayan ışıktaki bir piknik sepeti, bir fener ve battanileri seçebildi. Duraksayarak elini tuttu ve yoldan ileri yürüdüler.

Noah, ağaçlar arasında battaniyeyi sermesine yetecek genişlikte bir açıklık buluncaya kadar ilerledi, sonra yüz yıllıkmış gibi görünen gaz lambasını yaktı. “Bunu benim ahırda buldum. Küçükken babam beni hep kamp yapmaya götürürdü ve bunu da yanına alırdı.”

Reagan yiyecekleri sepetten çıkardı. Fıstık ezmesi, reçel ve bir somun ekmek. “Her şeyi düşünmüşsün.”

O zaman o rahat gülümsemesi geri geldi. “Bisküvi de getirdim.” Sepeti karıştırıp bir paket Oreo çıkardı. “Benimle birlikte Oklahoma’da küçük bir rodeoya gittiğin zamanı hatırlıyor musun? Sadece aynı gece dönersek geleceğini söylemiştin. Arkam tamamen bereler ve çürüklerle doluydu ama gece yarısı seni geri getirmiştin.”

Kız sırtıttı. “Durup yemek yiyecek zamanımız olmadı. Açlıktan ölmekle aramızda sadece iki kutu kola ve bir paket Oreo vardı.”

Sonrası bu kadar basitti işte, yeniden konuşmaya başlamışlardı. Noah dünyada sadece kendilerinin olabilecekleri tek yeri seçmişti... Yine arkadaş olabilecekleri tek yer.

Rüzgâr kesilip, çıplak dallar üzerinde ay görünmeye başlayınca sırtüstü uzandılar, bir yandan konuşarak bisküvileri bitirdiler.

Nihayet bir süre sessiz kaldılar, sonra Noah birden, "Rea, artık Big'le yatma," dedi.

"Ben onunla..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti. "Ama onun yanında uyumayı bile istemiyorum. Bunu sadece benimle yaptığını düşünmeyi seviyorum."

"İstemeye hakkın yok Noah. Hayatıma bir girip, bir kayboluyorsun."

"Biliyorum, senden hiçbir talebim olamaz ama arkadaştan daha ileriydik, biliyorsun."

Kız paylaştıkları öpücükleri hatırlayarak gözlerini yumdu. Pek ender zamanlarda Noah ile kendini öylesine yakın hissetmişti ki neredeyse ruh ikizi oldukları gibi saçma bir düşünceye inanmıştı.

"Rea, seni tanımak, kıvrılıp yanımda yatman benim için sonuna kadar gittiğim vahşi bir birleşmeden çok daha anlamlı. Büyümediğini söylerken ciddi değildim. İnan bana."

"Benden ne istiyorsun Noah?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki kız onun yanıt vermeyi planladığından emin olamadı ama sonra konuşmaya başladı. "Arkadaşlığımızı geri istiyorum. Daha önce hiç görmediğim, bir daha da asla göremeyeceğim kadar güçlü olan arkadaşlığımızı. Vermek istediğin sadece buysa, kendimi şanslı sayacağım. Ama senden, bunun yaşa-

dığımız sürece devam etmesini istiyorum. Hiçbir şeyin bu arkadaşlığı bozamayacağına inanmalıyım. Ne benim ahmaklık etmem ne sarhoş olmam, hatta ne de senin Big'le yatman.”

Kız da bunu istiyordu ve onun haklı olduğunu biliyordu. *Arkadaş* saydığı bazı insanlar olmuştu ama asla Noah gibi değildi. Yıllarca hayatını kaplayan karanlıktan çıktığında o yanındaydı. Kimse onunla konuşmak istemezken Noah arkadaşı olmuştu. Kendisi de ona arkadaşlık borçluydu. “Tamam ama bu sana hiç kızmayacağım anlamına gelmez.”

“Yeterince adil. Ama bana ne kadar kızarsan kız, aradığımda yanıt vereceksin.”

Reagan başını kaldırıp ekledi, “Sen benimkine yanıt vermiyorsun.”

“Cep telefonumu kaybettim.”

Ona sert bir şekilde vurdu. “Bu bahaneyi en son bir aylığına ortadan kaybolduğun zaman kullanmıştın.”

Noah çok canı yanıyormuş gibi davrandı. “Sanırım sofradayken bana vurma demek, senden çok şey istemek olur Rea.”

“Kesinlikle.” Güldü. “Hayattaki en büyük zevklerimden biri bu.”

Noah onun gülüşüne katıldı. “Mazoşist bir yanıml olmalı, çünkü bana dokunman için tek olanak buysa vuruşları kabul ederim.” Kız ona bir yumruk daha sallamadan kolayca yuvarlanıp ayağa fırladı. Noah onu evine götürürken, kız hiç duraksamadan elini tuttu.

“Kasabaya kadar onca yolu bu atla gitmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu verandaya adım atarken.

“Hayır, komşum Hank Matheson’dan ödünç aldım. Yola çıkmadan önce birkaç gündür ona yardım ediyordum. Malları naklettik. Çiftliğin sonunda faturaları karşıladığını söylüyor.”

Reagan gülümsedi. Ülkenin bu bölümünde insanların konuşma tarzı biraz farklıydı. Faturaları karşılamak, iyi kazanmak anlamına geliyordu.

“Tamamlamam gereken birkaç şey daha var, yani şafaktan öğleye kadar at sırtında olacağım, sonra temizlenip uçağa yetişecek kadar zamanım kalacağını umuyorum.” Birkaç adım attıktan sonra ekledi. “Beni Amarillo’ya kadar götürmek istemezsin, değil mi? Yaklaşık sabah dörtte yola çıkmamız gerekir.”

“Götürebilirim. Şehirden alacağım birkaç şey var.” Kapıya gelmişlerdi ama Reagan onu içeri davet etmedi. “Akşam yemeği için teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Eğilip onu yanağından öptü, sonra geri çekilip gölgeler içinde kayboldu.

Onun eyere tırmanıp, atla uzaklaşmasını dinledi. Bir parçası, sanki kâğıt üstünde yürüyormuş ve her an aşağı düşecekmiş gibi hissediyordu. Noah’nın neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçekten tekrar arkadaşlığa mı dönmek istiyordu?

BÖLÜM 28

Tinch, Jamie şapele gidip annesine veda ettikten sonra Jamie'yi hemen eve götürmek istemedi. Böylece Bailee'ye gidip erken bir öğle yemeği yediler. Şehirdeki veteriner, bir mesaj gönderip, çok yoğun bir hafta olduğunu, üç tayın teslimatının gecikeceğini söylemişti. Tinch, Jamie'nin onları görünce çok sevineceğini düşünmüştü.

Haklıydı. Jamie minik atları gördüğü anda kamyonetten atlamamak için zor sabretmişti. Yeni doğmuş taylar, komik, çalı gibi kuyrukları, boyunlarına yapışık yeleleriyle Tinch'i hep gülümsetirdi.

Veterinerle, sorunlu son kısrağı hakkında konuşurken Jamie'nin çite tırmanıp onları izlemesine izin verdi.

“Oğlan bana senin o yaşlardaki hâlini hatırlatıyor Tinch. Baban seni buraya getirirdi ve gözümü üstünden ayırdığım anda yeni doğanların bölmelerine daldardın. O zamanlar bile atlarla bir yakınlığın, atların bile kokusunu alabildiği bir özelliğin vardı. Tüm dünyadan nefret eden, binmeye kalkışan herkesi üstünden atan atların kısa sürede elinden yem yemeye başladığını gördüm.”

Tinch kendinden söz etmek istemedi. İnsanların onu Tanrı vergisi bir yeteneğe sahip biri olarak tanımlamalarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Hayvanlar söz konusu olduğunda ona göre, yeteneği daha çok anlayış meselesiydi. Ancak o ne kadar inkâr ederse etsin, insanlar bir atla çalışırken sihrini nasıl kullandığını anlatmaya devam ediyorlardı ve elbette abartarak. Çoğunlukla hayvanlar konusunda kitaplar basan bir yayıncı, at satın alıp, nasıl bakacağını bilmeyenler için bir kitap yazmayı denemesini önermişti.

Konuyu değiştirmek isteyerek uzandı, Jamie'nin kasketini düzeltti. "O benim yeğenim. Annesi geçen hafta öldü, yani artık benimle yaşayacak gibi görünüyor."

Yaşlı veteriner sırtıttı. "Çocuk yetiştirmek çok emek ister. Benim dört tane var. Sen daha fark etmeden hayatını ele geçirirler ve sonunda bir gün hayatının onlar olduğunu anlarsın."

Tinch veterinere, zamanını zaten başka türlü kullanmadığını anlatmak istemedi. Daha güvenli bir konu olan atlar konusunda kalmaya karar verdi.

Onlar konuşurken Tinch, Noah McAllen'ın kamyonetinin, arkasına bağlı bir römorkla geldiğini gördü. Profesyonel kovboy kamyoneti ancak reklamlarda görülen türdendi. Kapısında baş harfleri bile vardı.

Noah dışarı fırladı ve ona doğru ilerledi. "İyi günler Tinch, seni yakaladığıma sevindim. Hank senin çiftliğe birkaç torba yem bırakmamı istedi. Yükleme yardım eden adam, bu tarafa geldiğini, yanılmıyorsa veterinere doğru döndüğünü söyledi."

Tinch homurdandı. Harmony'den kırk mil uzakta pek dikkat çekmeyeceğini umuyordu ama anlaşılan öyle değildi. Eve olabil-

diğince çabuk dönmek birden ona iyi bir fikir gibi geldi. “Yemi benim kamyonetin arkasına atarız, çiftliğe giderken götürürüm, seni de bir yolculuktan kurtarmış oluruz.”

Noah olmaz diye başını salladı. “Bir bakman için şu huysuz atı da yükledik. Bir haftadır kafayı yemiş gibi davranıyor. O kadar sorun çıkarıyor ki Hank’in oradaki adamlar ona binmeyi reddediyorlar.”

Boğa binici, römorka bir göz attı, huzursuz görünüyordu.

Tinch gülümsedi. “Atın sorunu ne bilmiyorum ama sana nasıl yardım edebilirim biliyorum, çünkü canını sıkın bir şey var, değil mi?”

Noah yetişmesi gereken bir uçak olduğunu ve zamanın daraldığını söyledi. Aracı hız sınırlarının üstünde kullanan Reagan’la birlikte bile, şimdi Tinch’in çiftliğine atı ve yemleri teslim etmeleri hâlinde yetişemeyeceklerdi. “Benim suçum.” Noah küfür etti. “Yeterli zaman bırakmıştım ama yem dükkânındaki insanların yarısı benimle konuşmak isteyince ipin ucunu kaçırdım.”

“Anlaşılan ünlü olmak zor iş.” Tinch güldü. “Belki ben yardım edebilirim, en azından at konusunda. Kamyonetleri değiştirmeye ne dersin? Seninkini at ve yemle birlikte çiftliğe götürürüm. Yemi boşaltır, atı yerine yerleştiririm, sonra kamyoneti Truman Çiftliği’ne bırakırım. Arka yollardan o kadar da uzak değil, üstelik yanımda fişek gibi Jamie var. Sen git uçağına yetiş ama anaharlarımı kamyonette bırakmayı unutma. Reagan tekrar gelip seni almadan önce kamyonetini onun çiftliğine park etmiş, benimkini de geri götürmüş olurum.” Noah’yı inceledi. “Eğer bırakmak istediğin yer orasıysa.”

Boğa binicisi sırtıttı. “Oraya bırakmak istiyorum. Gelecek salıya kadar döneceğim.”

Tinch, ona eski Ford'unun anahtarlarını verdi, Noah da teşekkür ederek kendi anahtarlarını attı.

Tinch birkaç dakika daha veterinerle görüşürken, Noah'nın, Jamie ile konuşmak için zaman ayırdığı dikkatini çekti. Tinch, bir gün Jamie ile birlikte rodeoya gitmeye kadar verdi. Belki Noah McAllen'ı izlemeye giderlerdi.

Noah'nın rodeo hikâyelerini övünmek için değil, başkalarını eğlendirmek için anlattığını fark etti. Konuşmaya zaman ayırıyordu, çünkü insanlar onu tanıdıklarını, anladıklarını, ona değer verdiklerini söylemekten hoşlanıyorlardı. Tinch her zaman McAllenların hünerlerine hayran olmuştu. Şimdi Noah'nın nezaketini takdir ediyordu. O ileride çocukla konuştuğunu unutabilirdi ama Jamie bir şampiyonla tanıştığını her zaman hatırlayacaktı.

On beş dakika sonra o ve çocuk, Noah'nın kamyonetine binerek çiftliğe doğru yola çıktılar.

Jamie her zaman olduğu kadar çok soru sormadı. Bir kamyonette GPS olması onu büyülemişti ve eve giden arka yollarda izlerini sürebiliyordu. Sonunda sordu: "Sen hiç küfür eder misin Tinch enişte? Biliyorsun, Noah McAllen'ın uçağını kaçıracağını sandığında yaptığı gibi."

Tinch çocuğun büyüdüğünü görebildiğine yemin etti.

"Bazen ederim ama degecek bir şey için. Ve asla bir hanımefendinin yanında küfür etmem. Aynı sözcükleri defalarca tekrarlayanın insanda bir tür gereksinim hâline geldiğini düşündüm her zaman. Yani küfür, edinmek istediğim bir alışkanlık değil."

Jamie başını salladı. "Katılıyorum. Doktor bir hanımefendi mi?"

"Kesinlikle."

"Ama akrabam değil, değil mi?"

“Değil.”

“O zaman büyüyünce onunla evlenebilirim, doğru mu?”

“Doğru.” Tinch sırtımasını zor bastırdı. “Düğünü atlattıktan sonra nerede yaşayacağınız hakkında bir fikrin var mı?”

“Evet.” Jamie çok ciddi görünüyordu. “Yukarıdaki fazla yatak odasında kalabileceğini düşündüm. Eğer tek başına uyuyamazsa, ona arkadaşlık etmek için öbür yavru köpeği alabilir. Bana uygun gibi geldi, ya sana?”

Tinch elindeki gazozun son yudumuyla neredeyse boğuluyordu. “Kulağa iyi bir plan gibi geliyor,” diyebildi sonunda. “Ama biliyorsun. İhtiyaç duyduğu sürece benimle de yatabilir.”

“Bunu geçen hafta ona söyledim,” diye onayladı Jamie.

“O ne dedi?”

“İlginç olabilir, dedi.”

Tinch onaylamamak için direndi. Doktorun fazla yatak odasına yerleşmesini düşünmemeye çabalayarak radyoyu karıştırmaya başladı. Ama o resim, kafasına bir kez kazındıktan sonra silip yok etmek zordu.

Akşamüstü hava soğudu ve onlar malları boşaltıp, kamyonetleri değiştirene kadar tehdit edici bir yağmur başladı. Tinch’in evin karşısına park edilmiş eski kamyoneti dışında Reagan Truman’ın yeri ıssızdı.

Eve dönünce Jamie bir süre yavru köpeklerle oynadı, sonra en sevdiği yiyecek televizyonun karşısına yayıldı... içine muz parçaları karıştırılmış mısır gevreği.

Tinch bir düzine farklı yemek ve atıştırma denemişti ama çocuk acıkınca hep mısır gevreğine dönmüştü. Diğer yiyeceklerden birkaç lokma alıyordu ama Tinch oğlanın bir at kadar çok yulaf yediğini tahmin etti.

Şimdi onun yeme alışkanlıklarını değiştirme zamanı değildi. Byölece Tinch, ocuğun erişebileceği bir yere mısır gevreği kutuları ve bol bol muz yığdı. Ayrıca isteyince kendisi alabilsin diye sütü alt raflardan birine koydu.

TV açıkken Tinch akşam yemeğini hazırladı. Mutfakta hep rahat etmişti. Daha okula bile gitmediği yaşta annesi onu tezgâhın üstüne oturtur, ona yemek yapmayı öğretirdi. Lori Anne hastalanınca yemek pişirmek onun görevi olmuştu. Onun için yemekler uydurur, havuç kızartır, bir lokma yemesi umuduyla çikolata kaplı kereviz yaprakları hazırlardı.

Yanında ekmek ve salata ile sağlıklı bir gulaş yaptı. Tam gün batımından önce alarmin alışıldık sesini duydu ve Addison'ın giriş yolundan her zamanki gibi uçarak gelişini görmek için kapıya yöneldi. Küçük oyuncak arabasını bu defa çok mu fazla zorladığını sormayı düşünerek gülümsedi. Ama doktor pek şaka kaldırmıyordu.

Kadın arabadan indi, onu beklediği fikrinden hoşlanmış gibi gülümsedi. Onlara gününü anlatırken yemeklerini mutfakta yediler. Jamie izlediği filmin devamını görmek için izin isteyip kalınca, Tinch'e oğlanın şapelde nasıl davrandığını sordu.

"O iyi," diye fısıldadı Tinch. Masanın üzerinden uzanıp, onun elini kendininkiyle kapladı. Bütün gün ona dokunmak istemişti. Sadece dokunmak.

Kadın geri çekildi ve gelirken yolda babasıyla konuştuğunu ve bunun hep moralini bozduğunu açıkladı.

Tinch üstelemedi. Ona karşı duyguları henüz çok yeniydi... Çok güvensiz.

Jamie yatmaya gidince, Addison uzun bir banyo yapmak istediğini söyledi. Tinch mutfağı temizledi, sonra verandaya çıkıp

eski bir sallanan sandalyeye oturdu. Gece havası ağırdı ve yağmur kokuyordu. Ağaçların arasında ufacık bir esinti bile yoktu. Atların sakinleşip yerleştiklerini duyabiliyordu. Yazın son cırcır böcekleri kaybolmuştu. Sessizlik neredeyse tekin olmayan bir izlenim veriyordu.

“Uyumuş,” diye fısıldadı Addison. Çıplak ayaklarıyla verandaya gelmişti. Annesinin yaptığı örtülerden birini şal gibi omuzlarına sarmıştı.

Tinch elini uzattı ve bu defa o da onun elini tuttu. Tinch nazikçe, kucığına oturuncaya kadar çekti onu. Kadını, teninin kokusunu alacak kadar yakınında hissetme ihtiyacı, bütün gün içinde büyüyen bir açlıktı. Ama bunun, bir kadına söylenecek pek övgü dolu bir şey sayılmayacağını tahmin etti.

“Benimle konuşmak istediğin bir konu mu var?” Addison çok ciddi ve saygın bir şekilde oturdu. Başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi. Belki başka bir gezegende.

“Hayır,” dedi genç adam ve parmaklarını banyo sonrası hâlâ sıcak olan bacağına gezdirdi. “Aslında hiç konuşmak istemiyorum.” Eğer kaçacaksa bunu şimdiden bilmesi iyi olurdu.

Tinch yavaş ama kesin bir hareketle onu kendine çekti. Kaçacak zaman vermek istedi ve kendi yapacaklarını da en basit şekilde tutmaya karar verdi.

Kadın ne karşı çıktı ne de konuştu. Sadece o güzel gözleriyle ona baktı. Ve Tinch garip bir şeyin bilincine vardı. Addison, Tinch’ten çok, kendinden korkuyordu.

Uzun, nazik bir öpücüğü paylaşırlarken onunkine dayalı ağız kadife gibiydi. Kadın onun öpüşüne karşılık vermekten çok, acele etmeden, dilediğince öpmesine izin veriyordu.

Sonra Tinch öpüşmeyi kesti, onun tepki vermesini bekleyerek geri çekildi. Doktoru iyi tanıdığı için fazla beklemesi gerekmeyeceğini biliyordu.

“Dostluğa dönmeye karar verdiğimizizi sanıyordum.” Sanki onun kucağında oturduğunu fark etmemiş gibi sırtını dikleştirdi.

“Benim dostluğum bu,” diye kulağına fısıldadı. Onun yakınlığından zevk aldı. İçinde yanan ateşi hissetmekten... Hiçbir şeyi bedava vermiyor, her dokunuşu hak ettiriyordu.

Kadın yanıt vermeyince ekledi. “Bununla bir sorunun var mı Doktor?”

“Hayır,” diye fısıldadı, Tinch elini sırtında gezdirirken. Sarındığı örtüyü açıp, parmaklarını uzun bacaklarına kaydırınca da kıınıldamadı.

Tinch’in ona dokunmaya ne kadar derin bir ihtiyaç duyduğunu bilse muhtemelen korkardı. Eli, yıpranmış flanel gömleğin üstünde cesaretle dolaştı. “Şimdi sorun var mı?” diye sordu boğazını öperek. Eli göğsünün üstünde duruyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Addison ve başını arkaya yatırdı. “Hayır, durmadığın sürece hiçbir sorun yok.”

Tinch gülümsedi. Addison eriyordu.

Yavaşça Tinch’e yaslandı, Tinch onu kollarında sallarken başını omzuna koydu. Kendini öyle iyi hissediyordu ki... Tinch uzun süredir ilk kez derin ve yavaş bir soluk aldı.

“Sana sadece dokunmak istiyorum,” dedi örtüyü ikisinin üstüne çekerek.

Addison yeni bir öpücük isteyerek ağzını açtı.

Tinch harekete geçmeyince ellerini yüzüne koydu ve onu öpücüğün içine çekti.

Tinch sonunda serbest kalınca güldü. "Tamam bebeğim, dokunduğum kadar öpeceğim de."

Kadın sözünü tutmasını ister gibi tekrar ona yaslandı ve o da sözünü tuttu.

Bir süre sonra, neredeyse ağlamaklı bir sesle fısıldadı. "Üç ay sonra gidiyorum."

Tinch onu salıvermedi. "Biliyorum."

"Burada kalamam. Her şey beni Los Angeles'ta bekliyor."

"Biliyorum." Yüzünü nemli saçlarına gömdü. Kokusunu seviyordu. Tinch asla kendini aldatmayı seven bir erkek olmamıştı. Los Angeles'ta bir kariyere kıyasla sunabileceği pek az şey olduğunu biliyordu.

"Ben..." diye fısıldadı kadın. Sanki onun duymak istemeyeceği bir şey söyleyecek gibiydi.

Tinch kadını tekrar öptü. Artık bir şeyin başında değil, sonunda olduklarını biliyormuş gibi sert ve ısrarcıydı.

Addison kendini ona bastırdı, kalbini onunkiyle birlikte atmaya zorladı. Tinch yüz yüze gelmek için onu kaldırıncı da bacıklarını kalçalarına doladı, kollarını ona sardı ve kendini tüm bedeniyle, tamamen öpüşmeye verdi.

Onu kendine yapıştıran Tinch, tutkunun ikisini de sarmasına izin verdi. Aklının bir köşesinde, hemen durmazsa onlar için durmanın söz konusu olamayacağını biliyordu. Bir kadını asla böyle öpmemişti... soluk almaktan daha önemliymiş gibi... birleşirlerse ikisi de ölecekmiş ve umurlarında olmayacakmış gibi...

Neredeyse şiddetle, öpüşmeye son verdi ve sakinleşinceye kadar ona sadece sarıldı. Kadın da artık konuşmak istemez gibiydi.

Tinch örtüyü üstlerine çekti, elini nazikçe aşağı doğru indirdi. Eline ulaşınca parmaklarını onunkilere doladı, daha önce kaçındığı dokunuşu geri aldı.

Başını kolunda arkaya doğru yatırdı, çıkardığı zevk dolu küçük seslerden hoşlanarak, boynunun tadına bakmaya başladı. Bir kez ısındıktan sonra kadın muhteşemdi. Ama şu anda onu sıcak, sevgi dolu, arzulu istiyordu ama kaldırabileceğinden emin olmadığı kadar ateşli ve tutkulu değil. Hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu, zihin ve beden olarak. Yani sevişmeleri bütün gece sürecekti.

"Bu hiç adil değil," dedi Addison, Tinch onu battaniyeye sararken.

"Adil olmayan ne?" Elini V yakalı gömleğinin içine soktu. Göğüsleri arasındaki sıcak tenine dokunmayı seviyordu.

"Beni, Los Angeles'ta senin bekliyor olmaman adil değil."

Tinch en azından birkaç beyin hücrelerini çalışmaya zorlayarak hareketsiz kaldı. "Yani şu sözünü ettiğin doktor seni hâlâ bekliyor mu?"

Addison da kendini toparlamış gibiydi. "Glen Davidson. Yaptığı araştırmada ortak çalışmamız gerektiğini düşünüyor. Aslında bu büyük bir onur. Babam bunun benim için muhteşem bir evlilik olacağını düşünüyor. Hem kişisel hem mesleki açıdan. Babama göre beni bir yıl beklemesi büyük iltifatmış. Bugün bana çok kötü bağırdı. Artık etrafta oynamayı bırakıp eve dönmemin zamanı gelmiş. Ben döner dönmez düğün tarihini belirlemek istiyorlar."

Tinch, Addison'ı kendinden uzaklaştırırken ellerinin tahtalaştığını hissetti.

"Ne oldu?"

"Seni bekleyen biri olduğundan söz etmedin. Resmen bir nişanlın var. Ailenin aranı yapmaya çalıştığı herhangi bir adam sanmıştım, yedekte tuttuğun biri değil."

“Şey...” O şekilde düşünmek hiç aklına gelmemiş gibi omuz silkti. Glen herhangi bir adamdan fazlasıydı. Ama nişanlısı değildi. Daha çok, evlilik teklifiyle birlikte gelmiş bir kariyer seçeneğiydi ama bunu Tinch’e söyleyemezdi. Onun soğuk, hatta belki de kalpsiz olduğunu düşünebilirdi.

Tinch kalktı, ondan birkaç adım uzaklaştı. “Kaçtığın bir durumdan söz ettiğini sanıyordum, gelecekteki bir eşten değil. Adamı istemiyorsan ona söylemen gerekirdi, bir yıl boyunca oyalaman değil. Sanki iş yüzünden hâlâ onunla evlenmeyi düşünüyorsun gibi geliyor bana.”

“Hayır. Tam olarak değil. Henüz değil.”

Tinch, önden yürüyüp öne geçmesi için ona kapıyı açtı. Mutfaktan gelen sıcak ışığın altında yavaşça, fazla sakın bir şekilde konuştu. “Ben neyim Addison, eve dönüp, durulup oturmadan önce üstünde çalışmak istediğin bir eğlence mi? Seni burada tutacak kişi olduğumu asla düşünmedim ama bir eğlenceden fazlası olmayı ummuştum. Onun için söyle bana, aramızda olan şey ne Doktor?”

Çok uzun süre tereddüt etti. Tinch’in gözlerindeki kırgınlığı muhtemelen görüyordu ve yanıtı tahmin ettiğini ikisi de biliyorlardı.

“Eğer Jamie gelmeseydi bu asla olmazdı. Aramızda planladığım bir şey değildi. Eğlence o kadar mı berbat bir şey olur?”

“Çocuğu suçlama. Aramızda başlayan şeyle onun hiçbir ilgisi yok ve bunu ikimiz de biliyoruz.” Tinch sanki biri tüm bedenine elektrikli tel dolamış gibi hissetti. Her hücresi şiddetli bir acıyla sızırar gibiydi. Ama acının, onu öldürmediğini uzun zaman önce öğrenmişti.

“Tinch, sanki bunu planlamışım gibi davranma. Planlamadım. Sadece aramızdaki şu şey var. Sanırım daha başlangıçta hissettim. İkimizin de görmezden gelemeyeceği saf bir çekim gibi.”

“Bence eve dönmelisin Addison. Burada sana ihtiyacımız yok artık.” Aralarında ne olduğunu o da anlamıyordu ama basit hayvani bir çekimden daha fazlası olduğunu düşünmüştü. Hoşlanmanın, önemsemenin başlangıcı olabileceğini ummuştu ama ilişkiler hakkında ne biliyordu ki? Yaşı oruzu geçmişti ve bunun dışında sadece tek bir ilişkisi olmuştu. Hiçbir zaman sağda solda takılan adamlardan olmamıştı. Anlamsız, hafif bir ilişkiyi nasıl sürdürceğini hiç bilememişti.

Addison avuçlarını gözlerine bastırdı. “Seninle kavga etmek istemiyorum. Şimdi yatıp, bunu yarın sabah konuşabilir miyiz?”

“Olur.” O da konuşmak istemedi. Birlikte bir şey kurabileceklerini bir an bile düşünmüş olduğu için kendini budala gibi hissetti. Şimdi bile, Los Angeles’ta bir adamı bekletirken, her an dünyanın sonu gelircesine onu öpmesine öfkelenmesine karşın Tinch, kadına dokunma arzusuna engel olmaya çalışıyordu.

Peşinden gelmediğini anlayana kadar Addison basamakların yarısını çıkmıştı. “Geliyor musun?” diye seslendi.

“Hayır, bitirmem gereken işler var,” diye yanıtladı, kadının sorduğu kadar soğuk bir sesle. “Yukarı sonra çıkacağım.”

Onun düşürdüğü battaniyeyi aldı, ışığı söndürme zahmetine girmeden çalışma odasına gitti. Bu gece o merdiveni çıkmayacağını biliyordu. Çıkamazdı. Battaniyeyi yayarken kendi kendine mırıldandı. “Âşığı olduğumu düşünürken, sadece laboratuvar faresi olduğumu öğrendim. Gerçek yaşamına dönmeden önce üzerinde deney yapmayı planladığı biri.”

Lori Anne ve paylaşmış oldukları bütün o nazik aşk gecelerini düşünerek uykuya dalmayı denedi. Birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. *Sonsuza dek dostluk*, derdi o zamanlar. Tinch onun düşüncelerini okuyabilirdi. Ve karısı onu öyle iyi tanıyordu ki bazen haftalarca konuşmadan yaşayabileceklerine yemin edebilirdi. Birlikte soluk almışlar, diğerinin nasıl davranacağını her zaman bilmişlerdi.

Ona yıllarca baktığı için hiç pişmanlık duymamıştı. Sadece ona olan aşkını kanıtlayacak bir gün dahaydı. Kansere yakalanan kendisi olsa, karısının da onunla aynı şekilde ilgilenip bakacağından emindi. Bir bütünün iki yarısıydılar. Hep öyle olmuşlardı. Lori ölünce sanki biri, onu ikiye bölmüş, diğer yarısını da sendeleyerek ilerlemeye çalışsın diye ortalıkta bırakmıştı.

Ancak bu gece, gözlerini kapadığında tek hissettiği, kollarının arasındaki Addison'dı. O tamamen farklıydı. Sadece düşüncelerini bilmemekle kalmıyor, Tinch'in güçlü bir şekilde hissettiği gibi, çoğu zaman umursamıyordu da. Onunla sevişmek, asla sakın ve rahat olmayacaktı. Bir savaş olacaktı. Yarı teslim, yarı fetih.

Şafaktan kısa bir süre sonra, onu dikkatle izleyen Jamie ile uyandı.

"İyi misin?" Jamie kaşlarını çattı.

Tinch yüzünü sıvazladı. "Sadece bir kahveye ihtiyacım var."

Arkasından bir fincan beliriverdi, iki eliyle birden tuttu ama dönüp baktığında Addison çoktan mutfığa yönelmişti. Hâlâ kızgın mı, yoksa sadece acelesi mi olduğunu anlayamadı.

Açık kahveyi çabucak yuttu ve kafasını kaplayan örümcek ağlarından kurtulmaya çabaladı.

"Saat kaç?" diye sordu, özellikle birini kastetmeden.

“Bilmiyorum. Zamanı söyleyemem.” Jamie, Tinch’in yanına oturdu. Dikkatle gözlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünür gibiydi.

“Yediyi geçiyor,” diye açıkladı Addison. “Cep telefonun yukarıdaydı ve ikimizi de uyandırdı.”

“Ben yanıtladım,” dedi Jamie gönüllü olarak. “Şerif, seninle konuşmak için yola çıktığını söyledi.”

Tinch, Addison’a göz attı ama o, omuz silkmekle yetindi. Tam temiz kıyafetler giyip, taze kahve yapmıştı ki Alexandra Matheson kapıyı vurmaya başladı. Elini sallayıp onu içeri davet etti ve uzanıp bir fincan daha aldı.

Şerifin çocuğu olmayabilirdi ama birkaç numara öğrenmiş gibiydi. Dosdoğru Jamie’nin yanına ilerledi ve ona bir armağan verdi.

Çocuk öylesine heyecanlıydı ki paketi zar zor açtı.

“*Hazine Adası*’nı izlememiş olabileceğini düşündüm. Enişten için sakıncası yoksa ben onunla bir fincan kahve içerken sen de filmini izleyebilirsin.”

Jamie Tinch’e baktı.

“Elbette,” dedi, şerifin planını anlayan Tinch. “Filmi izlerken yemen için sana bir kâse mısır gevreği getireceğim. Burada, onca iş arasında TV izlemek için çok az zaman kalıyor, karnını doyururken açığı biraz kapatmış olursun.”

Jamie çalışma odasındaki televizyona koşarken, “Teşekkürler,” diye bağırdı. Tinch mısır gevreğini verdi, mutfak alanındaki konuşmaları duymasını engellemek için sesi yeterince açtı, masada oturan iki kadına katılmadan önce kendine bir fincan kahve daha doldurdu.

“Güzel kahve,” dedi şerif, fincanını kaldırarak.

Tinch, Addison’ın kaş çatışını kaçırmadı. Doktor, kahvenin de çay rengine olması gerektiğini düşünür gibiydi. Onu olabil-
diğince görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Tinch
ise yeterince uyuyamamıştı, gece ona neden o kadar öfkeli olduğunu
çözümleyecek durumda değildi. Ama onların sorunlarının, daha
doğrusu doktorun sorununun, şerif gidinceye kadar beklemesi
gerekiyordu.

Tinch alçak sesle sordu, “Cenazede şansın iyi gitti mi?”

“Pek değil. Kamyonetteki ürkütücü adamların ya da kiralık
katile benzeyen iki tipin kim oldukları konusunda hiçbir fikrimiz
yok ama kamyoneti kullanan sürücünün kimliğini tespit edebil-
dik. Memphis Stone adında, yolunu bulmaya çalışan küçük çaplı
bir uyuşturucu satıcısı. Dallas’tan Sadie’ye mal sağlayan birçok
satıcı arasında onun da adı verilmişti.”

“Başka bir şey?”

Şerif başını salladı, çalışma odasına doğru bir göz attı ve ekle-
di. “Dallas’ta gizli görevde çalışan bir polis, Sadie’nin kentten ay-
rılmadan önce büyük bir para çaldığı duyumunu almış. Cenazeye
gelen kamyonetin sürücüsü olan satıcı, Sadie’nin çocuğu hakkın-
da bilgi toplamaya çalışıyormuş. Jamie’yi ya da parayı karavanda
bulamadığına göre, sanırım Sadie’nin çocuğu bıraktığı yere pa-
rayı da bırakmış olacağını düşünüyor. Kaynağımın tek söylediği
adamın adının Memphis olduğu. Sokaklarda dolaşan söylentiye
göre asla bulaşılmaması gereken biriymiş. Boyu uzun değil ve po-
lisin dediğine göre kendinden daha zayıf herkese saldırmaya ba-
yılmış. Bir defasında sırf kaçınıcıda acıdan bayılacağını görmek
için bir kadının parmaklarını kıldığını duymuş.”

“Ve sence adam buraya mı geliyor?”

Alex başını sallayarak onayladı. “Geleceğine dair yarım milyon nedenim var. Aslında, tahminime göre adam zaten burada. Cenazede aradığını bulamadı, şimdi bir köşeye sinmiş, şansın yüzüne gülmesini bekliyor. Bunun anlamı da, yakında çiftliğinin kapısından gireceği.”

Tinch durumu anladı. “Çocuğun peşine düşerse onu bekliyor olacağım. Biraz uzun sürebilir ama sonunda Sadie’nin bir ablası olduğunu öğrenecek, o zaman da beni bulacak.”

Alex, bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi doğruldu ve ekledi. “Tinch, o senin ya da çocuğun peşinde değil. Paranın peşinde ve o parayı ele geçirmek için de her şeyi yapacaktır.”

“Durumu anlıyorum ama Jamie’nin onunla hiçbir ilgisi yok ve herhangi bir paradan da hiç söz etmedi.”

Alex başını salladı. “Çocukla birlikte ortadan kaybolmanı önerirdim ama emin değilim. Senin izini burada sürebiliyorlarsa, Jamie ile kaçmaya karar versen de peşine düşebilirler. Kasabada bildiğim birkaç ayaktakımı serseri var. Uyuşturucu parasından pay alabilmek için senin her hareketini gözleyebilirler.”

“Kalıyorum. İçi, bakıma ihtiyacı olan atlarla dolu bir ahırım ve kuzey otlağında, ilk buzlanma sonrası yerinin değişmesi gereken küçük bir sürüm var. Hayatım, işim burada. Beklememiz gerekiyorsa, bunu burada yapacağız. Çiftliğin giriş kapısını kilitlemeyeceğim, eğer gelirlerse o yoldan gelecekler. Alarmı duyacağım ve onlar için hazır olacağım.”

“Ama çocuk.” Addison karşı çıktı. “Burada kalırsa tehlikede olacak.”

Tinch doktorun yüzüne baktı. “Nereye giderse gitsin tehlikede olacak. Ben onunla ilgilenirim. Sorun çıkarsa ne yapması gerektiğini öğretirim. İdare ederiz.”

Şerif, kimden yana çıkacağını bilemiyor gibi göründü.

Tinch, burada bekleme konusunda haklı olduğunu biliyordu. Onun haberi olmadan kimse onlara yaklaşılamazdı ve gerekli silahlara sahipti. Çocuğu başka yere götürseler, uyuşturucu satıcılarının onu bulması her zaman mümkündü ve bunu yaptıkları zaman daha az korunuyor olacaktı. Hiçbir yetimhane ya da bakımevi onu Tinch kadar gözetemezdi.

“Pekâlâ, Jamie seninle kalıyor. Bir şerif yardımcısı saatte bir buradan geçecek ve sen cep telefonunu sürekli elinin altında tutacaksın. Senden bir çağrı aldığımız anda hemen geleceğiz.” Addison’a baktı. “Ama siz, Doktor Spencer, gitmek zorundasınız.”

Tinch uzun bir soluk koyuvererek kabul etti. “Komşu çiftlikte bile güvende olmaz. Şu anda evime ulaşmak için en kolay yol onun eviyle benimki arasında bulunan tarladan geçmek. O giderse arazisinin giriş kapısını zincirlerim. Bela gelecekse karşıdan gelmesini isterim, sinsice arkadan sokulmasını değil.”

Şerif, Addison’a karşı çıkacak vakit vermedi. “Haklısın Tinch. Şu anda doktorun da işin içinde olduğunu kimse bilmiyor. Kasabada yeterince güvende olacaktır.”

Tinch, Addison’ın solgun gözlerinde bir şey gördü. Korku ya da öfke değil, kararlılık. O da Jamie için aynı duygular içindeydi. Dün gece kavgasını yaptıkları konu hiç önemli değildi. Şimdi Jamie’nin güvenliğini sağlamaları gerekiyordu.

Çocuk için en iyisinin hangisi olacağına karar veren mantıklı yanını görebiliyordu.

Alex kendine bir kahve daha doldurdu. “Sanırım siz ikiniz konuşurken Jamie ile biraz *Hazine Adası* izleyeceğim. Bence ço-

cuk, sözünü hiç etmediği bir şey biliyor olabilir. Belki annesi asla kimseye söylememesini tembih etti, çocuk da ona sadık kaldığını düşünüyor.”

“Bundan kuşkuluyum. Çocuklar durmadan konuşur. Eğer Jamie bir sır saklıyor olsaydı, çoktan ortaya dökmüştü.” Tinch, şerifin çalışma odasına doğru yürümesini ve Addison’ın merdiveni çıkmasını izledi. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmasa da doktorun peşine takıldı.

Yatak odasına ulaşınca Addison’ın artık yatağın onun tarafı diye kabul ettiği yanında durduğunu gördü. Bir elinde onun flanel gömleğini tutuyordu.

“Bunu yanıma alıyorum. Bana vermiştin.” Sanki elinde değerli bir şey tutar gibiydi.

“Sana ödünç verdim,” dedi Tinch gülümsemesini bastırmaya çalışarak. Herhâlde doktor on yıllık eski bir gömlek için tartışacak değildi. “Ama sende kalabilir. Zaten sana daha çok yakışıyor.”

Addison gömleği yuvarlayarak sardı. “İşe gitmeden önce, Rogersların evinde kalan eşyalarımı toparlayacağım.”

“Bu gece nerede kalacaksın?”

“Önemli değil. Bir yer buluncaya kadar muhtemelen hastanede yatarım. Belki otelde oda ve kahvaltı veren bir yer ayırtırım. Hem hastaneye yakın hem de günde hiç değilse bir öğün yemek yerim.”

Tinch’in ona söylemek istediği pek çok şey vardı ama şimdi zamanı değildi. “Jamie için yardımlarına teşekkürler,” diyebilirdi sonunda.

“Bir şey değil.” Çantasını ve cep telefonunu aldı.

“Bu olay bittiğinde...” Kadına bir adım daha yaklaşmaya cesaret edemedi. “Jamie güvende olunca, peşinden geleceğim. Bana bir randevu borçlusun.”

“O zamana kadar gitmiş olabilirim.” Tinch daha fazla bir şey söyleyemeden odadan kaçtı.

O arkasından gelinceye kadar kapıya varmıştı bile. Gömleği kocaman çantasına yerleştirirken Jamie’ye seslendi. “Sonra görüşürüz evlat. Enişteni beladan uzak tutmaya çalış.”

Jamie el salladı. “Görüşürüz doktor.”

“Sonra görüşürüz,” dedi Addison ve arabasına doğru koştu.

Tinch kapıya doğru yürüyüp, onun gidişini izledi. *“Bu olay bitince, peşinden geleceğim. Tek sorun, bunu yaptığımda, yani sana ulaştığımda, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmayışı.”*

BÖLÜM 29

T Tyler Wright, doksan üç yaşına kadar yaşamış bir adamın küllerini Tulsa'ya götürüyordu. Orada bir bahçe mozolesinde karısının kalıntılarıyla birlikte yerleştirilmesi için. Her zamanki gibi, yanındaki kutuda duran yolcusuyla konuştu.

"Biliyorsun Benny, On iki yıldan beri Juanita'dan ayrıldın. İkkinizin konuşacak çok şeyiniz olacak." Tyler güldü. Benny ve Juanita'yı çocukluğundan beri tanırdı. O zamanlar bile yaşlıydılar. Hatırlayabildiği kadarıyla Juanita hiç susmamış, Benny ise konuşmaya hiç başlamamıştı. Bu, kadının neden önce öldüğünün açıklaması olabilirdi. Ses düğmesini aşırı açınca kendini hızla yıpratmıştı.

Bazen müşterileriyle konuştuğunu bilseler, insanlar muhtemelen onun deli olduğunu düşünürlerdi. Bunu sıklıkla yapmazdı, sadece vakit geçirmek için yapardı. Ancak, Kate eve dönünce buna kesinlikle son vermesi gerektiğini biliyordu. Saçmalıklara tahammül edecek bir tip değildi o.

Tyler gülümsedi. Ona tahammül etmişti. Kate'i sevmesinin yüzlerce nedeni vardı. En büyük nedeni de ona olan aşkıydı. Bütün hayatını, onu sevecek birini bulamadan geçiren o insanlardan

olabileceğinden endişelenmişti her zaman. Kasaba halkının ona saygı duyduğunu biliyordu, onunla ilgilendiklerini, onu bir dost olarak gördüklerini... Ama hiç kimse onu Kate gibi, özel biri olarak kabul etmemişti. Kate, onun tanıdığı en sevimli adam olduğunu söylemişti. Hem de defalarca.

Kaşlarını çattı. Gideli on sekiz gün olmuştu. İki ya da üç hafta, en fazla bir ay sonra döneceğini söylemişti. Sadece günleri değil, geçen günlerin her bir saatini sayıyordu. Kendine üç hafta dayanaabileceğini söyledi ama dört hafta dayanabileceğinden emin değildi.

Cep telefonuna dokundu, artık güvende olduğunu nasıl haber vereceğini hatırladı. Bir kez çaldıracak, kapatacak, sonra bir kez daha çaldıracaktı. Tyler ancak o çağrı geldikten sonra derin bir soluk alabileceğini biliyordu. Belki nerede olduğunu bilmeyecekti ama güvende olduğunu bilecekti.

Benny'yi yerine teslim etikten sonra, Tyler eve dönüş yoluna koyuldu. Uzun bir yoldu ve Tulsa ile Oklahoma City arasındaki can sıkıcı otoyoldan nefret ediyordu. Autumn'un bebeğinin doğumu bu kadar yaklaşmamış olsaydı, ana yoldan ayrılır, arka yollardaki kasabalardan dolaşarak giderdi. Ama bugün eve olabildiğince çabuk dönmesi gerekiyordu.

Karanlık bastıktan kısa bir süre sonra eve ulaşmayı başardı. Autumn akşam yemeğini ısıtmıştı. Gebeliğinin son ayını durmadan yemek yapıp, onları dondurmakla geçirmişti. Sanki hastanede kalacağı birkaç günde Tyler aklıktan ölebilirmiş gibi. Aslında dışarıda bir şeyler yemeye can atıyordu. Kate ve Autumn için fast food, neredeyse ulaşılması imkânsız bir yiyecek türüydü. Kırk yıldan bir Hank Matheson'la kahvaltı için aşevinde buluştuklarında Tyler, bir hamburger ve patates kızartması ısmarlardı.

Eve döndüğünde, gönüllü iki itfaiyeci de mutfaktaydı. O kadar sık geliyorlardı ki, Tyler onları tezgâhında duran, dünyanın en büyük tuzluğu ve biberliği gibi kabul etmeye başlamıştı.

İyi adamlardı. Brandon “Koca” Biggs ve Willie Davis leyleğin gelmesini beklerken nöbet tutuyorlardı.

Tyler geçerken onları başıyla selamladı. Leylek gelecek olsa onlardan biri ya da ikisi birden muhtemelen korkutup kaçırırlardı.

“Bu akşam kendini nasıl hissediyorsun Autumn?” diye sordu Tyler.

Kadın ona “sakın bir daha sorma” bakışı attı. Doğurmaya hazırdı. “İyiym Bay Wright ve siz sormadan söyleyeyim, bugün öğleden sonra hiç kimse aramadı.”

Tyler kadının elini okşadı. İkisi de havaalanında iki uçağın inişini bekleyerek tur atan insanlar gibiydi. Autumn, bebeğini; Tyler, Kate’ini bekliyordu.

Tyler çorbasını çalışma odasında içti, sonra yukarı yatmaya çıktı. Ne kadar erken uyursa, sabah Kate’in dönmesine bir gün daha az kalacağını düşünüyordu. Bir an için, odasının karanlığında, yanında sadece köpeği Küçük Hanım’la uzanıp düşünmeye başladı. Peki Kate dönmezse ne olurdu?

Hayatta kalırdım, diye düşündü. Yaşamaya devam ederdim. Ama bir daha kendini asla gerçekten canlı hissetmeyeceğinden emindi.

BÖLÜM 30

CUMARTESİ

8 EKİM

Addison, hastanede bir gece geçirdikten sonra, yorgunluktan ölmeden önce, oda ve kahvaltı veren Winter's Inn'e yerleşmekle akıllılık edeceğine karar verdi. Herhangi bir hemşirenin kolayca halledebileceği acil durumlar için defalarca uyandırılmıştı. Personel, bazen on iki saatlik vardiyalarla çalışan ve sakin anlarda kedi uykusuna yatan doktorları uyandırmaya alışkındı.

Uykusunu yeterince alamadan çalışmayı denediği bir günün sonunda, tek bir çantayla otele giriş yaptı. Rogers evinde eşyalarını topladığı ana kadar, ne kadar az giyeceği olduğunu hiç düşünmemişti. Alışveriş arabalarıyla dolaşan evsiz insanların bile ondan fazla eşyası vardı.

Winter's Inn'in sahibi Martha Q, ona ne kadar kalmayı düşündüğünü sordu, Addison'ın üç ay kalacağını söylediğini duyunca da bir kaşını kaldırdı.

Addison'ın, dilediği odayı seçme şansı vardı. O da arka taraftaki küçük odayı tercih etti. Harika bir duşu ve küçük bir yatağı vardı. Valizini açmakla uğraşmadı bile. Sadece bir duş aldı, Tinch'in eski gömleğini giydi ve yatağa kıvrıldı. Küçük yatak, bulunmaya ihtiyaç duyduğu yerde olmadığını bir göstergesi gibiydi ama eski binanın sessizliği, dakikalar içinde uykuya dalmasını sağladı.

İyi bir gece uykusu ve muazzam bir kahvaltıdan sonra Addison dünya ile yeniden yüz yüze gelebilecekmiş gibi hissetti.

Yasalar, Memphis Stone ve çetesini hapse atmayı başarsa bile, çiftlik evine geri dönmesine gerek yoktu. Küçük kiralık evini, Tinch satın almıştı ve durum biraz garip olurdu. Addison bir otele yerleşme ya da yeni bir ev kiralama fikrine katlanamıyordu. Oda-kahvaltı pansiyon, kalan zamanı için en iyi seçenek gibi görünüyordu ve Bayan Biggs kahvaltıda, cenneti bir tabakta sunuyordu.

İkinci gece pijamasını valizden çıkardı ama sonunda yine eski flanel gömlekle yatmayı tercih etti. Her gece, iyi uykular dilemek için Jamie'yi aradı. Çocuk ona gününü anlattı, Addison da ona yalan söyledi, bu gece çiftliğe gelemeyecek kadar meşgulüm, dedi. Çocuk hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama ağlamadı.

Telefonu tekrar Tinch'e verince, onun da söyleyeceği pek fazla şey yoktu. Her şey yolundaydı. Hiçbir şey olmamıştı. Şeriften haber yoktu. Addison beklemekle geçen zamanın Tinch'e zor geldiğini biliyordu. Onun asla yakınmayacağını bildiği gibi.

Üçüncü gün Addison, Alex'i aradı ve öğle yemeğinde buluşabilirler mi diye sordu. Şerif ve doktor, eski kent merkezi alanı yakınındaki Mavi Ay lokantasında otururken oldukça ilgi çektiler.

"Jamie için endişeliyim," dedi Addison konuya doğrudan girerek.

"O iyi. Memphis'e karşı sağlam bir dava hazırlıyoruz ve onu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Fazla uzun sürmeme-

si gerekir. Harmony insanların kolayca gizleneceği bir yer değil. Kapı kapı aramam bile gerekse, hâlâ yakınlarda olup olmadığını öğrenmeyi planlıyorum. Hepimizin aklındaki tek şey, Jamie'nin güvenliği."

Addison gülümsemeyince şerif ekledi. "Kendin pekâlâ gidip nasıl olduğuna bakabilirsin."

Addison olmaz anlamında başını salladı. "Birkaç aya kadar gidiyorum. Bana fazla bağlanmasına izin vermek, çocuğa karşı haksızlık olur. Hayatından biri daha, bu şekilde kaybolmamalı."

Şerif başıyla onayladı ve konuyu değiştirdi. "Cenaze evinde Autumn ve bebek nöbeti nasıl gidiyor?"

Addison güldü. "Zamanı geldi de geçiyor. Doğumu başlatmayı önerdim ama mümkün olduğu sürece normal doğum yapmakta ısrar ediyor. Ama yakında sancıları başlamazsa ya ben başlatacağım ya da Wright Cenaze Evi'ndeki herkese sakinleştirici vereceğim. Tyler dün onu hastaneye getirdi ve yemin ederim adam bir haftadır uyumamış gibiydi."

İki kadın, yemek yiyen birçok kişinin dikkatini çekerek kahkahalarla güldüler.

Yemekleri gelince şerif sanki sadece konuşacak bir şey olsun diye, lafın gelişi sordu, "Tinch'i tekrar göreceksin Doktor?"

Addison, bu açık sorudan şaşkın, başını kaldırıp baktı. "Hiç sanmıyorum," diye aynı açıklıkla yanıtladı. Böylece konu kapandı.

Sadece o gece, pansiyondaki odasında yalnızken onu düşünmeden edemedi ve onu tekrar görmesi gerektiğini anladı. Bunu yapmazsa bu, hayatının bir köşesinde tamamlanmamış bir iş olarak kalmaya devam edecekti.

BÖLÜM 31

PAZARTESİ 10 EKİM

Beau ve Border, ekipmanlarını kurduktan sonra, Buffalo Bar ve Restoran'da dans pistinin çevresindeki masaları dolduran inşaatçıları izlediler. Harley, prova yaptıkları gecelerde bile onlara yüzer dolar vereceğini söylemişti. İçkiciler kadar büyük bir kalabalık toplanmayabilirdi ama insanlar gelip akşam yemeği yiyor ve dinliyorlardı.

"Şu kalabalığa bak," Border telin arasından salonu gözledi. "Ağabeyimin bile kabadayılıkla getirebileceği bu kadar çok insan tanıdığına inanmıyorum."

"Tavuk kanatları için gelmiş olamazlar mı?" Beau saçlarını, Martha Q'nun ona verdiği deri şeritle arkadan bağladı.

"Hiç sanmıyorum. Harley yıllardan beri aynı kanatları satıyor. Bence provamızı izlemek için buradalar."

Beau başını salladı. Pazartesi geceleri prova yapmalarına izin vermesi için Harley'le birkaç ay önce bir saat konuşması yeterli olmuş-

tu. Bunu kabul etmesinin tek nedeni, pazartesi akşamları ortalıkta top patlasa bile rahatsız olmayacak ayyaşlar dışında pek kimsenin gelmemesiydi. Ancak kalabalık, her hafta ikiye katlanır gibiydi.

“Ronny Logan burada.” Border komşusunu işaret etti. “Onu hep buraya davet ederim ama postanede çalıştıktan sonra çok yorgun olduğunu söyler. Sonra, bu gece birden kapımıza dayandı ve saat kaçta çalmaya başladığımızı sordu.”

Beau notalarından başını kaldırıp bir göz attı. Ronny bu gece güzel görünüyordu. Saçlarını taramış ve güzel bir süveter giymişti. Onu tanıdıkça daha da güzelleşiyor gibiydi. İçinde bir tür parıltı vardı. Sanki muhteşem bir şeyin olmasını bekliyordu.

“Bu sabah ona kargoyla birkaç kutu geldi. Açıp bakmadım ama tam kurulum bir bilgisayar, yazıcı ve diğer ekleriymiş gibime geldi.”

“Annesi doğum günü için göndermiş olamaz mı?”

Border başını sallayarak itiraz etti. “Ronny buraya taşındığından beri yaşlı Bayan Logan onunla konuşmadı. Dedikoduya göre moruk kadın herkese Ronny’nin öldüğünü söylüyormuş.”

“Hayırlı akraba,” dedi Beau. “Belki bir vaftiz annesi vardır?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla annesi dışında akrabası yok. Big’in dediğine göre, o da o kadar kötü bir kadınmış ki ateş almış kurbağanın bile üstüne tükürüp söndürmezmiş.” Border kendi küçük sakasına sıırıttı. “Ronny’ye kutunun kimden geldiğini sordum, bilmediğini söyledi ama gülümseyişinden anladığım kadarıyla bir fikri vardı.”

“Hemşireler burada,” dedi Border, kaşlarını oynatarak. “Ağabeyimin bu gece gelemeyecek olması çok kötü. İtfaiye istasyonunda görevli. Bence uzun boyluya deli oluyor. Onu gördükten

sonra, ara verdiğimiz zaman yanına gidip konuşmazsam beni öldürmekle tehdit etti.”

Beau masalarına yerleşen altı hemşirelik öğrencisine göz attı. Uzun boylu oradaydı ama onun tek gördüğü, kusursuz bir alnı olan şirin küçük sarışındı.

Border da onu görmüş olmalıydı. “Bu gece onunla konuşacak mısın?”

Işıklar yerini, başlarının üstünde yıldızlar gibi parlayarak yanıp sönen sahne ışıklarına bıraktı. Beau yanıt verdi. “Onunla on beş dakika geçirmeyi umuyorum. Bu süreyi uzatabilirim Noel’e kadar ona çıkma teklif etmeyi başarabilirim.”

Kalan son birkaç yer de dolarken ilk şarkılarını çalmaya başladılar ve Harley barın arkasında gülümsedi.

Herkes sahneye bakarken, kısa boylu, koyu renk giysili bir adamın ön kapıdan usulca içeri süzülüp, barın arka tarafında bir yere oturduğunu, Beau dışında kimse fark etmedi. Adam başını hep eğik tuttu, etrafına göz attığında bile asla sahneye bakmadı.

Beau adamın müzik dinlemek için mi, yoksa karanlık bir köşede bir süre gizlenmek için mi geldiğini merak ederek onu gözledi. Adamda Beau’nun tüylerini ürperten bir şey vardı. Babası vaazlarında, aramızda yürüyen şeytanlardan söz ederdi. Beau kısa boylu adamın, kafasındaki şeytanlar tanımına tam uyduğuna karar verdi.

BÖLÜM 32

Gece yarısı serinliğinde Tinch, ahırda Noah'nın, Matheson Çiftliği'nden getirdiği yeni atla çalıştı. Tinch hayvanla çalışırken, Jamie'nin ayakaltında olmasından çekindiğinden, kuzeni ve avukatı Liz Leary'ye söz etmişti. O da bütün aile gibi, duruma el atması gerektiğini düşündü. Bunun sonrasında Liz'in kocası Gabe ve arkadaşı e-posta göndererek, rahat çalışabilmesi için gece saat ondan sonra gelip Jamie'ye bakıcılık yapacaklarını yazmışlardı.

Tinch, o saatte Jamie'nin uyuduğu yanıtını verince, "Harika," diye eklemişlerdi.

Böylece Özel Kuvvetler'de yıllarca hizmet etmiş iki adam, Tinch birkaç saat rahat çalışabilsin diye evi ve çocuğu bekliyordu. Bugünlerde yaşam pek anlamlı değildi. Ama bakıcılık yapmadan, sadece çalışmak iyi gelmişti.

Tinch düşünce zaman bulunca, Jamie için endişelenmekle Addison için düş kırıklığına uğramak arasında gidip geliyordu. Kadın gideli dört gün olmuştu ve neden tartıştıklarını hatırlamıyordu. Uzakta daha güvende olacağını biliyordu. İsteddiği en son şey, bela onu bulduğu zaman kadının arada kalmasıydı. Ama bedeni, mantığa uymayı reddediyor, hâlâ kadını arzulayarak sızlı-

yordu. Her sabah kahvaltıda onunla konuşmayı özlemişti ve her gece yatakta gözlerini onun tarafına dikerek, orada olmasını diliyordu. Dedğim dedik, fikrinden dönmeyen, inatçı, ürkek kadın içine işlemişti. Tek düşünebildiği, Jamie'ye nasıl davrandığı, onu nasıl güldürdüğü, kollarında eridiği zaman neler hissettiğiydi.

Ama burası ve şimdi, uygun değildi. Önce Jamie'yi düşünmek zorundaydı.

Tinch kendini, istenmeyen, davetsiz her konuğa karşı hazır olmak için elinden gelen her şeyi yapmış gibi hissetti. Evin her odasına ve ahıra, Jamie'nin ulaşamayacağı şekilde birer tüfek yerleştirdi. Tinch'in, "Kırmızı Alarm," diye fısıldamasıyla çocuğun ortadan ne kadar hızlı kaybolacağını görebilmek için aralarında bir oyun bile geliştirmişlerdi. Tinch merdivenin altındaki boş bölmeyi temizledi. Küçük bir kapı dışa açılıyor ve kapandığında gözden kayboluyordu. Lori Anne oraya elektrik süpürgesini yerleştirmek istemişti. Ama evin ortasında kusursuz bir gizlenme yeri idi.

İkisi birlikte ahırın iki yanına ancak bir çocuğun kullanabileceği iki trampelen yaptılar. Jamie bunları kullanarak saniyeler içinde ortalıktan kaybolabilir, peşine düşenlerin onu asla bulamayacağı, yeterince uzak bir gizlenme noktasına ulaşabilirdi. Bunu harika bir oyun gibi gördüler. Tinch kaçış planını asla hayata geçirmek zorunda kalmamaları için dua etti.

Çocuk için bu sadece bir maceraydı. Bir *Hazine Adası* kaçıışı. Ama Tinch için, Jamie'nin hayatta kalması anlamına geliyordu.

Soluğunu toparlamak için ahırın duvarına dayanan Tinch, Addison'ın onun için programladığı telefonu çıkardı. Bir numara şerifi çağırarak demişti. Başka bir numara, doktoru koşarak getirecekti.

Parmağını onun cebini arayacak tuşun üstünde tuttu. Arasa ne olurdu? Ona ihtiyacı vardı. Bunu anlar mıydı? Gelir miydi?

Tinch yeniden cebine soktu. Yapacak işleri vardı. Aşk budalası gibi davranacak bir zaman değildi bu. Onun kendine herhangi bir şey ifade etmesine izin veremezdi. Kendisinin de kadının büyük şehre dönmeden önce vakit geçireceği bir eğlenceden fazlası olmadığı açıkça belliydi. Kırık kalbiyle, onun gidişini salak gibi izlemeyi planlamamıştı.

Birlikte çalıştığı kısırağı fırçalarken, düştüğünde oluşan yara ya dokunmamaya özen gösterdi. Deneyimsiz bir binici, kısırağı bir kanyon duvarının kenarına fazla yaklaştırmış, toprak zemin dayanmayınca aşağı uçmuşlar. Hem atın hem de binicisinin ölmemiş olması mucizeydi. Mathesonların atı kadar azılı, boyun eğmez değildi ama yine de ilgisine ihtiyacı vardı.

Tinch fırçayı atıp, bir toynak temizleyici alırken gözünün ucuyla hafif bir hareket gördü. Bir an belanın kapısını çaldığını düşündü, sonra uzun, ince şekli tanıdı. Addison. Kadın öylesine solgundu ki, karanlıkta parladığına yemin edebilirdi.

Bir adım atıp, ışık halkasına girdi. Uzun bacaklarına bütün hatlarını ortaya çıkaran bir kot geçirmişti. İliklenmemiş eski flanel gömleğinin önü, sutyeninin dantelini gösterecek kadar aralıktı. Omuzlarındaki ceket gece mavisiydi ve fermuarı çekilmemişti. Bir an için sadece gözlerini dikip baktı, kaybolmadan önce her ayrıntısını hatırlamak istediği bir hayalmiş gibi düşündü.

Kadın ona doğru bir adım daha attı.

Tinch kısıraktan birkaç adım uzaklaştı. “Buraya nasıl geldin?” Sözleri istediğinden daha soğuk ve sertti.

“Benim oradan yürüdüm... yani Rogersların yerinden. Şerife, eşyalarımın birkaç parça almam gerektiğini söyledim, o da

ocuk bakıcın olan o iki kocaman adamı aradı. Bir saatliğine kapımı açtılar ve alarsa Jamie'nin uyanıp korkmaması için de alarmı kestiler. Evimin önüne park ettikten sonra ay ışığında tarlayı yürüyerek kat ettim.”

“Orası artık senin kapın ya da senin evin değil. Kasabaya taşındın, hatırlamıyor musun?” Atla oraya gidip, bir şeyler bırakmış mı diye bakacak zamanı olmamıştı ama muhtemelen hayaletler ondan daha fazla döküntü bırakmışlardı. Bölmenin kapısını çekti ve Jamie yanlışlıkla açmasını diye mandalını taktı. “Ne unuttun?”

“Bunu,” diye fısıldadı Addison ve aralarındaki mesafeyi kapatıp, kollarını onun boynuna doladı.

Genç adam, şaşkınlıkla bir adım gerileyerek kapıya çarptı. Kadın da onunla birlikte hareket etti.

Dudaklarını onunkilere bastırıp, bedenini ona yaslariken bu defa donmuş gibi duran Tinch'ti.

O tepki vermeyince kadın geri çekildi. “Bu defa da yine ben sana saldırıyorum ve sunduğum şeyi kabul etmek istemiyorsan kovboy, dövüşmeye başlasan iyi olur. Çünkü onca yolu gelip, yarım düzine yalanı son bir öpücük almamak için söylemedim.”

Mantık, azıcık aklı kaldıysa onu kendinden uzaklaştırması gerektiğini söylüyordu. O, uzun bacaklar ve yumuşacık bir cilde sarılmış, kalp kırıcı bir armağandı.

Ancak Tinch, ona sırtını dönemeyeceğini biliyordu. Şimdi değil. Tüm bedeniyile ona böyle yaslanmışken değil.

“Beni ikna et Doktor,” dedi hafif bir gülümsemeyle.

Kadın meydan okumayı kabul etti. Onu uzun bir süre öptükten sonra fısıldadı, “Beni bırakmak istemiyormuşsun gibi sarıl. Hayatından silinip gitmemem için sımsıkı sarıl.” Hafif bir hıkı-

rıkla ekledi, "Sarıl bana Tinch, o zaman anılarımdan asla silinip gitmezsin."

Tinch kollarını ona doladı ve öperken ayaklarını yerden kesti. "Öyle bir olasılık yok bayan," diye fısıldadı dudaklarına karşı. Öpücüğe son verdiğinde onu yere indirmede ve kulağına uzanıp ekledi, "Seni bırakmak istemiyorum. Hiçbir zaman."

Onu yere bastırmadan taşıyarak, ahırın arka tarafındaki gölgelere yürüdü. Kadın parmaklarını onun saçları arasına sokarak başını aşağı çekti, yanağını onunkine sürttü. Tinch'in ona ihtiyacı olduğu kadar o da Tinch'e derin bir ihtiyaç duyuyordu.

Kadını yumuşak bir şekilde öperken, ona saldırmasından ne kadar hoşlandığını söylemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Addison boynunu ısırınca, yumuşak öpücükler döneminin sona erdiğini anladı.

Onu sıraya oturttu ve fısıldayacak kadar öpüşüne ara verdi. "Ne kadar zamanımız var?"

"Sadece beş dakika," diye yanıtladı kadın, ceketini omuzlarından sıyrıp atarken. "Fazla uzatırsam salonunda oturan o iki adam hemen gelirler."

Tinch ona doğru eğilirken, daha yakına girebilmek için kadının dizlerini açtı. Sırada oturan Addison ve karşısında duran Tinch aynı boydaydı.

Bir an erkeğin ağzı daha fazlasını istedi, kadının ona dayanarak sallanan bedeni tam istediğini bildiği şeyi veriyordu. Tinch'in eli, gömleğinin ön tarafını buldu ve kadını kaba bir şekilde öteye itti. Sonra, hiç duraksamadan, flanel gömleğin önünü avucunda topladı ve bir anda düğmeleri kopartarak beline kadar açtı. Kadın şok içinde bağırarak, ağzını bir kez daha kapattı ve her türlü itiraza son verdi.

Addison kollarının arasında eriyince, sırtını koluna doğru yatırdı, boynundan aşağı yumuşak öpücüklerle inerken tadının zevkine vardı.

Serbest eli üzerinde gezinirken kadın yumuşak bir sesle inledi. Sessizce daha fazlası için yalvarınca, Tinch onu geriye, ceketinin üstüne yatırdı, kımıldamasın diye, elini olanca genişliğiyle beline bastırdı. Hızlı ve sert ilerliyordu. Kadının, onunla birlikte olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Gözlerindeki bir bakış, görmek istediği her şeyi anlattı ona. Parmakları saçlarına gömüldü, boğazını dokunuşlarına, ağzına sundu.

Kadın daha fazlasını isteyerek ileri geri sallandı.

Tinch ondan uzaklaşıp doğruldu, gölgeli ışıktaki onu inceledi. Sutyenin ince danteli, bedenini gizlemeyi başaramıyordu. "Çok güzelsin, Addison." Elini onun göğsüne koyup, sahipleniçi bir şekilde sıktı, kadın ona doğru yay gibi gerildi ve gözlerini kapadı. Avuçları göğüslerini kapladı, önce parmaklarıyla daireler çizerken, çalışmaktan sertleşmiş elleri, taze etini sıkıca kavradı. Kadın, tahmin ettiği gibi zevkle inledi. "Dokunuşlarımla öylesine canlanıyorsun ki asla sana doyabileceğimi sanmıyorum."

Onu doyumsuzca öptü, sonra kotunun ilk düğmelerini açarken havayı içine çekmesine izin verdi. Daha ileri giderse, sonuna kadar duramayacağını biliyordu ve bunu yapamazdı.

Addison'ı istiyordu ama onu, bedeni ve ruhuyla istiyordu, sevişmek için saatlere ihtiyacı vardı, dakikalara değil.

Bu gece bütün yapabileceği, dokunuşunun mührünü onun cildine basmak ve daha fazlasını özlemesini sağlamaktı. Eli, onun üstünde kayarken kadın dudaklarını araladı ve sonraki öpücüğünü beklemeye başladı. Ne kadar uzağa giderse gitsin daima bu

gecenin, bu öpücüğün, onun dokunuşunun hayalini kuracaktı ve aralarında bitmemiş bir şeyler bıraktığını bilecekti.

Onu kendine çekerken bir sonraki öpüşün tutkusuyla dudaklarını ısırdı. Kadın sıcaktı, kollarının arasında eriyip gitmişti. Tinch bir an için kabalaşıyor, daha fazlasını istiyor, sonrasında öyle nazikleşiyordu ki kadın ihtiyaç içinde ağlayacak gibi oluyordu.

Elini saçlarına gömdü, yüzünü görebilmek için başını geriye çekti. Onu gözlerinde tutku, dudaklarında açlıkla hatırlamak istiyordu.

“Daha fazlası?” diye fısıldadı Tinch.

“Daha fazlası,” diye yanıtladı kadın, daha yaklaştırmaya çalışarak.

“Öyleyse beni istediğini söyle.”

Addison güldü. “İstediyimi biliyorsun.”

“Söyle,”

“Seni istiyorum.”

Başparmağıyla alt dudaklarını okşadı. “Sadece bir erkek istemediğinden emin misin, herhangi bir erkek?”

“Hayır, seni istiyorum Tinch. Gittiğimden beri, bana sarılmana ne kadar çok ihtiyacım olduğundan başka bir şey düşünemedim.”

Tinch onu öptü ve bütün o tutkunun arasında, Addison usulca süzülüp kalbine girdi.

Belki sözlerle açıklayamasa bile ona ne hissettiğini gösterebilirdi. Konuşmaya kalkışsa, kadının duymaya hazır olduğundan çok daha fazlasını söylemekten korkuyordu.

Birçok son öpücükten sonra Tinch bir at eyerledi ve onu eski Rogers evinin önündeki arabasına götürdü. Daha ağır hareket

edebilmek isterdi ama zamanlarının dolduğunu biliyordu. Tüm yapabildiği gidiş süresince ona sıkıca sarılmaktı.

Onu eyerden kaydırarak indirince öpmeydi. Eğer bunu bir kez bile yapsaydı, gitmek diye bir şey söz konusu olmayacaktı.

“Bu iş tamamen bitmeden geri gelme.” Sözcükler ağzından sert bir biçimde çıktı ama sırtındaki dokunuşu sevgi doluydu. “Bana söz ver Addison. Bu çok tehlikeli.”

“Söz veriyorum. Haklısın. Bu gece muhtemelen gelmemem gerekirdi.”

“Gelmene sevindim.” Yeniden eyere sıçradı ve ikisi de yeni bir şey söyleyemeden önce gitmişti bile.

İki ev arasındaki karanlıkta Tinch yavaşladı ve derin bir soluk aldı ama onun kokusu ciğerlerine dolmuştu. Tıpkı ona yaslanan vücudunun bıraktığı inanılmaz duygu gibi. Bu öyle bir bütünlüktü ki, şimdi gittikten sonra bir şeyin kaybolduğu, yanlış olduğu hissine kapıldı.

Onlar iki farklı dünyaya aitti. Bir araya gelmeleri mümkün değildi. Uymuyorlardı.

Tinch, ilçenin yarısı duyacak şekilde bağırıp küfür etmek isteğiyle başını gökyüzüne çevirdi. Eğer Addison'ın kaderinde onun yanında durmak, yanında yatmak, yanında kalmak yoksa kendini nasıl bu kadar rahat hissedebilirdi?

BÖLÜM 33

SALI

11 EKİM

Noah McAllen, Amarillo'ya, koleksiyonuna ekleyeceği gümüş bir kemer ve cebinde, Harmony yakınlarındaki küçük çiftliğinin beş yıllık vergisini karşılayacak bir çekle döndü. Ancak bunlar dikkatini zar zor çekiyordu. Akıllı Reagan Truman'daydı. Ondan ayrıldığından beri neredeyse bir hafta olmuştu.

Elma bahçesindeki akşam yemeğinden sonra, kendine bir söz vermişti. Eğer harekete geçecekse, ilişkilerinde herhangi bir değişikliğe karşı yavaş hareket edecekti. Onu arkadaş olarak neredeyse kaybetmişti ve bunun bir daha tekrarlanmasını istemiyordu.

Ancak, havaalanında onu vedalaşmak için öptüğünde, dudaklarından öpmüştü. Öpücük nazikti, hatta bir havaalanı öpücüğü için uygundu. Ama onun düşünce tarzına göre arkadaşça bir öpücükten fazlasıydı. Belki de aralarında herhangi bir şeyi değiştirmeyi düşünmekten vazgeçmeli, tempoyu onun ayarlamasına izin vermeliydi. Gittiğinden beri onu her gece aramıştı ve konuş-

maları hep arkadaşça olmuştu. Hafta sonuna gelince son öpücüğünü yanlış değerlendirmiş olduğuna karar verdi.

Boğa ipini omzundan salladı ve uykulu terminalde yürüdü. Çevrede son uçağı karşılamaya gelen hiç kimse yok gibiydi. Ülkenin başka yerlerinde yanında eyer ya da boğa ipi taşıyan biri garip görünebilirdi ama burada değil.

Kızın, çılgın bukleleri çevresinde uçuşarak ona doğru yürüdüğünü gördüğünde kontrol noktasından yeni çıkmıştı. Elindekileri ve ipi yere atmadan iki adım daha attı. Ona doğru koşan kızı havada yakaladı.

Onu görelî sadece beş gün geçmiş olabiliirdi ama onu kollarına aldı, insanlar çevrelerinden dolaşıp geçerken sımsıkı tuttu.

“Seni özledim,” diye açıkladı dürüstçe.

Kız gülümsedi. “Ben de seni özledim.”

Sonra kız onu tekrar öptü. Dudaktan, arkadaşça ama yine de tam olarak adını koyamadığı bir öpücük.

O, öpücüğün gerçekte ne anlama geldiğini tahmin etmekte zorlanırken Reagan, uçuş, rodeo, Houston’da havanın nasıl olduğu konusunda sorular soruyordu. Noah soruları sırasıyla yanıtladığından bile emin değildi ama eşyalarını alıp park yerine doğru giderlerken kız bunu fark etmemiş görünüyordu. Onun uzun kamyonetini park edebilmek için dünya kadar zaman harcamış olmalıydı.

Fazla tartışmadan havaalanı yakınında, bütün gece açık bir yerde bir şeyler atıştırmak için durdular. Yiyecekler pek bir şey benzemiyordu ama ikisi de bunun farkına bile varmadılar. Üç fincan kahveden sonra Noah, yağmurda eve kadar direksiyon sallamak için yeterince uyanık olduğuna karar verdi. Kamyonete yerleştiler, müzik dinleyerek ayrı kaldıkları günleri konuştular.

Yarı yolda Reagan, günlerdir birinin onu izlediği hissine kapıldığından söz etti. Üzerinde ciddi şekilde düşünecek zamanı olmamıştı. Zaten ortada somut bir şey yoktu. Sadece bir his. Kimsenin durmadığı Lone Oak Yolu üzerinde park etmiş bir araba dikkatini çekmişti.

İki kez de, kasabaya doğru döndükten sonra sağından bir araba geçmişti. Noah anayoldan çıkıp servis yoluna girdi ve yarım mil geride aynı şeyi yapan arabanın farlarını gördü. Birkaç dakika sonra tekrar anayola çıktı ve diğer arabanın da aynı şeyi yapacağını düşündü. Yağmur, bundan emin olmasını engelledi.

Araba iki kez daha onun dönüşlerini izledi.

Reagan, muhtemelen rastlantı olduğunu söyledi ona. Yağan yağmur yüzünden aynı arabanın farları olduğunu söylemek bile mümkün değildi.

Noah konuyu bıraktı ve kamyoneti kullanmaya odaklandı. Reagan'ın ona yakın oturmasını isterdi ama kız koltuğun öbür ucunda, millerce uzakta gibiydi. Konuşma ya da onu bir şeyle zorlama günlerinin sona erdiği konusunda kendine söz verdi. Eğer hayatı boyunca bakire kalmak istiyorsa, o da en iyi arkadaşı kalmaya kararlı bir budala olmaya razıydı. Söylerse kızın bundan nefret edeceğini biliyordu ama kafasının içinde o hep sevgilisiydi. Her zaman öyle olmuştu.

Havalarından ve hasattan söz ettiler. Ona bütün kazandıklarını anlattı ve elbette övünüyormuş gibi göründü. Reagan güldü.

Truman Çiftliği'nin sapağına geldiklerinde vakit gece yarısını geçmişti ve Reagan, onun omzuna yaslanmış, uyukluyordu. Noah, tam kızın yerine giden toprak yola saptığı anda arkasında bir arabanın yavaşladığını görür gibi oldu. Çiftliğin kapısının

da durakladı ama araba geçmedi. Arkaya baktığında gece yine simsiyahtı, hiçbir far görülmüyordu. Sürücü ya geri dönmüştü ya da Noah'nın, gözleyen birini fark etmemesi için farlarını söndürmüştü.

Reagan'a bir göz atınca, peşlerindeki her kimse onunla yüzleşmeden kızı eve bırakmanın daha akılcı olacağına karar verdi. Noah McAllen'in kamyonetinin Reagan Truman'ın çiftliğine neden saptığını anlamak isteyen meraklı bir komşu olabilirdi. Harmony kurulduğundan beri Trumanlar, Mathesonlar, McAllenler kasabanın en uzun soluklu pembe dizisi olmuşlardı. Yaşlı Jeremiah Truman ölmüştü ama millet hâlâ savaş dönüşü Pat Matheson'la neden evlenmediğini konuşuyordu. Noah'nın ablası Alex ve Hank Matheson, sonunda durulup evlenince dedikodular ancak son bulmuştu. Noah şimdi sıranın kendisine geldiğini tahmin etti.

Reagan buna herhâlde gülerdi ama arkalarındaki arabanın, hayranlarından birine ait olma ihtimali de vardı. Binicilik yarışmaları TV'de yayınlandığından beri giderek daha çok insan yanına gelip imza istemeye başlamıştı. Son yarışmasında, sezonu sonuna kadar sakatlanmadan atlatabilirse dünya şampiyonu olabileceği konuşuluyordu.

"Tükendim," dedi ve kamyoneti kızın evinin önüne çekti. "Bu kadar geç saatte gelip beni aldığın için sağ ol. Yaklaşık on iki saat uyuduktan sonra gelip, son elmaları toplamana yardım etmeme ne dersin?"

Kız ona, sanki son otuz saniye içinde ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi baktı. "İşime yardımcı olmayı mı öneriyorsun?"

"Elbette." Hakarete uğramış görünmeye çalıştı.

“Pekâlâ.” Sessizce kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi alt dudak-
ğını ısırırdı. “İçeri gelip bir bardak süt içip, bir dilim turta yemek
ister misin?”

Noah, dünyada başka her kadının onu bir içkiye davet edece-
ğini söylemek isteyerek gülümsedi. “Hayır, sağ ol.” Şu anda tek
ihtiyacım uyku. Sana da biraz uyku iyi gelecek gibi görünüyor.”

Kız başını salladı ve kapısını açmak için döndü. “Pekâlâ, iyi geceler.”

Ani bir dürtüyle kapısını açıp, hızla kamyonetin önünden do-
landı ve kız daha yere basmadan ona yetiştii.

“Ne yapıyorsun?” Noah onu yere bırakırken, kız ıslak saçları
yüzünden çekerek güldü.

“Bir hanımefendiyi kapısına kadar geçiriyorum,” dedi elini tu-
tarken ve birlikte koştular.

Verandaya ulaştıklarında ikisi de gülüyordu. Noah ıslak bir
köpek gibi silkelendi. “Neyse, eve gidince en azından duş almak-
tan kurtuldum. Bak, bana ne kadar zaman kazandırdın.”

“Ev dediğin neresi?”

“Sana söylemeyi unuttum, çiftlikte eski ustabaşının evini te-
mizledim. Yani en azından yatıp kalkacak kadar. Artık ölmüş ol-
salar bile ailemin evinde kalamayacak kadar büyüdüm.”

“Bunca yağmurla her tarla faresi, tavşan ve sincap, bu gece
senin odanı paylaşacaktır.”

Noah omuz silkti. “Hiç değilse sessiz olur. Houston’daki otel-
de odam tam havuzun üstündeydi ve yemin ederim bazı insanlar
hiç uyumadı.” Verandanın korkuluğuna dayanarak yağmuru izle-
di. Gece orada kalmayı önermek aklından geçti. Ama kız sadece
turta önermişti. İçeri girirse muhtemelen daha fazlasını isteye-

cekti ve kız onu yeniden tokatlayacaktı. Suları süzülen ıslak giysileri içinde ellerini ceplerine sokarak ısıtmaya çalıştı.

“Noah.” Kız onu düşüncelerinden ayırdı. “İyi geceler.”

Dönünce Reagan’ın ne kadar yakın durduğuna şaşırarak, kendini onun dudaklarında buldu. Reagan, ona hiç dokunmadan iyice yaklaştı ve arkadaşlıkla ilgisi olmayan bir biçimde öptü. Noah öpücüğe katıldı ama onun dışında hiç kıdılmadı. Ona sarılmamıştı. Başladığını bitirmek için kızın tek yapacağı, geri adım atmaktı.

Sonunda Reagan geri çekilince, Noah elinde olmadan sordu, “Seninle arkadaş olmamızla bunun ne alakası var?”

Reagan gülümsedi. “Sana alışıyorum.”

Noah sırtıttı. “Öyleyse her gösteri arasında eve dönerim.” Korsa daha iyi edeceğini düşünerek yağmura daldı. “Yarın görüşürüz.”

“Yarın oldu bile,” diye bağırdı kız. “Bugün daha ileri saatlerde seni görürüm.”

Kızın, yanında Yaşlı Köpek’le eve girişini izledi. Sonra havaalanından beri peşlerinde olan arabadan bir iz arayarak yola doğru döndü.

Lone Oak Yolu’nda bir saat ilerlediği hâlde hiçbir araba görmedi. Vakit çok geçti ve biraz akli olan herkes, o saatte yatağında olurdu. Ancak Noah hiçbir zaman mantığıyla tanınmamıştı. Kamyonetini şerifin ofisine çekti ve Şerif Yardımcısı Phil Gentry’ye yolda gördüğünü sandığı ve Reagan’ı günlerdir huzursuz eden arabadan söz etti.

Gentry haberi ciddiye aldı. Devriyelerin Tinch Turner’ın çiftliğini zaten kontrol altında tuttuklarını söyledi. Şimdi Turner Çiftliği’ni de ekleyeceklerdi.

“Sence Harmony’de gizlenerek Tinch Turner’ı gözleyen biri mi var?”

“Hayır, tam olarak değil. Kasabada birilerinin kiralayabileceği her yeri kontrol ettik. Yani kasabada kuşkulu hiç kimse kalmıyor ama Tinch’in gözlendiği de bir gerçek.” Gentry sanki çok fazla konuşmuş olmaktan korkar gibi kaşlarını çattı. “Bu kesinlikle aramızda kalacak Noah. Ama şerifin kardeşi olduğuna ve garip bir şeyler zaten dikkatini çektiğine göre, sanırım sana söylememin sakıncası yok.” Son gecelerde arka yollarda belirlenmiş arabaların marka ve modellerini içeren bir liste çıkardı. “Bu liste hem biz hem de karayolu devriyesi tarafından hazırlandı.”

“Birkaç tanesi silinmiş.” Noah bir kaşını kaldırdı.

“Onlar yol boyunca yerleşmiş yerel halk. Diğerlerinin gece yarısı ile şafak arasında yolda olmaları için hiçbir neden yok. Söz konusu arabaları izlemeyi denedik ama takip edildiklerini fark etmesinler diye uzak kalmak zorundayız. Bu yüzden de onların izini kaybediyoruz. Sanki gecenin karanlığında yok olup gidiyorlar. Şerif muhtemelen yakında bir yerde üsleri olduğunu düşünüyor. Belki Bailee ya da Twisted Creek gibi. Arka yollar labirent gibi birbirine girmiş durumda.”

Noah eski arabaların listesine baktı. “Yerinizde olsam eski araba satıcısı arardım. Listede yarım düzine farklı araba olmalı. Belki yabancılar oralarda yuvalanıyor.”

Phil gülümsedi. “Fena fikir değil. Farklı arabalarda aynı insanların olması durumu açıklar. Ama onlar her kimse, yakınlarda bir bağlantıları olmalı.”

“Sence ne yapıyorlar?”

“Belki sadece gözlüyorlar. Belki bir şeyin ya da birinin ortaya çıkmasını bekliyorlar.” Paul gülümsedi. “Belki sadece harekete geçmek için cesaret topluyorlar.” Phil günün onuncu kolasını bitirirken ekledi, “Daha fazlasını söyleyemem ama onlar her kimse, Tinch Turner’da onlara ait bir şey var.”

Noah hayır anlamında başını salladı. “Tinch’in çiftliğine gittim. Tek sahip olduğu şey, yarı vahşi atlar. Ve bir çocuk.” Phil, Noah’dan çok, kendisi için tamamladı. “Daha fazlasını söyleyemem ama yerinde olsam gözüm Reagan Truman’ın üstünde olurdu. Biri onun Tinch’le bir şekilde bağlantısı olduğunu düşünebilir.”

“Yıllardır gözüm onun üstünde,” dedi Noah. Sonra şerif yardımcısına teşekkür ederek çıktı. Birinin sadece Turner çiftliğini değil, Reagan’ın yerini de kötü niyetle gözlediği fikrinden hoşlanmamıştı. Tinch’in çiftliğine kadar on mil gitti, sonra Truman Çiftliği yönünde bir daire çizerek devam etti. Yarın, şerifin ofisinde tutulan arabaların listesini isteyecekti. Ama iki tarafın da sessiz ve sakin olduğunu bilmek, bu gece rahat uyumasını sağlayacaktı.

Solgun bir ay, yağmur bulutları arasından yüzünü göstermeye çalışırken Noah bir gösteri öncesi olduğu gibi, adrenalinin damarlarına pompalandığını hissetti. Çok geçti. Eve gitmesi gerekirdi ama doğru olmayan bir şey vardı.

Kamyonetini geri çevirdi ve bu gece nasıl olsa uyuyamayacağını bilerek, iki çiftliğin önünden bir kez daha geçmeye karar verdi.

BÖLÜM 34

GECE YARISINDAN BİR DAKİKA SONRA

12 EKİM

Tyler Wright, birinin kapısını vurduğunu fark eder fark etmez yatağından fırlayıp telefonunu kaptı. Cenaze evinin ikinci katındaki dairesinin kapısını şimdiye kadar hiç kimse çalmamıştı. Bu asla olmamıştı.

Pijamasını çıkarmadan pantolonunu bacaklarına çekti, gömlek giymeyi unuttu ve aceleyle kapıya koştu. “Geliyorum,” diye bağırduğunda kapı tekrar vuruldu.

Kapıyı açtığı anda Willie haykırdı. “Çabuk! Bebek geliyor!”

Tyler, ceketinin fermuarını çekti, telefonunu cebine soktu ve merdivenden hızla inen Willie’yi izledi. Mutfağa geldiklerinde soluğu kesilmişti. Ama yavaşlayacak zaman değildi. “Autumn nerede?”

Willie hızla ilerleyip geniş bir garaja açılan kapıya yöneldi. “Big, onu senin Caddy’ye yerleştiriyor. Hastane yolunda doğurtmak zorunda kalırsak, o arabada daha çok yer var.”

Tyler karşı çıkmayı denedi ama kimse ona kulak asmiyor gibiydi. Tek sakın görünen Autumn'du. Sadece biraz garip nefes alıyordu ve çantasını kontrol edip, hiçbir şey unutmadığından emin olana kadar arka koltuğa oturmayı reddetti.

Big onun yanında durdu, kadının çantadan çıkardığı her şeyi dev bir giysi askılığı gibi kılı kıpırdamadan taşıdı.

Autumn'un arabasını alma planını unutan Tyler idareyi ele aldı. "Willie, sen arabayı sür, ben hastaneyi arayıp her şeyi hazır etmelerini söyleyeceğim." Autumn'a dönünce sesini sakınleştirdi, "Sancıların arası kaç dakika?"

"Dört ya da altı dakika," dedi kadın. "Willie o kadar heyecanlandı ki, saytı şaşırdı."

Tyler, o ana kadar kafasının biraz çalıştığına inandığı Willie Davis'e kaşlarını çatı. Daha anahtarları geri isteyemeden Autumn bir fısıltıyla ekledi, "Sanırım suyum geldi."

"Plan değişikliği," diye açıkladı Willie, bir basket maçı yaparlarmış gibi. "Big, sen sür. Bay Wright, siz hastaneyi arayın, Autumn arabaya bin ve arka koltuğa uzan. Bebeğin gelişine, düşündüğümüzden yakın olabiliriz."

Herkes bir anda harekete geçti. En son Willie bindi. "Bebeğin doğumunu yapmam gerekirse diye ben arkaya biniyorum. Sanırım bunu halledebilirim." Ellerini ovuşturdu ve tavan ışığını yaktı.

Big, motoru çalıştırdı ve başını salladı. "Hastaneye dört dakika uzaklıktayız. Beklemeyi başaracaktır."

Her zaman sakın olan Willie'nin birden rengi attı. "Şimdi Autumn, itmeye başlamak istediğin anda söyle. İç çamaşırını çıkarmaya çalışacağım."

Autumn bıkmış usanmıştı. “İç çamaşırimi çıkartacak falan değilim Willie Davis. Siz oğlanların önünde değil. Ve şu anda, sadece seni bu arabadan dışarı itmek istiyorum.”

Arabadan çıkarlarken yağmur arabanın tavanında tıkırdamaya başladı. “Her şey yolunda tatlım. Müstakbel annelerin gerginleşmesi çok normal. Eminim bu akşamki fırtına sinirini bozdu.” Onunla konuşurken sesi sakindi ama bir saniye sonra başını çevirip Tyler’ın kulağına haykırdı. “Söyle onlara, ucu ucuna yetiştireceğiz. İniş için her şeyi hazır etsinler.”

Big, hastane yolunda hız sınırını sonuna kadar zorladı. Tyler onları aradı ama bir şeye yaradığından emin değildi. Arayanın kimliğini görünce durumu herhâlde anlamışlardı.

Acil servisin kapısına çektiklerinde Dr. Spencer ve iki hemşire onları bekliyordu. Bir dakika sonra Autumn tekerlekli sandalye de içeri götürülürken üç adam arabanın yanında kalmış, soluk almaya çalışıyorlardı.

“Bunun için fazla yaşıyım,” dedi Tyler.

“Ben de fazla gencim. Willie başını salladı.

Big, başka kimsenin anlamadığı bir şakaya güler gibiydi. “Ben tam gereken yaştayım, onun için şimdi gidip düğün çiçeklerimizi hazırlatalım derim.”

Tyler, Big’in ne demek istediğini anlamayı bile denemedi. Sadece gönüllü iki itfaiyeciyi izleyerek içeri girdi. Yağmur nedeniyle en azından acil bir çağrı almaları olası değildi.

Hemşirelerin onu nereye götürdüklerini öğrenene kadar, Autumn giysilerini değiştirmiş, rahatça uzanmış, dinleniyordu.

Dr. Spencer üçünün de içeri girip merhaba demelerine izin verdi ve Autumn’u hastaneye getirdikleri için onlarla ne kadar

gurur duyduğunu söyledi. İtfaiyecilerin yüzleri gururla parladı ama Tyler doktorun birinci sınıflarla konuşurken de aynı tonu kullandığı hissine kapıldı.

Doktor her birinin kafasını okşasa bile Tyler şaşırmayacaktı.

Sonraki sancı başlayınca Dr. Spencer onlardan dışarı çıkma-larını istedi. "Bundan sonrasını biz hallederiz çocuklar. Neden gidip bir şeyler atıştırmıyorsunuz? Uzun süre bekleyecekmişsiniz gibi görünüyor."

Tyler sadece doğumhanenin kapısında durup beklemek istedi ama Big, doktorun tavsiyesini dinlemeleri gerektiğini düşündü. Daha önce üçü de doğum yapan bir kadının yakınında bulunmamışlardı ve bekleyişin ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Big, yarım saat sonra kapı komşusu Ronny Logan'ı aradı. Kadın Autumn'un en yakın arkadaşıydı ve doğumun başladığını bilmek isteyeceğini düşündü. Ronny bir piknik sepeti dolusu atıştırmalıkla çıkageldiğinde sadece Tyler, onun önceden hazırlanıp beklediğini anladı. Big'in arkadaşlıktan çok, yiyeceğe ihtiyaç duyduğundan kuşkulandı. Big ve Willie, o arada otomatlardaki atıştırmalıkların ve keklerin neredeyse yarısını tüketmişlerdi.

"İyi akşamlar Bay Wright," dedi Ronny ona bir dilim kek ikram ederek. "Bayan Kate'den haber aldınız mı?"

Tyler başını salladı. Uyandığından bu yana Kate'ini düşünmemişti. "Gideli üç haftadan fazla oldu. Yakında dönmesi gerekir." Kafasını yiyip bitiren endişeleri görmezden gelmeye çalıştı.

Gözlerini yumdu ve kaderle bir anlaşma yaptı. Sağ salim eve dönmesine izin ver, ben de düğünü bir an önce planlaması için onu sıkıştırmayayım. Ona dilediği kadar zaman tanımaya razıydı. Yeter ki güven içinde eve dönsün.

“İyi misiniz Bay Wright?” diye sordu Ronny, her zamanki utangaç tavrıyla.

Tyler başını evet anlamında salladı. “Olacağım. Sadece Kate’in doğumu kaçırdığına ne kadar üzüleceğini düşünüyordum.

Ronny onayladı. “Burada olsa hepimizi sıraya dizer, organize ederdi. Çok tatlı bir hanım ama içinde bir general gizli.”

“Bir binbaşı,” diye düzeltti Tyler. Birini özleyebileceğini düşündüğünden çok daha fazla özlüyordu onu.

Diğerleri yerken, Tyler ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Yağmur yavaşlamış, çiselemeye başlamıştı. Kasaba yeni doğmuş, uykuda gibiydi. Yollarda ilerleyen tek bir araba bile yoktu. Bu kasabayı seviyordu. Ama Kate’in aynı hisler içinde olacağından emin değildi. Dünyanın dört bir yanında yaşamıştı. Harmony ona çok küçük geliyor olmalıydı.

Bir saat, iki saat sürünürcesine geçerken Kate’i düşünerek oyalandı. Big, dakikaları saymaya başladı, “Daha ne kadar sürecek?” diye sordu Willie. Ronny, bekleme odasında bulunan dergilerdeki bütün bulmacaları çözdü. Kimse köşedeki televizyonu açma zahmetine girmedi. Tek görevlerinin beklemek ve sadece buna odaklanmak olduğunu düşünüyorlardı sanki.

Doktor Spencer kapıda görüldüğü anda herkes birden ayağa fırladı. Kadın yorgun bir şekilde gülümsedi. “Bayanlar baylar, bir kızımız var. Dört kilo iki yüz gram.”

Hepsi bir ağızdan sorular yağdırmaya başladılar ve doktor elinden geldiğince hepsini sırayla yanıtladı. Her şey normaldi. Anne ve bebeğin durumu harikaydı. Odaya alındıktan sonra Autumn’u görebilirlerdi. Ama içeri teker teker girip, ikişer dakika kalabileceklerdi.

Tyler, önce ötekilerin girmesini bekledi. Dışarı, küçük sigara içme alanına çıktı, gözlerini kaldırıp aya baktı. Kate'in da aynı ayı görüp göremediğini merak etti.

Kate duyamayacak olsa bile, ona söylemek ihtiyacıyla, "Autumn'un bebeği doğdu," dedi. "Eve gelir gelmez onu kucağına almak isteyeceğini biliyorum." Neredeyse, *eğer eve gelirsen* diye eklemek üzereydi. Her geçen gün inancı biraz daha azalıyordu. Kate bir defasında, bunca yıl bekâr yaşadıktan sonra insanlardan uzaklaşmakta uzmanlaştığını söylemişti ona.

Ya Kate'i ondan da uzaklaşıyorsa?

Cebindeki telefon bir kez çaldı.

Tyler soluk alamadı. Bekledi, bekledi. Hiç. Sadece bir çalış.

Birkaç kalp atışı sonra telefon yeniden çaldı. Bir kısa çalış, sonra yine hiçbir şey. Sadece tek çalış.

Sanki yirmi üç gündür tutuyormuşçasına uzun bir soluk koyuverdi.

Şifreyi kullanmıştı. Kate güvendeydi ve eve dönüş yolundaydı.

Gülümsedi. Bu gece, yaşayan en şanslı erkekti.

BÖLÜM 35

TURNER ÇİFTLİĞİ

Tinch, kahveyi litreler dolusu içmeye başlamıştı. Addison'ı son gördüğü günden bu yana uykuyu tamamen bir yana bırakmıştı. Denemişti. Gözlerini kapatıp, gevsemeye çalışmış ama ahırda, gece mavisi paltosunun üstüne uzanmış fildişi rengi bedeni, hep onu bekliyor gibiydi. Onu hissetmek, tadını almak, dokunuşu için açlık çekerken gözlerindeki bakış, hepsi birlikte Tinch'i tamamen çıldırtmak için el ele vermiş gibilerdi.

Addison da aynı şeyleri hissetmiş olmalıydı. Yerini bildirmek için ona defalarca e-posta göndermiş ve telefon etmişti. Her defasında nasıl olduğunu sormuştu. Nasıl gidiyordu? Jamie mutlu muydu? Ama Tinch ikisinin de neyi dile getiremediklerinin farkındaydı. İkisi de birbirini arzuluyor ama bundan söz etmeye nasıl başlayacaklarını bilemiyorlardı.

Addison'ı bir daha görünce, neler hissettiğini sözlere dökmeden ona belli etmeyi planladı.

Bir gece önce, ona yolladığı son e-postasını şöyle tamamladı:

Bir gün, ahırda başlattığımız şeyi bitirecek vakit bulacağımıza söz veriyorum.

Ne demek istediğini bildiğinden bile emin değildi ama bir an sonra ekran göz kırptı ve kadın cevap verdi: *Bir gün, bekliyor olacağım.*

Tam olarak bir aşk mesajı değildi. Sadece birlikte zaman geçireceklerini gösteren bir vaatti. Eğer Addison'ın tek istediği, bir gecelik beraberlikse onu da kabullenecekti. Bir gecelik beraberliğin ona uzun süre yetmesi gerekecekti ama en azından anıları olacaktı ve Tinch, anılarına yaslanarak hayatta kalabileceğini öğrenmişti.

Güneşin batışıyla birlikte ve onlar akşam yemeğini bitirene kadar sıcaklık düştü. Jamie battaniyeleri üst üste yığmasına rağmen titriyordu. Yağmur, bir yalnızlık ifadesiyle cama çarpıyordu.

Tinch çocuğu üst kata çıkarıp yatırdı ve ona bir hikâye daha okumaya karar verdi. Çocuk maceraya bayılıyordu. Tinch'in annesi *Tarzan*'dan *Maskeli Süvari*'ye kadar onun bütün eski kitaplarını saklamıştı. Kitabın daha birinci saatinde çocuk uyuyup kaldı. Ama rüyalarında bile ona tutunması gerekiyormuş gibi, bir kolu Tinch'e sarılmıştı.

Tinch kitabı kapadı, duşa girmeden önce bir dakika dinlenmeyi düşündü ama uykuya yenik düştü. Derin, rüyasız bir uyku. Rüzgâr dışarıda uludu ve bodrumdaki eski ısıtıcı her çalışmasında madeni bir ses çıkardı ama Tinch ve çocuk uyudular.

Gecenin ileri saatlerinde Tinch nihayet kımıldadı. Yarı oturarak uyumaktan boynunun tutulduğunu fark etti. Göğsündeki kitap kayıp tok bir sesle yere düştü. Onu kaldırmakla uğraşmayan Tinch, öbür tarafına döndü, battaniyeleri ikisinin birden üstüne örtterek uyumaya devam etti.

Aşağıdan gelen çan sesini zihni zar zor algıladı, sonra bir anda cin gibi uyandı. Biri arazisine girmişti. Yataktan kalkarken saate baktı. Üç on beş. Şerifin ziyareti olamazdı. Bela onları bulmuştu.

Tek eliyle Jamie'yi sarsarak uyandırdı. "Kırmızı alarm evlat. Yaptığımız tatbikatları hayata geçirmenin zamanı geldi." Diğer eliyle telefonuna uzandı.

Panik, adrenalin gibi damarlarında dolaştı. Aşağıda bırakmış olmalıydı. Lanet olsun. İki haftadan uzun zamandır o nesneyi gözünden uzak tutmamak için dertlenmişti ve şimdi, ihtiyacı olduğu ilk anda cep telefonu kayıptı.

Jamie gözlerini ovaladı ama emri sorgulamadı. Çocuk botlarını giyerken Tinch de eski bir giysi dolabının üstündeki tüfeği almak için uzandı.

Bir an sonra, Jamie battaniyesini ardında sürükleyerek onun peşinden alt kata indi. Tinch eskiden elektrik süpürgesini koydukları küçük gizlenme dolabını açtı. "Gir içeri. Burada güvende olursun."

"Oraya girmek istemiyorum." Jamie bir hıçkırıyla fısıldadı. "İstemiyorum. İçerisi karanlık. Beni oraya sokma. Lütfen oraya girmeye zorlama beni."

Tinch çocuğu içeri itip, sessiz kalmasını emretmek istedi ama Jamie'nin gözlerinde gördüğü acı, fazla tazeydi. Belki biri daha önce onu bir yere kapatmıştı, belki de uzun süre. Gün ışığında küçük dolap o kadar ürkütücü görünmemişti ama bu gece çocuk, zifiri karanlıkta kalacaktı. Jamie'yi asla bir yere kapatmamaya söz vermişti ve sözünden dönmek istemiyordu.

Tinch, tırabzana astığı kendi ceketini çocuğa giydirirken bir yandan da talimat verdi. "Arka kapıya git ve doğru ahıra koş. Orada saklan ve ben çağırmadan geri gelme. Eğer bir yabancı ahi-

ra girerse duvardaki aralıklardan çık ve kaç. Canını dişine takıp kaç evlat, bana söz ver. Ne duyarsan duy, güvenli bir yere ulaşınca kadar koşmaya devam et.”

Jamie başını salladı ve mutfak kapısına doğru koşarak dışarı fırladı.

Tinch, öndeki pencereler boyunca dışarı bir göz attı. Farları sö-nük, üstü kapalı, gri bir kamyonetin ona doğru ilerlediğini zar zor görebildi. Çok yavaş gidiyorlardı, herhâlde sinsice yaklaşıp eve göz atmak istiyorlardı. Kapının önündeki halının üstünde kıvrılmış uyuyan iki yavru köpek bile henüz geldiklerini duymamıştı.

Belanın geldiğini gösteren bir kanıtı ihtiyacı olsa farların sö-nük olması, ona her şeyi fazlasıyla açıklıyordu. Tek bir lamba yakmadan, her tezgâh ve masanın üstünde el yordamıyla cep telefonunu arayarak salonu dolaştı.

Tinch kitap rafının üstünden çift namlulu eski av çiftesini çekip aldı. Çocukla o adamlar arasında sadece kendisi vardı ve tek başına karşı koyacaktı. Kamyonetin eve ulaşmasına on beş metre kala, Tinch verandaya çıktı. Tüfeği bacağına dayadı, çiftmeyi de iki karış öteye, korkuluğa.

Kamyonetin yolcu kapısı açılırken, Tinch bahçe ışıklarını yaktı. Kendisi gölgede kalmışken adamlar tamamen aydınlıktaydı. “Orası yeterince yakın,” diye bağırdı. İri yarı bir adam kamyonetin arka kapısını kaydırarak yarım açtı ama dışarı çıkmaya yeltenmedi. Aynen onun yaşında ve kalıbında olan öndeki yolcu yavaşça koltuğundan kayarak indi ve elleri havada, kımıldamadan durdu.

Tinch sürücüyü pek iyi göremiyordu ama o da aynı şeyi yapmış gibiydi. Elleri havada, kamyonetin önünden dolaşıp aydınlığa çıktı. Sürücü, yolcularından daha ufak tefekti ama daha az belalı görünmüyordu.

“Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz,” diye bağırdı. “Size bir zarar vermek istemiyoruz Bay Turner. Bakın, yolumuzu kaybettik ve umuyorduk ki...” Kısa boylu sürücü, uyarıyı ciddiye almış gibi görünmüyordu. Hoş karşılanmayabileceğine hiç kafa yormadan Tinch’e doğru ağır adımlarla ilerledi.

Tinch tüfeğini doğrulttu. “Olduğun yerde kal ve tekrar dene.” Yolunu kaybeden hiç kimse ona Bay Tinch diye hitap etmezdi. Bu üçü bulundukları yeri tam olarak biliyorlardı ve onun çiftliğinde olduklarından hiç kuşkuları yoktu.

Yavru köpekler şimdi uyanmışlardı ve Tinch’in gerginliğini sezerek verandadan inmiş, sürücüye hırılıyorlardı.

Küçük adam Tinch’den çok, köpeklerden korkar gibiydi. Kamyonetin kenarına çarpıncaya kadar geriledi. “Bakın Bay Turner, kimseye zarar vermek ya da sorun çıkarmak için gelmedik buraya. Sadece size birkaç soru sormaya geldik. Sonra gideceğiz.”

“Onun için mi farlarınızı yakmadan geldiniz?”

Adam sanki büründüğü koyun postundan sıyrılmaya çalışır gibi doğruldu. “Pekâlâ!” Ellerini havada tutarak yolcuyu işaret etti. “Sizi habersiz yakalayarak şaşırtmak Henry’nin fikriydi. Bize daha net yanıtlar vereceğinizi düşündü. Ama size ya da burada bulunan başka kimseye zarar vermek için gelmedik. Sadece Sadie’nin piçiyile konuşmak istiyoruz. Çocuğa sorabilirsiniz. Beni tanıyor. Sadece Memphis’in burada olduğunu ve onunla konuşmak istediğini söyleyin.”

“Ne çocuğu?”

“Çocuk burada değilmiş gibi davranmaktan vazgeç. Araştırdık. Sadie Noble’ın yaşayan tek bir akrabası vardı, o da senin karın. Veledi senin başına dolamaları en mantıklı yoldu.”

“Kimse başıma çocuk dolamadı. Neden yeniden kamyonete binip geldiğiniz yoldan gitmiyorsunuz? Bu defa farlarınızı yakın. Çıkarken bahçe kapıma çarpmanızı istemem.”

Memphis verandaya bir adım daha yaklaştı, yenilgiye uğramış gibi omuzları düşmüştü. “Bak Turner, sadece konuşmak istiyoruz. Bilirsin, dostça bir ziyaret. Onunla beş dakika yalnız kalmamıza izin verirsen sana bin dolar veririz. Zaten oğlan baş belasından başka bir şey değil. İyi bilirim, çünkü bir yıl boyunca yaşamındaki tek disiplini ben sağladım. Annesi daima onun ne halt ettiğine aldırmayacak kadar kafayı bulmuş olurdu.”

Tinch, Jamie’nin sırtındaki bereleri hatırlayınca tetiği çekmekten kendini zor alıyordu.

Memphis verandanın köşesine doğru bir adım daha attı. “Çocukla beş dakika karşılığı beş bin dolara ne dersin? Sonra gideriz. Böyle küçük bir yerde o parayı değerlendirirsin ve biz de ona pek zarar vermeyiz. Canını yaktığınızı söylediyse, yalan atıyor. Ara sıra onunla eğlenmeseydik, kimse yüzüne bile bakmazdı.”

“Toprağımdan defol.” Tinch tüfeğinin namlusunu ona doğrultarak sözlerini güçlendirdi. “Verandama ayak bastığın anda ölü bir adam olursun.”

Memphis pes edermiş gibi omuz silkti. “Çok kötü,” dedi. “Bunu kolaylaştırabilirdin.”

Bir kapının gıcırdadığını duyan Tinch, kamyonete bir göz attı. Önde oturan iri yarı adam hâlâ indiği yerde duruyordu. Ama artık elleri havada değildi.

Tinch arkadaki adamın ortadan kaybolduğunu fark etmeden az önce tüfeğini kaldırdı.

Memphis ve Henry dediği adam, farklı yönlerden yavaşça verandaya yaklaşıyorlardı.

Tinch hayatında hiç kimseyi vurmamıştı ve Memphis'e nişan almadan bir saniye tereddüt etti. Babasının bir av gezisinde verdiği öğüt zihninde yankılandı: *Oğlum, ateş edersen öldürmek için nişan al. Asla bir hayvanı yaralı bırakma.* Gördüğü ve duyduğu kadarıyla Memphis'e hayvan demek onu yüceltmek olurdu.

Tinch, adamın göğsüne nişan alarak tetiği yavaşça çekerken, Memphis aniden ceketinin içindeki bir şeye uzandı.

Havada top gibi patlayan darbe, Tinch'i geriye savurarak atışını boşa çıkardı, sıkıdığı kurşun gecenin içinde kaybolup gitti.

Gök gürültüsü ve şimşek birlikte patlamış gibi dünya bir anda yanıp söndü. Tinch döndü. Kamyonetin arkasındaki adamın tüfeğiyle nişan almış, tekrar ateş etmeye hazır olduğunu gördü. Memphis ve Henry, ona doğrultulmuş silahlarıyla koşarak yaklaşıyorlardı. Henry, Tinch'in elinden tüfeği koparıp aldı. Sonra, hepsi aynı kalp atışı süresinde Tinch'in yan tarafından kopan yakıcı bir acı, dalga dalga yayılarak, parçalayarak tüm bedenine yayıldı.

Silahın kabzası başının yan tarafına inmeden saniyeler önce, şimdi sıcak kanla kaplı kaburgalarına dokundu.

Gözleri kapalı, cehennemde çöktü kaldı. Acının arasında bir düşünce zihninde dolaştı. Ölüyordu. Yakında Lori Anne'le birlikte olacaktı. Karısının öldüğü günden beri, umduğu tek şeyi sonunda elde etmek üzereydi. Sadece orada öylece uzanıp, dünyanın elinden kayıp gitmesine izin verecekti.

Sonra, ta derinlerdeki acı bir boşluk gibi, artık ölmek istemediğinin bilincine vardı. Ölemezdi. Jamie'yi büyütmesi gerekiyordu. Addison'a bir söz vermişti. Bırakıp gidemezdi. Lori Anne'in bir süre daha beklemesi gerekecekti.

Tinch acıyı bir kenara çekilmeye zorladı ve çevresinde olup bitenlere odaklandı.

“O öldü Sullivan.” Memphis bağırdı. Sesi heyecanla hırıldıyordu. “Ona bir kurşun daha harcama.”

Haydutlardan birinin gölgesi, Tinch’in üzerine düştü ama kırmıdamadan durmak için bedenini zorladı. *Bırak öldüğünü düşünsünler.* Yaşamak için tek şansı bu olabilirdi.

“Ölmediyse bile yakında ölür,” diye homurdandı biri. “Kanı, verandayı kızıla boyuyor.”

Köpekler havlayarak verandanın etrafında koşturuyorlardı.

Memphis küfretti, sonra emir verdi. “Köpekleri gebert Henry. Havlamalarını dinlemekten usandım. Sonra oğlanı bulur ve buradan defolup gideriz.”

“Sullivan’a öldürt onları. Köpek öldürmekten nefret ederim.”

“Bir tanesi seni ısırırsa o kadar çok nefret etmezsın.”

Tinch bir silah sesi duydu ve bir köpek acıyla havladı. Henry emri yerine getiriyor olmalıydı.

Memphis güldü. “Sadece sıyırdın salak herif. Bak, nasıl koşuyorlar.” Uzun ve abartılı bir kahkaha attı, sonra ekledi. “Böylesi daha iyi. Gece karanlığında siyah bir köpek kovalayarak zaman harcamanın anlamı yok. Buraya çocuğun peşinden geldik. Şunu bir an önce bitirelim.”

Tinch tek gözünü, küçük adamın evin içinde dolaştığını görebilecek kadar araladı. Boyu bir altmış bile yoktu ama omuzları onu birazcık uzatır gibi yüksekti.

“Belki de ahırı yakmalıyız,” dedi Sullivan isimli eşkıya. Oranın yanması ve eniştesinin ölümüyle küçük Jamie, bize bilmek

istediğimiz her şeyi söyleyecektir. Ona elimizi bile sürmemiz gerekmeden.”

Panik Tinch’in kafasındaki endişeyi tetikledi. Jamie’nin nerede saklandığını bilmiyordu. Ahırda mı? Tarlalardaki bir düzine gizlenme yerinden birinde mi? Rogers arazisinde mi?

“Biri ateşi görür, salak.” Memphis’in sesi öncekinden daha yaşlı, daha yavaş çıkıyordu. Ya iki eşkıyadan sıkılmıştı ya da avdan. Tinch onun pek sabırlı bir adam olmadığını tahmin etti.

“Biri yangını görene kadar biz çoktan gitmiş oluruz,” diye ekledi evin içinden Henry. “Kasabanın bu kadar dışında, meraklı komşular yoktur.”

Sullivan seçenekleri tartışmaya açmak ister gibiydi ama Memphis iki adama küfürler ediyor, emirlerine uymazlarsa kırbaçlamaya hazır gibi görünüyordu.

“Ahırını unutun,” dedi, diğer ikisinin planlarına son vererek. “Oğlanı nasıl konuşturacağımı biliyorum. Şimdi Henry’ye yardım et, şu piçi bulun. Buralarda bir yerde olmalı. Herhâlde küçük bir tavşan gibi yakalanmayı bekleyerek deliğinde sızlanıyordur.”

Tinch bilincini kaybetmemek için savaştı. Adamların evi altüst ettiklerini, arama bahanesiyle önlerine çıkanı kırıp döktüklerini duyabiliyordu. Verdikleri zararın önemi yoktu. Jamie dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hayatta kalmaya çabalayarak, gözlerini gecenin karanlığına dikti. Soluk almaya devam edebildiği ve kalbinin kan pompalandığını hissettiği sürece hâlâ bir şansı vardı.

Tek bir arabanın farları yolun ilerisinde, giriş kapısından neredeyse bir mil ilerde ışıldadı. Gecenin bu saatinde kim olabile-

Jodi Thomas

ceği hakkında Tinch'in hiçbir fikri yoktu ama beklediği şans bu olabilirdi.

Çifteye uzandı, namluyu korkuluğa dayadı, kamyonete doğru çevirerek iki tetiği birden çekti. Çift namludan çıkan gök gürültüsü gibi ses arazisi üzerinde yankılanarak göğe yükseldi. Büyük gri kamyonet, atılan saçmalarla sarsıldı.

BÖLÜM 36

Addison, hazırlık odasında ellerini yıkadı, sonra hastane-
nin sessiz koridorlarında dolaştı. Autumn ile bebeğini
kontrol etti. İkisi de uyuyordu. Bekleme odasındaki Tyler Wright
da öyle. Ona eve gitmesini, her şeyin yolunda olduğunu söyle-
mişti ama adam yapamayacağını itiraf etmişti. Fazla heyecanlıydı.

Addison sırtarak, genelde çekingen olan cenaze işleri görevli-
sinin, bu gece son derece mutlu olduğunu fark etti ve buna sevin-
di. Geçerken ona da bir göz attı.

Telefonu elindeydi ama bildiği kadarıyla hiç kimseyi arama-
mıştı. Aralarında Autumn'u taşıyarak hastaneye getiren iki gönül-
lü itfaiyeci, Autumn'un güneş doğduktan sonra aramaları talima-
tıyla onlara verdiği isim listesini alıp gitmişlerdi.

Autumn'un arkadaşı Ronny Logan, yeni annenin karyolasının
yanındaki portatif yataкта uyuyordu. İki genç kadın, arkadaş olmak
için garip bir ikiliydi. Harmony'ye gelmeden önce Autumn'un zor
bir hayatı olmuştu. İzleri hâlâ yüzünde görülebiliyordu. Öte yan-
dan Ronny, hayata yeni uyanan bir kadına benziyordu.

Addison gülümsedi. Garip çiftler yarışması diye bir şey olsa,
o ve Tinch büyük ödülü kazanırlardı. Bir ay önce olsa, o tür bir

adamla hiçbir ortak yanı olmayacağına yemin ederdi ama yine de her zaman düşüncelerinde yer alıyordu. İyi izlenim bırakmaya çalışan bir adam değildi ama Addison tanıdıkça ona daha fazla saygı duyuyordu. Sözü'nün eriydi ve günümüz dünyasında bu nadir bulunan bir şeydi. Onun dans etmek, övünmek, hatta davranışlarını savunmak dışında hiçbir konuda hava attığını duymamıştı.

Birkaç saat daha çalışmaya karar verdi. Sonra otele dönecek ve o kadar yorgun olacaktı ki, ertesi gün nöbeti resmen devralacağı öğlene kadar uyuyabilecekti. Bu gece artık hastanenin ona ihtiyacı yoktu. Bir kereliğine olsun doğum işlemi, bakım isteyen hastaların önüne geçmişti. Sadece iki nöbetçi hemşire ve bekleme odasındaki kanepede uyuyan hademe dışında acil bölüm bile boştu.

Karanlık ofisine giren Addison gevşedi, kapıya dayandı ve doğum heyecanının yatışmasına izin verdi. Bazen günler, hatta aylar boyunca tek zaman bulduğu şey doktorluktu, sonra sadece kendisi olmak istediği böyle anlar vardı. Hatırlayabildiği kadar eskiden beri, annesi ve babası onun doktor olmasını istemişlerdi. Sanki tıp okulunu bitirinceye kadar bir hiçti ve şimdi, bitirdikten sonra bile hâlâ daha fazlası olmasını istiyorlardı.

Eve döndüğünde babası, isteğini kabul ettirene kadar ona nutuk atmış, annesi ise Addison'a kaşlarını çatarak, gerçek bebeklerinin doğumda bir başkasıyla karışmış olmasından korkar gibi bakmıştı.

Addison, onu olduğu gibi sever görünen tek adamı düşündü. Ahırda yalnız kaldıkları o birkaç dakika için, tek düşünebildiği Tinch'in ona yaklaşımıydı. O kısacık anlar sessizlikte, neredeyse bir kucaklama gibi çevresini sardı. Sanki hissetmeye doyamaz gibi dokunmuştu ona. Yüce bir aşkla sevilmesi gereken biriymiş gibi. Âşık olunacak biri. Her ne kadar aralarında sadece fiziksel bir

çekim olduğunu kendine tekrarlasa da, aslında daha fazlası, çok daha fazlası olduğunu biliyordu. İkisi de aynı havayı solumakla yüceldiklerini hisseder gibilerdi.

Tinch onunla ahırda sevişebilirdi. Kendisi de gönüllüydü. Ama yapmamıştı. Daha fazlasını istemişti. Bunu gözlerinde görmüştü. Ona dokunuş tarzında hissetmişti.

Tinch onunla sevişmek istiyordu. Ve ikisi de yeterli bulana kadar kaç kez tekrarlamaları gerekeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki yıllar sürecekti. Tinch'in istediği sadece bir kadın, bir beden, tek gecelik bir ilişki değildi. Onu her şeyiyle istiyordu. Bu gerçek, onu korkutuyor ve heyecanlandırıyordu. O erkekle birlikte ne sıradan ne de tek gecelik bir ilişki olabilirdi.

Addison, onunla beraberken sadece iyi olmakla kalmayacağını, dilediği *her şey* olacağını hissetti.

Ofisinin ışığını yaktı, kafasını toparlayıp, yeniden işine odaklanmayı denedi. Mesajlarını kontrol etti, babasından gelen ve onu derhâl aramasını talep eden bir düzine mesaj buldu. Hepsini tek tek silerken cep telefonu çaldı.

"Ben Doktor Spencer," dedi yüksek sesle. Acil servisten ya da yoldaki bir ambulandan arandığını düşünüyordu.

"Doktor," diye fısıldadı küçük bir ses.

"Jamie." Addison ses tonundaki paniği hissetti. "İyi misin? Kötü bir rüya mı gördün?"

"Ben iyiyim. Sadece kötü adamlar geldiğinde Tinch saklanmamı istediği için saklanıyorum ama sürekli silah sesleri duyuyorum ve korkuyorum."

Addison çıkışa doğru koşmaya başladı. "Neredesin? Tinch nerede?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Jamie her kelimedede duraklayarak devam etti, “Bence o öldü. Pek iyi göremedim ama yere düştü gibime geldi. Kamyondan bir adam ona ateş etti. Yavru köpeğimi de vurdu. Elimden geldiği kadar hızla senin evine koştum. Ama orada değildin.” Boğazından bir hıçkırık koptu, “Tinch bana ceketini verdi. Telefonu onun cebinde buldum. Sana ulaşmak için ikiye tuşlamamı söylemişti, ben de öyle yaptım.”

“Hemen yola çıkıyorum. Güvende olduğundan emin olana kadar yerinde kal, sonra benim evime koş.”

Addison tedavi çantasını aldı, geçerken hemşirelerin acil istasyonundan bir ilaç ve malzeme takımı kaptı, bir yandan da sorular sormaya devam ediyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Adamlar hâlâ orada mıydı? Dikkatini çekecek bir ışık falan yakmış mıydı?

Kimse cevap vermedi. Telefon kapanmıştı.

“Sorun ne?” Georgia, kabul masasının arkasında kitap okuduğu yerden seslendi.

“Tinch vurulmuş sanırım,” diye bağırdı Addison. “Şerifi ara ve birinin orada benimle buluşmasını sağla.”

Georgia paltosunu kaptı ve kapıda Addison’a yetiştı. “Seninle geliyorum. Arabadan ararım. Eğer yaralıysa bir çift ele daha ihtiyacın olabilir. Bu gece çalışan bir tek ambulansımız var, o da Clifton Creek’teki hastaneye nakledilmek bir hastayı götürüyor, buradan otuz dakika mesafede.”

“Neden?” diye sordu Addison. Bütün malzemeleri sürücü koltuğunun arkasına atıp yerine geçti. Haykırmak istiyordu. *Bir kasabada nasıl tek bir ambulans olabilir?* Ama cevabı zaten biliyordu.

Georgia çalıştığı hızla konuştu. “Taşıdığı kadın doksan üç yaşında. On yıldır bakımevinde yaşıyordu ve tek kelime etmemişti.

Sonra bu gece ölümün gerçekten yaklaştığına ve doğduğu şehirde ölmek istediğine karar verdi.”

Addison’ın tartışacak zamanı yoktu. Son hızla park yerinden çıkarken, Georgia, şerifin ofisine bir mesaj gönderdi.

Gece karanlığında kurşun gibi giderken, Addison ne ile karşılaşacağını tahmin etmeye çalıştı. Tam donanımlı bir ambulansın peşinden geldiğini bilmek, yararlı olurdu ama Harmony’nin destek ambulansı, bir vagondan biraz daha iyiydi. Yakındaki birkaç kent, yarım saat içinde Harmony’ye destek gönderebilirlerdi. Ama biraz şansla o zamana kadar Georgia ile çiftlikten dönmüş olurlardı.

“Santral, iki devriye arabası gönderdiklerini ve destek için karayolu devriyesini aradıklarını söyledi. Aynı zamanda şerife de ulaşmaya çalışıyor.” Georgia’nın sesi, bu sefer her zamanki gibi sakin çıkmıyordu. “Söyle doktor, neyle karşılaşacağımızı düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Jamie dışarıdaydı ve karanlıkta bir yerden evi gözlüyordu. Kötü adamların Tinch’i vurduğunu söyledi.” Çocuğun düşüncesine göre Tinch’in öldüğünü söylemeye dili varmadı.

“Nasıl aramış?”

Addison tekrar kontrol etmek için cep telefonundan son arayan numaraya baktı. “Tinch’in telefonundan.”

Georgia mantık yürütmeye çalışıyordu. “Demek bir şekilde telefonu çocuktaymış. Tinch yaralanmış olsa bile, bizi arayamaz.”

“Doğru.”

“Adamlar hâlâ orada mı?” diye sordu Georgia. “Tinch’i vuranlar?”

Jodi Thomas

Addison karşılaşmak üzere oldukları tehlikenin ilk kez bilincine vararak yavaşça başını salladı.

Hemşire, kontrol panelinin ışığında saatine baktı. “Bu hızla yedi dakika sonra oradayız. Bu ıslak yollarda daha hızlı gidersen oraya tek parça varamayabiliriz.”

Addison biraz yavaşladı. Tinch yaralıysa yedi dakika yaşam ya da ölüm demek olabilirdi.

BÖLÜM 37

Tinch, acısız karanlıktan, dışarı süzülerek gerçeğe geri döndü. Biri onu çekip oturur duruma getirmiş, ellerinden birini arkasındaki veranda direğine bağlamıştı. Yan tarafı yanıyordu. Başına yediği dipçik darbesinden gözleri şişmiş gibiydi.

“Kahrolası bir çiftelyi ateşleyebiliyorsa, pekâlâ konuşabilir de!” Ağır sıkletlerden biri, Tinch’e tüm gücüyle vururken Memphis bağırdı. “Çocuk nerede Turner?” Memphis’in ses tonu heyecanla yükseldi. “Nasıl olsa öleceksin. Tek soru, bunu yapmadan önce daha ne kadar acı kaldırabileceğin.”

“Cehenneme git,” dedi Tinch sıkılmış dişleri arasından ve aynı anda yüzünde patlayan yumruk, dudağını yarıdı.

Katilin, Henry dediği adam, Jamie’nin kucak dolusu giysisiyle evden fırladı. “Çocuk buradaymış. Tahminime göre ona gizlenmesi söylenmiş.”

Memphis, yüzünü Tinch’in burnunun bir karış ötesine kadar yaklaştırdı. “Bize onun yerini söyle yoksa ahır, içindeki atlarla birlikte ateşe veririz. Sonra da evi yakarız.”

Tinch küçük adamın yüzüne kan tükürdü.

Herhangi bir emir duymadı ama dayak hızla geldi. Memhis durmalarını işaret etmesinden birkaç saniye öncesine kadar ateş gibi yakıcı yumruklar ve tekmeler peş peşe indi.

“O piç kurusu buna değmez Turner,” dedi adamlardan biri. “Bize teslim et onu.”

Tinch, Henry’nin bağırdığını sandı. Yoldan hızla bir kamyonetin geldiğini söylüyordu. Sonra üç adam ortadan yok oldular ve Tinch tekrar acısız karanlığa daldı.

BÖLÜM 38

Noah, çok uzun süredir direksiyondaydı ama Turner Çiftliği'ni çiftliğini geçince Lone Oak Yolu'ndan attığı her turdan sonra, son bir kez dolaşıp geceyi bitirip eve dönmeye karar veriyordu. Reagan sebepsiz yere ürkecek, diken üstünde oturacak bir kız değildi. İzlendiğini düşünüyorsa muhtemelen izleniyor olmalıydı. Amarillo'dan dönerken yağmurun arkasındaki arabayı görmesine izin verecek kadar ara vermiş olmasını diledi yüzüncü kez. Noah neyi aradığını dahi bilmeden, körlemesine dönüp durduğunu düşündü.

Gecenin sessizliğinde bir silah patlayınca Noah yavaşladı. Yarım mil ilerde, sol tarafta bir tüfek ya da av çiftesinin ateşlenirken çıkardığı alevi gördüğünü sandı. Yüzünü ovaladı ve gecenin karanlığında görmeye çabaladı.

Tinch'in evine giden toprak yola bakınca bahçenin parlayan ışıkları dikkatini çekti. Onca ışık yanarken evde kimse uyuyor olamazdı. Ve yarım saat önce oradan geçerken karanlık olduğuna yemin edebilirdi.

Sonra kamyoneti gördü. Tinch'in üstü kapalı, gri bir kamyoneti yoktu. Ya da Noah'nın düşünebildiği hiç kimsenin. Tinch'in

konukları vardı. İstenmeyen konukları.

Bir şeyin yanlış, çok yanlış olduğu hissi, Noah'nın omurgasında bir ürperti hissetmesine sebep oldu.

Noah, Turner Çiftliği'ne saptı ve cep telefonuna uzandı. Eğer bir sorun yoksa tek kaybı birkaç saatlik uyku olurdu. Ama bir sorun *varsa*, o zaman destek istiyordu.

Çamur yolu kayganlaştırmıştı. Noah yağmur durduktan sonra ortaya çıkmış olan izleri takip etti. Kamyoneti kim kullandıysa, çiftliğe gece yarısından sonra gelmiş olmalıydı. İzler tazeydi.

Dış kapıyla evin yarı yolunda üç adamın kamyonete doğru koştuğunu gördü. Noah gazı kökledi. İri yarı bir adam, çamurda kaydı ve hızla kalkıp Noah'ya yönelen araca yetişip içine atlamak için koşması gerekti.

Büyük kamyonet, iki yana çamur dalgaları fışkırtarak geçerken Noah otların üstünde kayarak birkaç çit kazığını devirdi.

Cep telefonunu kaptı, hızlı aramayla ablasını tuşladı.

Kadın ilk çakışta yanıt verdi. "Noah?" Saat sabahın dördüne yakın olmalıydı ama ablasının sesi uykulu gelmiyordu.

"Turner Çiftliği, çabuk." Çiftlik evinin karşısında durduğunda Noah'nın söyleyebildiği tek şey buydu. Telefonu elinden attı, verandada yatan vücuda doğru tüm gücüyle koştu.

BÖLÜM 39

Etrafındaki hava, kış sanki içeri süzölmüş içeri süzölmüş gibi soğumuştü. Tinch, kalbinin yavaşladığını hissedebiliyordu, bir daha asla göremeyeceğı, asla hissedemeyeceğı ve asla koklayamayacağı şeyleri hatırlamak için son anlar... Değerini bileceğı ama asla paylaşamayacağı anlık, son fotoğraflar...

Bildiğı tek yuvayı terk etmekte olduğunun bilinciyle rahatladı. Bu verandanın direklerine tutunarak yürümeyi öğrenmişti ve şimdi kanı tahtadaki minik aralıklara dolarken ölecekti.

Onun için Lori Anne'i tekrar görme zamanıydı.

Tatlı Lori Anne, beraber oldukları her gün onun yüzünü güldürmüştü. El ele tutuşur, bir süre yürürlerdi, kafalarında hiçbir yön bulunmadan, zaman kavramı olmadan. Elinin içinde onunkinin temasını hep sevmişti. Lori Anne'in çocukluğundan beri onun gücüne ihtiyacı vardı. Hastanede ölümü beklediğı son günlerde bile, ellerini yeterince sıkı tutarsa karısının ölmeyeceğini düşünmüştü. En iyi arkadaşlık, ilk aşka dönüşmüştü. Birlikte uzun bir yaşamları olacaktı. Ama karısı onu terk etmişti. Ölmüştü.

Onun ölümünden sonra tüm mantığın, tüm neşenin de

onunla birlikte yaşamından çıktığını anlamıştı. O cennete gitmiş, Tinch cehennemde bırakılmıştı.

Ama şimdi, neredeyse onunla beraberdi. Neredeyse elini, elinin içinde hissedebiliyordu.

Ona Jamie'den söz ederdi. Çocuğun söylediği her şeyi duymaktan hoşlanacaktı. Atlar yulafı seviyor diye ceplerini nasıl bisküvilerle doldurduğunu anlatırdı. Ve baharda yavru kurbağalarla birlikte dereye yüzecekleri için şimdiden heyecanlanmasını.

Uyuyan Jamie'yi izlerkenki hâli, düşüncelerinden geçti. Yatağın öbür tarafında Addison'ı görebiliyordu. Flanel gömleği içinde bir koruyucu melek... Çok güçlü, kendinden çok emin olduğunu düşünüyordu, ancak neredeyse otuz yaşına gelmişti ama babasına açıkça karşı çıkamıyordu.

Kadının da ona ihtiyacı vardı. Ve onun bir parçası Addison'a hiçbir zaman hiç kimseye olmadığı kadar ihtiyaç duyuyordu. Çeliğin taşla bilenmesi gibi, kadının ona meydan okumasına, onunla tartışmasına, onu, en iyi hâli dışında hiçbir şekilde kabul etmemesine ihtiyacı vardı.

Dipsiz bir kederle birlikte çiy bir acı Tinch'i tepeden tırnağa ürpertti. Çocuğu terk edemezdi. Bunu yapamazdı. Lori Anne huzur içindeydi, hissetmişti. Ama Jamie'nin ona ihtiyacı vardı, verebileceği, geri kalan bütün aşkı alacağı için de Tinch'in, Addison'a ihtiyacı vardı.

Tinch, hâlâ hayatta olduğunu hatırlatan yeni bir acı dalgasıyla sarsıldı. Elini birkaç santim uzatarak verandanın korkuluğunu öyle bir güçle yakaladı ki, tahtanın elinde parçalanmayışına şaşırdı.

"Dayan," diye fısıldadı. "Dayanmak zorundayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Gidemem."

BÖLÜM 40

TURNER ÇİFTLİĞİ

Kamyonetin parlak farları, ön verandayı aydınlattı. Bir an için Noah'nın tek görebildiği, kan oldu. Sonra direklerden birine bağlanmış, vücuda benzer bir şey fark etti.

Noah kamyonetten atlayıp koşmaya başladı. Yıllarca yaralı, kanlar içinde kovboylar görecektik kadar rodeolarda takılmıştı ama hiçbir şey, onu verandada gördüğü şeye hazırlamamıştı. Tinch öylesine kötü dövülmüştü ki Noah onu zar zor tanıdı. Ağzından ve başından kan damlıyordu ama asıl kan yan tarafından, sürekli bir akıntı hâlinde geliyordu.

Noah cebinden bir bıçak çıkartarak ipi kesti ama sonra düşmesine engel olmak için Tinch'i sıkıca tutması gerekti. Olabildiği kadar dikkatli davranarak onu verandanın tahtaları üzerine uzattı.

"Tinch!" Noah çiftçinin yüzünü kendine doğru çevirdi. "Turner, bana cevap ver!"

Bir hayat belirtisi görebilmek için kanın birazını sildi ve Tinch'in başının yan tarafındaki kesige parmaklarını bastırdı.

Tinch sıçrayarak başını birkaç santim kaçırdı. Noah o kadar rahatladı ki yaşadığı için neredeyse sevinçten kahkaha atacaktı.

Noah kalktı, evin içine koştu. Kanamayı yavaşlatamazsa, Tinch pek uzun yaşamazdı.

İçerisi bir kasırğa geçmiş gibi görünüyordu. Kırılmış tabak çanak, kesilip yarılmış deri mobilyalar... Merdivenin dibinden bir battaniye kaptı, bir diğerini kanepenin üzerinden çekip aldı. Gördüğü bütün mutfak havlularını topladı ve tekrar verandaya döndü.

Kanların içine diz çöken Noah, çalışmaya başladı. Acil yardım konusunda bildiği her şeyi bir yaz, itfaiye istasyonunda gönüllü katıldığı bir kursta öğrenmişti ve tüm öğrendiklerini işleme koydu.

Tinch soluk alıyordu ve hâlâ kan kaybediyordu. Noah'nın bütün yapması gereken ilkinin devam etmesini sağlamak ve ikinciyi durdurmayı denemektir.

Ona saatler geçmiş gibi geliyordu ama sadece birkaç dakika geçmiş olmalıydı ki, önce bir polis arabası, sonra küçük spor bir araba, ikisi de giriş kapısından uçarak ona doğru geldiler. Şerif yardımcısı aracından inerken haykırmak destek istiyordu ama Doktor Spencer ve bir hemşire, elleri, kolları yardım malzemeleleriyle dolu olarak verandaya koştular.

Noah ayağa kalktı ve iki kadın yaklaşırken geri çekildi. Bir an için gözlerini sadece kanla kaplı ellerine dikti.

"Hâlâ yaşıyor," diye açıkladı doktor. "Durumunu nakledilmeye dayanacak kadar sabitleyelim."

İki kadın çalışırken Noah onları izledi. Doktor genç olabildi ama ne yapması gerektiğini tam olarak biliyor gibiydi.

"Çıkış yarası göremiyorum," diye ekledi. "Kurşun hâlâ içeride olmalı." Savaşı kazanmaya kararlı bir dövüşçü gibi hızla çalışıyordu.

Şerif yardımcısı, bahçeyi dolaşırken cep telefonuyla soruları yanıtlıyor, daha doğrusu yanıtlamaya çalışıyordu. Sonunda Noah'ya baktı. "Bunu kimin yaptığını gördün mü?"

"Üç adam sanırım," diye yanıtladı Noah, gözlerini Tinch'ten ayırmadan. İki tanesi iri yarı, koyu renk gömlek ve pantolon giymiş adamlardı. Üçüncü daha ufak tefekti." Tüm gördüğü, kapalı kamyonete koşan adamlardı. "Üstü kapalı, gri bir kamyonet kullanıyorlar."

Şerif yardımcısı, "Markası ve modeli?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum."

"Plaka numarası?"

Noah olumsuzca başını salladı. Bir suç mahalline girmiş ve en temel verilere dikkat etmemişti.

Doktor işinden başını kaldırıp, paniğini sezmiş gibi Noah'ya baktı. "Onun hayatını kurtardın. Buraya ilk sen ulaşmasaydın, biz gelene kadar çoktan ölmüş olurdu."

Noah konuşamadı. Sadece başını salladı ve yoldan çekildi. İki araba daha geldi. Ablasının cipi ve bir karayolu devriye arabası.

Oruz saniye sonra ablası verandaya ayak bastı. Yardımcısı, bir haber spikeriymiş gibi ona olayın ayrıntılarını veriyordu. Yardımcının sözünü bitirmesini beklerken, kolunu Noah'nın beline doladı. İlçe şerifi olabilirdi ama öncelikle onun ablasıydı. Sonunda rapor bitince, "Sen iyi misin?" diye fısıldadı.

Noah evet der gibi başını salladı.

"Sana birkaç soru sormam gerekiyor. Ne gördün? Kimi gördün? Elinden geldiğince bütün ayrıntıları hatırla."

Noah tam olarak ne yapması gerektiğini bilerek kendini toparladı. "Sadece dolaşıyordum. Çiftliği geçtikten sonra bir silah

sesi duydum. Hayır, daha çok bir patlama. Döndüm ve gidip bakmaya karar verdim. Eve varmak üzereyken, üstü kapalı, gri bir kamyonet beni yoldan çıkardı. Sonra buraya geldim ve Tinch'e yardım etmeye çabaladım." Noah aynı soruların peş peşe defalarca yeniden sorulduğu izlenimine kapıldı. Ama daha fazlasını hatırlayabileceğinden kuşkuluydu.

Ablası ona gülümsedi ama gülüşü gözlerine ulaşmıyordu. "Çocuğu gördün mü?"

Noah olumsuzca başını salladı. Bailee'deki veterinerde Tinch'in yanındaki çocuğu hatırlayarak.

Doktor konuşmalarına katıldı, "Çocuk güvende. Tinch'in telefonundan beni aradı ve ateş edildiğini söyledi. Ben de, güvende olduğundan emin olana kadar olduğu yerde kalmasını tembih ettim." Başıyla Rogers Çiftliği yönünü işaret etti. "Sonra telefon kesildi ama muhtemelen benim evimde."

"Gidip ona bakabilirim," diye önerdi Alex.

Doktorun gözlerindeki endişe kayboldu. "Şu anda Tinch'i hastaneye ulaştırmalıyız. Onu üç dakika içinde gitmeye hazır edeceğiz. Düz yerde yatmalı, ambulans bekleyecek zamanımız yok. Noah onu pikabının arkasında götürebilir misin? Açık havada olacak ama muhtemelen bir arabaya sığdırmaya çalışmaktan daha az acı çekecektir."

Noah sonunda yapacağı bir iş olmasından rahatlayarak başını salladı. "Bir döşek ve daha fazla battaniye alacağım."

Onlar Tinch'i yerleştirene kadar bir karayolu devriyesi daha geldi. Çiftlik tam olarak bir suç mahalline benzemeye başlamıştı. Adamlardan biri bahçede, kamyonetin park etmiş olduğu yerde cam kırıkları ve boya döküntüleri buldu. Alex telefonunu indirdi, çamurun içinde duran kırık stop lambasına baktı. Sonra telefonu

tekrar kulağına götürüp açıkladı. “Adamlar buradan, çifreyle atıştan isabet almış gri bir kamyonetle ayrılmışlar. Stop lambaları ve camları kırılmış olabilir.”

“Ve yakıt akıtıyor,” dedi şerif yardımcısı, topraktaki koyu renk bir sıvı birikintisine dokunarak. “Adamlar bu gece fazla uzağa gidemeyecekler.”

Alex kamyonetin sürücü tarafında Noah’yı izlerken devriyelerden biri de diğer tarafta Addison ve Georgia’ya, Tinch’i taşımakta yardımcı oldu. “Onu hastaneye çabuk ulaştır,” diye bağırdı Alex. “Ben çocuğa aramaya gidiyorum. Güvenliğinden emin olmalıyım.”

Noah başını salladı ve kapısını açtı. Yerine oturup motoru çalıştırmıştı ki yerde, yolcu koltuğunun dibinde gizlenen Jamie’yi gördü. Noah ablasını geri çağırmadan küçük bir elin pantolonunun paçasını çektiirdiğini fark etti.

“Ben de geliyorum,” diye fısıldadı çocuk. “Kimseye söyleme, yoksa beni engellemeye kalkışır. Tinch’le birlikte gitmeliyim, yoksa adamlar geri gelip beni öldürürler.”

Neler olduğu hakkında Noah’nın hiçbir fikri yoktu ama tek kelime etmeden motoru çalıştırdı. Eğer biri peşindeyse, çocuk muhtemelen her yerden çok, şimdi bulunduğu yerde güvende olurdu ve zaten kendisinin de karar vermekle harcayacak zamanı yoktu. Tinch’in hayatı buna bağlıydı. Vakit bulabildiği ilk anda ablasını arardı. Şimdi aracı kullanması gerekiyordu.

Şerif yardımcılarının biri, kasabaya doğru önlerinden giderken Noah, torpido gözünden bir Kolt çıkardı. Yanında Tinch ve çocuk varken biri onu durdurursa bir tabancayla karşılaşacaktı. Arkada, Tinch’in yanında oturan Doktor Spencer ve hemşire V-asay ile ana yola çıkmışlardı. Noah çocuğa yeniden baktı.

Kocaman gözler ona dikilmişti. “Eniştem hâlâ yaşıyor mu?”

“Yaşıyor ve yaşamaya devam etmesi için de elimizden geleni yapacağız. Doktor Spencer onu kurtaracaktır. O iyi bir doktor.”

Minik oğlan omuzlarına yüklenen onca yükü kaldırabilecekmiş gibi görünmüyordu. “Eğer ölürse bu benim suçum.”

“Hayır...”

“Evet, öyle.” Gözyaşları Jamie’nin boğazında düğümlendi. “O adamların aradıkları şeyi annemin nereye sakladığını biliyorum. *Hazine Adası*’nda korsanların içine para sakladıkları gibi büyük, siyah bir çanta. Gizlenme yerine indiğimde tahtaların arasında derinlere gömülmüş gördüm. Çiftliğe gelmelerinin nedeni benim. Karavanımızda masanın altındaki tahtayı nasıl çekip çıkaracağımı annem göstermişti bana. Birleri gelip sorular sormaya başlarsa oraya gizlenebileceğimi söylemişti. Adamların kapıya vurduklarını duyunca deliğe girdim. Yere öylesine yapıştım ki oynak tahtayı kaldırsalar bile beni göremezlerdi.”

“Çantada ne vardı?”

“Bilmiyorum ama annem, çıkış yolumuz olabilir, demişti.”

“Nereden çıkış?” diye sordu Noah.

Küçük omuzlarını silkti, “Bilmiyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, annem gerçekten hastayken çıkmak istediğini söylemişti. Asla, hiç kimseye çantadan söz etmememi tembih etti. Böylece ihtiyacı olunca onunla çıkabilecekti.”

Noah gözünü yoldan ayırmadan sakın bir sesle sordu. “Çanta şimdi nerede Jamie?”

“Şerif beni alınca orada bıraktım. Annemin öldüğünü söyleyince artık bir çıkış yoluna ihtiyacı kalmadığını düşündüm.”

“Doğru yapmışsın,” dedi Noah, çocuğun kendini daha iyi hissetmesini umarak. “O adamlar kötü olduklarından enişten zarar verdiler, senin yaptığın bir şey için değil. Bunu bilmeni istiyorum ve eminim enişten de bunu anlamayı isterdi.”

Jamie dizlerine sarılıp çenesine dayadı. “Tamam,” dedi. Ama Noah çocuğun ona inanmadığını hissetti.

Noah düşünmeye çalışarak gözlerini dosdoğru ileri dikti. Uzun, sessiz bir dakikadan sonra, “Neden yanıma tırmanmıyorsun Jamie?” dedi. “Hastaneyi bulmama yardımcı olabilirsin. Gece bu saatinde gözden kaçırmak istemem.”

“Hayır,” diye yanıtladı Jamie. “Kötü adamlar beni görürlerse, seni de öldürürler.”

Noah tartışmadı. Çocuk haklı olabilirdi.

Hastanede, Acil Servis’in önüne çektiklerinde ekip onları bekliyordu. Noah onların saniyeler içinde harekete geçerek Tinch’i içeri taşımalarını izledi.

Noah pikap kamyonetini çevirip, hastanenin arkasına, personele ayrılmış park yerine çekti. “Eniştenle birlikte içeri girmek ister misin?”

Jamie oturduğu yerden yukarı baktı. “Sence girmeme izin verirler mi?”

“Hayır ama arka girişi biliyorum. Bir ara buralarda takılmıştım.”

Jamie yukarı tırmandı. “Orada tek başına mı? Yalnız kalmak korkutucu. Onunla olmak istiyorum. Beni ona götürebilir misin? Eniştem senin cesur olduğunu söylüyor. Hiçbir şeyden korkmadığını.”

“Orasını bilemem. Ama bir kahraman arasaydım, enişten

listemde birinci sırada olurdu.” Noah, Turner Çiftliği’nde yaşananları kafasında canlandırdı. Tinch tek başına göğüs germiş ve yeğenini güvende olacağı bir yere göndermişti.

Jamie başını salladı. “Onun beni korumak için gönderilmiş bir şövalye olduğunu düşünüyorum. Ama şu anda benim onu korumam gerekiyor.”

“Kulağa iyi bir plan gibi geliyor,” diye yanıtladı Noah. “Sana yardım edeceğim.”

Noah, belki günün birinde bunun birazı kadar ona değer verecek bir çocuğa sahip olabileceğini düşünerek gülümsedi. “Sırtıma tırman ufaklık, seni gizlice içeri sokacağım.”

Noah, sıkıca sırtına asılmış çocukla karanlığın içinde hastane-
nin arka kapısından içeri süzüldü. Hastane personeliyle, cenaze
evi görevlileri dışında kimse o yoldan girmezdi. Kapının kilitli ol-
ması gerekirdi ama hafifçe aralık bulduğuna şaşırmamıştı. Girişte
hafif bir duman kokusu kalmıştı. Kısa süre önce sigara molası
vermiş birinin izi.

Noah sessizce koridorlardan, merdivenlerden ilerledi, ameli-
yathanelerin bekleme alanına geldi.

Çocuğu sandalyelerden birinin üstüne indirirken fısıldadı.
“Kurşunu çıkardıktan sonra onu şu kapılardan getirecekler. Tek
yapacağımız, izleyip onu hangi odaya götüreceklerini görmek.”

“Beni bırakmayacaksın, değil mi?”

“Asla dostum ama sakıncası yoksa ablamı arayıp senin güven-
de olduğunu haber vermek istiyorum. O şerif, biliyorsun. İnsan-
lar için endişelenmek onun görevi ve eminim şu anda sana ne
olduğunu düşünerek kafayı yiyordur.”

Jamie onayladı.

Noah ablasına telefon açtı, sonra otomatların birinden çocuğa kraker ve gazoz aldı. Bekleme odasının gölgelerinde hemşirelerin gidiş gelişlerini izlediler. “Biliyorsun Jamie, benimle eve gelebilirsin. Ailemin evinde kalırız. Buradan uzak değil.”

“Hayır.” Jamie top gibi kıvrıldı. “Burada uyuyacağım.”

Noah, çocuğun fikrini değiştirmeye kalkışırsa, kavgaya hazırlanması gerektiğini hissetti. Elini Jamie’nin omzuna koydu, uzun bacaklarını esnetti. Kot pantolonu kurumuş kanla öylesine sertleşmişti ki üstünden çıkarsa, pantolon kendi kendine ayakta durabilirdi. Şu anda görüntüsüyle ilgilenemezdi, onun için o da biraz uyuyabilirdi. Daha birkaç saat Tinch Turner’dan haber almazlardı.

Noah uykuya dalamadan Alex kapı aralığında göründü.

İşaretle onu, Jamie’yi uyandırmadan konuşabilecekleri koridora çağırdı. “Onu buraya getirmemeliydin.”

Noah onun gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu ve haklı olduğunu düşündü. Ama o Jamie’nin pikapta yere yapışmış oturuşunu görmemişti. Çocuğun gözlerindeki korkuyu ve kararlılığı görmemişti. Çocuk, hayatı boyunca çekştirilip oradan oraya sürüklenmişti ve şimdi değer verdiği tek insan ölüyordu. Bütün istediği Tinch’e yakın olmaktı.

“Beni dava et,” diye fısıldadı Noah, kendini savunmayı reddederek.

Alex hayatı boyunca yaptığı gibi ona kaşlarını çatı. Kaç yaşında olursa olsun ya da neler başarırsa başarsın, o her zaman aptal küçük kardeşi olacaktı.

“Biliyorsun, muhtemelen çocuğu aramak için buraya gelecekler. O adamlar herhangi bir mantığa uygun davranacak gibi de-

ğiller. Ben olsam halka bu kadar açık bir yere gelmelerine çanak tutmazdım.”

“Yakınlarda kal Şerif ve görevini yap. Yakala onları.”

“Planım bu.” Giydiği geniş yağmurluğa baktı. “Silahlı mısın Noah? Çünkü öyleyse burada silah taşımanın yasaya aykırı olduğunu söylemem gerekir.”

Noah gözlerini ablasından kaçırmadı. “İstediğin, suçu kabul etmem mi yoksa yalan söylemem mi?”

Alex sırtını dikleştirdi, elini cebine götürdü. “Sağ elini kaldır.” Bir şerif rozeti çıkardı. “Seni şerif yardımcısı yapıyorum. Çocuğun koruyucusu olacaksan, hiç değilse yasal ol.”

“Aptalca bir şey yapmayacağımı ne biliyorsun?” Noah rozeti aldı, gömleğinin cebine koydu.

“Bilmiyorum. Hayatın boyunca aptalca şeyler yaptın. Belki sadece ihtimallere güveniyorum ama belki de doğru bir şey yapmanın zamanı gelmiştir.” İçeride sandalye üzerinde kıvrılmış Jamie’ye bir göz attı. “Aşağıya, hem asansör hem de ön kapıyı görecektir bir yere güvenlik görevlisi koyacağım ama ne olursa olsun, çocuğu hiçbir yere bırakma.”

“Bırakmayı planlamıyordum.”

Bir defalığına ona inanmış gibi baktı. “Sabahın saat dördünde arka yollarda neden dolaştığını söylemek ister misin?”

“Reagan izlendiği hissine kapıldığını söyledi. Daha erken saatte gelip beni aldığında ben de aynı şeyi hissettim ama yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki peşimdekinin ne ya da kim olduğunu anlayamadım. Gentry, Tinch’in evini devriye gözetiminde tuttuğunuzu söyleyince iki olayın bir şekilde bağlantılı olabileceğini düşündüm.”

Alex kaşlarını çattı. "Tinch Turner ve Reagan Truman'ın pek az ortak yanı var. Birbirlerini tanımalarına bile şaşırdım. Uyuşturucu satıcılarının bu ikiliyi bir araya getirmesi için herhangi bir bağlantı düşünemiyorum."

Noah gözlerini kapatıp küfür etti. Ablasının yüzüne bakınca sözcükleri ortaya dökmekte zorlandı. "Bağlantıları ben olabilirim. Geçen hafta yola çıktığım gün Tinch'le araçlarımızı değiştik."

Alex cep telefonunu çıkardı. "Bunu kontrol etmeliyiz. Tinch senin kamyonetini geri getirdiğinde Memphis onu Truman Çiftliği'ne kadar izlediyse Reagan tehlikede olabilir."

Saatin kaç olduğu Noah'nın umurunda değildi. Reagan'la konuşmaya ihtiyacı vardı.

Kızın cep telefonu bir, iki, üç kez çaldı. Yanıt yoktu. Kapattı. Ev telefonunu denedi.

İçten içe onun nerede olduğunu biliyordu. Düzinelerce kez, onu meyve bahçesinin gölgelerinde dolaşırken görmüştü, sanki ruhu alçak dalların ve açıktaki köklerin arasında gizliymiş gibi.

Noah, Jamie'ye baktı. Bir parçası oğlanın burada güvende olduğuna inanmak istiyordu. Yarım düzine insan ona göz kulak olabilirdi. Uyuşturucu satıcılarının herhâlde hastane basacak hâlleri yoktu. Alex ona alt kata bir nöbetçi koyacağını söylemişti.

Diğer taraftan Reagan'ın açmasını dileyerek telefonu sıkıca kavradı. Kızın tek yapması gereken iyi olduğunu söylemekti. Dikkatli olurdu. Tedbirli olurdu.

Kimse yanıt vermedi. Kızın onu aradığı ve yanıt verme zahmetine katlanmadığı onca defayı düşündü.

Noah bir şey yapmak zorundaydı. Harekete geçmeliydi. Ama Jamie'yi bırakamazdı.

Numarayı silip, başka bir numarayı tuşlarken gözlerini Jamie'ye dikti.

Yarım düzine çalıştan sonra, Big telefona yanıt verdi. "Önemli olsa iyi olur yoksa ölü bir adamsın Noah McAllen." Sesi yarı uykulu ve çok öfkeliydi. Ki bu da Noah'nın gözünde Big için oldukça normaldi.

"Rea'nın başı deritte olabilir. Oraya ne kadar çabuk gidebilirsin?"

Big hiç duraksamadı. "Yola çıkıyorum. Bekle." Çarpma sesleri duydu ve bir dakika sonra da Big kamyonetinin motorunu çalıştırdı.

"Giysilerinle mi uyudun?" diye bağırdı Noah, "yoksa oraya çıplak mı gidiyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez McAllen." Big şimdi tamamen uyanıktı ve duyulan seslere göre, hızlı gidiyordu. "Bilgi ver. Üç dakika sonra oradayım."

Noah bildiği her şeyi Big'e anlattı, sonra telefonu kapadı. Big onu arayıp, her şeyin güvenli olduğunu söylemeden telefonu elinden bırakamayacağını biliyordu.

Beklerken, annesinin "çıkış yolu" çantası hakkında Jamie'nin anlattığı her şeyi Alex'e aktardı. Uyuşturucu ya da para olduğu ama şimdilik kimsenin yapabileceği bir şey olmadığı konusunda fikir birliğine vardılar. Kasabadaki her kanun adamı, Tinch'i vuranın izini sürüyordu. Eğer Memphis ve eşkıyaları tahtaların arasında bulamadılarsa ve şerif yardımcılarını keşfedemedilerse çanta muhtemelen birkaç saat daha güvende olurdu.

Noah, gözünü telefona dikmiş, çalmasını dileyerek oturdu. Eğer Reagan'ın başına herhangi bir şey geldiyse, kendini suçlayacaktı. Bir düzine kadar *yapmam gerekirdi* düşüncesi aklına geldi ama tek bildiği, Reagan iyi olmadan hiçbirini yapamayacağıydı.

BÖLÜM 41

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

Reagan, rüzgâra karşı yakasını kaldırdı ve ağaçların arasında sessizce ilerledi. Birkaç hafta sonra son yapraklar da düşecek ve bahara kadar sadece meyve bahçesinin iskeletimsi görüntüsü kalacaktı. Amcası, kışın toprağa hep kaş çatarak bakardı ama birçok yönden en sevdiği zamandı.

Uykuya yattığı aylarda, meyve bahçesinde bir dürüstlük olurdu. Ne sahte görüntüler ne bir ağacın nerede başlayıp, diğerinin nerede bittiği anlaşılmayacak kadar üst üste binmiş gölgeler... Keşke insanların içindeki iyiliği okumak da ağaçlardaki kadar kolay olsaydı. Bir dalın çürüdüğü kolayca anlaşıldı ama bir insan içten içe çürüyebilir ve çok geç olana kadar bunu anlamak mümkün olmazdı.

Büyüme çağında, bir bakımevinden diğerine dolaşırken insanları sıklıkla doğrudan çok yanlış değerlendirmişti. Bazıları incecik bir tabaka şeker kaplıyken, başkaları huysuz görünür ama ilgili olurlardı. Jeremiah amcayı sevme nedenini hatırlıyordu. Başlan-

gıçta ona iyi davrandığı için değil, sadece ona vurmadığı, türlü isimlerle çağırmadığı içindi.

Burada kendini ona yakın hissetti. Mezarlıkta olduğundan bile yakın. Amcası bu çiftliğe terini, kanını akıtmıştı. Belki onun ve daha önce burada yaşamış bütün Trumanların bir parçası hâlâ buradaydı ve onu gözetiyordu.

Reagan, meyve bahçesinin kenarında durarak güneşin doğuşunu bekledi. İlk ışığın toprağı üzerine yayılması hoşuna gitti. Dünyayı olduğu gibi onu da ısıttı.

Araba farları ana yoldan yavaşça yaklaştı, evine giden yolun girişinde duraksadı, orada yeni dikilmiş, yapraklarını dökmeyen ağaçlar arabanın motor kapağına zar zor ulaşıyordu.

Reagan hem Noah'nın hem de Big'in kamyonetlerinin motor seslerini öğrenmişti. Jeremiah gözlerini kapatır ve uğrayan her ziyaretçinin adını söylerdi. Topraklarına bir kez girenin motor sesini bilirdi.

Belki de yeteneğı ona miras kalmıştı. Güldü.

Ancak bu araba yıllardır motor ayarlaması ya da iyi yakıt görmemiş, tangır tungur bir hurda yığınıydı. Ağaç dizisinin sonuna geldiğinde Reagan şeklini gördü. Bir kamyonet, büyük ve kare, bir tank gibi yapılmış.

İki marangoz hâlâ ahırda bazı ekipmanların düzenlemesini yapıyorlardı ama onlar asla dokuzdan önce gelmezlerdi.

Reagan'ın içini bir huzursuzluk kapladı, gerisin geriye, ona kucak açarmış gibi görünen ağaçların arasına girdi.

Bir araba kapısının sesini duyduğunda gökyüzü hâlâ griden çok siyahtı. Çarpılmamıştı, fazla ses çıkarmamaya dikkat eder gibi dikkatle kapatılmıştı ama ses rüzgârla birkaç yüz metre ileri taşınmıştı.

İki adamın ana hatlarını seçebildi, ikisi de iri yapılı ve boy-luydu. Verandaya yürüyüp beklediler. Daha ufak tefek bir adam onlara katıldı. Üçü birlikte yukarı, onun penceresine baktılar. Sanki onun ortaya çıkmasını ya da en azından bir ışık yakmasını bekliyorlardı.

Adamlardan biri tel kapıyı işaret edince, çıkmadan önce ka-pıyı kapamadığını ya da tel kapıyı mandallamadığını fark etti. Ev tamamen açıktı. Sahip olduğu her şey oradaydı ve rahatça ça-lınabilirdi. Bu adamların iyilik peşinde olmadıkları da belliydi. Sabahın sessizliği, aniden fırlayan Yaşlı Köpek'in tel kapıyı ardına çarptırmasıyla bozuldu. Köpek üç adama bir kez havladı, sonra hırlamaya başladı. Adamların üçü de birer adım geri çekildiler.

Yaşlı Köpek asla havlamazdı. Ziyarete gelen herkesi tanırdı. Ama bu üç adamı tanımıyordu ve evi korumaya karar verdi. Bir yavrunun enerjisiyle en yakınındaki adama saldırdı.

Adamın acıyla haykırdığını duydu. İkinci iri adam bağırarak bir şey söylerken, küçük adam aracın açık kapısına doğru koşturdu.

Sokaklarda doğan, hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi. Reagan döndü, meyve bahçesinin içlerine doğru koşmaya başladı. Bir kez tökezledi, bir daha ama ayakları üstünde kalmayı başardı, ağaçların gerisindeki çite doğru koşmaya devam etti.

Uzaktan kamyonetin motorunun çalıştığını duydu. Kısa boy-lu adamın, iki arkadaşını da Yaşlı Köpek'le baş etmeleri için ar-kada bıraktığını tahmin etti. Belki köpeklerden nefret ediyordu, belki de sadece eşkıyalarla işi bitmişti ve onlar olmadan daha ko-lay ortadan kaybolacağını düşünmüştü.

Reagan düşünmekle zaman harcamadı, sadece kaçtı. Kötülük, çiftliğine ayak basmıştı ve tek yapabileceği kaçmaktı.

BÖLÜM 42

HARMONY İLÇE HASTANESİ

Tinch, her defasında bir acıyla uyandı. Her bir yaralanmayı tanıyacak kadar çok bar kavgasına karışmıştı. Çatlak kaburgalar, başının yan tarafında dikişler, kurumuş kan tadında bir dudak ve yarım düzine daha.

“Kımıldamayın Bay Turner,” dedi yakınında biri. “Neredeyse bitirdim.”

“Doktor?” Gözlerini açarsa canının çok yanacağını biliyordu. Onun için tahmin etti. Kadının sesinde aceleci bir ton vardı. Ya sinirliydi ya da tamamen profesyonelce davranmaya çalışıyordu.

“Evet. Doktor Spencer’ım. Yan tarafınızı kontrol ediyorum. Çok büyük miktarda kan kaybettiniz Bay Turner.”

Tinch acılarını bir yana bıraktı, kafasını toparlamayı denedi. Bir yanlılık vardı. Kadın ilk öpücüklerinden bu yana hiç böyle konuşmamıştı. Karanlıkta olup biten her şey tekrar geri geldi. Uyanması, Jamie’ye kaçmasını söylemesi, tüfekleri dolu adamlarla karşılaşması...

Vurulması. Dövülmesi. Ona bağırان Noah Mc Allen'in ona bağırان sesiyle uyanması...

"Jamie?" Onu döven adamların çocuğu bulamadıklarını bil-meye ihtiyacı vardı.

"O iyi," dedi Addison, eline dokunarak. "Yanında Noah ile dışarıda, bekleme odasında."

Dokunuşu hafif, sesi, onu ya da çocuğu tanıımıyormuşça-sına, hâlâ resmîydi. Yan tarafını bandajlarken Tinch kımlıd-madan durdu. Odada başkalarının olduğunu duymaktan çok, hissetti.

Tüm vücuduna ağırlık bastı. Elinden gelse kadını kendine çe-kecek, onun için ne kadar değerli olduğunu söyleyecekti.

Makinelerin tanıdık biplerleri, çıtırtıları, Tinch'e yürüye-bildiği anda buradan çıkıp gideceğini hatırlattı. Hastanelerden nefret ederdi. Seslerden. Kokulardan. Uyanabilse, çıkıp gidecek bir yol bulurdu ama şu anda yapabileceği tek şey dinlemekmiş gibi görünüyordu.

"İyi iş çıkardın Addison," Az öteden bir erkek sesi geldi. "Sa-yende bu adamda çok az yara izi kalacak. Yeteneğin, silahlı çatış-malara giren kovboyları dikmekten çok daha fazlasına layık."

Addison'ın yanındaki adamın sesi daha yaşlı, Addison'ın iki katı gibi geliyordu. Tinch, sesi tanıyamadı ama aksan kesinlikle Teksas'a ait değildi.

Kolunda Addison'ın dokunuşunu hissetti. Sanki orada olduğunu belli etmek ister gibi nazik bir hareket. "Bay Turner keyfi bir çatışmada değildi. Bir çocuğu, ona zarar vermek isteyen kötü adamlardan koruyordu."

“Her neyse.” Adamın sesinden sıkıldığı belliydi. “Devam edebilir miyiz? Fazla zamanım yok ve seninle konuşmalıyım. Ülkenin yarısından buraya, seninle hastaları ziyaret için uçmadım.”

“Hayır, uçmadın,” diye fısıldadı Addison, çarşafı yeniden Tinch’in koluna örterken. “Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok. Yolculuğu boşa harcadın. Bunu sana telefonda defalarca söyledim.”

“Gülünç olma tatlım. Seni bu taşra kasabasından ne kadar erken çıkarırsam o kadar iyi. Düşünceni kanıtladın. Şimdi ait olduğun yere dönmenin zamanı geldi.”

Eli yeniden uzanmış, destek verecek durumda olmasa bile ona tutunmaya ihtiyacı varmış gibi kolunun üstünde gidip gelmeye başlamıştı. “Tinch,” diye fısıldadı.

Alnındaki saçı geriye çeken elini hissetti. Yavaşça parmaklarının sıcaklığına kaydı.

“Tinch, beni duyacak kadar uyanık mısın?”

Ever anlamında başını salladı.

“Şerif sizinle konuşmak istiyor. Birkaç soruyu yanıtlayabilir misiniz?”

“Denerim Doktor.” Sesi kırık ve paslı çıkıyordu.

“Gidip onu bulacağım.”

Dışarı çıkarlarken Addison odadaki adama bir şeyler söyledi ancak Tinch artık sözlerini anlayamıyordu.

Bir saat sonra tekrar uyanınca, şerifle yaptığı o garip konuşmayı rüyasında görüp görmediğinden emin olamadı. Şerif ona sorular sormuştu ama yanıtlar hâlâ kafasında birbirine karışıyordu.

Elini yavaşça sıktı, yumruk yaptı. Şimdi daha güçlüydü. Sersemliği azalmıştı.

Kan yeniden damarlarına pompalanmaya başlamış gibiydi. Gözleri kapalıydı ve makinelerin sesi, tatsız bir vızıltıya dönmüştü. Kapının sessizce açılıp kapandığını duydu ve Tinch küçük bir elin eline kaydığını hissetti.

“Selam Jamie,” diye fısıldadı. “Burada olmana sevindim.”

“Pek iyi görünmüyorsun Tinch Enişte. Dudağın çok şişmiş, gözlerinden biri de acayip bir renk olmuş.”

“Bir de bu taraftan nasıl görüldüğünü görmeliydin.” Tinch güldü, sonra acıyla inledi. Bir gözünü açmaya çalıştı. “Sen iyi misin?”

“Sana yaptıklarından hoşlanmadım. Koşup onlara durmalarını söylemek istedim ama tavşan deliğinde kalıp, güvenli olana kadar çıkmamamı söylediğini hatırladım.”

“Tavşan deliği mi?” diye sordu Noah, Jamie’nin arkasında bir yerden.

Doktorun eviyle bizimkinin yarı yolunda bir noktaya verdiğimiz isim. Bizim verandadan bakınca düz arazi gibi görünüyor. Ama yaklaşıncı arkasına bir insanın kolayca gizleneceği önü toprak yığılı küçük bir tümsek olduğunu fark ediyorsun. Bulduğum yerde, otların arasından bakınca verandayı görebiliyordum. Biri yaklaşırsa tek yapacağım, deliğin biraz daha içine yuvarlanmaktı. Kimse beni bulamazdı.”

“Zekice bir plan,” dedi Noah.

“Tinch bunun eski bir Apaçi numarası olduğunu söyledi.”

“Jamie?” Tinch söze karıştı. “Ben biraz iyileşinceye kadar Noah ile kalacaksın. Anlıyor musun? Noah, Şerif ya da Doktor dışında hiç kimseyle bir yere gitmeyeceksin.”

“Anlıyorum.”

Tinch, Addison’ın nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini sormak istedi ama birisi beynine muhallebi doldurmuş gibiydi. Düşünceler sese dönüşebilmek için çok yavaş ilerliyordu.

Sorması gereken ayrıntılar olduğunu biliyordu, bilmesi gereken şeyler ama şu anda hayatta olması ve Jamie’nin güvende olması yeterli görünüyordu. Gerisi bekleyebilirdi.

BÖLÜM 43

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

Reagan, elma bahçesinin bitiminde, çiftliğin sınırı olan çite ulaştığında çamura bulanmıştı ve eli kanıyordu. Uzaktan bir siren sesi duydu ve bir an sonra evden gelen peş peşe, bir, iki, üç atış.

Orada, kamyon sürücüsünün arkada bıraktığı iki adamdan başka kimse yoktu. Ateş ederek açacakları herhangi bir kilit ya da onları durdurmaya çalışacak kimse yoktu.

O zaman silah sesleri nedendi?

Reagan nedeninin bilincine varınca hıçkırığını zor bastırdı. Yaşlı Köpek'i öldürmüşlerdi.

Her bir zerresi geri dönüp dövüşmek istedi ama mantığı, önce hayatta kalması gerektiğini söylüyordu. Eğer sürücü, ortakları için geri dönmediyse, arkada bırakılan adamlar evi araştırdıktan sonra onun peşine düşeceklerdi. Kamyonetin anahtarlarını buldularsa araştırma alanını genişleterek elma bahçesine yöneleceklerdi. Geldikleri zaman da onu görebilirlerdi. Neden orada

oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu ama bela olduklarını biliyordu. Büyük bela.

Çit boyunca ilerlerken bir araba sesi duydu, yola doğru bakınca şerifin arabasını tüm sirenleri açık şekilde çiftlik girişine çektiğini gördü. İki karayolu devriye arabası da onun on metre arkasındaydılar.

Reagan gülümsedi, neredeyse meyve bahçesinden geri koşup, adamların tepkisini görebilmek için zamanında yetişebilmeyi diledi. Bu kadar erken saatte çiftliğine gelmeye neden karar verdiklerini bilmiyordu ama arabalardan birinin arkasında gittikleri hissine kapıldı.

Yolu gözledi. Kamyonetin ne tarafa gittiğini görememiş olmak canını sıktı. Lone Oak Yolu'na doğru gelseydi onu görürdü. Eski evin bahçesinden yarım düzine kere dönmüş olabilirdi. Meyve bahçesi, ahır, Jeremiah'ın topladığı eski traktörleri depoladığı ambarlardan biri... Evin arkasındaki yeni meyve bahçesini çevreleyip, neredeyse çiftliğin girişine çıkan bozuk bir yol daha vardı.

İçinden bir ses, henüz tehlikeyi atlatmadığını söylüyordu. Belanın gelmesi için her zaman bir neden gerekmediğini uzun zaman önce öğrenmişti. Şu anda ilk ve tek planı, yollarından uzak durmaktı.

Reagan, birkaç elmasını çalmak isteyen olursa diye Jeremiah'ın çite yaptırdığı çıkıntıya tırmandı. Şerif dâhil, kasabanın yarısı hırsızlığı kabul etmişti. Reagan, amcasının her zaman bu gerçekle gurur duyduğunu düşünmüştü. Bir defasında, karpuz yetiştirme çiftliğinin, Teksas'ın hırsızlık başkenti olacağını söylemişti.

Reagan üstündeki çamuru silkelemeye çalışarak kasabaya doğru yürüdü. Evinde neler olduğunu bilmek istiyordu ama polislerle

o adamların arasına girecek kadar değil. Bir kuşku payı bırakarak, yollarını kaybetmiş olabileceklerini düşündü. Ancak yol sormak isteyen biri şafaktan önce gelmez ya da bekçi köpeğini vurmazdı.

Bir dizel araç yolda hızla ona yöneldi. Reagan yukarı baktı, dosdoğru ona gelen Big'i gördü.

"Rea!" diye bağırdı kamyonetinden atlarken. "İyi misin?"

"Düştüm." Küçük kesigi göstermek için ona elini uzatırken kendini çocuk gibi hissetti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Noah aradı ve bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Ama..."

Big onu kaldırıp kamyonete oturttu. "Cevapları bilmiyorum. Sadece Noah seni bulunca dosdoğru hastaneye götürmemi söyledi ve o kesigin durumuna bakılırsa gitmen gereken yer de tam orası."

BÖLÜM 44

HARMONY İLÇE HASTANESİ

T Tyler, bekleme odasının banyosunda elinden geldiğince temizlendi, sonra koridordan aşağı doğum bölümüne doğru yürüdü.

Ziyaretçiler için çok erkendi ve herhangi biri onu paltosunun altında pijamalarıyla görmeden eve gidip doğru dürüst yıkanıp temizlenmeliydi. Ama bebeğe veda etmeden gidemezdi. Onu bir kez daha görmesi ve ona el sallaması gerekiyordu. Karşılığında bebeğin de el sallayacağını tahmin etmiyordu ama emin değildi.

Bebek odasının penceresinde durdu ve Autumn'un, kulaklarına kadar indirilmiş küçük pembe başlığıyla uyuyan minik bebeğini izledi. Gelecek doğum gününde kırk altı yaşında olacaktı —elliye ne kaldı ki, diye düşündü— ve ilk kez bir doğumda pay sahibiydi. Doğru, işin çoğunu iki itfaiyeci, Willie Davis ve Big Biggs yapmıştı ama o da birkaç sancı süresince Autumn'un elini sıkıca tutarak o da sırasını savmıştı. Doğum aşamasına gelindiği

zaman oğlanların ikisi de yardım etmek için içeri girmişlerdi ama Tyler başlıca görevi olan dolaşmayı seçmişti.

Big Biggs dışarıda her şeyin yolunda olduğunu söylemek için dışarı fırladığında on mil yürümüş olmalıydı. Sonuna doğru iki itfaiyeci de ona katıldılar ve nihayet doktor, haberlerle geldi. Dört kilo iki yüz gram. Bunun bir yeni doğan için küçük mü, büyük mü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, onun için de sordu, “Sen doğduğunda kaç kiloydun Big?”

Brandon “Koca” Biggs, kanepelerden birine oturdu ve derin bir soluk aldı. Baygın hâlde yere yuvarlanmadan önce, “Kendimi bir garip hissediyorum,” dedi.

Tyler şaşkınlıkla bakarken, gümbürtüyü duyan hemşireler yardım etmek için içeriye doluştular. Onu sırtüstü çevirmeyi başardılar ve başını kanepenin yastığına dayadılar. İki şişe su ve ıslak bir havludan sonra çok uzun boylu bir hemşire onun sadece bayıldığını açıkladı.

Herkes birden konuşmaya başladı, iyi ki doğumhanede devrilmedi, gibi şeyler söyleyenler vardı. Bir kadın, koca adamın bekleme odasının ortasına ayı postu gibi serilmesini çok şirin bulduğunu söyledi.

Uzun boylu hemşire dışında herkes gitmişti. O hâlâ Biggs’in elini okşuyordu. Tyler sonunda konuşma fırsatı buldu. “Tek yaptığım doğduğunda kaç kilo olduğunu sormaktı.”

Hemşire nazikçe gülümsedi. “Saat beşe kadar görevli değilim. Big telefon ettiğinde, bir yardımım olur mu diye bakmaya geldim. Anlaşılan şimdi yapabileceğim en iyi şey, onu eve götürmek olacak.”

Eve gitmek için Big’e yardım gerekeceğinden kuşkulu olsa da Tyler onayladı. Sadece yarım mil uzakta yaşıyordu ve biraz solgun

görünmesine rağmen hemşirenin elini sürekli okşaması, toparlanmasına yardımcı olmuş “Bay Wright, ne olduğunu Willie’ye söyler misiniz?”

Tyler başını salladı. Biggs’in güzel hemşireye yaslandığı dikkatini çekti.

“Ve Bay Wright, siz de eve gidebilirsiniz. Autumn bu gece büyük çaba harcadı. Birkaç saat uyuyacaktır ve bebek de öyle. Siz de birkaç saat uyusanız iyi edersiniz. Sabah tekrar gelirsiniz.”

Tyler başını sallayarak karşı çıktı. “Ofisteki kızlardan biri buraya gelinceye kadar bekleyeceğim. Bana ihtiyacı olursa diye.”

Tyler onların gidişini izlerken ayağa kalktı. O buradan ayrılmazdı. Şimdi değil. Sabah olana kadar değil. Sonra ötekiler gelirken gidip ofise sahip çıkabilirdi. Dairesine tek başına girmeyi göze alamazdı.

Pencereye yürüdü, gözlerini dışarı, uykudaki kasabaya dikti. Bu harika bir gün olacaktı. Autumn’un bebeği doğmuştu ve Kate güvendeydi. Bebeğin geç kalması ve Kate’in eve dönmemesiyle ilgili endişeleri, düşüncelerinden akıp gitmişti. Uyumaya çalışmanın boşa zaman harcamak olacağını biliyordu. Gününü planlamanın zamanıydı.

Kadınlar çağrılır çağrılmaz geleceklerdi. Sonra kendisi temizlik yapacak, bütün aramaları cep telefonuna yönlendirecek ve alışverişe çıkacaktı. O ve Kate, Autumn’un bebeğinin büyükanne ve büyükbabası olmaya çoktan karar vermişlerdi ve bir büyükbabanın bir şeyler alması gerekirdi.

Tyler, Autumn’un dairesinin önündeki çimenlikte kurulacak bir salıncağın, güzel bir armağan olacağını düşünüyordu. Belki araba yolundan beş metre çalarak arka bahçeyi büyütmek müm-

kün olurdu. Elbette, gölge yapması için bir de ağaç dikmesi gerekiyordu. Küçük kızın rahatça bisiklete binebilmesi için yuvarlak bir yürüyüş yolu yapmayı düşündü.

Bekleme odasındaki yerine dönerken, belki de yürüyüş yolu için biraz daha beklemesi gerektiğini düşündü.

Plastik kaplı uzun sandalye dizisinin ortasına oturdu. Elinde cep telefonu, Kate'in tekrar arayıp ona küçük bir öğüt vermesini diliyordu. Kırklı yaşlarda olabilirdi ama yıllar içinde kesinlikle *hoş geldin bebek* partilerine katılmıştı. Belki o neler alınması gerektiğini bilirdi.

Plan yaparken gözleri ağırlaştı, bir yandan düşünürken gözlerini kapadı. Oda sıcak ve sessizdi. Birkaç dakika içinde hızla uykuya daldı. Sabah güne ısınırken, gülümsemesi hâlâ yüzünü kaplıyordu.

BÖLÜM 45

Noah, on dakikadır Tinch'in odasının dışındaki koridorda gidip geliyordu. Pencerenin önünden her geçişinde, Tinch'in yatağının yanında oturan Jamie'ye bir göz atıyordu. Eniştesinin elini tutarken çocuk küçücük görünüyordu. Bu tür sorunlarla karşılaşmak için fazla gençti.

Kahretsin, diye düşündü Noah. Yirmi bir yaşındayım ve ben bile bunlar için çok gencim.

On beş dakikada bir, koridorda yanından geçen hemşire ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Her defasında Tinch'in dikkatle izlendiğini, ziyaretçiye ihtiyacı olmadığını hatırlatıyordu.

Noah onun yorumlarına aldırmadı. O ziyaretçi değildi. Jamie de öyle. Hemşire onları kovalamak istiyorsa, savaşa, kaş çatmaktan fazlasını katması gerekirdi.

Asansörün kapısı takırdayınca Noah, Tinch'in kapısına daha da yaklaştı. Aşağıda uyuşturucu satıcısının ortaya çıkmasını bekleyen kaç şerif yardımcısı olduğu umurunda değildi. Noah, Tinch'e bunu yapan adam yakalanıp, Jamie için tehlike kalmayınca kadar nöbetini sürdürmeye kararlıydı.

Ablası telefon edip, Tinch'in evinden kaçarken gördüğü iki eşkıyanın şimdi nezarette olduklarını ama sinsi liderlerinin bir şekilde ellerinden kaçmayı başardığını söylemişti. Tutuklamalar yapılırken Reagan'ın evde olmadığını da eklemişti. Noah o kadarını zaten biliyordu. Evde olsa telefona cevap verirdi ve onu aramak için Big'i göndermesi gerekmezdi. Noah, Reagan'dan haber çıkması umuduyla gözlerini asansöre dikti. Bir başka dileği de gelenin Memphis denilen adam olmasıydı. Bir süre onun üstünde tepinmeye itirazı yoktu. Noah kahvaltıda adrenalin yiyen bir adamdı ve şu anda açlıktan ölüyordu.

Big asansörden dışarı bir adım attı. Reagan'ı korumadığı için Noah müthiş öfkelenmişti ki, kızın Big'in hemen arkasından geldiğini gördü.

Noah onu ilk gördüğünde kalbinde oluşan çekimi yine hissetti. Okula geldiği ilk gün ona âşık olduğunu düşündü. Sırtında zor taşıyabildiği çantayla ortalıkta dolaşan, konuşacak kimsesi olmayan yeni kız. Uzun boylu ya da bir güzellik kraliçesi gibi upuzun bacaklı değildi ama tapılacak kadar sevimliydi.

Kız ona doğru koşarken giysilerinin çamur içinde olduğu ve ağlamış gibi görüldüğü dikkatini çekti. Kızıl saçları her zamanki gibi Reagan'ın çevresini kişisel, kırmızı bir bulut gibi sarmıştı.

Noah neredeyse kızın ona çarpacak kadar yaklaşmasını bekledi ve gözlerini kaldırdığı anda son adımı attı, onu yakalayıp kollarına aldı. Asla bıkmayacağını bildiği tek kadındı o. Yeterince sıkı sarılamayacağı tek kadın.

"İyi misin Rea?" diye fısıldadı kulağına.

"Hissettiğimden daha kötü görünüyorum." Gülümsedi.

“Çok iyi.” Arena’da bir atın sürüklediği adamlar arasında Reagan’dan daha az toprağa ve çamura bulanmış olanları gördüğünü düşünerek gülümsedi.

Olanları açıklamaya çalıştı ama yapbozun anlayamadığı pek çok parçası vardı. “Big beni buraya getirmesinin daha iyi olacağını yoksa bağlanmayı hak edeceğini söyledi.”

Noah, koca adama teşekkür etmek için etrafına bakındı ama Big görünür hiçbir yerde yoktu. “Nereye gitti o?” Yüz elli kiloluk bir kas yığınının kaybolacağına inanmakta güçlük çekiyordu.

“Senin yanına geldiğim an elime bakacak birini bulmaya gideceğini söylemişti. Dert etmemesini söyledim, daha kötülerini de geldi başıma. Ama bir dakika sonra dönerim diye ısrar ederek gitti.”

Noah o ana kadar elini fark etmemişti. Avucunun içindeki küçük kesiği görünce kaşlarını çatı. “Kötü görünüyor Rea. Bence elini kesmemiz gerekecek.”

“Kapa çeneni.” Suratını astı. “Acıyor.”

Çevresine bakınan Noah pek az seçeneği olduğunu gördü. Tinch ve Jamie’yi yalnız bırakamazdı, Reagan’ı da gözünün önünden ayırmaya niyeti yoktu. Bu hastane odası bir şekilde sığınakları olmuştu. “Gel.” Tinch’in kapısını açtı. “Bu eli mikrop kapmadan önce yıkamalısın. Arkada bir lavabo var ve Tinch aldırmayacak kadar kendinden geçmiş durumda.”

Olabildiğince sessiz bir şekilde makinelerin çevresinden dolaşp küçük lavaboya ulaştılar.

Reagan kâğıt havluyla nazik dokunuşlarla yarayı silerken Noah yürüdü ve kolunu Jamie’nin omzuna attı. “Nasıl gidiyor evlat?” diye fısıldadı.

Jamie omuz silkti. “Ölmeyecek, değil mi?”

Yataktaki adam, parmaklarıyla çocuğun elini sardı. “Ölmeyeceğim oğlum. Yemin ediyorum. Bu yüzden endişelenmene, tekrar sormana gerek yok.”

Noah elinde olmadan çocuğun gülümseyişine sırtıttı. Bu gülümseyişi, bu durumda kutlanacak bir görüntüydü.

Gözleri hâlâ kapalı olan Tinch, “Noah,” diye ekledi. “Atlara yem ve su vermek için benim çiftliğe birini göndermenin imkânı var mı? Yarın belki kendim halledebilirim ama bugün yardım çok makbule geçer.” Sesi yavaşlıyordu. “Belki yavru kediler ve köpekler için yiyecek bırakabilir. Yaralanan var mı diye de kontrol etse iyi olur.”

“Bunların yapılmasını sağlayacağım.” Noah, yardım istemenin Tinch gibi bir adama çok zor geldiğini biliyordu. İleride bir gün, Tinch’in bu iyiliğe karşılık vereceğinden de emindi.

“Şerifin ofisinden öğrendiğime göre seni döven pisliklerin ikisi yakalanmış. Ablam şu anda onları içeri atıyor. Sonra hemen buraya gelecek.”

Tinch rahatlamış göründü ve şişmiş dudağında bir gülümseme belirdi. “Bir tane daha,” diye fısıldadı yeniden uykuya dalmadan önce.

Jamie ,Tinch’in bir şey daha söylemesini bekleyerek yatağın yanına yaklaştı. “Bir tane daha ne?” diye sordu.

“Bir tane daha kaldı,” diye cümleyi tamamladı Noah.

“Haydi, onu bırakalım da biraz uyusun Jamie,” diye fısıldayan Noah, Jamie’yi kucaklayıp pencerenin önünde duran şezlonga oturttu. “Uyandığında burada olacağız. O zaman onunla daha uzun konuşabilirsin.” Jamie’nin üstüne bir battaniye örttü ve ek-

ledi. "Neden biraz uyumuyorsun? Şerif gelince kahvaltı için gider bize birer burritos* alırım. O zamana kadar gözüm üstünde olacak ve söz veriyorum Tinch uyanırsa seni dürteceğim."

Jamie tartışmadı, Noah daha sırtını tam örtmeden uykuya dalmıştı bile.

Noah bir an durup, güneşin Harmony çatıları üzerinde doğuşunu izledi. Yirmi dört saattir yatağa girmemişti ama umurunda değildi. Evdeydi ve ona ihtiyaç vardı. Bu kendini iyi hissettirdi.

Yollarda bir rodeodan diğerine giderek yaşarken zaman, günlerle değil, olaylarla geçiyordu. Aylar sonra bir kentin, bir ailenin parçası olmanın hissettirdiği anılar sönükleşir gibiydi. Bir zamanlar bir barda yaşlı bir adam, rodeonun bir yaşam biçimi değil; her defasında bir parça ölme biçimi olduğunu söylemişti. Dikkat etmezse bir adamın kendini her yeri kırılmış ve yalnız bir şekilde bulabileceğini eklemişti.

Noah çok uzun boylu bir hemşirenin kapıdan girip, doğrudan Reagan'a yönelmesini izledi. Tam anlamıyla kararlı bir görünümü vardı. Ona kısa bir bakış atmış ve onunla konuşmak istemediğini açıkça belirtmişti. Eğer hasta değilse hemşire için neredeyse görünmezdi.

Big'in onun peşinden girdiğini görünce sordu, "Bunu mu getirmeye gittin?"

"Benim bir arkadaşım. Aşağıda görevli ama mola verip Reagan'a bir göz atmasını rica ettim." Hemşireye bakarken Big omuz silkti. "En azından sen olmasan arkadaşım *olabilirdi*."

"Benim mi? Hanımefendiyi tanımıyorum bile." Noah neredeyse dost sayılabilecek arkadaşına kaşlarını çatı. "Bu arada, senin üstündeki ne öyle? Sıkı sarılmış bonfileye benziyorsun."

* Dürüme benzer bir Meksika yemeği.

"Bu bir koşu kıyafeti." Big kollarını açtı. "Sanırım Ester'in erkek kardeşi için bir doğum günü armağanı olacaktı ama bir saat önce bana verdi ve elbette giymem gerekti. Sence de harika görünmüyor mu?"

Noah sırttı, "En son ne zaman koşu yaptın ki?" Big, çalışmasıyla muhtemelen birkaç bin kalori yakıyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyacak bir tip değildi.

"Ciddi şekilde başlamayı düşünüyorum." Big fısıldamak için elinden geleni yaptı, ama böyle bir alışkanlığı yoktu. "Bir hanımefendi —başıyla uzun boylu hemşireyi gösterdi— bu giysiyi bana verdiğinden beri. Kucaklaştığımız zaman tam giymem gereken şeymiş."

Big'in herhangi biriyle kucaklaşmasını göz önüne getirebilmek için kendi alnına vurması gerekti. "Sen ve kucaklaşma, mahmuzla manken kadar uygunsunuz."

Big öyle saçma bir şekilde sırttı ki Noah kafasına bir şaplak atma ihtiyacı duydu. Ama öyle bir şey yaparsa, koşu kıyafeti giysin ya da giymesin, inşaat işçisinin tüm ağırlığıyla üstünde tepineceğini hissetti.

Uzun boylu hemşire, lavabodan dönerek amaçsız konuşmalarını sonlandırdı. Reagan'ın elini tuttu, "Kesik sayılmaz, daha çok bir sıyrık. Dikişe gerek yok, sadece biraz antiseptik merhem ve yara bandı yeterli olur." Hemşire, Reagan'a gülümsedi ve ekledi. "Hemşire bölümünde var sanırım. Birkaç tane alır, hemen dönerim."

Big'in yanından geçerken, koşu kıyafetine el sürmeden duramazmış gibi Big'in omzunu okşadığı Noah'nın gözünden kaçmadı. Hediye olarak erkek kardeşine verse, hemşirede aynı etkiyi yapacağından kuşkuluydu.

Kadın, garip bir nedenle, Big'i oyuncak bir buldozer kadar şirin bulur gibiydi.

Reagan, pencerenin önünde onlara katılırken elini kaldırdı. "Çok daha iyi," dedi ve gözlerini kıstı. "Siz ikiniz kavga mı ediyordunuz?"

Noah ve Big, ikisi de masum görünmeye çabaladılar.

Reagan onlara başını salladı ve tekrar lavaboya geri dönüp giysilerindeki çamurun birazını çıkarmayı denedi.

Noah, Big'e yaklaştı. "Sen olmasan hemşire, arkadaşım olabilirdi, demek ne anlama geliyor?"

"Hiç. Unut gitsin."

"Hayır, bunu sen başlattın. Eğer söylemezsen, gidip o güzel hemşireye sorarım. Çok tatlı görünüyor." Noah kızın ondan birkaç santim uzun ve yaklaşık yirmi kilo ağır olduğunu da eklemek isterdi ama boyu bosu hakkında tek laf etse, hastanede, Tinch'in yanında yatıyor olacağını tahmin etti. Big, boy bos konusunda hep biraz alıngan olmuştu. Noah, Big'in kendini devasa görmediği hissine kapılıyordu. Tersine o normal ölçülerdeydi, dünyanın geri kalanı fazla küçüktü.

"Pekâlâ, sana söylesem daha iyi olabilir." Big sanki açılmaya zorlanıyormuş gibi homurdandı. "Zaten geri gelince Ester söyleyecek. Bunun baş etmem gereken bir şey olduğunu söylüyor."

"Ester kim?" Noah bir şeyleri kaçırdığı hissine kapıldı.

Big öfkelenmiş göründü. "Kafanı toparlamayı dene kovboy. Boğalara binmekten beyin ölümüne uğradığını biliyorum ama bir konuşmayı izleyecek kadar toparlan. Ester, az önce Reagan'a yardım eden hemşire. Bir şekilde tanıştık ve anında kaynaştık."

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Sen ve Reagan bize engel oluyorsunuz. O uzun zamandan beri benimle ilgilenen ilk kızdı ve itiraf edeyim gördüğüm anda onu tanımak istedim ama sen ve Rea, işimi hiç kolaylaştırmadınız.”

“Ne?” Noah’nın uykuya ihtiyacı vardı. Yine ipin ucunu kaçırmıştı. Hava almaya ihtiyacı olduğunu söylemeyi düşündü ama Big onu üçüncü kat penceresinden atmadan söyleyemezdi.

Big onu daha hızlı anlaması için zorladı. “Tanıştığımızda sen ve Reagan, barda kavga ettiğiniz için ilk dansımızı yarım bırakmak zorunda kaldım. Sonra da ikinizi beladan uzak tutmak için yakınınızda kalmam gerekti. Şimdi, bu sabah Ester beni kahvaltı için eve götürdü, tam yakınlaşıp kaynaşmaya başlamıştık ki sen telefon ettin.”

“Ama bu defa...”

Big başını salladı. “Siz ikinizle geçirilen her zaman acil durumdur. Bundan kurtulmak mümkün değil. Eğer bu hayatta tam günlük bir randevu yaşamak istiyorsam ikinizin ayrılması şart. Birbirinizi bir daha asla görmeyeceğinize yemin edin, o zaman belki, sadece belki, ikinize bebek bakıcılığı yapmaktan kurtulacağım bir gecem olabilir.”

“Senin bir randevun olsun diye Rea ve beni ayırabileceğini düşünüyorsan, dalga geçiyor olmalısın. Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey ve benim düşünceme göre, aptalca şeyler, doğduğundan beri ağzından dökülüyor.”

“Neden ayrılmayacaksınız ki? Bu o kadar da zor olmamalı. Liseden beri berabersiniz ve biliyorum ki küs olarak geçirdiğiniz zaman, konuşarak geçirdiğinizden fazla.

“Bunların hiçbirini yemiyorum Big.”

“Öyleyse şunu ye: Eğer Reagan’ı rahat bırakmazsan, yemin ederim beni bir daha gördüğünde boğaya kafa atmış olmayı dileyeceksin. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama yaşayacak bir hayatım var ve ikinizin arkadaşlığıyla bu mümkün görünmüyor.”

“Şu anda senin deliliğinle uğraşamam.” Noah çocuğa bir göz attı. “Zaten burnuma kadar batmış durumdayım.”

“Anlıyorum,” dedi Big. “Ama bu olay sona erince, Reagan’la sonsuza dek vedalaşmanı istiyorum.”

Noah’nın daha fazlasını söyleyecek zamanı yoktu. Ester yara bantlarıyla geri gelmişti.

Birkaç dakika sonra Reagan, Big’den aşağıdaki kafeteryaya gidip onlara kahvaltılık bir şeyler almasını istedi.

Big tartışmadı. Başka isteyen var mı diye sormak zahmetine de katlanmadı. Sadece onun için üzülüyormuş gibi Noah’ya kollarını çatarak baktı ve Ester’in peşinden çıktı.

“Bütün bunların anlamı neydi?” diye fısıldadı Reagan.

“Big ayrılmamız gerektiğini düşünüyor.”

Reagan omuz silkti. “Öncelikle, bir çift olduğumuzdan habirim yoktu, sadece arkadaşız sanıyordum. İkincisi, ona neymiş?”

“Aşk hayatını mahvettiğimizi düşünüyor ve bu arada, biz bir çiftiz.”

Reagan kapının arkasındaki boşluğa çekildi. “Öyle miyiz? Bana da belirtmen büyük incelik.”

Noah onu izledi. “Elbette öyleyiz Rea. Sen kabul etmesen bile her zaman çifttik. Ayrıca kimse senin gibi hoş geldin ve güle güle öpücüğü veremez. Her uçuşumda beni hava alanına senin götürmeni istemeliydim.”

Öne eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Kız karşı çıkmayınca, nazikçe duvara dayadı ve saatler önce havaalanındaki ilk öpücüklerinden beri istediği şekilde öptü.

Kız, kollarını ona doladı ve öpücüğüne karşılık verdi. Vahşi, insanın dizlerini çözen, pek az rastlanan bir öpücükle.

Noah aralarındaki temastan hoşlanarak elini onun bedeninde yukarıdan aşağı kaydırды. Kız ufak tefekti ama her bir santimi dışıydı ve onu kendine bastırmaktan hoşlanıyordu. Vücutlarının, birbirine kusursuz şekilde nasıl uyum sağlayacağını gösteren bir belleği var gibiydi. Kollarındaki kimse, ona Reagan gibi hissettirmemişti. Ve hiç kimse öyle hissettirmeyecekti.

Bir an sonra kız onu itti ve yanından uzaklaştı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bunu burada yapamam.”

Noah soluğunu sakınleştirmeye çalıştı. Reagan’la bu oyunu o kadar uzun zamandır oynuyordu ki onun kendisini hâlâ nasıl şaşırtabildiğine hayret ediyordu. Başkası olsa çoktan ayrılırdı, diye düşündü. Ama onu her kendine çektiği, sonra da itip uzaklaştığında onun gidişini yüreğine atılmış bir tekme, eski izlerin üzerine açılmış yeni bir yara gibi hissediyordu.

Hiçbir şey söylemeyince Reagan, sonunda dönüp ona baktı.

Noah arkasına dönmedi. Bir kez olsun onu nasıl etkilediğini, nasıl incittiğini görmesini istedi. Barda yanına gelip onu öpen herhangi bir kadın değildi. Reagan’dı o. En iyi arkadaşı. Tek gerçek aşkı.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Tam sınırdayım Rea, cennetle cehennem arasında ve şu anda düşmek ya da uçmak pek umurumda değil. Benimle olmak istiyorsan, benimle ol. Ama istemiyorsan, o zaman uzaklaş. Birkaç

yüzyıl sonra üstesinden gelebilirim. Arkadaş ya da sevgili olabiliriz ama ikisinin arası olmaya katlanamam.”

Reagan sanki anlamış gibi başını salladı ama hangi yöne gideceği konusunda Noah'nın hiçbir fikri yoktu. Sadece arkadaş olmak istediğini söylerse vurgunu kabul eder, yakınlarda kalıp sınır tanımayan bir sonraki öpüşünü beklerdi.

Belki de herkesin haklı olduğu aklına geldi. Belki bindiği boğalardan kafasına çok fazla darbe almıştı. Eğer Reagan, kendi duygularıyla ve onunla savaşmayı bırakırsa onun aşkını hak edecek kadar erkek olmayı diledi.

BÖLÜM 46

Dr. Addison Spenceri ofisinin kapısını kapattı ve güç almak için sırtını dayadı.

Babası, sanki oraya aitmiş gibi, masasının arkasındaki koltuğuna oturmuştu bile. Çıkma mobilyalarla döşenmiş bu geçici ofiste, Kaliforniya'daki meşe kaplamalı devasa ofisinde dahi bundan daha muhteşem görünemezdi.

Söyleyeceklerini söylemek için bin altı yüz mil uzaktan gelmişti ve bunu yapmadan gitmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Bu küçük kasabadaki görevi neden kabul ettiğini hâlâ anlamıyorum. Burada gerçekten mucizevi bir şeyler yapabileceğini mi sandın yoksa sadece kaçıyor muydun... her zamanki gibi?" Gırtlığını temizledi, nasıl asla beklenen nitelikte olamayacağını irdeleyen bir söylev vermeye hazırlandı. "Bu defa seni bulmak biraz uzun sürdü ama..."

Addison bir elini kaldırdı ve derin bir soluk aldı. Bu defa kazanmasına izin vermeye niyeti yoktu. Hayatta hangi yöne ilerlediğini bilmeyebilirdi ama bu onun hayatıydı.

Bu konuşmayı telefonla bir düzinelerce defa yapmışlardı.

"On yıl önce aşk sanarak evi terk ettim. Ama kadından çok, hâlâ çocuktum. Bu bir hataydı, *olağan* bir davranış değil. Öyle ad-

landirmek istersen, sanırım bu defa kaçmamın nedeni işimi ya da benim için kusursuz olduğunu düşündüğün erkeği sevmeyişimdi. Bir parçam seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Glen Davidson ya da hayatımın geri kalanıyla ne yapacağım senin vizyondun, tamamen senin fikrin, benim değil. O harika bir araştırma yapıyor baba ama benim yapmak istediğim bu değil. Ben insanlarla çalışmayı seviyorum, deney tüpleriyle değil. Yedi ay önce bir kazada yaralandığı zaman tedavi ettiğim kadının dün gece bebeğini doğurttum. O bebeğin doğması için birlikte savaştım.”

Babasının dinlemediğinin farkındaydı ama bunları söylemeye ihtiyacı vardı. “Bu insanlar benim için önemli. Aileden biri gibiyim. Birini kaybettiklerinde yanlarındayım ve doğumlarında oradayım. Senin öyle görmediğini biliyorum, ama burada yaptığım iş önemli. Artık senin ne düşüneceğinden korkmuyorum. Bu defa istediğim, *kendimi* hayal kırıklığına uğratmamak.”

Babası sözlerini düzeltmeden ekledi, “İnsanlar baba, hastalar ya da denekler değil, gerçek insanlar. Ben onlarla çalışmak istiyorum.” O ana kadar işini ne kadar sevdiğini fark etmemişti. Gecenin bir yarısında bebekleri dünyaya getirmek, bir bar kavgasından sonra fazla mesai yapmak, ölümü beklemekten başka seçenek kalmadığında aile ile birlikte oturmak. Hepsini seviyordu.

“Glen sonsuza dek beklemeyecek.” Babası söylediklerinin tek kelimesini duymamıştı. “Bana sorarsan fazla bile sabretti.”

“O beni istemiyor. Bir asistan istiyor.” Yine solduğunu, tahtaların arasında kaybolduğunu hissedebiliyordu.

“Dallas’taki denetçilerle görüştüm bile. Personele ihtiyaç duyulan küçük kentlere rotasyonla gönderilen doktorlardan birisinin sadece. Senin yerine hemen birini bulabilirler.”

Addison gözlerini kapadı, babasının karşısında kırık ve yapayalnız durduğu başka bir defayı hatırladı. O zaman da onu dinle-

memişti, şimdi de dinlemiyordu. Daha önce, babasının önerdiği, talep ettiği her ne olursa olsun yapabildi, çünkü parçalanmış bir evlilikten sonra mantığını tamamen kaybetmişti.

Ama bu defa on dokuz yaşında değildi. Babasının ya da Glen'in Los Angeles'ta önerebileceğinden fazlasını istiyordu. Hâlâ liseden mezun olduktan sonra kaçtığı anda aradığı şeyi arıyordu. Addison gerçek aşkı istemişti.

Gözlerini açınca bütün gördüğü masasında oturan soğuk bir adamdı. Hayatı boyunca konu asla kendisi olmamıştı. Önemli olan onun ne istediği, onun ne beklediği, onun ne talep ettiğiydi.

Bir kez yanılmıştı. Muhtemelen yine yanılacaktı, ama en azından görünmez olmayacaktı.

"Seninle geri gitmiyorum." Şafaktan önce verandada tek başına duran Tinch'in görüntüsü zihninde şimşek gibi çaktı. "Benim için doğru olanı yapmalıyım."

"Hata ediyorsun. Geleceğini kaldırıp atıyorsun. Beni dinleyecek olursan..."

"Hayır baba. Geleceğimi buluyorum," diyerek sözünü kesti. "Senin ya da Glen'in önerdiğinizi istemiyorum. Başka bir şey istiyorum, daha fazla olan bir şey." İlk kez sözlerinin gerçek olduğunu fark etti. Daha azına razı olarak kaçıp saklanmıyordu. Ayakta duruyor, daha fazlasını istiyordu.

"Bir daha seni kurtarmaya gelmeyeceğim Addison."

"Bunu yapmanı istemeyeceğim." O anda kendini uçacak kadar hafif hissetti. "Elveda baba."

Döndü, kapıyı açtı, hayatının geri kalanına ilk adımı attı.

BÖLÜM 47

T Tyler Wright, hastanenin arka girişini kullanırdı. Bu kez dışarı bir ceset çıkarmıyor olabilirdi ama görünüşünden, birinin yanılıp onu ceset sanması mümkündü. Kasabada onu tıraş olmamış hâliyle görmüş pek az kişi vardı, hele pantolonunu pijamasının üstüne giydiğini gören daha da az. Stella McNabb'ın gelmesine çok memnun olmuştu. Ayrıca cenaze evinde bekleyen iş olmadığı için de müteşekkirdi. Dünyalarına gelen yeni hayatın keyfini sürmek için hepsinin zamana ihtiyacı vardı.

Tyler, Autumn'un bebeği için seçtiği isimden ne kadar hoşlandığını düşünüyordu. Brandy Lee Smith. Kulağa bir country şarkıcısının adı gibi geliyordu. Daha sadece birkaç saatlik olabilirdi ama gözlerindeki bakışa dayanarak, onun zeki, küçük bir şey olacağını söyleyebilirdi.

Kısa boylu, sıksa bir adam, arka park alanına adım attığı anda Tyler'a çarptı. Çok acelesi var gibiydi, özür dilemek zahmetine katlanmadan hızla uzaklaştı. Tyler yıllardır bütün isimleri bilmesede personelin hepsini tanımıştı. Bu kırıksık siyah elbiseli, yağlı saçları arkaya yatırılmış adam hastanede çalışmıyordu. Tyler bundan emindi.

Bu adam kasabaya ait birine bile benzemiyordu. Hele hastaneye hiç.

Tyler'in yorgun bedeni onu arabasına doğru çekti ama mantığı onu durdurdu. Eğer Kate bir şeyin yanlış olduğunu düşünürse, soruştururdu ve o da öyle yapacaktı.

İçeride mesafesini koruyarak adamı izlerken, garip hareketleri dikkatini çekti. Sanki çini zeminin altında tuzak varmış gibi her adımını deneyerek atıyordu. Köşeyi dönerek merdivene yöneldi, kısa bir süre sonra Tyler onu izledi.

Tyler basamakları olabildiğince sessizce çıktı. Neredeyse ikinci kat kapısına varmıştı ki, adamın üçüncü katta bir kapıyı çekip açtığını duydu. Sonra tam bir sessizlik.

Soluk soluğa üçüncü kata ulaşan Tyler kapıyı açınca boş bir koridorla karşılaştı. Yabancı kayıptı. Herhangi bir odada olabiliyordu. Üçüncü kat, bulunduğu yerden iki yöne de uzayıp gidiyordu.

Bir an Tyler asansörle inip arabasına gitmeyi düşündü. Eve giderken yolda durup bir düzine donat alma fikri kulağa harika geliyordu. Şansı yardım ederse, kendi mutfağına gidene kadar yarısını yemiş olurdu. Autumn ve Kate, ona engel olmak için orada olmayacaklardı, böylece kalanını da sütle yedi.

Sonra solundaki doğum kanadında yatan Autumn ve bebeğini düşündü. Onların güvenliği, anında her türlü yiyecek düşüncesi-nin önüne geçti. Ya yabancı bebeği çalmaya geldiyse? Tyler böyle şeylerin olduğunu duymuştu.

Önce onları kontrol etmeliydi. Hazır başlamışken kilitlenmemiş bütün kapıları ve boş odaları kontrol edecekti, çünkü kırıksık giysili o küçük yabancıнын yürüyen, soluk alan bir bela olduğu duygusundan kurtulamıyordu.

Eğer Tyler onu sol kanatta bulamazsa, sağ kanadı da arayacak, aşağıya, ikinci kata inecekti. Gerekirse acil bölüme bile gidecekti.

BÖLÜM 48

Addison, babasının imayı anlayıp gideceğini umarak hasaralarını dolaştı. Ziyaretlerini bitirdiğinde sabahı yarılmıştı ve babasının hâlâ bekleyip beklemediğine bakmadı bile.

Beklemeyeceğini biliyordu. Bir çarpışmayı kazanmıştı ama savaşın bittiği konusunda hiç hayale kapılmıyordu. Tekrar denemek için geri gelecekti.

Paydos etmeden önce görmesi gereken bir hastası daha vardı. Birkaç saat uyumak için bile olsa, Tinch'in Jamie için gelen o üç adamı izleyip, tek başına karşı koymak için nasıl direndiğinin görüntüsü şimşek gibi zihninde çaktı. Sadece birkaç haftadır tanıdığı çocuk için hayatını ortaya koymaya hazırdı. Tinch Turner'da, babasının asla anlayamayacağı bir iyilik, bir dayanma gücü vardı... ama o bunları görmüştü. Ve hayran kalmıştı.

Addison, Tinch'in odasına girip, içeride ne kadar çok insan olduğunu görünce şoke oldu. Hepsine dışarı çıkmalarını emretmeyi düşündü ama bunun sadece zaman kaybı olacağını biliyordu. Çoğunu tanıyordu. Birkaç kez yaralarını sardığı rodeo kovboyu Noah. Onun arkadaşları Big Biggs ve Jeremiah Truman'ı çok sık ziyarete gelen Reagan Truman. Ayrıca Liz Leary ve kocası Gabe'i

de tanıdı. Öğrenci hemşirelerden biri, iri yarı inşaat işçisinin yanında duruyordu.

Addison hemşireye kaşlarını çattı. “Hastanın dinlenebilmesi için sence de çeteden birkaç kişinin dışarı çıkmasını istemen gerekmez mi?”

Öğrenci hemşire omuz silkti. “Ben de çetenin üyesiyim.”

Addison kaş çatmaya devam etmesi gerekirdi ama gülümsemesini gizleyemedi. Kendini *yalnız kurt* diye tanımlayan biri için Tinch’in kesinlikle geniş bir arkadaş yelpazesi vardı.

Yatağın ayak ucunda nöbet tutar gibi duran Noah’ya sordu, “Durumu nasıl?”

“Kendiniz bakın Doktor,” Noah yoldan çekildi.

Addison, Tinch’i yatakta doğrulmuş görünce şoke oldu. Genç adam Jamie’ye sarılmış, ona çizgi roman okuyordu.

Ona dokunma ihtiyacı duyarak yatağın diğer tarafına geçti, “Hâlâ sırtüstü yatman gerekirdi,” dedi. Böğründeki sıcak eti hissedene kadar elini hafifçe yan tarafında sargılarda gezdirdi.

“Ben iyiyim,” dedi açıkça yalan söyleyerek. “Bana verdiğin şeyler sonunda işe yaradı. Kendimi canavar gibi hissediyorum. Yani yaşayacakmışım gibi görünüyor.” Ona göz kırptı ve Addison doktor-hasta ilişkisini sürdürmekte zorluk çekti.

Jamie çizgi romanı katlayıp arka cebine soktu. “Eve gitmeye hazır sayılırız doktor. Ona evde bakamaz mısın? Film izlemekten başka hiçbir şey yapmadan bir gün daha geçirirse kesinlikle at binebilirmiş.”

“Ev muhtemelen daha sessiz olur.” Grubun karşısına dikildi. “Ben yaraya bakarken dışarıda beklemenizin sakıncası var mı?”

Oylama yapmayı düşünür gibi hepsi birbirine baktı, sonra tek kelime etmeden Jamie'yi orada bırakıp çıktılar.

“Bence sakıncası var,” diye fısıldadı. “Gitmiyorum.”

Addison gülümsedi, gözlerine düşen saçları geri çekti. “Anlıyorum.” Odada etrafına bakındı, çocuğun yarayı tedavi edişini görmeden bekleyebileceği bir yer aradı. Pencerenin altındaki geniş çıkıntıyı fark etti. Üzerinde kâğıtlar ve bir düzine daha çizgi roman vardı.

Sana bekleyebileceğin bir yer bulsam, ben Tinch'in yarasına bakarken orada beklesen olur mu?”

“Elbette.”

“Haydi o zaman, pencerenin içine gidiyorsun.” Kucaklayıp oturttuktan sonra ona Tinch'in tepsisinde bıraktığı meyve suyunu uzattı. “Güneşliği biraz kapatacağım ama bizi yine de duyabileceksin.”

Jamie bunu bir serüven olarak kabul ediyor gibiydi. Perdenin arkasına rahatça yerleşti, sadece botlarının ucu görünüyordu.

Addison, hızla Tinch'in yanına döndü. Kurşunu çıkardığı yerdeki dikişlere kontrol ederken onun kendisine baktığının tamamen farkındaydı.

Parmakları bandajları tekrar yerine oturttu ama eli kaburgalarından ayrılmadı. “Güzelce iyileşiyorsun.” Elini dümdüz midesinin üstünden geçirirken bakışıyla karşılaştı. “Ama berbat görünüyorsun. Bu gece bar keleklerinin bile seni seçeceklerinden kuşkuluyum.”

“Bu profesyonel fikrin mi doktor?”

Elini göğsünün ortasına kaydırды, mavi gözlerini incelerken

parmakları orada oyalandı. Bu perişan hâliyle bile, tanıdığı en seksi erkekti. Ahırdaki o birkaç dakikanın anısı, içini ısıttı.

“Seçilmeyi beklemiyorum Addison. Aradığımı bulduğuma inanıyorum. Eğer o, fazladan birkaç yara izi daha olan adamla hâlâ ilgileniyorsa.

“İlişkimiz asla yürümezdi,” içini çekti. “Bütün gün kavga ederdik.”

Rinch elini onunkilerin üstüne koydu. “Bir denemeyene dersin? Ne de olsa gecelerimiz hâlâ boş.” Kadın geri çekilmeye başlayınca ekledi: “Bana söz verdiğin randevuyla başlamamıza ne dersin? Sonra nereye varacağını görürüz.”

“Tamam. Bana başka bir dans dersi verecek kadar iyileştiğinde seninle o randevuya çıkarım.” Tinch’in ona bakışından hoşlanarak, alnına düşen saç eliyle arkaya taradı.

“O gün gelmeden önce gitmezsin değil mi?”

“Söz veriyorum.”

Tinch tükenmiş hâlde kendini geriye, yastığa bıraktı. “Rüyamda seni görebilir miyim doktor? On sekiz yaş üstü olacak.”

Kadın kıkırdadı. “Ben gözlerim açıkken bile aynı rüyayı görüyorum.”

Tinch gözlerini kapadı ve gülümsedi. “Belki de o rüyayı muzır hâle getirmeliydim.”

“Sadece dinlen,” diyerek alnından öptü ve ellerinin üstündeki elinin gevşediğini hissetti.

Addison birkaç dakika çizelgeye baktı ve her şeyin doğru yazıldığından emin oldu.

Daha hâlâ kan, antibiyotik ve dinlenmeye ihtiyacı vardı ama yakında o randevu için hazır olacaktı.

Dışarı çıkmak için dönerken kapı yavaşça açıldı. Addison içeri davetsiz giren her kimse azarlamaya hazırlanarak döndü ama daha tek kelime edemeden kapıyı tutan kirli eli gördü.

Bir saniye sonra boyu bir buçuk metreyi zor geçen ufak tefek bir adam odaya girdi. Kadın onun kanlı gözlerindeki çılgın bakışı gördü. Diğer elindeki silah ona doğrultulmuştu.

“Çocuk nerede?” diye fısıldadı ve Tinch’in uyanmadığından emin olmak ister gibi yatağa yaklaştı. “Kimden söz ettiğimi anlamıyormuş numarası yapma. Çocuğun Tinch’le beraber olduğunu biliyorum. Şerif, onu karavandan alıp götürdüğünden beri öyle.”

Addison göz ucuyla, çocuğun küçük botlarının perdenin arkasında kaybolduğunu gördü. “Burada değil. Bu bölüme çocuk kabul etmiyoruz.”

Adam, Tinch’i silahının namlusuyla dürttü ama Tinch uyanmadı. “Bunu tahmin ettim,” dedi alçak sesle devam ederek. “Ama Tinch nerede olduğunu bilir. Tek istediğim onunla konuşmak, sonra ortalıktan kaybolacağım. Çocukta bana ait olan bir şey var ve onu geri istiyorum.”

Addison önündeki adamı inceledi. Bu işaretleri daha önce de görmüştü. Yeni bir doz alma ihtiyacında bir uyuşturucu bağımlıydı. Addison yavaşça kapıya doğru ilerledi.

“Bence gitseniz iyi olacak,” dedi en resmî sesiyle.

Tam kapıyı açarken adam arkasına geçti ve silahını sırtına dayadı. “Neden benimle gelmiyorsun Doktor? Tinch’e giden yolun ilerisinde yaşıyorsun. Belki çocuğun nerede olduğunu sen de bilirsin. Bahse girerim arka tarafta küçük bir yürüyüş yaparsak, hızla hatırlamaya başlarsın.”

Addison koridora adım attı.

Noah beş metre ötede ablasıyla konuşuyordu. Hastaları ameliyathaneye taşımakta kullanılan bir sedye boş olarak tam Tinch'in kapısının önünde duruyordu. Addison, adamın Noah'nın dikkatini çekmeden koridordan geçebilmesinde, sedyenin rol oynadığını anladı.

Addison'ı ilk Alex gördü. Yüzündeki dehşeti okumuş olmalıydı. Şerif elini kılıfında asılı silahının kabzasına götürdü. Noah konuşmayı kesti ve onun bakışını izleyerek koridorun ilerisine döndü.

Küçük adam, silahı görmelerini sağladı ve sertçe doktorun sırtına bastırdı. "Küçük bir yürüyüşe çıkıyoruz." Sesi neredeyse sohbet havasındaydı. "Konuşmanızı yarıda kesmeye gerek yok."

Addison birkaç adım ilerde merdiven girişini gördü. Noah asla adamın üstüne atlayacak kadar yakına gelemezdi. Adamın yapabileceği şeyden korkan Alex'in de silahını çekmesi mümkün değildi.

"Yapma bunu," dedi Noah. Dövüşe hazır ince bedeni gerilmişti.

"En ufak bir şeye kalkışırsan, sen bana ulaşmadan ölür."

"Bu yaptığın asla yanına kalmaz Memphis. Denemekle bile zaman kaybediyorsun. Aradığın paketi yardımcılarım yaklaşık bir saat önce gizlendiği yerden aldılar." Bir adım ileri attı. "Tüm bunlar tamamen zaman kaybıydı. Uyuşturucu satarak kazandığın nakit yarım milyonu asla göremeyeceksin. Suçlarına bir de adam kaçırmayı eklemek istemezsin."

Memphis, Addison'ı merdiven kapısına itti. "Aç şunu," dedi, silahı Noah'ya çevirerek. Yaptığı bütün planların buharlaşmaya başladığını fark etmesiyle eli titredi. "Bizi izlemeyi aklınızdan bile geçirmeyin," dedi.

Addison el yordamıyla kapının koluna uzandı. Memphis onu acele ettirmek için tek eliyle onun iki elini birden itti. Kadın arkaya, Noah ve Alex'e göz attı. Bir şekilde yardım edebilmelerini diliyor ama tehlikeden uzak, güvende kalmaları için de dua ediyordu. Memphis ufak bir zorlamayla tetiği çekip, silahı üstlerine boşaltabilirdi.

Bir an bakışı Noah'ninkıyla karşılaştı ve genç adamın onun arkasına bir yere baktığını fark etti.

Sonra küçük adam küt diye ani bir sesle Addison'ın üstüne yıkılarak onu yere düşürdü. Elindeki silah patladı ama Addison hiçbir acı hissetmedi. Yerde yuvarlandı ve uyuşturucu satıcısının altından kurtulmaya çabalarken bir anda herkes ona doğru koşmaya başladı.

Memphis'i onun üstünden çekip alan Noah olmalıydı. Küçük adamın duvara çarparken attığı çığlığı duydu. Addison artık saldırı altında olmadığını bilse de kısa bir süre çırpınıp debelenmeyi sürdürdü. Havaya tekmeler attı, itti, korkusunun anısıyla savaştı.

Sonra unutulmuş, yerde duran silahı gördü. Şerif kelepçeleri takarken Memphis haykırıyor, ona kötü davranıldığını söylüyordu. İnsanlar koridora akın etti. Herkes ona yardım etmeye çalışıyor, yaralanıp yaralanmadığını soruyordu.

Addison ayağa kalkınca döndü ve bazen koridorlardan geçerken gördüğü cenaze işleri görevlisiyle karşılaştı. Adam yorgun ve ürkmüş görünüyordu. Gece, Autumn Smith'i hastaneye getirirken giydiği pijama üstü hâlâ sırtındaydı. Addison kendi paniğini unuttu ve ona nasıl yardım edebileceğini düşündü.

Sonra elindekini gördü. Yumruğundan sarkan, yamulmuş metal bir serum askılığı.

“Canını yakmadığımı umarım,” dedi Tyler sakın bir sesle. “Sadece onu durdurmam gerektiğini biliyordum.”

Addison kollarını Tyler Wright’a doladı ve ona olabildiğince sıkı sarıldı.

“Hayatımı kurtardınız,” diye fısıldadı. “Canını yakmış olmaktan endişeleniyorsanız sonra ona bakarım ama önce sizin iyi olduğunuzdan emin olmalıyım.”

Tyler başını salladı ve bir anda Memphis dışında herkes ona sarılmaya başladı. Memphis ise saldırıya uğradığına, ona iftira edildiğine yeminler ediyordu.

BÖLÜM 49

O gece Addison, Jamie'yi yanına alıp kaldığı otele götürdü. Tinch, onunla yatarsa Addison'ın kendini güvende hissedeceğini söylemişti. Ama çocuk ancak Addison kahvaltıda hemen sonra hastaneye döneceklerine söz verince gitmeye razı oldu.

Dört yaşında biri için eski otel, keşfedilecek bir harikalar ülkesiydi. "Burası hayaletli olacak kadar eski," diye fısıldadı. "Ya da bir cadıya ait olacak kadar."

Addison onun tahminini tartışabileceğinden emin değildi. "Burada güvendeyiz. Söz veriyorum."

"Biliyorum," dedi. "Tinch de Noah da bana öyle olacağını söylediler."

Otelin sahibi Martha Q, Addison'a başka bir konuk beklediğini söyledi ama Addison erkenden ayrılmayı planladıklarını belirterek onu rahatlatmıştı.

Jamie bir saat sonra, uykuya dalmadan önce fısıldadı, "Sence babam orada tek başına iyi olacak mı?"

"Baban mı?"

“Tinch bana oğlum diyor, ben de artık ona baba demeliyim, diye düşündüm. Annem hep bir babam olmadığını söylerdi ama belki ona sorarsam Tinch bu görevi üstlenmek isteyebilir.”

Addison gülümsedi. “Bence üstlendi bile.”

Çocuk uykuya daldı ama Addison, tuttuğu döküntü odada gölgelere bakarak yattı. Babasından haber almamıştı. Bildiği kadarıyla hâlâ ofisinde oturmuş, aklını başına toplamasını bekliyordu. Bu düşünce onu gülümsetti. Babası hiçbir şeyi bekleyecek bir adam değildi.

Ama ben bekleyeceğim, diye düşündü Addison. Tinch’le arasında ne olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama oralarda kalıp öğrenmek niyetindeydi. Tinch daha önce hiç karşılaşmadığı tarzda bir erkekti. Belki karşılaşp, daha iyi tanımaktan korkmayacağı ilk erkek.

Ertesi sabah kahvaltıda indiklerinde babası bir masada oturmuş gözleme yiyordu.

“Geri gelmiyorum,” dedi Addison onun karşısına geçip otururken. Bütün o kargaşa sırasında bir yerlerde babasının onun üzerindeki hâkimiyeti kırılmıştı. Hayatı boyunca asla ondan beklediği yetenekte olmamıştı, asla doğru şeyleri yapmamıştı, asla onun kızı olmaya layık değildi. Ancak şimdi onun hatası olduğunu görmüştü, kendisinin değil ve bunu anlamak onu bir şekilde özgür kılmişti.

“Öyle söyledin,” diye yanıtladı babası. Gözlemesinden bir lokma aldı.

“Bu sabah arayp, buradaki görev dönemimi uzatmaya karar verdim.”

“Ne süreyle?” Sözleri bir yabancıнын olabileceği kadar donuktu. Saldırılarını zamanlama konusunda her zaman uzmandı. Sadece bu kez önemi yoktu.

“Sonsuza dek. Burayı seviyorum ve kalıyorum.”

“Dün hastanede bir silah sesi duyunca bunu fark ettim. Kızımın iyi olduğunu, ancak çalışanların birinden öğrenebildim.” Gırtlığını temizledi ve çatalını elinden bıraktı. “Genelde başını derde soktuğun her zaman yaptığın gibi koşarak yardım istemeye gelmedin.”

Addison kendine bir fincan kahve doldurdu. Her şeyin onun hatası olduğunu hissettirmenin hep bir yolunu bulmuştu ama bu kez değil. Çok kişide olduğundan daha uzun sürmüştü ama sonunda büyümüştü. “Bir daha yardım istemeye gelmeyeceğim.”

Jamie’nin kahvaltısını yapmasına yardımcı olmuş, sonra gözlemesinden bir lokma alıp gülümsemişti.

Birkaç dakika sonra babası tekrar denedi. “Yakında eve ziyarete geleceksin. O zaman planların hakkında daha fazla konuşabiliriz.”

“Elbette ziyarete geleceğim ama yakında değil.”

Bir saat sonra Jamie ile birlikte hastaneye gitmek için otelden ayrıldı. Babası verandada durdu, gidişini tek kelime etmeden izledi. Davranışlarıyla belki onu cezalandırdığını düşünmüştü ama gerçekte, onu özgür kılıyordu.

Ne veda etti ne de ona iyilikler diledi. Sadece yardım istemek için geri geleceğinden emin olan o bakışla kaşlarını çatı. Addison onun için üzüldü ve yanıldığını kabul etmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

Birkaç dakika sonra o ve Jamie, Tinch’in odasına girince Addison gülümsemesine engel olamadı. Mavi gözlü kovboyu geri gelmişti. Bereler ve sargılar, yakışıklılığından hiçbir şey alıp götürmemiştir ve yıllardır onun gelmesini bekliyormuş gibi sırtıyordu.

“Merhaba yakışıklı,” dedi kadın.

“Bir doktor için garip bir hasta selamlama tarzı.”

Jamie yanına koştı ve yol boyunca taşıdığı keki Tinch'e uzattı. "Bunlar harika," dedi, kırıntıları çarşafın üstüne dökerek.

Tinch güldü. "Bunun yanında süt de var mı evlat?"

"Ben getiririm baba." Jamie kapıya koştı. "Hemşirelerin sütü nereye sakladığını Noah bana gösterdi."

Tinch de, Addison da bir an hareketsiz kaldılar. Çocuğun göz önünden ayrılmasına izin vermekten neredeyse korkar gibilerdi. Sonra soluk aldılar ve birbirlerine gülümsediler. Tehlike geçmişti.

Tinch, onun elini tutup kendine çekti. "Artık onu her an korumamıza gerek kalmadığına göre, ortalıktan kaybolacak mısın? Seni yatağımın öbür tarafında uyurken görmeye fena alıştım."

"Bana hâlâ bir randevu borçlusun. Sanırım borcunu ödeyene kadar buralarda bekleyeceğim."

Tinch başparmağıyla onun dudağına dokundu. Öpmek, duyacağı acıya değer mi diye karar vermeye çalışır gibiydi.

Addison doğruldu. "Aklından bile geçirme."

"Benden imkânsız istiyorsun Addie."

"Senin doktorunum ve tamamen toparlandığından emin olmayı planlıyorum, şeyden önce..."

Genç adam sırtıttı. "Neden önce?"

"Sana yeniden saldırmadan önce."

Söze başlamadan durakladı, onu bir an inceledi, "Kâğıtları hazırla doktor, buradan çıkıp gidiyorum. Sanırım beni şu anda iyileştirdin."

Addison güldü. "İki, belki üç gün daha burada, sonra en azından bir hafta da evde dinlendikten sonra dansa gidecek duruma gelebilirsin."

BÖLÜM 50

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

Noah, Reagan'ı hastaneden eve getirdikten sonra, onu bırakıp gitmedi. İkisi de tükenmişti ama yapılması gereken şeyler ve Noah'nın farkına vardığı gibi söylenmesi gereken şeyler vardı.

Evine geldikten sonra kız duş alırken Noah'nın ona yaptığı sandviçi dışarıda, verandada, kuzeyden gelen ilk kış fırtınasını izleyerek yediler. İkisinin de kafası, soğğun farkına varamayacak kadar doluydu. İkisi de o topraktandı, havanın, güneşin ve fırtınaların parçasıydılar.

Uzun süredir ilk kez sadece gevşeyip soluk almak Noah'ya iyi geldi. O anda bulunmak istediğı başka bir yer düşünemiyordu.

“Marangozlardan biri şerifin Yaşlı Köpek'i meyve bahçesine gömdürdüğünü söyledi,” dedi Reagan iki lokma arasında. “Benim için ona teşekkür et.”

İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Noah, “Köpek için üzgünüm,” dedi. Sohbeti sürdürmeye ihtiyaçları yok gibiydi.

“Jeremiah amcanın ölümünden beri aklı başında değildi sanki.” Reagan arkaya yaslandı ve Noah’nın yaptığı gibi, bacaklarını verandanın korkuluğuna dayamayı denedi ama bacakları yeterince uzun değildi. “Sence köpekler cennete gider mi? Jeremiah amcanın, Yaşlı Köpek yanında değilken orada mutlu olacağını düşünemiyorum.”

“Köpekler elbette cennete gider. Atlar da öyle. Ama boğalar konusunda pek emin değilim.”

Reagan güldü. “Ya ördekler, tavuklar ve timsahlar?”

Noah sıırıttı. “Ördekler, evet. Tavuklar hiçbir yere gidemeyecek kadar aptal ve timsahlar, hayır. Şirin minicikleri bile.”

Bir süre anlamsız konuşmalarla vakit geçirdiler. Noah onu güldürmekten hoşlandı. Reagan’ın hayatı boyunca yeterince gülmediğine karar verdi ve aşkı yeterince tatmadığını anladı.

Sonunda hava çok soğuyunca içeri girdiler. Noah iyi geceler diledi ve yatmadan önce bir duş aldı. Reagan’ın odasına giden koridordaki küçük odadan nefret etti. Ama elde edebileceği en yakın yer orasıydı. Oda, küçük bir sehpa, küçük bir şifonyer ve küçük bir masayla, bir çocuk için döşenmiş olmalıydı. Odada onun için yeterince büyük olan tek şey yataktı.

Karanlık odada el yordamıyla ilerledi ve sonunda yatağa kıvrıldı. Bir saniye sonra, sıcak bir vücuda çarpmasıyla neredeyse yüreği kalktı.

Reagan, onun yatağında uyuyup kalmıştı.

Noah’nın sakinleşmesi birkaç dakika, ne yapacağına karar vermesi de on dakika sürdü. Belki nedeni otuz saattir uyumamış olmasıydı, belki de Reagan’ın giydiği flanel pijamaydı ama sonuçta sadece uyumaya karar verdi.

Reagan'ı iyice kendine çekti, saçının temiz kokusunu içine çekerek derin bir soluk aldı.

Sakinleşti. Kızın ona geldiğini düşündü ama şu an için umduğundan fazlaydı bu.

Şafakta, Reagan'ın erkenden işe koyulmuş bir ağaçkakan gibi omzunu tekrar tekrar dürtmesiyle uyandı.

"Ne?" diye homurdandı

"Üzerinde ne var?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Neden?"

"Yataktan kalkmak istiyorum. Ama hiçbir şey giymiyorsan üstünden atlayamam."

"Neden olmasın? Sen ikimize yetecek kadar giyiniksin. Dün gece ayağını sırtımda hissettim ve bizimle birlikte yatakta bir de sincap var sandım."

Battaniyeyi yukarı çekti. "Burası buz gibi. Dün gece ısıtıcıyı çalıştırmadın mı?"

"Sen çalıştırmadın mı?" Reagan yastığını yumrukladı ve yerleşti. "Yataktan kalk. Bakmam. Doğru dürüst giyindiğin zaman, ben de kalkacağım."

"Hâlâ uyku var," diye mızıldandı. "Ve bu arada burası benim yatağım. Canım ne giymek isterse, onunla uyumaya hakkım var." Gülmemek için kendini zor tuttu.

Reagan, sincap çoraplarından biriyle onu tekmeledi, Noah yüzünü ona çevirdi. "Rea, benimle yatmak istemedinse, dün gece neden yatağıma geldin?" Bir kaşını kaldırdı. "Hey, bekle bir dakika. Uyurken bana dokunmadın değil mi? Çünkü böyle bir şeyi kaçırmaktan nefret ederdim."

“Hayır ama dokunabilirdim. Ölü gibi uyudun. Horlamamı kesmek için seni dürtmem dışında döndüğünü bile sanmıyorum.”

“Sorumu yanıtlamadın. Neden yatağıma geldin?”

Kızın alt dudağını ısırmasını izledi, tam nedenini bilmediğine karar vermek üzereydi ki sonunda konuştu. “İstediğim için. Durulup oturmaya hazır olmadığını biliyorum, sanırım ben de hazır değilim ama seni hayatımda istiyorum.” Gözlerini ona dikti ve yavaşça ekledi. “Seni istiyorum Noah.”

“Arkadaş olarak mı?”

“Hayır. Daha fazlasını istiyorum.”

Elini uzatıp, o muhteşem, vahşi saçlarını okşadı. “Emin misin?” Reagan başını salladı.

“Seni seviyorum Rea,” dedi Noah, bunda ne kadar ciddi olduğunu fark ederek. Uzun süre her gün düşünmüş, sonunda ağzından kaçırmıştı. “Seni gerçekten seviyorum. Yeni olmuş bir şey değil. Hep böyle hissettim.” Kullandığı sözcükler yeterli değildi.

Reagan küçük eliyle yanağını okşadı. “Ben de seni seviyorum.”

“Kış mevsimini, böğürtleni ve Big’i sevdiğin gibi mi?”

“Hayır.” Burnunu öptü. “Hiç kimseyi sevmediğim gibi. Ne kadar çok sevdiğimi sana göstermek için dün gece yatağına girdim. Ama sen gelip yatınca korktum.”

“Ama kaldın. Bu bir başlangıç Rea.”

“Kaldım. Hiçbir yere gitmiyorum. Big haklı. Çocukluğumda başıma gelen bir şeyin, tüm hayatımı yönetmesine izin veremem.”

Noah kaşlarını çattı. “Big’e söyle, bu yataktan çıksın.”

Kız kıkırdadı. “O burada değil. Yer yok.”

Genç adam onu yakınına çekti. “Yanımda olduğun için çok mutluyum Rea. Big’e kızamıyorum bile. Ama seni aceleye getirmek istemiyorum tatlım. Pek çok şey oldu, amcanın ölümü ve hastanedeki bütün o kargaşa.”

Parmak uçlarıyla onun ağzını örttü. “Bunların hiç birinin burada oluşu nedenimle ilgisi yok. Son zamanlarda hayatımda birkaç şeyin bittiğini hissettim ama sanırım yolun ilerisinde ne olduğunu görmeye hazırım. Önümüzde sevecek ve dövülecek yıllarımız var. Artık başlasak iyi olur, çünkü seni gördüğüm ilk andan beri, hep orada beni beklediğin hissine kapıldım.”

“Yani benim kızım olacak mısın?”

Rea gülümsedi

“Kadınım. Gerçek aşkı mı?”

“Nereye gidersen git, daima eve, bana döneceksin.

“Sana söz veriyorum.” Reagan’ı kendine çekti.

“Noah,” diye kıkırdadı kız. “Çıplaksın.”

“Alış buna Rea.” Boynunu öptü.

“İyi, kalıyorum ama pijamamla yatmayı planlıyorum.” Sesi terdihinle çıkıyordu ama korkmuş değil.

“Pekâlâ, tatlım ama o çoraplar gitmek zorunda.” Elini bacağın-
dan aşağı kaydırarak, ilk çorabı yakalayıp çekti, sonra da diğerini.

Reagan, soğuk ayakları sırtına değince pişman olacağına söz verir gibi kıkırdadı.

Noah, Reagan’la sevişmesini aceleye getirmek istemedi. Onu korkutacak hiçbir şey yapmak istemiyordu. “Bütün gün bizim, Rea,” dedi pijamasının düğmelerini açarken. “Ve söz veriyorum. seni sıcak tutacağım.”

Reagan ona engel olmaya çalışmadı. Noah onun titrediğini hissedebiliyordu. Bu yüzden durdu, parmakları yavaşça bedenini saran flanel giyside, sonra çıplak cildinde gezinirken usulca konuştu.

Nihayet kumaşı çekip atınca gülümsemeden edemedi. “Çok güzelsin Rea, hep olacağını bildiğim gibi. Seni öldüğüm güne kadar seveceğim.”

Güneş pencerelerden girerken büyük özen göstererek, yavaşça sevişti onunla. Birbirlerine kusursuzca uyum sağlıyorlardı.

Sonra kendini, hayatı boyunca olmadığı kadar memnun hissederek sırtüstü uzandı. Rodeo heyecanına ihtiyacı olabilirdi ama yanında Reagan’ın sevgi dolu huzuruna da ihtiyacı vardı. Onu sadece kalbine yakın tutup ona sarılmak istiyordu.

Uzun bir süre sonra kızın yanında kımıldadığını hissetti. “Kahvaltı için aşağı inmeden önce biraz kestirmeye ne dersin?”

Reagan kıpır kıpır ona sokuldu. “Açlıktan ölüyorum ama kalkamam, çünkü şimdi çıplağım.”

Noah güldü. “Gördüğüm kadarıyla orada bir sorun olabilir. Biliyorsun, bir noktadan sonra, ikimizden biri diğerini tamamen çıplak görmek zorunda. Eğer benimle tekrar uyumayı planlıyorsan bundan kaçınamazsın.”

“Planlıyorum,” diye fısıldadı. “Ve diğer şey, az önce yaptığımız. Bence muhteşemdi.”

“Sevdin mi?”

“Elbette. Sence de sakıncası yoksa belki kahvaltıdan sonra tekrar yapabiliriz.”

Noah battaniyelerden birini de peşinden sürükleyerek yataktan fırladı. “Açlıktan ölüyorum. Kahvaltı hazırlasak iyi olacak.”

Rea pijamasının üstüne uzandı, battaniyenin altında giydi, sonra yataktan kalktı.

Birkaç dakika sonra Noah onun, kalçalarını zor örten pijama üstüyle yumurta pişirip, tost yapmasını izlerken, kendini yiyecekleri düşünmeye zorladı ama zihninin tek yapabildiği sevişirken nasıl hissettiğini hatırlamak; gözlerinin tek yapabildiği, pijama üstünün kapayamadığı yerlere bakmaktı.

Kahvaltıyı zorlayarak yuttu ve kızı alelacele yukarı koşturdu. Bu defa sevişirlerken Rea korkmuyordu. Bu defa güldüler, şaka-laştılar ve gerçek sevgililer oldular.

Birkaç saat sonra, Noah tarihte uykusuzluktan ölen ilk erkek olacağını düşündü ama en azından mutlu ölecekti.

BÖLÜM 51

CUMARTESİ

15 EKİM

Brandy Lee Smith'in doğumundan üç gün sonra Tyler, Tyler, Kate'i havaalanından almaya gitti. Bu sabah hastanede olanları, bir adam kaçırma olayını nasıl engellediğini Kate'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Onunla nasıl da gurur duyacaktı.

Kadın ona doğru yürürken Tyler gülümsemesine engel olmadı. Kate her zamanki gibi gri tayyörünün içine beyaz yüksek yakalı bluzunu giymişti. Her zamanki gibi kendine benziyordu. Çok önemli bir görevi olan bir binbaşı... Ama o onu farklı bir ışık altında tanımıştı. Film izlerken yanında kıvrılıp yatışını görmüştü. Cenaze töreni hazırlığında çalışırken sunduğu sessiz yardımı görmüştü. Gece onu yatağına zevkle kabul edeceğini bildiği hâlde, açık kapıyı gülerek çalışını görmüştü.

En iyisini düşünürken neredeyse kahkaha attı. Sevişmelerinden sonra tam uykuya dalmadan önce *seni seviyorum*, diye fısıldayıştı.

Evlen benimle Kate, diye haykırmamak için kendini zor tuttu. Gerçekten beraber oldukları altı ay içinde onu bir randevuya razı edebilmek için her yolu denemişti. Kate'in kafasının ordudan emekli olma konusuyla meşgul olduğunu biliyordu. Üniversiteden çıkar çıkmaz orduya katılmıştı ve bildiği tek yaşam tarzı oydu. Yaklaşınca "Merhaba sevgilim," demekle yetindi. "Eve hoş geldin."

Kate ona çabucak sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu, sonra Harmony'ye dönerken yol boyunca Autumn'un bebeğinden söz etti.

O arabadan valizlerini indirirken Kate ,yeni doğan Brandy Lee'yi görmek için içeri koşturdu. Ronny birkaç gün yardım etmek için Autumn'la kalıyordu. İyi bir aşçıydı ama Autumn'un doğal yeteneğine sahip değildi. Tyler mutfığa gelene kadar kadınlar çoktan bir çember kurmuşlardı bile. Zaman zaman üçünün aynı anda konuştuğuna yemin edebilirdi.

Bebek, pembelere sarılmış minik, kel, yaşlı bir adama benziyordu. Tyler'ın anladığı kadarıyla ya mama yiyor ya kaka yapıyordu. Kızlar sırf üstüne kustuğunu görmek için ona elbise-ler giydiriyorlardı. Bitip tükenmez bir çember gibiydi. İki gün gözlemledikten sonra Tyler anne babasının neden tek çocukla yetindiğini tahmin etti. Çok eğlenceli olacağını düşünmüşken, eğlenceli olmanın yakınından bile geçmiyordu.

Eğlenceli olan, insanların davranışlarını izlemektir. Normal, mantıklı yetişkinler, bir tek gerçek kelime etmeden üç günlük bir bebekle saatler süren sohbetler yapabiliyorlardı. Bodrum katta çalışan Calvin, bebeğe anlaşılmaz bir dille hikâyeler anlatma konusunda en beterleriydi. Ama işin kötüsü mumyalama süresince cesetlerle de aynı dili konuşmasıydı.

Kate'in valizlerinin yarısı giysilerle doluydu. Eve dönerken uğradığı her havaalanında giysi dükkânlarından alışveriş yapmış olmalıydı.

Bebegi besleyip, bezini değiştirdikten sonra Kate, nihayet Tyler'a doğru dürüst merhaba diyebilirdi. Autumn ve bebek uyurken, o ve Kate, kendilerine sandviç yaparak üst kata çıktılar. Tyler, genç erkeklerin nasıl tutku ve macera hayalleri kurduklarını düşündü ama onun yaşında gerçek zevkler sessiz, sakin zamanlarla gelirdi. Konuşmalarla, yürüyüşlerle, paylaşmayla...

Kate'in pencerenin yanına yerleştirdiği küçük masaya yüz yüze bakarak oturdular. Konuşurlarken ona hastanede nasıl paniğe kapıldığını ve genç doktoru kurtarmak için ne yaptığını anlattı. Kate nerede olduğundan söz etmek istemez gibiydi ama bir ay süren yokluğunda büyük değişimler olabilirmiş gibi, kasabada yaşayan herkesi ayrı ayrı sordu. Tyler ona her olayı sırasıyla anlatmaktan büyük zevk aldı. Sanki kaçırdığı her şeyi aklındaki özel günlüğe tarihiyle kaydetmişti.

Sonunda Kate uzanıp elini tutunca Tyler bütün öğleden sonra sormak için beklediği şeyi sordu. "Artık gerçekten geri geldin mi?" Onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı.

"Evdeyim Ty. Artık yolculuklar yok. Ordu yok. Tam olmak istediğim yerde, seninle beraberim. Sen de beni istiyorsan."

Kate'in kendinden emin olmayan bir şekilde konuşmasına şaşırırmıştı. "Elbette tatlım. Sen içimde olmadan ben bir hiçim. Bomboş bir kabuk olarak dolaşırım." Geçen bir ay boyunca ona bunları söylemek istemişti. "Burada baş başa yiyeceğimiz binlerce yemeği, izleyeceğimiz filmleri, yapacağımız yürüyüşleri sabırsızlıkla bekliyorum."

“Burası artık eskisi kadar sessiz olmayacak. Bebekle mümkün değil.”

“Bu doğru.” Üst kattayken bebeği duymuyordu. Ama ofisinde çalışırken ağladığını duyabiliyordu.

“Sence sakıncası var mı?” diye sordu Kate.

“Hayır. Hoşuma gidiyor. Harika bir büyükanne ve büyükbaba olacağız. Brandy bir şeyler söylemeyi öğrenince şimdiden karar verdim, her gece ona kitap okuyacağım. Ne kadar meşgul olursak olalım. Bence Autumn’un biraz ara verip nefes almasını sağlamak güzel olur. Arada bir bebeği dolaşmaya götürebiliriz ya da Autumn, Willie Davis’le çıktığında bebeğe biz bakabiliriz. Tabii Willie cesaretini toplayıp onu davet edebilirse.”

“Autumn, bir gün kendi evini kurmak isteyebilir.”

“Bunu düşündüm. Doğum sırasında Willie Davis’in ona büyük yardımı oldu. Gelip gitmeye devam etmemesi beni şaşırtır. Autumn onunla yaşamaya başlasa bile, buradaki işine devam eder ve bebeği de getirir elbette.” Gülümsedi. “Ve evlenirlerse, ilk evlerini bulmalarına yardımcı olabiliriz. İkisinin de güvenebilecekleri aileleri yok.”

“Her şeyi planladın, değil mi Ty?”

“Her şeyi düşündüğümü sanmak hoşuma gidiyor. Sadece seni evlenmeye nasıl razı edeceğimi bulamadım ama zorlamamaya karar verdim Kate. Sana dilediğin kadar zaman tanıyacağım.”

Kadın bir an yere baktıktan sonra konuştu. “Hiçbir şey için bana zaman tanımama gerek yok Ty. Olabildiğince çabuk evlenmek istiyorum. Bunu hızlı bir şekilde yapabiliriz. Eğer meşgul değilsen yarın ya da büyük bir kilise töreniyle bir ay sonra.”

Tyler ne diyeceğini bilemedi. Aylarca onu razı etmeye çalışmıştı ve işte şimdi evet diyor, hatta acele ediyordu.

“Sorun ne?” Gözlerinde görebiliyordu. Bir şey olmuştu. Kate aynı değildi. “Bu son görevde bir terslik mi oldu... korkunç bir şey... bir hastalık?” Başka bir ülkeye gitmişti. Orada bir hastalık kapmış olabilirdi. Belki de vurulmuştu ve giysileri bir yarayı gizliyordu. “Lütfen Kate, öleceğini söyleme.”

Kadın gülümsedi. “Üç gün önce, terhiste olmazsa olmazların başında gelen fiziksel testlerden geçtim. Her şey yolunda. Ama bir şey oldu, Ty. Ve ben buradan ayrılmadan hemen önce oldu.”

Tyler beraber oldukları son birkaç günü hatırlamaya çabaladı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Mutlu olmuşlardı. Beraber olmuşlardı. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Gitmesine yakın, saatleri geri saymaya başladıkları tatlı ötesi zaman bir yana bırakılırsa.

Kate derin bir soluk aldı ve açıkladı. “Doktorun söylediğine göre, kırklı yaşlarda ilk gebeliğini yaşayan bir kadın için sağlığını harikaymış.”

“Ama nasıl?”

Kate güldü. “Yıllar önce asla çocuğum olmayacağı söylenmişti. Ve hayatımın büyük bir bölümünde endişelenmemi gerektirecek bir mesele değildi bu. Sadece seninle son birkaç aydır bu olanağı oldukça zorladığınızı söyleyebilirim. Beraber olduğumuz son sabah, tam şafaktan önce olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu benim için çok değerli bir anı.”

Tyler başının döndüğünü ve terlediğini hissetti. Gözlerinin önünde karanlık noktalar görüyordu ve her an kusabileceğini düşündü. Kanepeye gitti ve dünyanın dönmesi duruncaya kadar uzanıp yattı.

Sonunda tek dirseği üzerinde doğrulunca Kate'e baktı ve gülümsedi. "Özür dilerim tatlım, hamile olduğunu söyledin gibi geldi."

"Hamileyim. İkimiz de kırk altı yaşında anne baba olacağız. Çok heyecanlı olacak."

Tyler, kırkından bir gün bile fazla görünmediğini düşünerek ona sıırttı. "Çok yorucu olacak. Şimdi en iyisi hemen yatmak Kate. Elde edebileceğimiz her türlü dinlenmeye ihtiyacımız var."

BÖLÜM 52

CUMA GECEŚİ

28 EKİM

Tinch, Addison'ı elinden tutup dans pistine çıkardı. Randevuları başlayalı iki saat olmuştu ve düşünebildiğı tek şey, onu bir an önce eve götürmekti.

Kafesin içindeki Beau'ya el salladı. Çocuk her hafta daha da ustalaşıyordu ve o gece en üst düzeye ulaşmış gibiydi.

“Sadece rahatla doktor ve yönetmeyi bana bırak,” diye Tinch onun kulağına fısıldadı. Bazı insanların slow dansı, country müziğın ön sevişmesi olarak kabul ettiklerini duymuştu. Ve bu gece tam da onu yapmayı planlıyordu.

Addison iki haftadır onun için endişelenmiş, sözünden çıkmasına izin vermemişti. Şimdi sıra ondaydı. Bu akşam bütün geceyi planlamıştı. Akşam yemeğı, dans, çakalların ulumasını duyabilecekleri kanyonlarda mehtap gezisi, sonra ev...

Şanslıysa hafta sonuna kadar Addison kaldığı otelden çıkıp, onun yanına taşınabilirdi.

“Tinch,” diye fısıldadı. “Jamie’yi sormamız gerekmez mi?”

“O iyi. Kuzenim beş oğlan yetiştirdi. Onu bir gece idare eder. Tek tehlike, aşırı yemesi olabilir.”

Addison biraz gevşedi ve Tinch elini daha aşağı, onun kalçasına indirdi.

“Sana dokunmayı seviyorum,” diye fısıldadı dudaklarını boynuna dayayıp. “Vurulduğumdan bu yana, sana dokunma fırsatını fena hâlde kaçırdım. Bu süreyi olabildiğince çabuk telafi etmeyi planlıyorum.”

Kadının kollarında eridiğini hissedebiliyordu. İlk danslarını hatırlamadan edemedi. Fazla yaklaşmaması için onu nasıl da uyarmıştı.

O gece daha sonra, Addison vahşileşip kendini tutkuya kaptırdığında ona sarılacağını biliyordu ama şimdilik sadece, onu kollarında hissetmek istiyordu. Hiç Addison gibi bir bağımlılıkla karşılaşmamıştı ve bir tedavi aramayı da planlamıyordu.

“Big ve sevgilisi buradalar,” diye fısıldadı kadın. “Ve bak, Reagan ile Noah da şimdi içeri girdiler.”

“Aslında umurumda değil,” diye fısıldadı Tinch, gülümseyerek çiftlere el sallarken. “Şu anda Addison, gözüm senden başkasını görmüyor.”

Kadınların tamamıyla mutlu oldukları zaman yüzlerinde görülen o derin gülümsemenin, Addison’ın yüzüne yayılmasını izledi. Tinch hastaneden çıktığından beri, Addison her gün onun evine gelmişti. Birkaç yemek pişirmeyi bile denemişti.

“Artık solmuyorum,” diye fısıldadı kadın onu öperken.

Sonunda öpücüğe son veren Tinch doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Bu sıradan bir beraberlik değil Addie. Bir gecelik ilişki değil. Gerçek dünya olduğunu düşündüğün şeye geri dönmeyen önce yaptığın bir kaçamak değil.”

“Biliyorum.” Gülümsedi. “Hastanenin kadrolu yeni doktorunun kutlaması olarak kabul ederim.”

Tinch ona daha sıkı sarıldı. “Senin yakınlarda olmana alışabilirim.”

Kadının gözlerindeki ateşi gördü. “Sana alışabileceğimden asla emin değilim, Tinch ama denemek isterim.”

Onu pistte döndürürken kalbinin nasıl genişlediğini, aşka nasıl açıldığını düşündü. Geçen ay bardaki kavgayı başlattığı için Howard Smithers’ın karısına teşekkür etmeliydi. Eğer o kavgaya karışmasaydı Addison’ı asla tanıyamaz, daha fazla aşka her zaman yer olduğunu öğrenemezdi.

Onunla beraberken
sadece iyi olmakla kalmayacağını,
dilediği her şey olacağını hissetti.

Keşke insanların
içindeki iyiliği okumak
da ağaçlardaki kadar
kolay olsaydı. Bir dalın
çürüdüğü kolayca
anlaşıldı ama bir
insan içten içe
çürüyebilir ve çok geç
olana kadar bunu
anlamak mümkün
olmazdı.